

Triệu Phi Yến

Tác giả: Nam Cung Bắc

Mục lục

[Hồi 1](#)

[Hồi 2](#)

[Hồi 3](#)

[Hồi 4](#)

[Hồi 5](#)

[Hồi 6](#)

[Hồi 7](#)

[Hồi 8](#)

[Hồi 9](#)

[Hồi 10](#)

[Hồi 11](#)

[Hồi 12](#)

[Hồi 13](#)

[Hồi 14](#)

[Hồi 15](#)

[Hồi 16](#)

[Hồi 17](#)

[Hồi 18](#)

[Hồi 19](#)

[Đoạn Kết](#)

Hồi 1

Sự kiện về lũ chim trĩ rầm rập đến chỗ vua ngồi có ghi lại trong hồ sơ hoàng gia. Nhưng một cái điềm triều quái dị này của vua chúa trong cung đình rốt cuộc cũng không ai còn để ý nữa. Hoàng đế nhà Đại Hán thì sau khi đã làm lễ nhượng giải ở Thông Thiên đài rồi lòng cũng đã trở nên thanh thản coi như không có việc gì xảy ra.

Tóm tắt lại, đây đã là thời kỳ tuyệt đẹp bốn bề thanh bình rồi!

Lưu Ngao được những gì của tổ tông để lại, cứ việc ở trong cung đình hào hoa mỹ lệ mà an nhiên hưởng lạc.

Sau những công việc trị sự an dân bận rộn, ngài thường sinh hoạt ở vườn Thượng Lâm. Cung Kiến Chương do Hán Vũ đế xây dựng, chính là ở trong vườn Thượng Lâm đó. Cấu trúc của cung Kiến Chương và kinh đô các vua chúa nhà Đại Hán cực kỳ hùng vĩ, có tên là cung Vị Ương, trung tâm chính trị triều Hán có muôn vạn gia đình nhà cửa, có hai con đường phức đạo thông nhau.

Về mặt cơ chế kiến trúc thì bên trong cung thành vùng chính của cung Vị Ương là nơi hoàng đế phát ra những mệnh lệnh chiếu chỉ, nhưng các đời vua kế vị, từ sau Hán Vũ đế trở đi đều thích ở cung Kiến Chương trong vườn Thượng Lâm.

Lưu Ngao cũng không ngoài cái lệ ấy, một mặt là do cung Kiến Chương tự do thoải mái hơn là ở cung Vị Ương nhiều.

Hiện nay, Hoàng đế nhà Đại Hán đang ở mặt phía Bắc của cung Kiến Chương, trên Tiệm đài trong hồ Thái Dịch.

Tiệm đài xây dựng trên một hòn đảo nhỏ nhân tạo giữa hồ Thái Dịch ấy.

Nhà vua và vị sủng thần của ngài là Phú Bình Hầu Trương Phóng cùng sống chung ở đấy, cùng chuyện trò với nhau từ thanh sắc của con chó, con ngựa cho đến việc quốc gia đại sự.

Trên bờ hồ Dịch Trì, hoa cỏ tốt tươi, trong Tiệm đài có hơn hai mươi nữ thị hầu hạ nhà vua, nhưng Lưu Ngao lại tỏ ra vẻ buồn bực với vị sủng thần của ngài.

- Tàu bộ hạ. Trương Phóng chớp chớp đôi mắt:

- Sự thật thì thần đã tìm ra được một nơi tuyệt hảo rồi. Chỉ vì Thái Hậu đã nhắc nhở...

- Thái Hậu thì kiểm chế sao nổi ta nhiều như thế.

Nhà vua uể oải vươn lưng hỏi:

- Ở vùng nào mới được chứ? Ngài hỏi, nhưng lộ vẻ không mấy hứng thú.

Trương Phóng làm như vì thái độ nhà vua như thế cũng tỏ ra thờ ơ.

- Thưa, ở bên cạnh cầu Trung Vị ạ.

- Ôi! Xa quá!

Lưu Ngao nhìn mặt nước xanh lã tã gợn sóng trên hồ Thái Dịch trì buồn rầu nói tiếp:

- Hay là chỗ này thôi. Nếu đem cái cô bé ở chỗ công chúa Dương A kia đến, thì dù ở đâu, ta cũng không thêm đi nữa.

- Thần đoán được ý muốn của bệ hạ, nên đã đưa cô ta đi rồi.

- Thế nào?

Lưu Ngao nhảy vọt lên:

- Cô bé kia đã rời khỏi chỗ Dương A rồi sao? Ông đã chẳng nói là công chúa coi con nhỏ ấy là của báu vô giá đấy thôi.

- Thưa đúng thế. Thần đã đem hết tâm cơ, tiêu hết cả nửa gia sản, mới giành được cô ta về tay đấy ạ.

- À... à... té ra là ông đã nhốt nó vào chỗ bên cầu Trung Vị rồi đấy ư?

Tinh thần của nhà vua được kích động lên, ngài vui vẻ nói:

- Thế thì xong rồi, chúng ta cùng đi thôi.

- Bệ hạ ơi, bây giờ thì chưa được. Giữa ban ngày ban mặt thế này, Thái Hậu sẽ biết, rồi lại có chuyện ra chuyện vào nữa chứ, thần đã mất nửa gia tài, nếu lại để xảy ra chuyện chẳng lành... Trương Phóng nói trơn tuột, lắc lắc đầu.

Hoàng đế đưa hai ngón tay ra, cười và nói:

- Nhà ngươi đã nói hai lần rằng phải tiêu mất những nữa gia sản, ngươi sợ ta không hoàn trả lại chứ gì?

- Tâu bệ hạ, thần quả không có cái ý ấy đâu mà, thần còn nữa gia sản kia nữa, thì cũng là của bệ hạ cả đấy thôi, thần được là từ bệ hạ, rồi cũng vì bệ hạ mà mất đi, có gì mà phải oán thán kia ạ. Đúng như thế đấy! Không bao giờ thần lại dám nghĩ đến đoạn bệ hạ sẽ hoàn lại.

- Bất tất phải che đậy làm gì. Ta sẽ bồi thường rất hậu cho nhà ngươi.

Hoàng đế ngừng một lát, lại nói tiếp:

- Thôi được, vào lúc hoàng hôn mà đi thì tốt hơn thật. Con nhỏ ấy tên là Phi Yến, đúng không? Hay, hay lắm!

- Nó tên thật là Triệu Nghi Chủ, khi đang ở chỗ công chúa Dương A, vì là thân thái khi múa thì uyển chuyển, như bay lượn, thân thể kiêu diễm lung linh, cho nên gọi là Phi Yến.

- Nghi Chủ, tên ấy cũng được lắm, nhưng ta thấy Phi Yến thì thật là hay. Hoàng đế mỉm cười thích thú.

- Trương Phóng. Chỗ hay của nhà ngươi là biết được nơi sâu kín của tâm phúc ta.

Vào lúc vua tôi đang thì thầm chuyện riêng ấy thì một thị nữ cúi gập người bên cạnh lan can nhỏ khẽ gọi bệ hạ, nhà vua cúi đầu xuống, dùng ánh mắt hỏi:

- Ban Tiệp Dư đang có mặt xin chiếu chỉ kia ?

Ồ! Lư Ngao ngừng phất đầu lên, nhìn sang bờ đê đối diện với Thái Dịch Trì. Trên bờ đê dưới cây liễu rủ, có ba người đứng đấy, đó là nàng Tiệp Dư họ Ban mặc áo gấm, sau lưng là hai cô sứ nữ.

Ban Tiệp Dư là cô gái đẹp và đoan trang trong đám giai nhân chốn hậu cung, nàng là người giành được sự sủng ái của nhà vua, không cần chiếu gọi mà tự đến thăm hỏi ngài. Nàng, cũng có thể tự đưa ra chủ trương xử lý một vài vụ việc của cung đình. Hơn nữa, nàng lại giành được lòng yêu mến của Thái Hậu, điều đó, khiến nàng có một địa vị đặc biệt ở trong cung.

Trương Phóng cũng theo mắt hoàng đế nhìn nàng Tiệp Dư họ Ban bên kia đê rồi hứng lên thuận miệng hát:

" La la la la... Móc trắng thành sương, ôi con người ấy, đứng bên bờ nước..."

Nhà vua liếc sang hẩn một cái, rồi nói với người thị nữ "cho Ban Tiệp Dư vào"

- Tâu bệ hạ, tiểu nhân xin cáo lui.

Trương Phóng cúi khom người thi lễ:

- Xem ra thì hôm nay không thể đi đến chỗ bên cầu Trung Vị kia được đâu ạ.

- Đi chứ! Sao lại không đi ?

Lưu Ngao nói chắc nịch:

- Vào lúc sẩm tối, ông lên xe theo cửa phía Bắc vào đây đón ta, ta cùng dùng xe chung của ông.

Khi nàng Tiệp Dư họ Ban ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ bước lên Tiệm đài, Phú Bình Hầu Trương Phóng liền bước đến. Hẩn cung kính, khúm núm lễ phép chào Ban Tiệp Dư.

- Nàng sang cung Kiến Chương lúc nào thế? - Hoàng đế cầm tay nàng hỏi.

- Cũng đã khá lâu rồi đấy ạ - Ban Tiệp Dư ngồi xuống cạnh nhà vua.

Trong lúc Trương Phóng quay đầu nhìn, nàng như cố ý tỏ ra thân thiết với hẩn lắm.

Sau đó, nàng đưa mắt nhìn hoàng đế, nói nhỏ:

- Trương Phóng gặp thiếp sao cứ lảm la lảm lét...

- Cái dáng của hẩn ta như thế đấy - Lưu Ngao nói chống chế cho tên sùng thần của mình.

- Thiếp thấy rằng khi bệ hạ cùng ở chung với hẩn, thật là quá tự nhiên. - Đuôi lông mày của Ban Tiệp Dư khẽ nheo lại - Lần trước, ở cung Quang Minh, hẩn thấy thiếp đến, cũng vẫn cái dáng hốt hoảng lảm lét như thế.

Lưu Ngao phá lên cười thoải mái.

- Điều đó có gì đáng cười đâu ạ? - Nàng Ban nói tiếp nhẹ nhàng nghiêm chỉnh. Nhất định là do cái tâm thuật của hẩn bất chính, nếu không,

việc gì phải làm la làm lét, sợ gặp thiếp như vậy.

- Sức tướng tượng của nàng phong phú quá đấy!. Nhà vua nói rồi đứng lên:

- Viên cơ, chúng ta đến Kinh Phong đài đi ?

- Tiệm đài đẹp lắm rồi - Nàng kéo nhà vua ngồi xuống. Thiếp vừa mới đến đây, xin cho được nghỉ một lát. Bệ hạ thật không thể tất cho thiếp chút nào.

- Ta không thể tất với nàng? Nỡ lòng nào vậy?

Lưu Ngao sờ tay lên má nàng:

- Bao nhiêu con người trong nội cung này, nàng là thứ nhất.

Nàng kéo chàng lại, rất tự nhiên dựa chặt vào chàng.

- Viên cơ, nàng hãy xoa bóp cho ta một lúc, đem qua ta ngủ không ngon chút nào. Hoàng đế vòng tay chỉ vào bộ phận chỗ bên sườn. Ban Tiệp Dư nhờ sự săn sóc tế nhị và chu đáo đối với nhà vua mà được sủng ái. Sau khi nghe Lưu Ngao nói ra chuyện đau ở chỗ sườn, nàng vội vàng đưa tay xoa bóp cho nhà vua. Thế là nhà vua nằm nghiêng người xuống sập. Ngài lim dim mắt, hưởng những cái vuốt ve nhẹ nhàng. Ngài đau có phải đau lưng gì đâu mà chủ yếu là để dưỡng thân thôi, dưỡng cho tinh thần khỏe khoắn để rồi tối nay ngài hưởng đến tận cùng khoái lạc.

Triệu Phi Yến, người hầu gái trong nhà của Dương A công chúa, ngài chỉ mới trông thấy có một lần, nhưng đã in sâu trong lòng ngài mãi mãi không phai mờ. Ngài say đắm về yêu kiều của nàng, ngài say đắm phong vận của nàng. Nhưng điều chủ yếu quan trọng nhất là: ngài cảm thấy Phi Yến khác lạ với tất cả bọn đàn bà con gái trong tam cung lục viện này...

Đêm ở Quan Bình Viện

Mười hai tên lính Ngự lâm cận vệ mặc thường phục đi tuần tiểu trở về nhà để xe trong cửa Đại môn, bốn người nội thị cũng ăn mặc thường phục đang ngồi tán gẫu trong tòa đại sảnh. Từ nhà để xe đến đại sảnh đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Trong căn phòng thứ hai chỉ có hai nội thị.

Phòng thứ ba, sảnh đường xinh xắn, rèm vàng buông sát đất, ánh đèn mờ ảo. Ngoài rèm, có bốn cô ngồi trên chiếc ghế dài ở chỗ hành lang để chờ đến phiên từ bên trong gọi vào. Họ đều mặc thường phục.

Bên trong bức tường màu tía, yến tiệc vừa bày ra, huyền ảo tiếng tơ tiếng trúc. Ban nhạc gồm tám tên nhạc công đang diễn tấu trên sân khấu cao phía bên phải sảnh đường.

Hoàng đế nhà Đại Hán ngồi ở chính giữa, bên phải là Triệu Phi Yến, bên trái là Trương Phóng. Nhà vua, từ khi mới cuộc đã uống quá nhiều, mặt ngài đỏ lựng. Có thể là do men rượu kích thích, ngài đang hưng phấn lắm.

- Thưa Trương đại nhân.

Triệu Phi Yến cầm chiếc bình Bạch ngọc, rót cho nhà vua một chén đầy. Lưu Ngao tuy đã mang theo một đoàn những nhân viên thị tòng đến Quan Bình Viện nhưng vẫn không để lộ chân tướng của mình. Triệu Phi Yến mặc dầu đã thừa biết ông ta là ai rồi, vẫn cố làm như không hay biết một tí gì. Theo lệ, lần thứ nhất gặp nhau xưng hô, cứ gọi vị khách quý này là Trương đại nhân vậy.

- Chớ có ép tôi uống thêm nữa - Lưu Ngao dùng tay đẩy chén rượu ra. Tôi muốn, trước hết là múa một lúc đã.

- Dễ thôi ạ. Triệu Phi Yến dịu dàng đáp:

- Xin ngài hãy xơi cạn chén này. Trương công tử cũng xin mời cạn một chén.

- Trương công tử - Anh uống trước đi? - Lưu Ngao dùng khẩu khí của bậc đế vương bảo Trương Phóng, thấy hắn đã uống cạn rồi liền đẩy luôn chén của mình lại trước mặt hắn - Chén này của tôi, cũng tặng anh luôn.

Trương Phóng không cần suy nghĩ gì tiếp luôn chén đó nhưng Triệu Phi Yến đã đưa tay ra ngăn lại, lấy cái vẻ giận dỗi của phái đẹp nói với nhà vua.

- Không được! Em mời Trương đại nhân cơ. Làm sao lại đem nhường cho Trương công tử nhỉ?

Vẻ giận dỗi của nàng thật đáng yêu khiến ai cũng muốn được nàng giận dỗi như thế. Vì vậy, Lưu Ngao cười hi hi, lấy chén rượu kia lại.

- Để em cầm chén cho, còn ngài thì uống.

- Được! Lưu Ngao há miệng ra, đăm đăm nhìn cô gái.

Triệu Phi Yến cầm chén rượu đưa lên kề tận môi ngài, lại rút tay bỏ chén xuống.

- Không được, tạt ngài uống lấy! Em không thích đôi mắt của ngài đâu.

Triệu Phi Yến bĩu môi, chuyển sang Trương Phóng:

- Trương công tử mắt đại nhân của ngài! Khá... bản.

- Bản! Sao lại bảo là bản?

Lưu Ngao không làm chủ được mình túm lấy tay cô gái:

- Nói ta nghe? Sao lại bảo ta là bản?

Triệu Phi Yến rút được tay ra, rồi lại vỗ liên hồi vào lưng bàn tay của khách:

- Bàn tay này của ngài cũng bản.

- A! Bản là thế đấy! Phi Yến, bản tính của ta là do tự nhiên sinh ra, xem chừng không thể có phép gì thay đổi được.

Lưu Ngao lại đưa tay ra chộp bắt Phi Yến lần nữa.

Trương Phóng ngồi bên cạnh đã lấy làm sốt ruột lắm, liền kín đáo dùng mắt để ngăn chặn Phi Yến khỏi phóng túng bừa bãi, hẳn rằng hành động hôm nay của Triệu Phi Yến là đã quá trớn rồi. Đối với hoàng đế thì không thể cứ tùy tiện đưa tay ra mà đánh! Thế nhưng Phi Yến lại biết rất rõ và cố tình phạm lỗi, nằng lại đánh vào tay nhà vua, đã vậy, lại còn đánh mạnh hơn lúc nãy.

- Phi Yến! - Trương Phóng sốt ruột kêu lên.

Nhưng tiếng kêu của hắn bị tiếng cười của Lưu Ngao át mất, Triệu Phi Yến hoàn toàn không nghe gì hết, hơn nữa, trong tiếng cười như phá, Lưu Ngao đã tóm được cả hai tay của Phi Yến rồi, lúc này thì nàng không còn vùng vẫy để rút tay ra mà đôi cặp mắt lại nhìn vào nhau.

- Đôi con mắt của cô em cũng rất bản nữa kia.

- Đôi mắt của em đẹp chứ, không bản đâu?

Phi Yến ngang nhiên nói:

- Em làm sao mà so sánh với ngài được.

Nói vậy rồi đột nhiên ngã xuống cạnh Lưu Ngao, rên lên:

- Em bị ngài bôi lên rồi, cho nên cũng bần nốt.

Tiếng cười của Lưu Ngao lại càng vang lên!

- Không nên để Trương công tử nghe thấy - Nàng khe khẽ nói.

Giọng của nàng, hơi thở của nàng êm ru như mật rót vào tai, thấy khoan khoái bội phần. Vì thế, ngài nghiêng nghiêng đầu rồi phục xuống cạnh nàng.

- Bây giờ thì nàng có thể chúc cho ta một chén.

Nàng mím miệng cười gật đầu, lấy bình rượu, trước hết nhấp một ngụm, rồi đưa chén đến tận môi ngài. Ngài dùng cả hai tay ôm lấy bàn tay cầm chén của nàng. Bây giờ ngài mới nhận ra là những ngón tay của nàng lung linh mà dài. Nhìn qua thì khí gầy, nhưng khi tiếp xúc thì lại rất mềm mại, vì thế ngài dùng bàn tay mình nhẹ nhàng ve vuốt mãi lên mu bàn tay nàng, ngài chậm rãi, từng hớp từng hớp một uống cạn chén rượu.

Tiếng đàn cùng tấu vang lên như trợ hứng cho họ.

Rượu uống đã cạn rồi, Lưu Ngao vẫn nắm chặt bàn tay nàng không chịu buông ra! Ngài đặc ý quay đầu lại nhìn Trương Phóng. Ngài muốn báo cho hắn biết, tự ngài hoàn toàn không phải là chỉ dựa vào địa vị mà chiếm được trái tim say đắm của một người con gái. Nhưng, Trương Phóng đã biến mất tăm dạng rồi. Ngài gọi một tiếng, Triệu Phi Yến cũng gọi một tiếng, sau tiếp đó lại hỏi bọn thị nữ:

- Trương công tử đâu?

- Vào trong thay áo rồi ạ.

- Mặc hẳn! - Lưu Ngao bảo cô gái ngồi bên cạnh mình:

- Có thể là Trương công tử giận rồi đấy - Triệu Phi Yến thì thầm nói:

- Anh chàng thấy chúng ta như thế bên cạnh không còn ai nữa, nhất định là rất khó chịu.

- Cứ để mặc hẳn! - Luru Ngao nhắc lại một lần nữa.

- Không được, em chẳng muốn như thế này đâu - Triệu Phi Yến cúi đầu như nói với mình rồi tiếp:

- Tất cả đều tại ngài cả. Ngài đã gây rắc rối cho em rồi.

- Ta quấy rầy nàng bao giờ?

Triệu Phi Yến lại đưa bàn tay lên, khí thế thì rất mạnh, nhưng khi buông xuống thì lại rất chậm, bên má Luru Ngao lại được ve vuốt êm ái, ngài khúc khích cười, lại chụp lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Phi Yến, nàng biết hôm nay là ai muốn đến thăm nàng rồi chứ?

- Em không biết. Nàng vờ giận dữ nói:

- Ngài còn hư hơn cả anh ta nữa kia.

- Nhưng chính như thế mới chứng tỏ tôi yêu nàng hơn anh chàng ấy nhiều chứ!

Luru Ngao nói nhanh:

- Báo cho nàng biết, ta muốn gặp nàng đã từ rất lâu rồi, chính là ta nhờ Trương công tử lo liệu cho nàng, đem nàng ra khỏi phủ đệ của công chúa Dương A đấy chứ.

Nàng nhếch mép như để tỏ ý không thể tin được. Nhưng nàng lại có vẻ rất vui.

- Xưa nay ta không lừa dối ai cả!

- Không lừa dối ai, thì có điều gì tốt đâu cơ chứ. Nàng nũng nịu:

- Em sẵn sàng để bị ngài lừa dối lắm nhé! Nàng xúc động một tay xoa lên vai chàng:

- Trương đại nhân, ngài đem em ra khỏi phủ đệ của công chúa Dương A, vậy ngài muốn gì?

- Ta muốn.

Chàng xoa xoa tay vào má nàng, nhưng Triệu Phi Yến lại hất mạnh tay ra. Vì thế, Luru Ngao kêu lên:

- Ai dà. Nàng hạ tay quá mạnh làm ta đau lắm đấy nhé.

- Ngài tưởng là em không muốn ngài đau hả? Em muốn ngài đau cơ, nên mới đánh cho như thế đấy chứ!

- Phi Yến! Hà tất nàng phải làm như thế?

- Nếu thế thì cứ ngồi cho ngay ngắn nghiêm chỉnh vào, không được động đậy bàn tay đâu đấy.

Nàng nói nhích ra một chút, làm vê sửa áo quần ngồi ngay ngắn.

- Phi Yến, nàng cũng đã đón Trương công tử như vậy ư?

- Không! Ông ta không bản như ngài.

Nói xong, nàng đưa tay ra xô vào vai chàng.

- Bây giờ, chính là nàng động thủ trước đấy nhé.

- Em có thể, nhưng ngài thì không được.

Phi Yến dùng cái tính ngang tàng của phụ nữ để áp chế chàng. Vì thế, Luru Ngao chỉ còn cách nháy nháy mắt cam chịu như tự nói với mình: "Không ngờ, ta lại bị làm nhục ở đây như thế này".

- Nếu ngài không muốn bị nhục thì xin mời.

Nàng vung tay một cái, dưới lông mày làm một động tác đuối khách ra.

- Ôi, chao ôi! Lại vô tình vô nghĩa đến thế sao?

Luru Ngao buồn rầu vì nét phong tình của nàng đã biến mất, ngài rên lên vê cầu xin.

- Chúng ta vừa mới biết nhau! Em làm sao mà hiểu được tình nghĩa của ngài đối với em kia chứ?

- Nàng có muốn ta thề không?

- Không ạ! - Nàng đột nhiên di chuyển người, dựa gần chàng, đưa tay ra, tựa hồ như muốn bịt miệng chàng lại - Em không cần ngài thề thốt đâu, ngày tháng còn dài, em sẽ biết ai tốt ai xấu đối với em.

Đúng lúc nàng đang nói đó, Trương Phóng từ trong nhà đi ra. Cùng đi còn có Hợp Đức cô em gái của Phi Yến, Lưu Ngao đưa mắt nhìn, không để ý cô bé còn vất mũi chưa sạch ấy, nhưng ngài lại tỏ vẻ tươi cười đắc ý đối với Trương Phóng.

Triệu Phi Yến không nhìn đến ánh mắt trao đổi với nhau của hai người, chậm rãi rót một chén rượu, nói với Lưu Ngao giọng nhỏ nhẹ.

- Ngài dùng chén rượu này đã rồi em sẽ múa. Bây giờ, Lưu Ngao có một cảm nhận sai lầm, tưởng là Triệu Phi Yến trong sự đối đãi bình đẳng, giữa Trương Phóng và mình, nàng chọn mình trước. Đó là thắng lợi, đó là điều đáng kiêu hãnh.

Thế là, Triệu Phi Yến bắt đầu vũ, nàng nhẹ nhàng múa một vũ khúc xoay trong của vùng Hàm Đan, thật là thanh thoát phiêu diêu, trong khi nàng múa, lượn, dải áo tung bay, váy dài xòe rộng, khi vũ khúc vào nhịp tay hạ xuống chuyển bước nhanh, quay về, nàng tình tứ đưa mắt nhìn vị hoàng đế. Đó là vẻ yêu kiều mà bất kỳ cô gái trong cung đình không bao giờ có được. Trong ấn tượng của Lưu Ngao, nàng giống hệt một đóa hoa, một đóa hoa kỳ lạ mà ngài có thể tưởng tượng ra chứ không thể gọi là thành tên.

Khi hồi múa sắp đến phần kết, ngài tự rót rượu cho mình uống một hơi cạn chén.

Thế rồi do một ý niệm vụt bay bỗng nảy sinh ra, ngài đưa tay vẫy gọi Trương Phóng:

- Đêm nay, ta có thể lưu lại ở đây được chăng?

Trương Phóng lắc lắc đầu, cũng nhỏ giọng nói:

- Có thể không ổn đâu? Nàng chắc gì đã chịu, mà nàng có bằng lòng đi nữa, bệ hạ không trở về trong cung thì cũng chẳng hay lắm đâu. Ngày mai, sẽ chuốc lấy phiền muộn thôi.

- Mặc xác cái sự phiền muộn của ngày mai? Anh không có cách gì làm cho ta thành công đêm nay cả?

- Sứ mệnh bệ hạ giao cho không dễ thực hiện được đâu ạ. Triệu Phi Yến hơn hẳn người thường, tuy xuất thân nghèo hèn nhưng cô ta giữ mình, rất nghiêm, ép buộc cô ta đương nhiên là có thể, nhưng như thế thì có được điều gì tốt đẹp đâu kia ạ.

- Ô... ô... Lư Ngao thấy cũng phải, lắc đầu rồi lại đưa tay ra ngăn không cho Trương Phóng nói nữa. Lúc này, ngài đang muốn xem điệu múa của Phi Yến.

Nàng đang múa đến một tiết mới của điệu vũ khúc Hàm Đan, nhanh vun vút tròn xoay nhưng thân thể nàng vẫn giữ được cái thế vững vàng điềm tĩnh. Cuối cùng, nàng chuyển mình đến trước án, cầm chén rượu lên, ngừng lại, ngập ngừng giây lát, nàng nhẹ thờ, nâng chén đưa rượu mời Lư Ngao.

Tất cả đều đạt đến tuyệt mỹ.

Nhưng giây phút đẹp đẽ qua đi quá nhanh, mọi thị rón rén bước vào mời hoàng đế hồi giá, Trương Phóng cũng thấy đúng lúc phải dừng lại. Nhà vua còn bịn rịn nhưng không còn biết làm gì hơn liền đứng lên:

- Phi Yến, ta sẽ lại thăm nàng.

- Tùy ngài.

Nàng liếc nhìn vị hoàng đế tâm thần đang hoảng hốt ấy, quả thực nhà vua chẳng muốn ra về chút nào.

- Ta sẽ không bao giờ quên đêm nay. Lư Ngao trân trọng nói:

- Phi Yến, rồi ta sẽ trở lại.

Nàng nở một nụ cười mơ hồ, hạ giọng nói:

- Xin vâng. Chào đại nhân.

Sau khi ra khỏi Quan Bình Viên, hoàng đế nhà Đại Hán ngồi trên xe trịnh trọng nói vị sủng thần của mình:

- Trương Khanh, để ta nói trước cho nhà ngươi biết, người con gái ấy, ta rất cần đấy.

- Tất nhiên là thần biết bệ hạ cần - Trương Phóng nháy nháy mắt cười:

- Tình hình hôm nay thần đã biết cả rồi.

- Còn điều này, nhà ngươi bắt tất phải tuyên bố cho cô ta biết về cá nhân ta nhé.

- Cho đến lúc này thần vẫn chưa tiết lộ điều gì, nhưng thần ngầm cho nàng biết sơ sơ, bệ hạ là nhân vật tầm cỡ trong triều đình.

Tâu bệ hạ, trong mắt của họ, thì tiểu thần Phú Bình Hầu là một đại nhân. Ý ngầm của tiểu thần thì chi để cho mỗi Triệu Phi Yến biết bệ hạ là quý nhân thôi ạ.

- Ừ.

Nhà vua dần dần nghe ra, xe ngựa đi trên đường lớn gập ghềnh vị hoàng đế ngồi trên xe lắc lư từ bên này sang bên khác phải búi chặt lấy thành xe, thốt nhiên, ngài vỗ hai tay vào nhau, cao giọng nói:

- Trương Phóng, ta muốn đưa nàng vào cung!

Trương Phóng đổi sợ thành vui, nhưng lại làm ra vẻ buồn rầu, giọng trầm trầm nói:

- Tâu bệ hạ, tiểu thần nghĩ rằng hãy cứ xem gió bò buồm đã.

- Tự ta sẽ có cách.

Nhà vua đã nói tự ngài có cách rồi. Trương Phóng chỉ còn biết cười hi hi, không thể nói thêm được lời nào nữa. Nhưng hắn biết nhà vua đã ngầm tính toán đầu vào đấy rồi. Hắn nghĩ bụng: "Nếu Triệu Phi Yến vào cung. Xem ra thì cô ta cũng có thể được sủng ái đấy, mình rồi cũng nhờ thế mà được phú quý lâu dài, đó là suy nghĩ về mặt thuận. Nhưng lại nghĩ về một phương diện khác: quan hệ trong cung đình vô cùng phức tạp. Triệu Phi Yến xuất thân hèn mọn, sau khi vào cung, liệu có thể giành được sự sủng ái lâu dài của nhà vua không?"

Lại nữa, người ta có thể tẩy chay cái cô gái hàn vi này hay không, điều đó khó ai có thể đoán chắc. Nếu như Triệu Phi Yến có xảy ra chuyện gì thì nhất định là bất lợi lớn cho mình rồi! Càng nghĩ hắn càng không tìm ra lối thoát".

Trước giờ Ngọ ngày thứ hai, Trương Phóng lại đến Quan Bình Viên.

Triệu Phi Yến vẫn chưa dậy, cô em gái Hợp Đức tiếp hắn trong phòng, cả hai cùng ngồi, nét mặt cô ta khá nặng nề như có chuyện gì vừa xảy ra.

- Hợp Đức, cô hãy còn ngại ngũ? - Trương Phóng buột miệng hỏi.

- Em dậy đã từ sáng kia - Hợp Đức lạnh lùng trả lời.

- Thế thì có chuyện gì vậy? Hay là bị bà chị mắng?

- Chị ấy xưa nay có bao giờ trách mắng gì em đâu - Về mặt của Hợp Đức vẫn lạnh lùng:

- Em cũng chẳng có chuyện gì cả. Một đứa con gái nghèo hèn, làm gì có chuyện tâm sự nọ kia!

- Ô! Hợp Đức, xem ra, cô có vẻ khó chịu với tôi hả?

- Đầu dám ạ - Từ vẻ lạnh nhạt, Hợp Đức đã trở nên tươi cười, cô ta thông thả đi vào trong phòng, lát sau, quay trở ra nói:

- Chị em mời công tử vào.

Triệu Phi Yến vừa mới từ phòng thay áo bước ra, mái tóc dài buông xõa, thấy Trương Phóng, vẻ như cười như không, chào khe khẽ "Trương công tử", rồi đi đến chỗ đài gương soi mặt, tỉ mỉ kê lông mày.

- Phi Yến - Trương Phóng trông thấy vẻ lãnh đạm của nàng đối với mình, từ từ bước lên, hai tay đặt lên vai nàng hỏi:

- Cô đối với tôi, có điều gì không bằng lòng vậy?

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Trương Phóng trong gương, buồn bã lắc đầu, nước mắt rung rung:

- Phi Yến. Trương Phóng kinh hoàng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Em thương cho thân phận của mình quá - Nàng thỏ thẻ nói:

- Em cứ tưởng là, em sẽ trở thành người thân thiết của Phú Bình Hầu kia đấy...

- Phi Yến, tôi đã nói cho nàng biết chân tướng của con người kia rồi đấy thôi thậm chí...

- Ngài không có gì sai, đây là tự em mơ mộng hão huyền.

Nàng hất mái tóc dài:

- Trước ngày hôm qua, em còn cho rằng ngài chỉ cần em làm đẹp lòng nhà vua, quang cảnh ngày hôm qua... hừ... trong khi em đang múa, ngài và ông ta nói những lời... Nàng tức tưởi khóc, nhưng rồi nàng vội kìm chế, mỉm cười trong tiếng thở dài. Trương công tử, cũng có thể là ngài có nỗi đau khổ riêng của mình.

- Phi Yến - Trương Phóng nghĩ đến những lời nói giữa mình và nhà vua có thể do Hợp Đức nghe được mà đến tai nàng, hấn vội nói:

- Người đó chính là hoàng đế đấy.

- Em biết chứ. Ngài đem em dâng cho nhà vua, đợi đến khi ông ta chán chê rồi, thì lại hiến cho kẻ khác, đúng thế không? Em sẽ là một cái lưỡi câu cho ngài câu cá đến khi ngài đạt được yêu cầu thăng quan tiến chức rồi, thì ngài lại để em chết già trong cái Quan Bình Viên này chứ gì?

- Phi Yến, nàng không thể nói về ta như thế được! Ta lại phải nói cho nàng biết, Hoàng Thượng muốn đem nàng vào cung đấy! Đem qua, chính miệng ngài nói ra mà.

- Vào cung?

Nàng cảm thấy ngoài ý muốn không ngờ tới, rồi nàng lắc đầu:

- Người con gái xuất thân như em, vào cung chắc gì đã hạnh phúc?

- Phi Yến, xuất thân của người con gái, có khi cũng không can hệ một chút gì hết.

Nàng thở dài, cầm lược lên chải mái tóc dài óng mượt, sau một lúc khá lâu mới nói, giọng trầm trầm:

- Trương công tử, ngài hoàn toàn không hiểu gì tâm sự của em cả.

- Ta biết, nhưng, ông ta là hoàng đế.

- Nếu ngài không đem ông ta đến gặp em, ông hoàng đế ấy, với em thì có quan hệ gì ?

Nàng cay đắng nói tiếp:

- Trương công tử lần đầu tiên, khi chúng ta gặp nhau ở phủ Dương A, ngài đã từng nói với em những gì?

Tự nhiên Trương Phóng nhớ lại, hồi đó, hần muốn nàng vào phủ, là để làm thiếp cho Phú Bình Hầu. Hồi đó, hai người đã chi non thè bẻ. Hồi đó, Trương Phóng cũng đã tính chắc chắn như thế. Nhưng sau khi hoàng đế nhà Đại Hán nhảy vào, lập tức hần thay lòng đổi dạ ngay, hần vừa muốn làm quan to, vừa muốn có sự nghiệp, tất hần cần làm đẹp lòng nhà vua. Hoàng đế có thể cho hần vinh hoa phú quý, hoàng đế cũng có thể làm cho hần thân bại danh liệt. Hần, xưa nay, có bao giờ hiểu được ý nghĩa của chữ yêu, trong lòng hần, chuyện mất hay được của một người con gái thì quan trọng gì! Thậm chí hần cho rằng đem cô gái mình yêu thích đến tiếp cận với nhà vua là cho cô ta một cơ hội bước tới chốn cao sang, cô ta phải cảm kích mà không oán hận gì mới đúng chứ. Do khoảng cách trong suy nghĩ khác xa nhau như thế, Trương Phóng, tất nhiên không thể không hiểu được sự oán giận của Phi Yến.

- Có thể là do hi vọng của em quá viển vông đấy thôi.

Triệu Phi Yến trong lúc thương cảm lắm bầm nói.

- Em không thể hiểu được ý muốn tiến thủ của ngài, em cho rằng, đời người đã bước đến cái bậc phong Hầu, là tột cùng danh vọng rồi.

- Phi Yến.

Trương Phóng nói một cách khó nhọc:

- Trong triều nhà Đại Hán, tước vị đâu có chắc chắn gì. Nếu không được sự sủng tín của nhà vua, sự bao che của bọn quyền thần, thì tước vị chưa biết mất lúc nào như chơi.

Phi Yến đưa mắt nhìn hần không tỏ ý gì.

- Trong thời Vũ Đế, có một hồi, khi tế lễ tôn miếu, hiến vàng không đúng phép, hàng trăm vị mất tước hầu, thậm chí có người hiến bò dê gầy cũng bị mất tước.

Trương Phóng thâm trầm nói:

- Phú Bình Hầu, phong đến ta là đời thứ tư, thời tăng tổ của ta, phong Hầu, hương ấp có một vạn ba nghìn sáu trăm bốn mươi hộ, thu nhập hàng năm hơn ngàn vạn, thời tổ phụ ta, giảm đi một nửa. Đến thời của ta, chỉ còn hơn một nghìn trăm hộ, trước đây mấy năm, hoàng thượng tăng thêm cho năm trăm hộ. Tình hình như thế, ta tưởng nàng phải biết rõ. Phong Hầu tuy là chỗ cực thân. Nhưng hôm nay không biết có ngày mai! Nếu không thể tự bảo vệ mình và khuếch trương ra, như vậy, có khi đến chỗ trắng tay.

Hồi 2

Nàng lại đưa mắt nhìn hấn rồi thở dài:

- Phi Yên, tự nhiên ta thấy yêu quý nàng quá! Sự sắp đặt của ta, một mặt chính là vì ta, đồng thời, ta cũng vì nàng nữa. Giả dụ, nay nàng có được tiền vào cung đi nữa thì tương lai biến chuyển ra sao cũng không thể định liệu trước được.

Vấn đề Trương Phóng đưa Phi Yên vào cung, đây rầy những mâu thuẫn, lại nữa mừng nửa lo. Nhưng với Phi Yên, hấn cũng không thể không nói ra như vậy được.

- Ủa.

Nàng quay người lại, chăm chú nhìn Trương Phóng từ từ thở một hơi dài cay đắng, hai tay ôm đầu gối: - Trương công tử, em biết rồi. Nhưng em nghĩ rằng em với ngài là một kia!

Trong phút buồn thương, Trương Phóng cúi thấp người xuống, trán của hấn cùng chạm với trán của nàng.

Triệu Phi Yên từ từ nhắm mắt lại, Trương Phóng như người cùng con mộng, khe khẽ gọi tên nàng.

Rất lâu, rất lâu, hấn cảm thấy sự thôi thúc của tình yêu. Đó là sự giằng mắc, đồng lõa với nhau thậm chí là cùng dựa dẫm vào nhau.

Hấn theo bản năng ghi chặt lấy Phi Yên.

- Phi Yên, sự tình vẫn chưa đến kết thúc cuối cùng đâu, có thể...

Nàng bịt chặt miệng hấn, bồng bột nói:

- Không nên nói đến chuyện mai sau, Trương công tử, hãy cho em biết ngay bây giờ đi. Em sẽ làm theo cách của ngài. Tuy vậy, bản thân em rất không muốn vào cung chút nào.

Nàng dừng lại một lát, hai tay ôm lấy vai hấn:

- Em vì chàng mà dấn thân. Trương công tử, em cũng sẽ mãi mãi nhớ đến chàng.

- Phi Yên!

- Khi còn ở phủ đệ của công chúa Dương A, chàng đối xử với em thật tốt.

Má nàng áp vào má hấn:

- Trương công tử, chàng là người đàn ông thứ nhất đã đem đến sự ấm áp cho em.

Đó là nỗi đắng cay, tình yêu không có tiền đồ, nhưng nàng Triệu Phi Yên tuyệt thế giai nhân đã uống cạn giọt rượu đắng tình yêu của nhân loại tối sơ.

Trương Phóng đi rồi, nàng đem câu chuyện gặp gỡ ấy nói cho cô em biết.

Triệu Hợp Đức vẫn còn là một cô gái vị thành niên, nhưng về mặt suy nghĩ thì lại vượt hấn sức phân tích và nhận thức của lứa tuổi mình.

Khi được báo cho biết, cô ta cảm thấy lạ lùng cho cái ông khách Trương đại nhân kia, liền nhảy mắt hỏi:

- Chị ơi, người đó, có phải là hoàng đế không? Thường thì vua chúa không thể cứ ra khỏi cung tùy tiện như thế được đâu ạ.
- Đêm qua em nghe họ nói riêng với nhau...
- Em chỉ lồm bồm một vài câu thôi, nghe trong giọng nói của Trương công tử thì biết rằng cái nhà ông Trương đại nhân kia là có địa vị.

Họp Đức thì thảm có vẻ chắc chắn; rồi sau đó, lại lộ ra vẻ tươi cười:

- Chị ơi, nếu quả thật như thế, đối với chị thì tốt quá đi chứ! Chúng ta xuất thân từ trong cảnh bần cùng, hèn mọn. Phúc may mà được vào cung thì quá tốt, nếu có gì không như ý thì cũng có thể trở về như cũ thôi.
- Họp Đức này, trong hoàng cung có đến mấy nghìn cô gái, thêm một mình chị vào nữa, khác nào ném một hòn đá xuống hồ, có nên trò trống gì.
- Chị ơi. Việc là ở con người! Chỉ cần cố gắng, tại sao lại không được nhỉ ? Theo em thì hoàng đế hình như muốn đưa chị vào cung, với chị, đương nhiên là đã được lọt vào mắt xanh của ngài rồi đấy. Rồi từ bước đầu đó, biết đâu là sẽ giành được sự sủng ái của vua.

Họp Đức cười ranh mãnh:

- Chị ơi, đêm qua, chị rất thành công.
- Chị mệt quá đến đứt hơi rồi đấy.

Triệu Phi Yến thở dài:

- Nếu cứ kéo dài thế này mãi chị sẽ đến suy sụp mất thôi. Họp Đức, tuổi của chị em mình còn trẻ nhưng từng trải của chúng ta lại chẳng thua kém gì ai hết! Khi còn ở làng...
- Chị ơi, đến nay, chúng ta chỉ mới đi được nửa đường, nếu như không chịu cố gắng sức thêm nữa thì rồi cả hai chị em mình sẽ rơi xuống vũng bùn mất thôi.
- Trương công tử làm chị hận quá.
- Chị Phi Yến, theo em biết thì đàn ông đều một giuộc như thế cả, không thể dựa được.
- Đồ quý! Triệu Phi Yến cười phá lên. Mày biết nhiều quá rồi đấy.
- Em trông thấy không phải ít.

Họp Đức cũng cười theo:

- Năm ấy, chị ấy vẫn chưa lớn như em bây giờ, cái thằng nhãi con kia đã chẳng xun xoe bên cạnh chị, rồi mê một chị đấy sao? Sau đó, nửa đêm hấn lại mò đến...

Họp Đức lắc đầu quây quây:

- Chị Phi Yến, hiện nay chị quả thực là đã quá nhiều chuyện rầy rà rồi, hồi ấy chị yêu hẳn biết bao nhiêu, nhưng rồi, hẳn cũng đã chẳng chút xéo mắt tâm đầy thôi.

- Hẳn.

Triệu Phi Yến cắn chặt môi, nhớ lại một gã con trai, nhưng nàng lắc đầu:

- Đó không phải là yêu. Lúc đó, chị quá bé. Cái gì chị cũng không hiểu. Chỉ có thể nói là do tò mò. Chỉ thích thì đúng hơn, hẳn đi rồi, chị không còn nhớ đến hẳn nữa. Và lại, hẳn cũng không nhất định đem chị đi. Em có lẽ cũng đã quên rồi. Hẳn đi làm ăn, từ đấy không ngoảnh cổ lại nữa.

- Quên đi! Những chuyện đó đã quá xa rồi.

Đôi lông mày Hợp Đức khê dương lên:

- Chị Phi Yến, hãy chớp lấy bất kỳ một cơ hội nào, làm cho hoàng đế mê mẩn đi.

- Mà thật quả là táo tợn.

Triệu Phi Yến thờ dãi:

- Tao thì chỉ muốn biến êm sóng lặng, làm một kẻ thân thuộc của Phú Bình Hầu thôi, thế mà hiện nay, xem ra cái nguyện vọng ấy cũng đã tiêu tan rồi! Vào cung, nếu muốn vào cung thì phải thật hết sức khẩn trương.

- Em tin là chị có thể làm được điều đó, xem như từ đêm qua, chị Phi Yến, chị có thể làm một gã đàn ông xin chết cho chị một cách dễ dàng.

- Với Trương công tử, chị đã thất bại rồi.

- Trương công tử có một mục đích cực kỳ trọng đại kia.

Hợp Đức nói về trang nghiêm:

- Nếu không, ngài ta cũng sẽ xin chết cho chị như vậy thôi.

Nàng cười, đưa hai tay bưng lấy mặt người chị gái lắc lắc để.

Gió mát thổi hè trời tan sương

Nhớ quân tử hè xa không quên

Lo lắng lòng ta nhiều kháng khái

Gió tụ về đây hè rồi cuốn xa

Triệu Phi Yến lướt tay trên phím đàn, miệng hát bài từ do nàng soạn. Tiếng hát của nàng khác hẳn với các ca kỹ trong giáo phường. Gió tụ

lại rồi cuốn đi xa là đúng, cách luật, nhưng khi nàng hát "trời tan sương" "xa không quên", "nhiều kháng khái" thì lại nâng cao lên nửa phách, chuyên biến cung nghe có vẻ như không được hài hòa nhưng lại chứa đầy ý vị mang một nỗi ngang trái buồn đau, khiến người ngồi đối xứng cảm động như nhói tận đáy lòng.

Vị hoàng đế nhà Đại Hán ngồi trên bên trái nàng cách năm thước lịm người đi như một vật bằng gỗ, có thể là ngài không muốn động đậy, cũng có thể, ngài cảm nhận sâu sắc cái hay của tiếng hát lời ca, ngài rất xúc động.

Thái độ ấy không giống như đối với một người ca kỹ khác.

Lưu Ngao chỉ khi ở triều đường hoặc khi ở cạnh mẹ, mới có cái vẻ nghiêm nghị như thế.

- Trương đại nhân, ngài ngồi y như là một khúc gỗ vậy.

Lưu Ngao mở đôi mắt đang lịm dim nhưng vẫn còn giữ vẻ xúc động của mình.

- Thì chính nàng muốn ta như thế đấy thôi? Nàng bảo khi nghe đàn thì phải đoan trang, ta ngồi đoan trang như thế nàng lại trách ta giống khúc gỗ.

- Ôi thế thì em có lỗi.

Nàng đập tay vào đùi của ngài rồi nói tiếp:

- Trương đại nhân, khi ngài ngồi nghiêm chỉnh như thế, tuy có giống khúc gỗ thật, nhưng thần khí của ngài thì lại có dáng vẻ của bậc đế vương.

Nàng khôn ngoan ám chỉ một cách kín đáo. Nàng hy vọng sẽ làm cho đôi phương tỉnh khỏi cơn mê.

Lưu Ngao khẽ giật mình lắc đầu nói:

- Trương đế vương, cái đó không thể nói tùy tiện được đâu đấy nhé.

- Sợ gì nhỉ? Nàng duỗi dài đôi chân đang xếp bằng tròn. Ở đây chỉ hai con người chúng ta thì cho phép em gọi ngài là đế vương nhé.

- Thế là phạm phép nước.

- Trương đại nhân, không nên câu nệ như vậy! Tướng mạo trời sinh của ngài có khí chất của bậc đế vương, thế thì cũng có phép tắc nào?

Nàng nghiêng người buông tiếng cười vui vẻ:

- Thôi được, em không nói huyền thuyên nữa. Xin hỏi ngài, tại sao mấy hôm nay không thấy ngài đến? Lại vì sao, người ta đem em đến đây nữa?

- Mấy hôm nay ta không đến là để nàng soạn khúc từ "Giờ tự lại rồi cuốn đi xa" đấy chứ, thế thì có điều gì không tốt hả? Phi Yến, bài hát ấy sẽ còn bay đi xa hơn nữa kia đấy! Thật là tuyệt vời.

- Em không phải thích được ngài ca ngợi đâu ạ! Điều em hỏi thì ngài chẳng trả lời thẳng vào.

- Mấy hôm nay ta có chuyện đặc biệt, không thể đi đâu được. Còn như việc muốn nàng chuyển chỗ ở Lưu Ngao xoa xoa bộ râu ngắn dưới cằm:

- Ta cho rằng, chính nàng đã hiểu được ý tứ của ta.
Nàng khép mắt lại, lắc đầu.
- Em không biết thật đấy!
- Quan Bình Viên, do Trương công tử xây cho nàng, đất này là của ta.
- Ô!

Cặp lông mày của nàng từ từ nhướn lên rồi chau lại:

- Trương đại nhân, em không rõ, ngài muốn nghĩ...

Ngài ngăn nàng lại, thân mật nói.

- Đây là nhà của ta với nàng.

Triệu Phi Yến kêu lên một tiếng nhỏ, rồi từ từ đẩy Lư Ngao ra. Như thể, nàng có điều gì thương cảm. Điều đó khiến Lư Ngao ngạc nhiên.

Trong ý thức, ngài tưởng rằng, Triệu Phi Yến phải sướng mê đi, nhà, đất là tất cả! Vì thế, ngài hỏi:

- Phi Yến, nàng không thích sao?

Nàng trầm ngâm, rồi dần dần lộ vẻ tươi cười.

- Em thích chứ!

Nàng nhỏ nhẹ, rồi nói tiếp, vẻ âm đạm:

- Làm sao mà em lại không thích cơ chứ? Trương công tử mua em ra khỏi phủ đệ của công chúa Dương A. Ngài bảo, đây là ngài sai ông ta xây như thế này. Vậy thì, chính ngài đã là ông chủ của em rồi sao?

- Phi Yến, ta không có ý ấy, sự thực thì ta rất thích nàng! - Lư Ngao vội nói:

- Là bởi vì ta thích nàng, Phi Yến.

Nàng cúi đầu xuống, lại khe khẽ thở dài:

- Thích, đó chỉ là mối tình si của em, mấy hôm nay ngài không đến, em cứ si tưởng hoài, em vì ngài mà soạn bài ca... Giọng nói của nàng mỗi lúc một hạ thấp xuống. Giống như tiếng vĩ cầm của cây đàn nức nở trong gió, thoang thoang tan đi.

- Phi Yến, ta biết nàng đối với ta...

- Đó chỉ là mối tình si của em thôi.

Nàng quay người lại, giơ tay, giọng cao lên:

- Còn với ngài, Trương đại nhân, vị quý nhân mà em không hay biết một chút gì, vì một lúc cao hứng, tìm kẻ quản gia xây một ngôi nhà, đem em về đây, rồi một hôm, ngài chán ngấy, sẽ không bao giờ đến nữa, em không bao giờ còn có thể tìm được ngài, ngày lại ngày mỗi mắt chờ

đợi. Có thể, rồi một hôm nào đó, một vị quý nhân khác do người quản gia của ngài sai đến nói với em: "Cô và ngôi nhà này thuộc về ông ta". Đúng không? Thưa Trương đại nhân...

Lưu Ngao đỡ người ra, lại tức giận nữa, xoa xoa tay, nói lí nhí:

- Phi Yến, ta không có ý ấy.

Nàng quay người, về bực dọc.

- Phi Yến, ta đối với nàng, không như nàng vừa nói đâu.

Nàng coi thường điều đó, thốt nhiên, hai tay nàng ôm lấy mặt ngài, bằng một thứ âm thanh mạnh mẽ, đầy kích động nàng kêu lên:

- Tùy ngài muốn thế nào cũng được! Tùy ngài! Dù là sau một tháng ngài không cần đến em nữa, em cũng không oán ngài. Em yêu ngài! Em rất yêu ngài!

Nói rồi nàng lại đẩy mạnh Lưu Ngao một cái.

Đó có lẽ cũng là do ý trời. Trương công tử trẻ hơn ngài, nhưng sau khi em gặp ngài thì không còn hiểu ra sao nữa, em đã bị ngài bắt mắt cả hồn vía rồi. Ôi! Nàng thờ dài nào ruột rồi nói tiếp:

- Trương đại nhân, bắt đầu từ hôm nay, em không hỏi ngài nữa, tùy ngài lúc nào đến thì đến, lúc nào đi thì đi. Tất nhiên, em cũng không còn hỏi ngài là ai nữa.

- Phi Yến... Phi Yến - Lưu Ngao cảm động nói rất nhanh:

- Ta là ai, hoàn toàn không cố ý giấu nàng. Ta...

Nàng vội vàng đưa tay bịt miệng Lưu Ngao:

- Trương đại nhân, không cần nói nữa em đoán được rằng, ngài nhất định có điều gì khó khăn.

Ngài nghĩ thấy mùi phấn đặc biệt từ bàn tay nàng toát ra, khiến ngài mê mẩn tâm thần. Ngài hôn vào lòng bàn tay nàng.

Nàng đẩy ngài ra lại vờ đánh ngài. Lưu Ngao cũng vờ co rúm lại làm ra vẻ sợ sẽ bị nàng đánh đồng thời, ngài cất tiếng cười khanh khách, so vai rụt cổ, kêu lên: Phi Yến... Mới đây, họ vừa nói đến những chuyện rất nghiêm túc, nhưng chỉ trong nháy mắt, tình thế hoàn toàn thay đổi.

Triệu Phi Yến tránh xa ngài gần như là giận dữ, nhưng thân thể của nàng lại dần dần tiến sát vào, cuối cùng để cho chàng ôm ghì lấy.

- Trương đại nhân...

Nàng nũng nịu kêu lên trong phút giây bối rối, thân thể mềm nhũn ra, toàn bộ sức nặng của con người nàng đè cả lên người của Lưu Ngao.

Sức ép đó làm cho Lưu Ngao trong phút chốc cảm thấy tim của ngài bùng lên như phá tung cả lồng ngực.

Ngài tới tấp hôn nàng như một chàng trai trẻ tuổi, vuốt ve nàng, luôn miệng rồi rít gọi tên nàng. Triệu Phi Yến rên khe khẽ khoái trá như để khiêu khích như để kêu gọi, mà Lưu Ngao lúc này, như một con thiêu thân thấy ánh lửa. Ngài tự nguyện chịu để bị thiêu đốt thành tro.

Giống như chỉ có lửa thiêu mới phát huy được nguyên khí của sinh mệnh ngài.

Hiện tượng này về mặt sinh lý khiến Lưu Ngao sợ. Ở trong cung, ngài đã có nhiều cô gái trẻ, ngài cũng thường đi tìm những thứ kích thích mới lạ làm cho mình hưng phấn. Nhưng từ sau khi làm vua, thì từ đây ngài không giành được nguồn hưng phấn của thời niên thiếu nữa.

Ban Tiếp Dư được ngài thích, hầu hạ ngài, thì triền miên rồi, thỉnh thoảng, trong sự triền miên cũng có kích động. Nhưng so với thời trẻ khác nhau xa lắm.

Hồi mới trông thấy Triệu Phi Yến lần đầu tiên, ngài đã có ngay cảm giác một sự thích thú thanh tân, trong ý niệm của ngài, Triệu Phi Yến là một quả mai đã lên mặt mà vẫn còn vị chua. Cũng lại giống như một con chim non vừa mới rời khỏi mẹ, còn ngơ ngác. Ngài thích vị chua của nàng, cũng thích cái ngơ ngác ấy của nàng, hai thứ ấy thì trong cung đình không một cô nào có được.

Hơn nữa hồi trông thấy ở Quan Bình Viện, ngài lại phát hiện ra ở nàng như có một thứ rượu nồng. Một sức khêu gợi tràn trề làm say đắm lòng người, ngài đã mê mết rồi. Mà hôm nay, ngài nhận ra sức cuồng nhiệt của nàng. Sức cuồng nhiệt ma quái của nàng, giống như một thứ cuồng nhiệt tự thân thể nàng truyền vào trong cơ thể của ngài, làm cho sinh mệnh của ngài tràn trề tinh lực thịnh vượng, khôi phục lại những gì của tuổi thanh xuân.

Quyền lực vua chúa có thể thu về bao nhiêu của cải nhân gian. Quyền lực vua chúa có thể đổi thay vận mệnh của bao nhiêu con người. Nhưng quyền lực vua chúa lại không có phép gì làm cho mình trẻ lại được. Chính lúc này, Triệu Phi Yến lại khiến ngài tự giác lấy lại được sức thanh xuân. Tuổi trẻ! Đó là thời gian đáng yêu nhất của đời người. Bỗng nhiên, ngài cảm thấy hào quang rực rỡ trước mắt mình... Lúc này, tâm thần nàng như một con rắn, cuốn chặt lấy ngài.

Lúc này, sức trai trẻ được khơi trở lại, làm cho Lưu Ngao cuồng phóng lên, ngài bắt đầu dùng sức mạnh thân thể để chinh phục, nàng đã không còn sự chống đỡ nữa.

Nàng kín đáo chống đỡ, đó hiển nhiên là một cách chống cự. Nhưng, nàng hoàn toàn không biểu đạt ý niệm của mình ra. Chi là ngấm ngấm, rồi thôi hẳn. Lưu Ngao khôi phục sức thanh xuân, rất nhanh chóng chế ngự được sức chống đỡ ngấm ngấm. Hơn nữa, chính vào lúc này, nàng đã buông thả. Ngẫu nhiên, ngài nhìn thấy trong đôi mắt nàng một dòng lệ chảy ra. Trong phút chốc, Lưu Ngao cảm thấy ngạc nhiên. Lúc này đây phải là lúc con người phải khóc, sức mạnh của tuổi thanh xuân coi là thường tất cả. Nhưng Lưu Ngao thì hoàn toàn không còn ở cái tuổi đó nữa, thói quen của những người vào lứa trung niên đã khiến ngài phải hiểu về nước mắt, vì sao?

ý niệm đó làm động tác dừng lại. Vì vậy, nàng mở to đôi mắt nhòa lệ, nhìn chàng, mím cười hoài! Sau đó, nàng ghi chặt lấy chàng.

- Phi Yến, em làm sao thế?

- Không sao cả, em yêu ngài.

Nàng lại ghi chặt chàng, nhưng giọng nàng êm nhẹ không kích động, cũng không ham muốn. Điều đó làm cho ngọn lửa tình của Lưu Ngao hạ xuống. Nhưng tình cảm trầm lắng của tuổi trung niên lại sống dậy, ngài ôn tồn hỏi.

- Phi Yến, nói cho ta hay, nàng có điều gì?

- Em đã nói rồi, chẳng có điều gì cả.

- Nhưng sao nàng lại khóc?

- Điều đó không liên quan gì đến ngài cả. Nàng dụi nước mắt lên người chàng, rồi bỗng nhiên nàng nói một cách thê thiết. Hồi còn nhỏ vì sinh kế khó khăn phải đến ca kỹ ở phủ Dương A, em gặp không ít những chàng trai say đắm em, nhưng em hết sức giữ gìn mình, không để buông thả, cha em đã làm quan, gia thế xưa kia cũng không đến nỗi nào, em mong được có một cuộc hôn nhân đẹp đẽ.

Nàng lại nức nở, đôi mắt nhòa lệ. Nhưng nàng vẫn nói, tiếp tục nói trong nước mắt:

- Em biết, một cô gái như em, có bắt đầu với một người con trai thì sẽ nói tiếp không thể dừng được, vì vậy em phải giữ mình.

- A, Phi Yến.

Chàng cảm thấy xúc động dữ dội. Điều nàng thổ lộ, tuy Lưu Ngao không thể cắt nghĩa nổi, nhưng lời nói uyển chuyển của nàng mới cảm động làm sao.

- Trương đại nhân, em yêu ngài. Em xin nguyện cùng ngài bắt đầu, nhưng em không thể không nghĩ đến ngày mai... Nước mắt nàng lại tuôn ra lũ chã.

- Phi Yến.. Phi Yến.

Chàng đẩy nàng ra trong sự chấn động.

- Đừng trách em, đừng trách em, Trương đại nhân ơi...

- Ta biết, ta không trách nàng đâu, Phi Yến. Ta sẽ sắp xếp.

Chàng chân thành nói hai tay ôm lấy má nàng.

- Phi Yến! Ta sẽ sắp xếp ổn thỏa. Bây giờ, ta đi đã.

- Chàng giận em rồi sao?

- Không phải, chàng nói chắc nịch tinh thần nghiêm túc. Phi Yến, đến ngày mai, nàng sẽ biết.

Nàng lau nước mắt, còn chàng, chàng sửa lại quần áo, rồi đi.

Triệu Phi Yến giống như một người lính lẩn lộn trên trường đấu, mệt phờ và rời rã nằm lãn ra giường, lát sau cô em rảo bước vào.

- Hợp Đức.

Nàng buồn rầu gọi tên em gái. Mệt đến đứt hơi.

Hợp Đức nhìn chị lạnh như tiền.

- Thế nào? Thành công chứ?

- Chị chưa biết, xem tình hình thì giống như có thể là thành công. Nhưng ông ta vẫn chưa lộ rõ chân tướng.

- Ô! Chính chị tổng ông ấy đi.

Triệu Phi Yến lắc đầu, như thể nàng không bằng lòng cái khẩu khí tra vấn của cô em gái.

- Hợp Đức.

Nàng hỏn hển nói:

- Em không được đối với chị như thế. Chị là một con người chứ, em không biết, như thế thật khốn khổ vô chùng, như đóng kịch...

- Chị ơi, ông ta là hoàng đế chứ!

- Hoàng đế, hoàng đế.

Nàng giận dữ nói tiếp:

- Vậy thì sao? Đối với chị... Thực tế là chị đang rất hận ông ta.

- Chị ơi, chị phải nghĩ đến quá khứ của chúng ta.

Hợp Đức vẫn cái giọng lạnh như tiền:

- Trương công tử không đáng dựa bằng nhà vua đâu nhé. Chị ơi. Quá khứ của chúng ta...

- Quá khứ ? Triệu Phi Yến đưa hai tay lên ôm đầu đắm chìm vào trong hồi ức.

Quá khứ chị em họ có quá nhiều chuyện đáng cay không sao kể xiết.

Quá khứ, chị em họ sống trong cảnh tối tăm vô cùng.

Tuổi trẻ buồn đau, chị em họ vì thân thể không mấy minh bạch của mình mà đau khổ triền miên.

Bà mẹ, làm thiếp cho Triệu Mạn một Viên Úy ở Giang Tô, nhưng cả hai chị em lại không phải là con gái của ông ta. Chuyện đó, chị em

Triệu Phi Yến đều biết cả, hơn nữa, họ mãi mãi không bao giờ quên.

Viên Úy Giang Tô Triệu Mạn cùng với Phùng Vạn Kim một gã nhạc công nổi tiếng nhất thời bấy giờ là đôi bạn thân thiết. Phùng là một tay kỹ tài kiệt xuất mà cũng là một nhân vật sống hết sức phóng đảng. Hắn ở nhà Triệu Mạn, tùy ý ra vào không phải giữ gìn ý tứ gì, một lần Triệu Mạn xa nhà lên quan, Phùng Vạn Kim và người thiếp thông gian với nhau. Hơn thế, lại ngang nhiên sống với nhau trong nhà Triệu Mạn, chim câu chiêm tồ chim sẻ, hần lấy luôn vợ bạn. Khi Triệu Mạn trở về, Phi Yến đã ra đời rồi. Phùng Vạn Kim vẫn mặt dạn mày dày như không. Triệu Mạn tuy có nghi hoặc nhưng không truy cứu gì. ít lâu, ông ta bỏ nhà ra đi. Rồi từ đấy không trở về nữa. Phùng Vạn Kim cùng với người đàn bà đó đi tìm Triệu Mạn nhưng không sao tìm được. Nghe người ta đồn đại thì, sau khi bỏ nhà ra đi ít lâu Triệu Mạn mất. Hợp Đức lại ra đời.

Có thể là do thương nhớ chồng cũ, cũng có thể là vì đã chán ghét nhau, người đàn bà ấy đột nhiên thay đổi thái độ, chia tay với Phùng Vạn Kim, Bà để lại hai đứa con gái ấy lại cho cái anh chàng tình duyên bèo bọt ấy, tự mình đem tấm thân của người quả phụ nhà họ Triệu giáp mặt với đời.

Thê là Phùng Vạn Kim đem hai đứa con gái đi phiêu lãng giang hồ. Bây giờ, Phi Yên đã lên năm, Hợp Đức vừa đầy tuổi thôi. Hai chị em theo gót giang hồ của người cha cùng nhận được tình cảm lẫn cái sự giáo dục của ông ta. Họ cùng với người cha phóng đảng ấy dựa vào nhau, chung một số mệnh.

Năm Phi Yên lên chín tuổi, Phùng Vạn Kim chết trên bước đường giang hồ lưu lạc. Hai chị em trôi giạt về Lạc Dương sống dựa vào bạn bè của Phùng Vạn Kim. Ít lâu sau, một người bà con của người mẹ chú ý đến hai chị em này, tìm kế đem bán đi. Triệu Phi Yên mười một tuổi dắt em chạy trốn. Cô bé Phi Yên mười một tuổi ấy có đầy một thứ dũng khí bẩm sinh để chạy trốn. Nhưng, không biết rồi sẽ đi về đâu. Trên cõi nhân gian này, hai chị em bé bỏng ấy chỉ còn một người mẹ thân thiết. Nhưng, Phi Yên không nghĩ rằng sẽ đi tìm con người đó để dựa. Nàng không muốn dựa vào người mẹ đã bỏ hai chị em và người cha của mình.

Chính trong lúc nguy biến ấy. Phi Yên lại tìm được một người bạn của Phùng Vạn Kim, đó là một người nhạc công già tính kỳ quặc khác thường. Không còn hợp thời nữa. Phi Yên nhớ lại, ngày cha còn sống thường vẫn gọi là lão Chu già. Bây giờ thì gọi là bác Chu. Quỳ mọp dưới đất, cô gái ấy cầu xin lão già ấy thu nạp hai chị em mình.

Lão Chu nhận ngay. Nhưng tình cảnh của lão đang rất tồi tệ, muốn nuôi cả hai chị em trong thành phố thật hết sức khó khăn. Vì thế, lão đem hai chị em cô bé ấy trở về nhà mình trong một cái thôn xóm gần đấy.

Lão Chu già tuy là hết sức quái dị nhưng đối xử với hai cô bé ấy rất từ hòa, dạy cho thanh nhạc, lại còn nhờ bè bạn đến dạy cho múa nhảy nữa.

Hai chị em sống vui vẻ trong hoàn cảnh khó khăn ấy. Coi lão Chu như cha. Ba năm như thế. Phi Yên dần dần phát triển đẹp lên. Tuy sống trong nghèo khổ, lại ở thôn quê, nhưng sức thanh xuân của nàng, lại vượt lên trên mọi hoàn cảnh đơn bạc và vật chất thiếu thốn đó. Mười bốn tuổi, nàng đã có đầy đủ phong vân của một thiếu nữ. Đến cả lão Chu già xưa nay không tán dương con gái cũng phải thừa nhận sắc đẹp của Phi Yên.

Hồi 3

Thế mà vận mệnh của hai chị em bỗng đổ sập xuống, đến một người bảo vệ cùng khốn, thượng đế cũng giật nốt đi. Vào năm Phi Yến mười bốn tuổi, lão già Chu sau một trận nhậu say, chệnh choáng ngã từ trên bờ xuống ruộng, khi người đi làm phát hiện ra, lão đã thoi thóp rồi, đem về nhà một lúc sau thì chết.

Lão không vợ con, để lại một mảnh đất nhỏ trồng rau và một ngôi nhà nát. Do Phi Yến thừa kế. Khi lão Chu còn sống, hai chị em tuy có khó khăn nhưng vẫn được nuôi nấng, bây giờ, chị em chỉ còn biết dựa vào nhau.

Phi Yến ở cùng với em gái, qua một thời gian trong ngôi nhà nát ấy, nghèo đói thôi thúc, nếu cứ sống như thế, tương lai chưa biết dẫn vào đâu. Cuối cùng, nàng quyết định đành tâm bán mình đi, lợi dụng dòng dõi của Triệu Mạn, nàng làm một ca kỹ cao cấp.

ít lâu sau, cả hai chị em chuyển bán đến phủ đệ của Dương A công chúa.

Đó là chuyện đã qua...

Khi rời khỏi căn nhà đồ nát ấy, Phi Yến đã thề rằng, bất luận dùng thủ đoạn nào cũng phải đạt cho được tự do huy hoàng, bất luận ở hoàn cảnh nào, đều phải nhẫn nhục nghiên răng mà chịu.

Nhưng sau khi gặp Trương Phóng, tâm lý cầu an và tình ý lông bông của con gái khiến nàng lười biếng ỉ lại. Nàng hi vọng làm một kẻ quyền thuộc vào Phú Bình hầu mà sống êm ả qua ngày đoạn tháng. Lập chí lúc này coi như ảo tưởng trẻ con. Nàng cho rằng, sự yên ổn của mình là cầu lấy một chỗ đi về thì hợp với hoàn cảnh mình hơn cả. Vậy mà, vận mệnh của nàng chủ định lại có bao giờ được êm ả cho đâu.

Trương Phóng đã đem một ông vua đến khuấy động cuộc đời của nàng.

Nàng trẻ, nàng có dung nhan xinh đẹp. Nhưng trong lòng nàng, đã sớm chán chường. Nàng sợ phải đem sức chống đỡ. Sinh hoạt trong cung đương nhiên là đáng mơ ước, một người con gái bước trên con đường huy hoàng chính đáng chỉ có dựa vào vua chúa thôi. Nhưng nàng lại khiếp hãi những biến hóa âm hiểm của chốn cung đình.

Hợp Đức kiên nghị hơn nàng. Hợp Đức yêu mến và lo lắng cho chị, tỏ ra không bằng lòng. Triệu Phi Yến nhớ về quá vãng, thờ dài trầm giọng nói: - Chị chỉ có như thế này thôi - Ngược lại chị lại không muốn rời nó, để làm gì nhỉ? Người ta muốn chị đi vào con đường hầu hạ vua chúa cơ đấy! - Nàng nói giọng ai oán.

Ai oán, cũng chẳng làm đổi thay được hoàn cảnh.

Hoàn cảnh, biến hóa đến chóng mặt. Buổi trưa ngày thứ hai, một người tự xưng là người quản gia của Trương đại nhân đến, ông ta nói với Triệu Phi Yến rằng Trương đại nhân chính là đương kim Hoàng đế, mà ông ta chính là thị trung Thuần Vu Trường. Tiếp đó, ông ta lại nói với Phi Yến:

- Kính mừng đại nương, hoàng thượng sai tôi đón nàng vào cung, nhân viên chấp sự, đã sắp đến rồi.

Nàng cố làm ra vẻ kinh hoàng, nàng cũng cố làm ra vẻ mừng. Mà sau khi tỏ lộ sự kinh hoàng lẫn vui mừng đó, nàng khéo léo nêu lên vấn đề thiết thực.

- Thưa Thị trung đại nhân còn em gái của tôi nữa thì giải quyết ra sao đây ạ?

- Thưa, hoàng thượng chỉ sai đưa đại nương vào cung thôi - Thuần Vũ Trường cười hi hi đáp.

- Tôi và em tôi lâu nay vẫn ở chung với nhau - Triệu Phi Yến buồn rầu nói - Nó không thể xa rời tôi được. Thưa Thị trung đại nhân, tôi muốn ngài tâu lên trước, kính mong hoàng thượng thuận tình cho tôi đem nó vào cung.

- Không có điều kiện nào như vậy! Thưa đại nương, cung đình, khác hẳn với bất kỳ ở đâu, cung đình có bao nhiêu luật lệ, ai ai cũng phải tuân thủ, đến bản thân hoàng thượng cũng phải thế đấy ạ.

Triệu Phi Yến cúi đầu suy nghĩ, nàng và em gái, từ bé đến lớn, đều cùng chung số phận, cả những lúc khốn quẫn nhất cũng không rời nhau. Lần thứ nhất khi bán thân làm ca kỹ, người ta cự tuyệt không thu nạp em, nàng đã hết lòng đấu tranh, tuyên bố thẳng thừng là nếu không để em gái đi một thể, thì không thể chấp nhận được. Người ta vì nhan sắc của nàng mà phải miễn cưỡng chịu điều kiện đó.

Lúc này, Phi Yến lại muốn dùng mẹo cũ. Nàng muốn nêu chuyện đó với Thuần Vu Trường nếu không cho Hợp Đức đi theo, nàng sẽ cự tuyệt chuyện vào cung.

Khi đang nêu ý đó ra, thì Hợp Đức từ sau màn gió đi ra. Nàng nói rất thành thực với chị.

- Em sẽ tự khắc lo được cho em. Thôi chị cứ yên lòng mà vào cung. - Nói xong, nàng tủm tỉm cười cúi mình thi lễ với Thuần Vu Trường. - Thưa đại nhân, em mong rằng, khi nào có cơ hội tốt, cũng xin cho em được vào cung, ở chung cùng chị.

Thuần Vu Trường thốt nhiên phá lên cười.

- Hay quá! Cô em cũng muốn được kết hôn với hoàng đế nữa cơ đấy.

Hợp Đức xin được vào cung, không có ý điều đó. Nhưng Thuần Vu Trường hỏi một câu làm cho cô ta ngớ ra, thậm chí rất bất bình. Nàng thầm nghĩ: "Ông tưởng tôi không xứng sao? Hừ". Tuy nhiên, nàng không để lộ điều đó ra, cười vang lên một tiếng.

- Ha ha! - Thuần Vu Trường lại phá lên cười. - Hợp Đức, cô thật là bé người lớn gan quá đấy. Để tôi nghĩ một cách xem sao, nhưng muốn mệnh của cô cũng như của chị thì hay quá. Ha ha!

Hợp Đức bị xúc phạm sắc mặt tái lại. Thuần Vu Trường không để ý đến vẻ mặt thất sắc của cô bé. Nhưng Phi Yến thì thấy rất rõ về mặt giận dữ của em gái. Vì thế nàng nhẹ nhàng nói.

- Thưa Thị trung đại nhân. Chuyện của em gái tôi hãy để sau sẽ hay! - Nàng khôn khéo hỏi lại. - Thế có thể để em nó tiếp tục ở đây được không ạ?

- Cứ tự nhiên, đây coi như là nhà của đại nương - "Nàng đã từ đây vào cung mà" - ý Thuần Vu Trường muốn nói như thế nhưng trong giọng nói, đối với thân phận của Phi Yến thì ngầm một ý coi thường. Triệu Phi Yến thì đã thuận tình như thói quen xưa nay của mình. Nàng chấp nhận vô điều kiện bèn cảm tạ Thuần Vu Trường. Lúc ấy, một nhóm nghênh sứ gồm bốn tên cầm kích và tám nội thị bước vào ngôi nhà của Triệu Phi Yến đang ở. Thuần Vu Trường đưa tay nói:

- Thưa đại nương, mời nàng đi trang điểm. Xe đã đến đón ở ngoài cửa.

Triệu Phi Yến vẫy tay gọi em, từ từ đi vào phòng trong. Nàng rất xúc động sau khi vào phòng rồi, nàng ôm lấy em gái, thân thiết gọi một tiếng "Hợp Đức". Rồi bật khóc lên nức nở.

Hợp Đức xiết chặt lấy chị, trong giờ phút ly biệt, nhớ đến những lúc cùng chung sống vừa qua, cũng cảm thấy buồn đau, không nói nên lời.

- Hợp Đức - Phi Yến xúc động nói - Hoàn cảnh ở trong cung không thể lường trước được. Chị không hiểu vào cung rồi thì sẽ ra sao, một mình em... - Nàng nức nở, cổ trăn tĩnh nói. - Hợp Đức em phải sống một mình, cố gắng tìm được một con người hợp ý với mình mà xây dựng, chớ có suy nghĩ nhiều.

Hợp Đức khi nghe đến chuyện đó liền trấn tĩnh lại, cô buông hai tay đang ôm chị, chậm rãi và lạnh lùng nói:

- Chị ơi! Xưa nay em vẫn dựa vào chị. Chị cần chị tốt, em không thể không tốt được. Trong cung, rất nhiều những tiệc tùng hoa lệ. Chị ơi, em nghĩ rằng, vì cuộc đời mình, chị hãy biết sử dụng mọi thủ đoạn, em ở ngoài vẫn thường nghe Trương Phóng nói về tình hình ở trong cung,

mong rằng chị thừa sức áp đảo được bọn con gái kia. Chị ạ, chị hãy nhớ, mình không áp đảo người ta thì người ta sẽ áp đảo mình thôi.

Lời huấn thị của em thật đáng tức cười nhưng rồi dần dần, nàng nhận ra, nó thật là cơ trí và sâu sắc, nhưng cái ý nghĩ cho là đáng buồn cười ấy lập tức bay biến. Thậm chí nàng quá ngạc nhiên và buồn phiền vì cái thứ cơ trí đáng sợ ấy của em gái.

Trong quan niệm của nàng, một người con gái, không nên có ý nghĩ ấy.

Hợp Đức nhận ngay ra cái ánh mắt kinh dị của người chị gái nhìn mình, cô ta lại nói:

- Chị ơi, chị còn nhớ lời nói của Chu lão bá nữa không? Một con người có thể sống hòa nhập với thánh hiền, nhưng cũng có thể sống chung với ma quỷ được.

- Hợp Đức - Nàng thở dài một tiếng - Chị thử gắng sức. Còn như em...

- Em biết xử lý cho em, chị ạ - Hợp Đức run rẩy - Em thấy cái lão Thuần Vu Trường kia là một kẻ tiểu nhân, chị cần ứng xử thật khéo với hắn.

Lòng Phi Yến như mớ bòng bong, vô cùng bối rối. Vì vậy Hợp Đức nói về hưng phấn:

- Thôi được. Em trang điểm cho chị đây, chỉ mong chị thuận buồm xuôi gió.

Triệu Phi Yến qua cơn xúc động dữ dội đó đã trở lại bình tĩnh, để cho em gái trang điểm, nhìn vào trong gương, nghĩ mãi về sự tình cờ kỳ lạ trên đường đời của mình.

Bất giác nàng nghĩ đến Trương Phóng. Trong sự biến chuyển ngắn ngủi và đi đến một ngày mai chưa thể biết được ấy chính là do Trương Phóng đã tạo nên! Nàng nghĩ: Con gái trong cung thật khó gặp gỡ với người bên ngoài. Từ nay về sau, có thể không còn được gặp Trương Phóng nữa sao? ở tận sâu thẳm của lòng mình, đối với Trương Phóng, nàng đã giành một phần tình cảm kín đáo. Tuy vậy đối với cái không may của hắn ta, nàng thấy cảm kích vô cùng.

Bất giác, nàng nhìn bóng đứa em gái trong gương, buồn rầu nói:

- Hợp Đức, em sẽ tìm gặp Trương công tử, em nói với chàng hộ chị: chị rất nhớ chàng, chị mãi mãi không bao giờ quên chàng.

- Em sẽ nói, nhưng chị có thể quên anh ta được rồi đấy, bất tất phải mãi mãi nhớ đến con người ấy - Hợp Đức lạnh lùng đáp.

- Hợp Đức, chị không đồng ý với cách suy nghĩ của em đâu, một con người phải có phần tình cảm chân thực mới được, chẳng lẽ, chúng ta thích mãi mãi lừa gạt người khác sao? Lừa gạt người khác thì chính mình chẳng bao giờ có hạnh phúc đâu!

- Có tình cảm chân thực, cũng đã dễ gì có hạnh phúc.

- Hợp Đức! Hợp Đức! - Nàng gọi to, lắc đầu, rồi lại nói vô cùng cảm khái - Chị em ta, muốn có lại như ngày hôm nay, chỉ sợ không dễ dàng gì đâu.

- Chị ạ, chị cần nói tới Trương đại nhân, em cho rằng, em vào cung thăm chị, sẽ không thành vấn đề gì, hoặc giả cho em làm một cung nữ hầu hạ chị

Hợp Đức hăm hở nói.

- Không được, không thể để em làm cung nữ. - Phi Yến nói đúng đắn. Vì thế, Hợp Đức bật cười lên, vỗ vỗ nhẹ tay lên vai chị:

- Thay áo quần đi, thời gian cần kíp quá rồi.

Khi Triệu Phi Yến từ buồng trong điếm trang rồi bước lên nhà thì Phú Bình hầu và Thuần Vu Trường đang đứng ở đấy.

Trông thấy Trương Phóng, lòng nàng xúc động vô cùng.

- Đại nương đại hi rồi - Trương Phóng chấp tay về phía nàng - Hoàng thượng sai tôi đến thăm nàng, cùng nghênh đón nàng.

Nàng không còn cách nào tự trấn tĩnh được mình, chỉ miễn cưỡng nói: "Đa tạ".

Trương Phóng cũng có những điều riêng cần nói, nhưng trước mặt Thuần Vu Trường, ông ta không làm gì được, vì vậy chỉ còn biết im thin thít.

- Trương công tử, cô em gái tôi ở lại đây, xin ngài chiếu cố. Tôi cũng đã gửi ngài Thị trung đại nhân - Triệu Phi Yến nói giọng cao hơn.

- Em vợ của hoàng đế, lại sợ không có sự trông nom sao? Nàng cứ yên tâm đi - Thuần Vu Trường nói.

Trương Phóng nhìn nàng, chỉ mỉm cười gật đầu. Tình duyên xưa đã cắt đứt rồi. Trương Phóng, chính hắn tự cắt, mà Triệu Phi Yến đã đi rồi. Tình xưa duyên cũ, cũng mất nốt.

Vì thế, nàng nhìn em gái, nhớ đến thời ấu thơ cùng khổ, chậm chậm bước ra ngoài!.

- Chào em. Hợp Đức, Hợp Đức - Nàng nuốt nước mắt, bước lên xe vào cung...

Hoàng cung nhà Đại Hán nguy nga tráng lệ, lớp quý tộc đất Tràng An không ai không biết. Một con người tự cho là khôn ngoan, lịch lãm như Triệu Phi Yến, mà khi đã rơi vào cung thành, cũng phải cảm thấy như lạc vào mê hồn trận Hoàng thành Vị Ương với tất cả vẻ kiêu sa mệnh mông của nó, đã hẳn lên trong nàng một ý niệm sợ hãi mơ hồ.

Cung Vị Ương nằm ở phía tây thành Tràng An, đối diện với cung Trường Lạc. Hai cung chiếm tới một nửa diện tích kinh thành. Khu vực giao cách ở giữa chưa đầy 1 dặm (1/2 km) là kho vũ khí.

Hai cung điện, trên thực tế có hình thể như hai tòa thành. Cung Vị Ương, ngoài một tòa thành tri bao bọc, có tới 40 tòa điện các, ao, hồ, sông lạch, với những con đường lát toàn đá trắng, những bức tường có hàng lan can sơn đỏ, xen kẽ giữa các điện là những khu vườn thoáng đảng, hoa lá xanh tươi, ngoài ra còn có phi kiêu, phúc đạo, địa đạo, thạch kiêu với rất nhiều đồ vật được sắp xếp trang nghiêm, mỹ lệ - Những tượng người và ngựa bằng vàng. Đó là những lời do Thuần Vu Trường thừa cùng Phi Yến.

Xe đi theo con đường trong cung Vị Ương một hồi lâu, tới đầu phía ngoài phòng đón tiếp là cửa Trường Thu mới dừng lại. Thuần Vu Trường hướng dẫn nàng tiến vào gian ngoài phòng khách rồi bấm rằng:

- Thừa đại nương, lúc còn ở bên ngoài, đại nương có thể tự do, tự tại, một khi đã vào cung, hoàn cảnh đã hoàn toàn khác. Một người con gái nhập cung, cần phải trải qua các thủ tục chính thức. Bây giờ tôi xin giao đại nương cho các quan trung hoàng môn tiếp nhận. Tên đại nương sẽ được đăng ký vào trong sổ, giao cho Dịch đình, sau đó họ sẽ hộ tống đại nương tới chiêm yết hoàng hậu, chiếu theo nghi lễ cung đình, từ nay đại nương sẽ thành nữ quan trong cung, hầu hạ hoàng hậu - Đó là chức phận tài nhân.

Những lời nói dài dòng, hoa mỹ của Thuần Vu Trường, chỉ khiến tâm hồn Phi Yến bồi hồi, chờ ông ta nói xong, Phi Yến mới rụt rè hỏi:

- Đến lúc nào ta mới gặp Hoàng đế?

- Bây giờ hãy chưa bàn đến chuyện đó - Thuần Vu Trường cười nhạt - Hoàng đế không thể tự mình tuyển phi tần, phải thông qua hoàng hậu, vì thế ở giai đoạn đầu mới nhập cung, bà phải phụng sự hoàng hậu, dần dần, chờ một dịp may, hoàng đế sẽ có lệnh tuyển, lúc ấy danh phận của bà mới được rõ ràng, bà sẽ được liệt vào hàng các phi tần.

Triệu Phi Yến khẽ nhíu mày, thất vọng:

- Thị trung đại nhân, hay là cho tôi... trở lại, ở đây nhiều kẻ thế này, tôi không hiểu được, hơn nữa, như lời ông nói, tôi chưa thể gặp mặt hoàng đế, tôi sợ, hay là cho tôi trở về nhà?

- Thừa đại nương, không được đâu ạ. Đã tới đây, không thể đổi thay được nữa - Thuần Vu Trường cười khi khi rồi nói tiếp - Bà không nên quá sợ hãi, hoàng đế có quý yêu, mới vời đại nương vào cung, bà sẽ không bị bỏ rơi đâu!

- Tôi không...

- Bà yên tâm, bây giờ họ đã đến rồi, tôi đã hoàn thành trách nhiệm.

Lúc ấy, Triệu Phi Yến nhìn thấy bà viên nội thị đang tiến đến, Thuần Vu Trường nói gì đó với một người trong số họ, rồi dẫn nàng đi vào trong nội thất. Từ phía sau, Thuần Vu Trường cất lời chào tạm biệt nàng.

Thời khắc ấy, Triệu Phi Yến vô cùng bối rối. Nàng như quên đi tất cả, trong đầu nàng chỉ còn lại một ý tưởng làm thế nào để thoát khỏi nơi đây.

Hai viên nội thị đưa nàng tới gặp quan Trung hoàng môn.

Đó là một viên hoạn quan, mặt trắng, không có râu, trạc tuổi trung niên, gương đôi mắt lơ lửng, ngạo mạn nhìn nàng từ đầu tới chân.

Triệu Phi Yến lại gặp phải nỗi thất vọng mới. Nàng nghĩ: "Người trong cung sao lại thiếu lễ độ như vậy? Nàng cúi gằm mặt, không nhìn viên thái giám. Viên Trung hoàng môn sau một hồi nhìn ngó, mới cười nhạt, chậm rãi nói:

- Tốt lắm! Nàng là trưởng nữ của quan đô úy Triệu Mạn ở Giang Tô, cháu quan chủ bạ Triệu Thanh, được lắm! Tên của nàng, hừ! Triệu Nghi Chủ! Nói xong hắn quay lại hai viên thái giám kia ra lệnh:

- Đưa nàng vào nơi hoàng hậu!

Như thế Triệu Phi Yến đã qua một cửa, tiếp đó hai viên nội thị dẫn nàng đi trên con đường từ cửa Trường Thu, chuyển sang hướng đông, đường sạch sẽ, thỉnh thoảng lại gặp từng tốp cung nữ và nội thị, Triệu Phi Yến bối rối, không dám nhìn, nhưng bọn họ tò mò, nên vẫn đứng túm tụm nhìn theo.

Một hồi lâu, nàng được đưa tới một gian điện lớn, nhưng trải qua mưa nắng nên đã có phần cũ kỹ. Đó là cung Tăng Thành. Người nữ quan giúp việc lễ tân cho Hoàng hậu tiếp nàng ở gian phía đông cung Tăng Thành. Lại một hồi tra vấn dài dòng. Sau đó nàng lại được dẫn đi.

Triệu Phi Yến trong lòng buồn bực nghĩ: Ta bị dẫn tới, dẫn lui, xoay như chong chóng, nếu lúc này có gặp hoàng đế cũng không nhận nổi. Nhưng đó là khuôn phép của cung đình, nàng không thể húy mệnh.

Lại trải qua hai lần thẩm vấn nữa, mới tới một căn phòng lâu ngày bị đóng kín, từ trong toát ra mùi ẩm mốc. Viên nội thị chỉ tay: "Đây là phòng nghỉ của nàng". Nói rồi liền quay đi.

Triệu Phi Yến thấy lòng thôn thức, những tưởng hoàng cung là nơi nguy nga, mỹ lệ, dè dặt lại là căn phòng hôi hám và ẩm ướt. Nàng tự hỏi: "Chẳng lẽ hoàng đế vời ta vào cung, lại cho ta ở lại nơi này sao?".

Nàng cảm thấy buồn phiền, lo lắng.

Bốn bề yên tĩnh, không gặp một mặt người để hỏi han. Một lần, nàng mở cửa phòng, hy vọng trông thấy một thị nữ, kết quả là vẫn chẳng có ai. Bút rút, nàng mở tung các cánh cửa sổ ra.

Gió lùa vào phòng, hơi ẩm mốc bột dần, nàng bước đi chậm rãi, hít thở làn khí trời ấy.

Một hồi lâu, có tiếng chân người đi lại nặng nề. Hai cung nữ bước vào, mỗi người trong tay đều mang theo các vật dụng, đặt chúng lên mặt ghế, đưa mắt nhìn ra nơi cửa sổ đã mở.

Phi Yến hướng vào hai cung nữ, nở nụ cười làm thân nhưng họ như không hề nhận thấy, thái độ còn tỏ ra khó chịu, bước tới cài then cửa sổ lại. Phi Yến thoáng giận. Nàng nghĩ: "Hai tên thị nữ này thật vô lễ, chúng làm như trước mắt không người, sao có thể chịu được". Nàng nén giận cất giọng ra lệnh:

- Mở cửa ra, không cần phải đóng như thế!

Đó là mệnh lệnh thứ nhất của nàng kể từ lúc vào cung, nhưng gặp thất bại. Hai cung nữ làm như không nghe tiếng, sau khi đóng chặt cửa sổ,

một tên quay lại cất giọng đánh đả:

- Trên đã dận, không được mở cửa sổ, lỗ gió từ ngoài thổi vào, làm xô lệch các đồ vật trong phòng.

Lời đáp lạnh lùng và ngạo mạn, giống như tiếng quạ kêu trong ngày băng tuyết.

Phi Yến vô cùng tức giận, chỉ muốn cho chúng vài cái tát cho hả giận.

Hai cung nữ nghiêng ngó một hồi, rồi lại tiến đến trước mặt Phi Yến, nhìn nàng một cách vô lễ. Phi Yến cũng nhìn lại, dữ dội như rách cả mắt. Ngày đầu vào cung đình Phi Yến ngán ngẩm cho hoàn cảnh mới mẻ này.

- Có việc gì, xin bà cứ gọi, chúng tôi sẽ tới. Cần thay áo, bà hãy ra phía sau, phía sau bức rèm, có một cánh cửa - Một cung nữ hướng về nàng lạnh lùng nói.

Bây giờ Phi Yến nhìn lại bọn chúng bỗng phát hiện ra rằng, cả hai đều mặt mũi xanh xao, hai bên thái dương chúng đều dán băng, môi khô xác, nứt nẻ.

Trông hình dáng đáng sợ ấy, nàng đoán rằng tuổi tác của hai người phải ngoài tứ tuần.

Buổi đầu lạc vào nơi "đất khách quê người", gặp cảnh ngộ thật đáng sợ, nàng đành nhẫn nhục nín lặng, miễn cưỡng cười nói với chúng cho xong.

Tuy nàng đã cố gây thiện cảm nhưng hoàn toàn vô ích. Sau đó chúng đi ra cửa.

Nàng buồn bực, không chịu nổi căn phòng ngột ngạt, bèn mở toang cửa sổ, rồi bước vào buồng sau vén bức rèm quan sát gian trong. Rất lâu rồi, nơi này không có người ở, bụi đã bám dày, trên cánh cửa mạng nhện chằng đầy, và vô số sâu non đang rờ.

Đó là hoàng cung ư? - Nàng nghĩ, chính ta đang ở đây thôi.

Rồi hai viên cung nữ mang đồ ăn tới, cả cơm và thức ăn đều không được ngon lành, dường như đã nấu từ lâu rồi mới đem đến.

Nàng im lặng, cố kìm nén và tránh sự lãnh đạm của hai người, mặc dù lòng nàng ngổn ngang trăm mối, vẫn phải nhẫn nhục chịu đựng.

Ban đêm, các thị nữ đôi phiên. Hai người mới đến thái độ có tốt hơn đôi chút. Triệu Phi Yến im lặng một hồi lâu, rồi cất tiếng hỏi:

- Nghe nói tôi phải đến chào hoàng hậu, không biết vào lúc nào?

- Không rõ, có thể phải đợi mấy ngày - Một cung nữ còn trẻ đáp - Bà mới nhập cung ngày hôm nay phải không?

- Như vậy bà còn phải ở đây mấy hôm nữa!

- Đúng vậy, có khi là mấy tháng cơ đấy! Giọng trả lời lạnh nhạt, vô tình.

Đêm đầu tiên, âm u, lạnh lẽo trong chôn cung đình đang đến... Phi Yến bồi hồi, trần trọc không sao ngủ được, nỗi sợ cứ dần lên, bao nhiêu ham muốn tiêu tan hết.

Nàng nghĩ: Nếu phải đợi mấy tháng, có lẽ ta sẽ chết tại nơi đây. Sao hoàng đế lại để ta ở chốn này? Tuy là chôn cung đình nghiêm ngặt, nhưng hoàng đế là người nắm quyền lực tối cao, người có thể thay đổi... Chính hoàng đế muốn đón ta vào cung! Tại sao lại để ta lạnh lẽo ở đây?

Nơi này giống như một lãnh cung. Chưa gặp hoàng đế, ta đã bị đẩy vào lãnh cung rồi.

Bao nhiêu mối ngổn ngang, mấy lần nàng vừa chớp mắt, bỗng gặp những giấc mộng ma quỷ hãi hùng, lại bừng tỉnh.

Ngày hôm sau, tâm trạng nàng hoàn toàn u uất. Buổi sớm nàng miễn cưỡng chải đầu, ngồi im lặng để mặc thời gian nặng nề trôi.

Tới gần trưa, có hai cung nữ, nét mặt vô cảm đến truyền lệnh, tới yết kiến hoàng hậu. Dường như việc tuyên triệu này là điều quá mau chóng, chưa từng xảy ra, khiến họ kinh ngạc, vì vậy thái độ đối với Phi Yến có phần tử tế hơn. Khi Phi Yến hỏi có cần đi ngay không, họ tỏ ra niềm nở đáp:

- Tất nhiên là phải đi ngay, chẳng nhẽ Hoàng hậu lại phải đợi bà sao?

Nàng chỉ im lặng, theo bước hai người cung nữ.

Phía bên ngoài đã có một viên nội thị đứng chờ, hướng dẫn Phi Yến đường tới cung Thang Tuyền.

- Bà hãy tắm gội và thay áo tại đây.

Mấy cung nữ thái độ lạnh nhạt và thô bạo, vây quanh nàng, đưa tới phòng tắm. Họ không nói không rằng mang nước thơm tới gội đầu nàng.

Hồi 4

Một cung nữ đem tới một tấm vải thô, trùm lên đầu tóc nàng, đưa nàng tới thay áo, toàn bộ từ áo khoác tới áo lót đều thay hết, rồi đem trâm cài lên mái tóc còn ướt, và giục nàng hóa trang. Phi Yến ngăn lại, nói:

- Cần phải hong khô đầu, mới đánh phấn được, đầu ta còn ướt thế này!

- Hoàng hậu đang nóng lòng đợi bà.

- Chẳng lẽ đưa ta đến yết kiết hoàng hậu với mái đầu ướt sũng nước thế này sao? Nàng tức giận nói. Rồi tự nghĩ: Thế này là tự sát ư?

- Không được húy mệnh! Hoàng hậu lệnh triệu kiến!

- Ta không thể như thế này được! Cuối cùng nàng tức giận thét lên: Các người hãy đi tìm nữ quan thêm sự của hoàng hậu lại đây mới được.

- Chúng tôi không dám - Một cung nữ già đáp: Chúng tôi phụng mệnh giúp bà đánh phấn rồi đưa tới Dịch đình, bà muốn đánh phấn cũng được, bà không muốn đánh phấn cũng được, chúng tôi chỉ theo lệnh trên mà làm việc thôi.

Phi Yến cơ hồ sắp điên tiết lên, nhưng bọn thị nữ không cần giảng giải, cùng xúm vào buộc nàng phải trang điểm. Chúng tở son, vẽ mày, khiến nàng không sao cưỡng lại được.

Thế rồi chúng đưa nàng lên một chiếc xe đẩy.

Từ đi bộ, đến lên xe, hiển nhiên là một bước tiến dài. Nhưng nàng vẫn ưu tư, phiền muộn. Gặp hoàng hậu trong tư thế này, không biết kết cục sẽ thế nào?

Thế là nàng được đưa tới Dịch đình.

Thế là tình hình đã thay đổi ngoài ý muốn xuất hiện.

Viên trông coi Dịch đình nét mặt niềm nở đón nàng, cúi chào rạp đất, gọi nàng là Triệu tài nhân.

Nàng cũng nghiêng mình đáp lễ.

Viên coi Dịch đình rước nàng ngồi lên chiếu.

- Có phải là đến yết kiến hoàng hậu không? - Nàng hỏi.

- Triệu tài nhân! Đầu nàng vẫn chưa khô - Viên coi Dịch đình ôn hòa đáp - Triệu tài nhân, bà cũng cần điểm trang thêm một chút.

- Ôi! Không sợ muộn ư? Bọn họ cứ thúc bách ta. Phi Yến như gặp người thân, nàng cười nói: Họ chẳng cho ta nghỉ lấy một giây.

Viên coi Dịch đình lại cười đáp lễ, dặn các cung nữ giúp nàng quạt hong khô tóc, rồi đem son phấn trang điểm cho nàng, sau đó quay sang giải thích:

- Trong cung nội, có một lũ tiểu nhân, chuyên bắt nạt những người mới đến, vì quá đông nên tôi cũng không trông coi hết, xin Triệu tài nhân bỏ quá cho - Nói xong viên coi Dịch đình lại khom mình thi lễ, tỏ ý khiêm nhường. Con giận cả một ngày đêm trong con người Triệu Phi Yến lập tức tiêu tan. Nàng tươi thắm như đóa phù dung, nhẹ nhàng đáp:

- Bọn họ thúc bách ta một hồi, nhưng cũng không sao.

- Quan Thị trung Thuần Vu Trường có dặn, chả là trong cung có một số thù tặc, sáng hôm qua tôi mới được biết, sớm nhất cũng chỉ kịp thu xếp vào sáng hôm nay.

Tiếp đó các viên nội thị hiến đồ ăn.

Tâm hồn Phi Yến hoàn toàn thanh thản, nàng ăn bữa trưa một cách ngon lành, nghỉ ngơi một lát, rồi viên coi Dịch đình đưa nàng tới cung

Chiêu Dương.

Cung Chiêu Dương - Nơi ở của Hứa hoàng hậu - Cực kỳ cao sang, quyền quý, kiến trúc thanh y, mỹ lệ. Bà đang đứng trên thềm cửa chính, mặc xiêm hoa, cả bốn cánh cửa cung màu xanh đều được mở rộng, hai bên bốn viên nội thị đứng hầu.

Bà cất giọng ôn tồn truyền viên coi Dịch đình tiến nhập.

Một tầng cửa, lại một tầng cửa, nàng tiến vào trong nội thất.

Viên coi Dịch đình tâu cáo hoàng hậu xong, mới dẫn nàng đến yết kiến.

Hứa hoàng hậu ngồi trên đôn gấm, có gối tựa, khiến khi bà ta nhận lễ của các phi tần vào bái yết, có vẻ chăm chú nhìn mà không nhận rõ.

Phi Yến theo lời dặn của quan Dịch đình cúi lạy, sau đó không biết phải làm tiếp những gì, nàng đành đứng khom lưng.

Hoàng hậu nói khẽ điều gì, khiến Phi Yến chỉ đứng cách độ hơn mười thước mà vẫn nghe không rõ.

Sau đó viên Dịch đình truyền lệnh:

- Tài nhân Triệu Nghi Chủ lưu lại cung Chiêu Dương, tạ ơn.

Triệu Phi Yến vội vàng sụp lạy, đứng lúc bên ngoài truyền đến tiếng hô: "Vạn tuế".

Trong cung Chiêu Dương, những kẻ thị tòng hoàng hậu đều cảm thấy run sợ trước tiếng hô "vạn tuế", đích thị là hoàng đế đang tới, một sự "tập kích" đột ngột. Theo thông lệ, mỗi khi hoàng đế giá lâm, các viên nội thị phải làm nhiệm vụ truyền lệnh trước, rồi báo đợt hai, rồi tiến hô, hậu ứng.

Hoàng hậu và viên Dịch đình đưa mắt nhìn nhau. Như một cái máy, quan Dịch đình vội lên tiếng: "Hoàng hậu mời...".

Thế là hoàng hậu từ từ đứng lên, ra cửa cung kiến giá, các cung nữ lục tục theo sau. Triệu Phi Yến còn lại một mình không biết phải làm gì.

- Triệu tài nhân - Viên coi Dịch đình bước sau, đến bên nàng khẽ nói - Xin bà cùng ra nghênh giá, hành lễ xong, bà phải đứng bên người thấp lùn kia, xem bà ta ứng xử mà theo, đợi hoàng đế và hoàng hậu an tọa, bà sẽ cùng Trần tài nhân, đứng hầu sau hoàng hậu, bà đứng hầu bên trái.

Đang lúc dãn dò, hoàng đế đã bước đến bên thềm, hoàng hậu dẫn các thị tòng đứng cúi đầu nghênh giá, viên Dịch đình vội kéo Phi Yến tiến lên nhập vào đoàn đón tiếp.

Nghi thức đón vua diễn ra thật giản đơn, nhưng vì lần đầu vào chốn cung đình, nên Phi Yến vẫn tỏ ra sợ sệt. Nàng nhìn theo mọi người để hành động, đến lúc phải đứng sau hoàng hậu, nàng mới dám liếc nhìn hoàng đế.

Tuy Lưu Ngao không phải là con người khô ngô lỗi lạc, song do nghi lễ cung đình, khiến nàng thấy hôm nay hoàng đế là một con người khác.

- Bệ hạ từ Thông Thiên đài giáng lâm? Hứa hoàng hậu ôn tồn nói.

Triệu Phi Yến nhìn sang hoàng hậu, nàng cũng nhận ra đó là một con người khác hẳn lúc bà tiếp kiến mình, bất giác nàng thờ dãi, tự nghĩ:

Hoàng hậu cũng không phải là người tốt, nịnh trên nạt dưới, nàng khẽ nhủ mày.

- Bệ hạ từ bên Thông Thiên đài giáng lâm? Hoàng hậu nhắc lại câu hỏi. Nhưng hoàng đế cũng không đáp trả lời.

Lưu Ngao vẫn im lặng.

Một tiếng nói bỗng vang lên tai Triệu Phi Yến, đột nhiên, trong tâm trí nàng nảy sinh một cảm giác tức cười. Nàng vội vàng im lặng, cúi đầu.

- Bệ hạ có được khỏe không? - Hoàng hậu lại cất tiếng. Câu hỏi ấy, chứng tỏ Hứa hoàng hậu không phải người khôn ngoan, lịch duyệt.

- à... hoàng đế buông một lời, giọng kéo dài.

Hai câu hỏi đáp nhát gừng mau chóng biến thành im lặng, Phi Yến cảm thấy Hứa hoàng hậu còn muốn nói nhiều, nhưng có lẽ bà ta không biết nên nói điều gì, hay là do bà ta ngốc nghếch? Lưu Ngao dường như đã chán mọi xã giao, nghi lễ, nên chỉ ngồi yên lặng.

- Hôm qua thiếp vào thăm Thái hậu - Hứa hoàng hậu cuối cùng đã tìm ra lối thoát bằng thái độ hết sức quan tâm nói - Thái hậu bảo Ngũ hầu nhà họ Vương đắc tội, xin bệ hạ khoan tâm đối với mẫu tộc, mở lòng nhân, hiếu, từ, thứ... Bà ta muốn tìm một lời tâng bốc hoàng đế, song không biết tiếp nối làm sao sau bốn từ trên.

Quay lại, bà bỗng phát hiện thấy hoàng đế không mấy may chú ý đến lời mình. Ngài đang chăm chú nhìn về phía bên trái, sau lưng bà. Kinh ngạc, hoàng hậu nhìn xuống, thấy tài nhân Triệu Nghi Chủ, khiến bà ta cảm thấy khó chịu.

Hoàng đế không để ý, chỉ chăm chăm nhìn Triệu Phi Yến. Hoàn cảnh đã thay đổi, ăn mặc cũng khác, và tư thái lại càng khác. Trong mắt ngài, Triệu Phi Yến là một con người mới lạ. Trước đây nàng chỉ là người đáng yêu, thậm chí phong lưu nhưng lúc này nàng còn biểu hiện là một con người nghiêm túc, đoan trang với vẻ đẹp đằm thắm. Tự nhiên hoàng đế mỉm cười.

Viên Dịch đình vội đón ý, bước lên khom lưng thưa:

- Bệ hạ...

Ông chỉ nói vậy và tuyệt nhiên không thêm một lời nào khác ý muốn nhắc khéo hoàng hậu. Ở trường hợp này, chỉ có hoàng hậu giới thiệu "ứng cử viên" là nặng cân nhất.

Hứa hoàng hậu, tuy không phải là người nhạy bén, nhưng trước thực trạng ấy, đành cúi mình thưa:

- Bệ hạ! Đây là tài nhân Triệu Nghi Chủ mới tuyên nhập. Nói rồi bà ta quay mình lệnh cho Phi Yến ra mắt hoàng đế.

Phi Yến bước khoan thai lên phía trước, cúi lạy, giây phút ấy, Hứa hoàng hậu ở phía sau, nhìn lên Lưu Ngao, chau mày.

Tình cảnh ấy, khiến hoàng đế khó chịu. Ngài phải gắng lắm mới kìm được cơn giận, tươi cười nói:

- Ồ! Triệu tài nhân, miễn lễ - Bình thân! Rồi vui vẻ quay sang hoàng hậu nhẹ nhàng và tự nhiên nói: Công nàng rất lớn; người tài nhân này. Ồ! người tài nhân này.

- Thiếp đã lưu lại cung Chiêu Dương làm nữ quan - Hứa hoàng hậu, không còn cách nào khác đành miễn cưỡng đáp, nhưng lòng quặn lên niềm chua xót. Hoàng đế đến đây trước khi gặp Triệu tài nhân, không nói lấy một lời, bây giờ thì lại tươi cười dương ấy. Bà biết rõ ràng là không phải vì mình mà vì Triệu tài nhân.

Hứa hoàng hậu xót xa đến đau đớn. Bà cảm thấy hoàng đế bắt đầu lạnh nhạt với mình. Vậy là ngài muốn thôi thúc bà sớm đem Triệu Phi Yến dâng lên! Thật cay đắng! Trong bà bỗng nảy sinh lòng oán hận, không muốn tự mình nói tới việc dâng hiến lên nữa.

Phi Yến lạy xong, đứng trước mặt nhà vua, do không được hướng dẫn, nên nàng không biết ứng phó ra sao. Vì vậy nàng lại ngẩng đầu, ngắm nhìn hoàng đế một lần nữa.

Lưu Ngao cũng đang bực bội, trước vẻ không muốn dâng Triệu tài nhân của hoàng hậu, bản thân ngài tự thấy cũng không thể đề xuất một vấn đề thuộc loại tế nhị và nhạy cảm dường này. Một vị hoàng đế tôn nghiêm không được làm như vậy. Ngài đành ậm ừ một hồi, rồi mới hỏi:

- Hậu lưu Triệu tài nhân tại cung Chiêu Dương làm nữ quan, như vậy nàng có tài văn bút.

Hứa hoàng hậu, mặc dù có đọc được lá thư của Triệu Phi Yến do viên Dịch đình dâng lên, nhưng cũng chỉ coi đó là công việc sự vụ trong cung, nên chỉ xem qua qua. Bây giờ hoàng đế hỏi tới, bà đâm ra lúng túng. Theo tập quán không thể không trả lời hoàng đế. Nàng đành đưa mắt cầu cứu viên Dịch đình.

- Bệ hạ! Triệu tài nhân tinh thông hàn mặc. Viên Dịch đình nhớ lời dặn của Thuận Vu Trường, và xem qua ý tứ hoàng đế là đủ biết thánh ý.

Ông ta vội vàng hét lời ca ngợi Phi Yến, mặc dù chính ông ta cũng không rõ tài năng Phi Yến thế nào.

- Hừ! Hoàng đế đưa tay vuốt cằm râu đã được xén tỉa công phu - Một mình Ban Tiệp Dư lo việc giấy tờ sao xuê.

Lời nói ấy, rõ ràng là lời tuyên Triệu tài nhân. Nhưng Hứa hoàng hậu đang lúc đau lòng nên vẫn cố ý như không hiểu.

Viên Dịch đình liền đến trước hoàng hậu, cúi người thưa:

- ý hoàng thượng muốn vời Triệu tài nhân giúp thêm việc giấy mực.

Khuôn mặt Hứa hoàng hậu như bị kéo dài, thối ra. Bà nghĩ: "Triệu tài nhân nay nhập cung, không hiểu triều đình điển lệ, xin chọn ngày đưa dâng bệ hạ". Nghĩ vậy, song bà ta không sao nói được lên lời, cổ họng như bị nghẹn tắc lại. Bà nghĩ tới cái bề sâu, bề xa của sự tình, xem tình hình trước nhân tiên, hoàng đế quyết giành cho được Triệu tài nhân, nếu mình ngăn trở, tránh sao khỏi điều phiến toái. Hơn thế, hoàng đế là người tính cách mạnh mẽ, dám trị tội cả người nhà thái hậu, đoán đo lợi hại, bà ta đành nuốt giận, tươi cười nói:

- Xin dâng Triệu tài nhân để hầu hạ bệ hạ!

Hoàng đế lập tức lộ vẻ hoan hỉ, hướng về phía viên Dịch đình khoát tay.

- Hãy đưa nàng đi!

Triệu Phi Yến vừa gặp hoàng hậu, chưa bao lâu lại từ biệt bà rời đi. Nàng nghĩ mọi việc xảy ra giống như một trò đùa vậy. Ra khỏi Chiêu Dương, viên Dịch đình đưa nàng tới thực phòng an nghỉ.

Qua lần yết kiến hoàng hậu và hoàng đế, Phi Yến tự nhiên gặp may lớn. Nàng ngồi trên đôn gấm, duỗi đôi chân, quay sang phía viên Dịch đình biểu thị lòng cảm tạ, và nói:

- Lệnh công, ông có mệt không? Giọng nàng thân mật như nói với người bạn cũ.

Nhưng viên Dịch đình là người lời đời trong cung cấm, nhìn vẻ kiêu diễm, sung mãn của Phi Yến, cất tiếng thờ dài.

- Lệnh công, ta có điều gì không đúng sao? Nàng dịu dàng nói - Ông hãy hướng dẫn ta nhé! Nói thật, mọi việc ta đều còn bỡ ngỡ lắm.

- Triệu tài nhân, bà là người cực kỳ may mắn đó. Việc bà vào cung, có thể nói là kỳ tích của triều ta. Đã có biết bao người con gái, cũng nhập cung với chức phận tài nhân, mà ba bốn năm ròng không được một lần gặp mặt hoàng thượng. Nàng Vương Chiêu Quân của tiên triều chẳng hạn, nổi danh tài sắc, cũng là tài nhân nhập cung, nhưng không được gặp hoàng đế, nên phần chí, tự xin xuất quan lấy chúa Hung Nô là Thiên Vu! Chuyện này, chắc bà đã biết. Thế mà bà chỉ trong khoảnh khắc đã thành công.

- Cũng nhờ có ông đó! Lệnh công! Ta muốn nói với ông một điều bí mật thực sự - Ta với hoàng đế là...

Viên Dịch đình sợ hãi, vội đưa tay bịt tai, lắc đầu.

- Lệnh công! Ông làm sao vậy? Nàng cười hỏi.

- Không dám nói! Không dám nói! Thưa Triệu tài nhân. ở trong cung, ngàn vạn cũng không được nói đến hai chữ bí mật. Dù cho nó không có gì bí mật, cũng không được nói. Tóm lại, càng ít nói càng tốt - Viên Dịch đình thành thật thưa.

Nàng lộ vẻ tư lự, nửa như muốn nghe tiếp lời ông ta nói. Nàng hiểu rõ ý nghĩa của những lời gan ruột ấy, đối với mình trong những ngày sinh hoạt tại nội cung, đó là những lời bổ ích.

- Triệu tài nhân! Tình hình trong cung rất phức tạp, bà phải giữ lòng như băng tuyết trong trắng của mùa đông, có nhiều việc, bà còn chưa từng gặp phải. Lạy hoàng thiên phù trợ, để bà tại Hán cung vô tai nạn, mọi việc thuận buồm, xuôi gió. Ông ta dừng lại giây lát và nói tiếp:

Sống trong cung, rất dễ bị lỗi lầm, buổi sáng bên hoàng đế, không kể xiết vinh hoa, phú quý, song xế chiều đã thấy khói và tro là tả bay.

- Thật là đáng sợ.

- Triệu tài nhân, xin bà đừng trách tôi nói thẳng, khiến bà mất hứng thú.
- Không! Tất cả đều rất tốt, một chút giận cũng không, liền nắm tay áo viên Dịch đình: Lệnh công, ta còn ít tuổi, chưa hiểu việc đời, được ông bảo ban, ta rất cảm kích.
- Mọi cung nữ đều ngày đêm mơ tưởng đến việc tiếp cận với hoàng đế. Việc hôm nay, ngày mai sẽ loan khắp cung, sẽ không ít kẻ đổ ky, rồi mồm, đi buôn chuyện. Họ muốn bà thất sủng, để tấn công bà...
- à! Nếu biết sớm điều này, ta sẽ chẳng vào cung. Nàng lộ vẻ buồn rầu.
- Triệu tài nhân, cũng không cần phải bi quan, trong cung cũng có người đặc biệt may mắn - Viên Dịch đình an ủi.
Phi Yến lim dim mắt, bước từ tốn, tựa hồ như cân nhắc từng vấn đề từ trong thăm sâu tâm tưởng, lại hỏi:
- Lệnh công, làm thế nào để tự giữ mình?
- Điều này... - Ông ta trầm ngâm giây lát rồi nói - Triệu tài nhân, vừa rồi tôi khuyên bà không nên đề cập đến những việc bí mật, bây giờ chính tôi lại muốn thừa chuyện cùng bà. Hoàng thượng bạc vàng không thiếu, nhưng đến nay vẫn chưa có người nối dõi Triệu tài nhân, nếu bà sinh được một quý tử thì địa vị bà ở trong cung sẽ vững như bàn thạch.
- Ôi! Nàng cảm kích thốt lên lời.
- Triệu tài nhân, tôi nói quá nhiều rồi - Tôi phải đi đây, có lẽ hoàng đế đã ra khỏi điện Chiêu Dương rồi, tôi phải đến phục mệnh, thăm dò tình thế rồi sẽ trở lại đón bà, tới gặp hoàng thượng.
- Lệnh công, xin cảm ơn ông! Ta không biết lấy gì để tạ ơn này? Nàng cúi mình chào - Ta ở đây đợi ông chứ?

Viên Dịch đình mỉm cười, gật đầu, bước ra.

Phi Yến nhắm mắt, ngồi yên lặng, nghĩ lại công việc trong ngày, thật đáng mừng. Nhưng nàng vẫn chưa hết lo âu. Từ những lời Dịch đình nói, nàng thấy sợ hãi, trước những mầm họa đang rình rập ở khắp các xó xỉnh của chốn cung đình.

Nàng buồn bã thờ dài.

Nhưng chỉ ít lâu sau, nàng đã bước vào nỗi vui mừng, cực lạc của thế giới.

Sau khi Triệu Phi Yến rời điện Chiêu Dương hoàng đế miễn cưỡng ngồi nán lại chỗ hoàng hậu, rồi ra lệnh trở về.

Hứa hoàng hậu trong cơn đau đớn, một mình ôm hận không biết gỡ lối nào. Bà nghĩ "Hoàng đế vội vã bỏ đi, tất nhiên là vì Triệu tài nhân. Bà không biết gây bẽ, kết đảng để sắp đặt âm mưu, nhưng bà oán hận Triệu tài nhân và viên Dịch đình. Nếu ngài không sắp xếp để tài nhân yết kiến hoàng đế, thì đâu đến nông nỗi này.

Thế là ngay từ lúc tiền hoàng đế, Hứa hoàng hậu đã nghĩ đến chuyện làm sao phá vỡ mối dây ân ái giữa tài nhân và hoàng đế. Giữa những người đàn bà trong cung, chuyện tranh ân, đoạt ái, là điều thường gặp. Hứa hoàng hậu cảm thấy kế hoạch của mình là việc tự nhiên, chính đáng.

Lại nói Lưu Ngao, sau khi rời điện Chiêu Dương, lòng vui phơi phới. Ngài nghĩ tới báu vật vừa tiến cống, đã bị ngài phồng tay trên mắt.

Hoàng hậu chưa hề nghĩ sự việc diễn biến mau lẹ đến như vậy, cho dù có nằm mơ cũng chưa nghĩ đến.

Ngài tự mỉm cười đắc thắng... và cảm thấy chân tay nhanh nhẹn như có cánh, bản thân ngài như muốn nhảy múa, và có thể bay lên, muốn gì được nấy... ngài về ở lại một biệt điện, cạnh cung Thang Tuyên chờ viên Dịch đình đưa Triệu Phi Yến tiến dâng - Để nàng hiểu được nghi biểu của hoàng gia - Lưu Ngao lệnh triệu tập tám người kỹ nữ, tấu nhạc huyền sau bức trường ở một góc điện. Hơn nữa lại dùng màn the che kín cả mặt 8 người.

Phi Yến theo viên Dịch đình vào biệt điện của cung Shang Tuyên.

Tâm viên nội thị, mặc giáp võ đứng đón ở bên thềm. Bước vào cửa, nàng nhìn thấy trên hành lang dài, đèn nền sáng trưng - Lúc ấy ánh chiều còn chưa tắt, nhưng khắp cung đèn đuốc đã tung bùng, như muốn tranh vẻ sáng cùng ánh mặt trời. Nàng bỗng thấy ngại ngùng, thậm chí còn có phần sợ sệt.

Trên sảnh có hơn mười viên nội thị, cũng đồng thanh hô lớn: Triệu Nghi Chủ tán kiến!

- Lệnh công - Nàng hỏn hển nói - Ta cảm thấy sợ.

- Gặp hoàng đế, thì không có điều gì, bà cần thật tự nhiên. Viên Dịch đình hạ thấp giọng: "Trong cung, các phi tần sơ kiến hoàng đế, đều có tâm trạng ấy".

Hai người đi tới một cánh cửa sơn màu đỏ, hai viên nội thị nhẹ nhàng mở cửa.

Phi Yến bước vào một căn phòng huy hoàng, trang nhã. Điều đầu tiên khiến nàng thấy lạ lùng là cả căn phòng đều toàn một màu đỏ, cả đèn ánh sáng từ các ngọn đèn tỏa ra cũng đỏ. Nàng nhìn thấy bốn dãy đèn đỏ, mỗi dãy 6 chiếc, phía chính diện có hai ngọn nền rất to.

Nhưng trong căn phòng rộng mênh mông ấy, không có chủ nhân.

- Chúng ta hãy vào phòng - Viên Dịch đình khẽ nhắc.

Vượt qua căn phòng màu đỏ, qua một đoạn đường ngắn, nàng bỗng nghe thấy tiếng nhạc vẳng lên.

Cánh cửa và tấm rèm đồng thời được mở ra. Một viên nội thị tốt giọng tuyên lệnh:

- Tuyên Triệu Nghi Chủ!

Viên Dịch đình đưa nàng cúi mình đi vào.

Nàng làm theo như một cái máy. Đi được chừng mười bước, viên Dịch đình nhắc nàng hành lễ.

Bỗng có tiếng cười quen thuộc của đàn ông vọng đến tai nàng, ngay sau đó, nàng bỗng nghe rõ câu:

- Bình thân, miễn lễ.

Nàng ngẩng lên nhìn.

Lưu Ngao vẻ tươi cười hơn hờ đã đứng ngay trước mặt.

- Bệ hạ! giọng nàng trong lúc sợ hãi, vừa đượm vẻ vui mừng vừa pha lẫn ngạc nhiên.

- à! Không nhận ra ta sao? Khà! Khà! Trương đại nhân đây. Nàng không ngờ, đứng vậy không? Lưu Ngao không kim được lòng, khi nói ra những lời ấy.

Mọi nỗi ưu phiền trong lòng Phi Yến bỗng tiêu tan! Vị hoàng đế nghiêm trang, đường bệ mà chính nàng đã gặp ở điện Chiêu Dương, tưởng như lâm liệt bất khả xâm phạm. Nhưng lúc này, nàng lại thấy gần gũi quá nàng cười khe khẽ đồng thời giơ tay bật lên một tiếng kêu "Người...".

Quang cảnh ấy khiến viên Dịch đình rất thích thú dễ chịu. Ông ta cảm thấy một không khí ấm áp bao trùm và biết rằng giữa hoàng đế và Triệu tài nhân đã có một mối quan hệ ngọt ngào từ lâu rồi, sự có mặt của mình đã trở nên không cần thiết. Nếu ở lại ắt là ông ta không thể nào tránh được sự tiếp xúc với những bí mật của hai vị. Những bí mật trong cung là húy lệnh, không được biết, không được biết quá nhiều. Mỗi điều bí mật như con dao hai lưỡi đều bộc lộ hai mặt lợi hại của mình. Vì thế, viên Dịch đình xin cáo lui. Theo lễ tiết, ông ta phải nán lại một ít nữa.

Vào giây phút viên Dịch đình xin cáo lui, hoàng đế đã ân cần nắm tay Phi Yến.

- Nàng có nghĩ tới không? - Lưu Ngao hỏi.

- Ôi! Thiếp tưởng như một giấc mộng - Nàng nhìn quanh bốn phía - Đây là thực hay mộng, giấc mộng trong cung điện ư?

Lúc đó, viên Dịch đình đã lui ra đến cửa, lại được hai viên nội thị đứng sau bức trướng dẫn đi.

- Phi Yên! Ta không biết dối lừa ai đâu.

- Hoàng thượng, người biết - Nàng nhượng cao lông mày lên - Biết lừa người.

Lưu Ngao nhìn nàng lộ vẻ ngạc nhiên; ngài hỏi bằng ánh mắt.

- Người nói người là Trương đại nhân.

Lưu Ngao cười vang lên, nắm cả bàn tay nàng, bóp chặt:

- Đó không phải lừa dối, chỉ là điều bất đắc dĩ thôi. Nàng có hiểu không? Một vị hoàng đế, trên lý thuyết không được ra khỏi hoàng thành.

- Ôi... ôi... bệ hạ, hôm qua lúc mới nhập nội, thiếp thật là sợ hãi, lạnh lẽo quá...

- Từ nay nàng không còn phải lạnh lẽo nữa. Vừa nói, ngài vừa sấn đến ôm riết nàng.

Nàng lùi lại, ngược lên nhìn hoàng đế với một vẻ mặt thật đáng yêu.

- Đừng sợ! Lưu Ngao muốn bộc lộ uy quyền của hoàng đế có ý bộc lộ thần khí của mình bằng ánh mắt - Bây giờ ta không còn là Trương đại nhân nữa... ở đây mọi việc đều có thể làm.

- Bệ hạ, thiếp xấu hổ lắm! Nàng cúi đầu, khẽ thốt lên, sau đó xoay người nói tiếp nhỏ nhẹ - Bệ hạ, có phải trong hoàng cung đều có quy định, khi chỉ có hai người, thiếp có thể đứng hầu chuyện bệ hạ?

- Chuyện vặt! Ngài kéo nàng ngồi lên chiếc đệm gấm.

Hồi 5

Lúc ấy, Phi Yến mới chú ý đến những tiếng nhạc vọng ra, dường như các nhạc công đều đứng sau các tấm rèm. Nàng cảm thấy thích thú với lối sắp đặt ấy, nàng nghĩ: "Nhân gian phú quý, đứng đầu là hoàng gia!". Nhưng đồng thời trong nàng cũng xuất hiện một ý nghĩ khác. "Trong cung sung sướng thế này, việc gì hoàng đế phải ra ngoài?".

- Phi Yến - Lư Ngao cọ má thơm vào bên tai, và hôn lên mái tóc nàng, nói nhỏ: "Ta nhớ nàng, nhớ đến cháy gan, cháy ruột!".

- Thiếp cũng nghĩ tới hoàng thượng suốt đêm qua - Nàng khẽ nghiêng đầu - Mà hoàng thượng lại không đến cùng thiếp.

- Điều đó chưa được! Trong cung có nhiều quy định chặt chẽ lắm - Ngài kéo tay và hôn lên vai nàng, rồi nói: - Nào, chúng ta hãy cùng đi ăn tối, đến giờ rồi.

Nàng nhìn sang hoàng đế và nghĩ: "Hoàng thượng giục ăn tối, chính là vì công đoạn đằng sau bữa ăn này".

Chiếc rèm bên trái mở ra, hai người cùng bước vào phòng ăn màu xanh đậm.

Phi Yến như bị choáng ngợp trước cảnh bài trí và sắp đặt của các đồ ngự thiện, nàng ngả người, tựa vào hoàng đế.

- Phi Yến, ta muốn đem nàng vào cung - Lư Ngao đắc ý, đặt tay lên vai nàng - Mà cũng chỉ có nàng mới đáng được như vậy - Phi Yến!

Nàng do trời sinh...

- Đội ơn hoàng thượng, hoàng thượng thân yêu của thiếp, nàng nói khẽ, cùng theo nhà vua đến bàn ăn, cầm bình rượu vàng, rót đầy chén bạc:

"Xin kính dâng hoàng thượng một chén ngự tửu".

- Nàng hãy múa đi, thì ta mới uống - Nhà vua lim dim mắt.

- Không - Phi Yến nũng nịu - Thiếp muốn hoàng thượng uống trước cơ.

- Thôi được - Lư Ngao nhận chén rượu, ngồi uống.

- Xin chờ một chút - Phi Yến bỗng đổi ý - Thiếp sẽ xin múa trước, thiếp sẽ múa với một chén rượu đầy trong tay và sẽ không một giọt nào sóng ra ngoài. Xin hoàng thượng hãy đứng dậy, khi thiếp tới gần, hoàng thượng hãy uống một hớp... cứ thế, cứ thế...

"Sáng kiến" này khiến Lư Ngao thích thú, ngợi khen luôn miệng.

Thế là Phi Yến dùng hai ngón tay cầm chén rượu, chân phải lùi về sau nửa bước, chân trái vạch nửa vòng tròn, nhanh nhẹn chuyển chân, vòng quanh bàn, biểu diễn một vũ khúc phương nam...

Lư Ngao nhìn say đắm, khi Phi Yến vòng lại, kề chén rượu vào môi, ngài mở to miệng, nhưng Phi Yến đã như một cái bóng, lướt qua. Một lần, hai lần. Ngài cười! Lần thứ ba khi nàng đang tiến lại, Lư Ngao vươn tay, ôm chặt lấy nàng, khiến chén rượu đổ tung tóe. Phi Yến mỉm cười xoay người muốn vùng thoát ra.

- Nhóc con - Nhà vua kêu lên, dùng sức giữ chặt lấy - Bây giờ nàng còn định trốn trốn ư?

- Bệ hạ - Nàng cười ròn rã.

Lư Ngao nhìn rõ hàm răng phô trắng bóng và đều đặn, cặp môi đỏ tươi quyến rũ và con mắt đen sâu thẳm. Khiến lòng thèm muốn dâng tràn. Kể từ buổi đầu gặp mặt ở phủ đệ Dương A đến nay đã trải bao nhiêu ngày tháng. Đã bao lần ngài tìm cách chiếm đoạt... Lần này thì không thể...

Lư Ngao xoay nàng lại, hôn lên cặp môi đỏ tươi, nuốt ừng ực, cho đến khi từ miệng nàng một dòng nước thơm như sữa trào ra...

Sự lãng tránh ban đầu của Phi Yến chỉ là một cử chỉ nũng nịu, hoàng đế càng hôn điên cuồng, man dại, nàng càng như mê đi, toàn thân khẽ

run lên từng hột, trong hơi thở nồng nàn, mềm mại.

Hoàng đế hôn không thể hòa nhập được nàng vào cơ thể mình. Hơn nữa, khi ôm tấm thân mềm mại của người đẹp vào lòng, một thứ máu nam tử anh hùng bùng lên trong ngài, ngài nghĩ đến hiệp giao đầu sấm vang chớp giạt dữ dội. Một cuộc chiến tranh...

ý niệm vụt ra khỏi đầu óc, đôi tay ngài bỗng trở nên hùng mạnh. Ngài ôm xúc Phi Yến lên, bước ra khỏi phòng ăn đi qua căn phòng khách màu đỏ, sáng rực, các cung nữ đứng cúi đầu im lặng, đưa Phi Yến vào phòng ngủ màu vàng.

Ngài đặt nàng lên lòng sảng, chăm chú ngắm nhìn.

Ngực nàng khẽ phập phồng, đôi tay mềm mại, mân mê tấm đệm gấm, miệng hé mở, mắt lim dim, đầy quyến rũ.

- Phi Yến! Lư Ngao gọi khê.

Nàng khẽ đáp, khiến Lư Ngao như nhìn thấy từng âm thanh đang đi ra từ hàm răng ngọc. Lư Ngao hôn hên thờ... Ngài nhẹ nhẹ cời áo nàng. Đó là lần đầu tiên trong một cuộc đời, ngài làm cái việc ấy thay một người con gái. Một vị hoàng đế xưa nay chưa từng biết cái động tác này. Vì vậy, Lư Ngao phải loay hoay mãi mới hoàn thành được công việc. Rồi ngài lại giúp nàng trút bỏ đôi giày thêu hoa hình củ ấu đỏ, đôi tất màu hồng, ngài ôm chặt cặp đùi nõn nà, dần dần ngược lên...

Phi Yến bỗng mờ mắt, thốt một tiếng kêu kinh ngạc và sợ hãi, khiến Lư Ngao như được kích thích, ngài nhìn nàng bằng đôi mắt điên cuồng. Phi Yến xoay người vào giữa long sàng, Lư Ngao nhào tới. Nàng rên rỉ qua hơi thở:

- Bệ hạ, thiếp sợ... không nên như vậy...

- Phi Yến - Ngài hôn hên - Nàng là của ta... là phi tần của ta, Phi Yến, có điều gì khiến nàng phải sợ? Đó là điều tất nhiên mà! Phi Yến!

Ngài vừa nói vừa vươn tay vô lấy nàng.

Phi Yến vừa hôn hên vừa rên khe khẽ, nhưng hoàng đế đâu có thèm đếm xỉa tới, ngài cho mình là kẻ đã làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa, đã từng là tráng sĩ tung hoành giữa chiến trường; cuộc đời ngài đang mở ra một tương lai huy hoàng, xán lạn...

Giây phút ấy, nàng cảm thấy ngọn lửa đục đang đốt tâm can nàng cháy bỏng, từ ngoài da thịt, ngấm vào trong tạng phủ. Nàng biết một điều ly kỳ, bí mật, mặc dù với nàng không phải là lần đầu, nhưng nàng vẫn phải cố nhập vai như vậy, nàng phải tự cải biến mình.

- Bệ hạ! Bệ hạ... Phi Yến bỗng run rẩy, nước mắt chứa chan.

- Phi Yến, Phi Yến... Hoàng đế thờ dốc lên như sấm.

Tất cả quay cuồng như vụn con ngựa phi, cả nỗi đau cùng tột và niềm hoan lạc vô biên, niềm huy hoàng của đời người đạt tới cực điểm. Đó là thế giới của nóng bỏng và sức lực. Giàu sang và quyền lực đều tiêu tan trong đó. Phi Yến giống như con gà nhô giữa con lốc ái tình.

Giây phút mây mưa dữ dội đã trôi qua, mây tan gió tạnh Phi Yến mềm nhũn, ngã vào lòng hoàng đế.

- Hoàng thượng thật là bạo liệt - Phi Yến khẽ lên tiếng về ai oán - Bình thường thì vẫn nhã như thế. Ôi! Hoàng thượng, Người... vừa... mới rồi lại giống như hổ dữ, giống như một bạo chúa.

- Hồ dữ... bạo chúa - Lư Ngao nhắc lại. Ngài đắc ý trước lời so sánh của nàng, vỗ nhẹ trên đôi bờ vai tròn lẳn: Phi Yến, ta không bao giờ quên nàng!

- Thiếp suốt đời sợ bệ hạ rồi!

Hoàng đế cười đắc ý, ôm chặt nàng vào lòng.

Nàng khẽ kêu lên.

- Cố thiếp - Phi Yến đưa tay xoa lên cổ "Ôi! vừa mới đây; hoàng thượng đã cắn thiếp... Ôi! Bạo chúa cắn thiếp.

- à! Lư Ngao nhẹ nhẹ nắm bàn tay nàng, nhòm người lên, nhìn nơi cổ, giữa làn da trắng như tuyết, còn lưu bốn năm vết răng, ngài không thể giải thích được sự cuồng dã ấy. Nghĩ lại trận mây mưa, vật lộn, ngài lại mỉm cười.

- Người cười ư? - Phi Yến dùng móng tay khẽ cấu nhẹ lên vai hoàng đế.

Lư Ngao bắt chước tiếng kêu đau đớn của nàng.

Nàng đánh vào Lư Ngao mấy cái rất nhẹ nhàng, nũng nịu.

- Phi Yến! Phi Yến!... Hoàng đế thăm thì bên tai, ta thấy đói rồi, chúng ta chưa ăn mà.

- Vâng - Phi Yến khẽ duỗi người trong lòng hoàng đế - Quay lại ư? Cần gọi chúng chuẩn bị.

- Không cần phải sai bảo gì, bọn chúng nhất định sẽ chuẩn bị.

- Thiếp xin hầu bệ hạ. Nàng nửa ngồi dậy, khẽ kêu đau thút thanh, hoàng đế nhại theo nàng, Phi Yến lườm Lư Ngao một cái về bực mình nói - Tất cả là tại bệ hạ!

- Ta hầu hạ nàng nhé! Nương nương - Ngài cũng ngồi dậy.

- Không! Thiếp không cần. Phi Yến bỗng lộ vẻ yêu kiều, e thẹn, kéo xiêm áo che thân - Bệ hạ, xin hãy quay mặt đi.

- ồ, quay mặt, việc gì, chúng ta đã...

- Không, - Nàng kêu lên đúng giọng của một người đàn bà - Xin bệ hạ quay mặt đi.

- Được, tuân lệnh.

Thế là nàng mặc áo, sau đó quay sang giúp hoàng đế chỉnh đốn lại y phục. Trong khi hầu bên hoàng đế, nàng bỗng phát hiện ra rằng phía trước vạt áo bào có một vết máu đỏ, quanh đó vẫn còn vương mấy giọt máu tươi.

Đó chính là máu của nàng, biểu tượng của sự trinh trắng. Nàng bỗng lo ngại nghĩ tới điều kỳ hùý... theo tập tục này, đó là điều bất thường.

- Bệ hạ! Nàng cố làm ra vẻ vất vả - Bệ hạ! Để thiếp giặt...

Lúc ấy, chính Lư Ngao cũng không để ý tới, thậm chí khi nghe nàng làm ra vẻ nghiêm giọng; mới cúi đầu xuống nhìn vạt áo bào dính máu - Đó là bằng chứng của sự dâng hiến trọn vẹn.

Lư Ngao quên tất cả, chỉ thấy trong lòng phơi phới.

- Bệ hạ! Để thiếp giặt sạch vết máu, việc này rất dễ dàng - Người sẽ thay áo khác.

- Không sao! Không phải giặt đâu! Đó là của nàng, Phi Yến, cứ để đó làm kỷ niệm! Hôm nay là một ngày quan trọng, cần có một vật làm tin.

Nàng do dự, nhưng hiểu rằng hoàng đế đã dành cho nàng một tình cảm nồng hậu, Nàng nghĩ thầm: "Đây là một sự khởi đầu hết sức tốt đẹp" và để bộc lộ tất cả vẻ biết ơn, cảm kích, nàng quỳ sụp xuống, ôm lấy chân hoàng đế, thôn thức.

- Bệ hạ! Bệ hạ!

Hoàng đế trong tâm trạng giống như người nông phu, gặt mùa bội thu, cúi xuống đỡ nàng dậy, đầm thấm hôn lên môi nàng.

- Bệ hạ! Nàng thẹn thùng.

- Phi Yến! Nàng thật đáng yêu, bây giờ ta đi ăn nhé! Chúc mừng đêm nay, Lư Ngao gờ tay đỡ lưng nàng.

- Bệ hạ! Xin người thay áo.

- ồ! Không cần, ta thích mặc chiếc áo bào này cho mọi người được nhìn thấy, ngày mai, ta sẽ mặc nó để thiết triều.

- Ôi! Bệ hạ... không nên... Điều đó sẽ không hay! Người không được mặc nó để thiết triều.

Lư Ngao cả cười, lại ôm nàng đứng lên.

- Thôi, ta đi uống rượu nhé.

- Bệ hạ, xin tha lỗi cho thiếp.

Lưu Ngao hôn lên mái tóc nàng, sau đó ghé tai nàng nói nhỏ: ta không mặc thiết triều đầu, làm sao ta lại cho mọi người nhìn thấy những giọt máu cao quý của nàng.

Nàng bẽn lẽn xúc động đẩy nhẹ Lưu Ngao ra.

Hoàng đế cất tiếng cười vang.

Đó là một đêm tân hôn đặc biệt. Song đối với Lưu Ngao, mọi nghi lễ cung đình đã làm tiêu ma mất cả. Nhưng đêm nay, trước giờ ăn tối, cuộc truy hoan cảm động đã khiến ngài hiểu ra một điều mới, vui vẻ, lạ lùng. Trong giây phút ấy, ngài cảm thấy sự tồn tại cá thể của mình trong đời thường, chỉ có những cái đó mới có ý nghĩa, tất cả cái quá khứ huy hoàng, so với khoảnh khắc này, đều trở nên tẻ nhạt biết chừng nào.

Lưu Ngao bỗng nhớ lại hình ảnh Phi Yến lúc chung chăn gối...

Cơn thèm khát lại nổi lên, ngài ôm chặt lấy nàng.

- U, ư... Nàng khê rên, xấu hổ nhưng vô cùng thích thú - Người chưa dùng hết sinh lực ư? Vẫn còn nhớ tới thiếp sao? Nàng vừa nói vừa gục vào lòng hoàng đế. Thiếp không thấy đói, thiếp nghĩ tới hôm vào cung, đã đủ sợ rồi.

- Ô! Phi Yến! Ta muốn nàng trẻ mãi không già.

- Thôi, chúng ta đi ăn tối nhé.

Đây là một sự khởi đầu, một sự kỳ lạ, một sự bắt đầu mới tinh khôi. Triệu Phi Yến trong cung đình Đại hán, một bước nhảy lên bậc thang đại thành. Nàng - dù muốn dù không - đã viết vào cung Hán một trang sử mới.

Năm ngày sau, Hoàng đế mới tiếp sủng thần Phú Bình hầu Trương Phóng tại cung Bồ Đào. Đây là cuộc tiếp kiến đầu tiên kể từ ngày Phi Yến nhập cung.

- Kính chúc vạn tuế! Đó là câu chúc tụng quen thuộc của Trương Phóng mỗi lần nghe hoàng đế kể về Phi Yến.

Lưu Ngao cuối cùng hiểu ra thân thiết hỏi:

- Nhà ngươi có chuyện gì mới không?

- Thân, ngoài việc chúc mừng bệ hạ ra, còn có điều gì đáng nói nữa? Của tốt đã thuộc về hoàng gia cả rồi... Trong lời nói của Trương Phóng, lộ rõ vẻ đau khổ.

Lưu Ngao cười lớn:

- Trương Khanh, mọi việc dường như ngoài ý muốn con người, việc này, cũng là điều ngoài ý muốn! Nói thực cùng Khanh, lúc đầu ta cũng muốn giúp Khanh với Triệu gia một tay, song sự thực đã không xảy ra như thế. Ta là người thứ nhất của Phi Yến! Thật kỳ quái! Nàng vừa đẹp vừa từng trải biết bao! Tất nhiên ta biết nàng chưa hề tiếp xúc với một người đàn ông nào...

Trương Phóng trầm ngâm một hồi, hần đang mãi nghĩ về chuyện Phi Yến đã chơi món kịch gì. Bản thân Trương Phóng cũng thấy ngạc nhiên, không dám nói tiếp vào, chỉ à lên một tiếng.

- Mấy hôm nay ta mệt mỏi vô cùng? Nhưng thân thể ta bỗng cảm thấy như đột ngột khỏe lên lạ kỳ. Trương Khanh - Lưu Ngao khê vạn tầm lưng đang mò nhừ:

- Hôm nay, sau khi tan triều, ta phải ngủ một giấc cho lại sức. Ôi! Trước đây ta thường ngủ rất ngon, thế mà mấy hôm nay không sao chợp mắt nổi. Thật vậy, ta muốn có một giấc ngủ say.

- Kính chúc bệ hạ vạn tuế. Trương Phóng lại nói:
- Khanh tâm thành như thể - Lưu Ngao vừa cười vừa nói tiếp - Khanh muốn ta ban thưởng cho khanh vật gì?
- Vật tốt nhất thuộc về bệ hạ, thần còn cầu xin được thêm điều gì nữa? Trương Phóng nhượng đôi lông mày, nét mặt đau khổ thừa - "Muôn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, huống chi là người đẹp".
- Hay! Người nói hay lắm! Trương khanh, ta sẽ đền bù xứng đáng cho khanh, khanh có công thật lớn.
- Bệ hạ! Nàng ở trong cung như thể nào? Có quen không?
- Cũng tự nhiên thôi, nàng trước đây như một đóa hoa. Bây giờ đang độ mãn khai. Nói chung, nàng và ta rất hợp nhau. Ta nói cho khanh một chuyện - Lúc ấy nàng khóc...
- Bệ hạ, chuyện ấy không nên kể.
- Ồ! Sự tôn nghiêm đối với bậc vua chúa kể cũng thiệt thòi - ha ha! Hoàng đế đưa tay vuốt râu, như nhớ lại giấc mộng - Những chỗ tuyệt thú trên người nàng đâu có cần đến sự tôn nghiêm của hoàng đế... Trương khanh, có lúc, hoàng đế tôn nghiêm giống như pho tượng gỗ, còn lý thú gì?
- Bệ hạ dạy rất chí lý.
- Trương khanh! Lưu Ngao như đột nhiên nhớ ra. Có một việc, khanh cần lưu ý thực hiện - Gia tộc Phi Yến, hẳn còn có nhiều người nữa, ta có hỏi qua, nàng nói có các ông chú, khanh cần xem xét để cất nhắc cho họ.
- Bệ hạ! Việc đó có gấp lắm không ạ?
- Tất nhiên không phải vội, chỉ cần khanh lưu tâm là được - Hoàng đế a một tiếng - Khanh có thể về được rồi đấy.
- Xin vâng, kính chào! Vạn tuế!
Hoàng đế vui vẻ nhìn theo Trương Phóng từ tạ lui ra rồi nằm xuống, nhớ lại những phút giây hoan lạc, không kìm được lòng, từ miệng ngài phát ra những tiếng rên rỉ, khiến các nội thị phải cố nén mới khỏi bật ra những tiếng cười.
Năm ngày qua, hoàng đế luôn ở trong trạng thái mệt mỏi, hầu hết thời gian trong ngày đều dành cho việc ngủ bù, trong đó có một ngày thác có cho bá quan thoái triều rất sớm. Đó là một môi trong sự hưng phấn, thỏa mãn, mơ màng trong hạnh phúc. Ngài vui sướng như cỏ cây vừa thoát khỏi băng tuyết mùa đông, sang xuân, tràn trề ánh sáng và mưa móc.
Tự sửa lại y phục, sẫm sẫm bước tới cung Thang Tuyền. Hoàng đế không muốn dùng kiệu - đường từ cung Bồ Đào tới cung Thang Tuyền không xa, ngài muốn thư giãn gân cốt, vừa đi vừa nhớ lại! Hiện thực đan xen hồi ức, tất cả đều tươi đẹp, khả ái.
Phi Yến dường như đã đón trước cuộc gặp gỡ, nàng đứng bên sảnh lớn đợi chờ.
Hoàng đế nhìn cảnh vật tốt tươi, trái dài đôi bờ sông quanh co, uốn khúc. Một viên nội thị đã nhìn thấy Phi Yến, vội tâu:
- Bệ hạ! Triệu Tiệp Du đang đứng ở nội sảnh chờ nghênh giá!
Trưa hôm qua, hoàng đế đã tấn phong Phi Yến lên chức Tiệp Du. Đó là điều chưa từng xảy ra ở trong cung nhà Hán, một người con gái, mới tuyển vào cung được ba ngày, đã chuyển từ danh phận tài nhân lên ngôi Tiệp Du. Mọi người trong cung đều ngạc nhiên theo dõi. Họ do vậy mà biết món quan hệ đặc biệt giữa Phi Yến và hoàng đế, vì thế đám quan nội thị theo xe kiệu khi nhìn thấy bóng nàng đứng trông ngóng ở chỗ hành lang đã vội tâu trình.
- Ồ! - Hoàng đế đưa mắt giục già. - Nhanh lên! Nhanh lên chứ!
Lúc ấy trên đường nhánh, có ba người bước vội ra, tên đi đầu bước gần như chạy, cất tiếng: Bệ hạ!
Lũ thị tưng theo xe vội dừng bước. Lưu Ngao nhìn lơ đãng, hỏi thúc:

- Ta bảo các người nhanh lên! Dừng lại làm gì?

Thế là cả bọn lại hồi hả đẩy xe nhanh lên phía trước.

- Bệ hạ! - Thần thiếp... Tiệp Dur họ Ban...

Đám lính đã bước quá hơn chục bước, không đếm xia gì đến Ban Tiệp Dur, khiến nàng chỉ nghẹn ngào: - Bệ hạ!...

Tiếng gọi cứ lùi dần, xa dần về phía sau.

Túi phận, thấy mình bị bỏ rơi, vì đây là lần đầu tiên sau 3 năm nhập cung, Ban Tiệp Dur mới gặp. Nàng là phi tần được sủng ái bậc nhất trong cung, vì thế các cung nữ và nội giám đối với nàng đều nể sợ. Nàng chẳng những đoan trang, tài mạo, mà còn là người đức hạnh, sống bên hoàng đế không bao giờ buông lời thù ghét thị phi. Ngoài ra nàng chỉ có liên lạc với Hứa hoàng hậu, hoàng thái hậu, mọi người với nàng đều có cảm tình, chính Hứa thái hậu, có lúc còn kể công cùng hoàng thượng trong việc đưa nàng tiến cung để tranh thủ ân sủng cho gia tộc. Từ kẻ có quyền thế, được sủng ái, bỗng nhiên trở nên ghê lạnh! Nàng đứng trân trân, đầy bi thương, oán hận, không sao tin được sự thay đổi quá phũ phàng của nhà vua. Nàng buồn bực trở lại cung, cất bước nặng nề giữa vườn ngự uyển, cuối cùng nàng muốn tìm viên Dịch đình để hỏi cho ra nhẽ.

Lúc nàng đi về phía Dịch đình, một cung nữ vội vã va phải nàng. Ban Tiệp Dur đương bực tức, liền mắng:

- Người là ai? Sao lại đi bát nháo như vậy.

- Ôi! Xin lỗi, tôi vội quá nhìn không rõ... người cung nữ đáp vội vã, cũng không kịp hành lễ đã bước mất hút.

- Thật thế nữa - Ban Tiệp Dur cười nhạt - Lệ trong cung hai ngày qua đã đổi thay rồi. Hừ, nó nhìn không rõ ta - Nàng lẩm bẩm, bỗng chợt nhớ tới sự việc mới xảy ra trong cung: "Hoàng thượng cũng không nhìn thấy ta!". Điều đó khiến nàng nảy ra ý định đến cung Thang Tuyên gặp hoàng thượng. Nàng muốn được chứng minh tận mắt rằng hoàng thượng đối với nàng vẫn còn chưa phai nhạt. Đối với nàng đó là điều quan trọng nhất trong đời.

Viên nội thị túc trực tại cửa cung Thang Tuyên thấy nàng vội vã cung kính thi lễ, nhưng không trở vào tấu cáo. Ban Tiệp Dur cảm thấy sợ hãi, nàng cười nhạt và hỏi hoàng thượng có ở trong cung hay không?

- Ban Tiệp Dur - Hoàng thượng có chiếu mệnh không tiếp kiến bất kỳ ai - Sợ mắc tội, một viên nội thị liền tiếp - Nhưng Tiệp Dur có thể là ngoại lệ, có cần tôi vào tâu không?

Nàng lưỡng lự, cũng không muốn lui gót, cũng không tiện cất tiếng nhờ tấu cáo. Nàng biết hứy nghịch hoàng đế sẽ gặp điều bất hạnh. Nhưng nàng là người đang được sủng ái, nếu im lặng quay gót, cũng mất thể diện, liền làm vẻ lãnh đạm hỏi thăm người mới vào cung là ai?

- Đó là Triệu Tiệp Dur vừa mới được tuyền vào cung...

- Ôi!- Nàng thấy đau nhói - Một phi tần vừa tới mà khiến một vị hoàng đế cự tuyệt mọi người. Đối với nàng đây là tín hiệu nguy hiểm. Nàng ngần ngại không yên, cân nhắc giây lâu mới đáp:

- Thôi được, người vào tâu, có ta kiến giá.

- Vâng - Viên nội thị vừa nói vừa bước vào, qua sảnh ngoài, vào phía ngoài thềm cung nói nhỏ với người cung nữ đứng hầu bên cửa: "Ban Tiệp Dur, ở bên ngoài muốn kiến giá".

- Không tâu được đâu! Người cung nữ đáp khe khẽ - Vạn tuế gia gia vừa mặc quần áo ngủ cùng với nàng Triệu Tiệp Dur mới đến vào phòng ăn dùng rượu - nghe nói nàng Tiệp Dur mới này đang giận hoàng thượng, thế mà người còn cười xin tha tội, hãy nghĩ xem, lúc này làm sao

mà vào bầm đượ? Đùng chướ lấy vạ vào thân.

Viên nội thị thề lưỡi sợ hãi:

- Làm thế nào bây giờ? Chả lẽ Ban Tiếp Dư cũng đắc tội sao?

ở trong cung, địa vị đặc biệt của Ban Tiếp Dư, ai ai cũng biết. Bốn tên thị nữ hầu hạ phía ngoài đưa mắt nhìn nhau rồi một người bọn họ nói: "Thôi đượ, cứ thử vào xem!".

- Tâu hoàng thượng - Viên nội thị cố cất giọng thật ôn tồn tâu lên: - Ban tiếp dư đang đứng hầu tại cung ngự chờ tuyên.

Hoàng đế chính lúc đang cùng Phi Yến nói chuyện ái ân màn chiếu, ngài vui vẻ uống liền mấy chén, lòng xuân đang rạo rục, vì vậy không hề nghe thấy tiếng viên nội thị bẩm trình, một tay ôm eo Phi Yến, âu yếm hỏi:

- Phi Yến, nàng sao vậy? Buổi tối... ồ. Chỉ toàn khóc lóc, lúc ấy... hèm, chính phải cực kỳ hoan lạc mà.

- Thiếp không biết bệ hạ nói điều gì - Phi Yến đỏ bừng mặt - Bệ hạ chỉ giỏi lừa gạt thiếp, suốt đêm như hổ đói... thiếp không muốn nói với bệ hạ...

Hoàng đế càng ôm chặt Phi Yến, cười ha hả.

Phía ngoài rèm, viên nội thị lại cất tiếng tâu một lần nữa, song hoàng đế vẫn không đáp.

- Bệ hạ, có người tâu bẩm ở bên ngoài - Phi Yến nhè nhẹ gỡ tay.

- Không tiếp nó - Hơi thở của hoàng đế phả lên mái tóc nàng - Có nàng, ta đủ rồi, mãi nguyện rồi.

- Thế ư? Thật vậy sao? - Nàng nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy, ta đâu có nói dối. Nói rồi hoàng đế lại siết chặt lấy nàng.

- Thiếp hiểu rồi! Vạn tuế - Người ôm chặt quá, thiếp đến nghẹt thở mất, nàng vừa gỡ tay, vừa thở hổn hển.

Hoàng đế không rời tay, cảm thấy đắc ý trước sự mềm yếu của nàng, ngài đắc ý khi chạm vào da thịt mỹ nhân và nghĩ: Nàng yêu kiều, mỹ lệ, thân nàng mềm như không có xương vậy...

Hồi 6

Viên nội thị nghe vọng ra trận cười ròn rã, sợ hãi không dám cất lời thưa tiếp, song cũng chưa dám bước ra, cứ trù trù bên cửa. Sự việc đã quá rõ ràng, hoàng đế đang say cái mới, sẽ không tiếp bất cứ ai. Bốn tên cung nữ đứng canh cửa, lăm lét nhìn, tay chỉ trỏ ra hiệu cho nhau đến xem trộm. Bên trong vọng ra tiếng cười lạnh lóét, xen lẫn tiếng đập vỡ cốc chén, tiếng Phi Yến nũng nịu, tiếng hai người bốn cợt...

Đi thôi! Kéo mang họa vào thân - Một cung nữ khề kéo tay áo viên nội thị.

Chính lúc đó có tiếng Phi Yến cười ré lên, bóng nàng chạy vọt ra - Hoàng đế hứng tình, chọc vào nách khiến nàng chịu không nổi, bỏ chạy. Ông vua già bỗng thấy mình như trẻ lại, đốc sức đuổi theo. Thế là Phi Yến không còn đường khác, đành chạy về phòng ngủ, phía sau nhà vua đang lịch bịch chạy theo, bỗng nhiên thấy viên nội thị, liền dừng lại.

Có việc gì? Không đợi được à? - Ngài nổi giận - Ta đã lệnh, cấm tấu bẩm, ngươi không biết à? - Cút đi ngay!

Vâng, thưa bệ hạ.

Viên nội thị quá hoảng sợ, vừa nói vừa đi giật lùi trở ra.

Hoàng đế lập tức chạy vào phòng ngủ - từ trong vọng ra một chuỗi cười ròn rã.

Ngoài cung, Ban Tiệp Dư đợi hồi lâu đã cảm thấy chóng mặt, nàng nhìn thấy bộ mặt đầy sợ hãi của viên nội thị, cũng vội vàng hốt hoảng rút lui.

Ba năm qua, nàng đã tạo cho mình một địa vị vững chắc trong cung, thế mà một phút bỗng tan tành, nàng căm giận Triệu Phi Yến. Rồi vừa nghĩ vừa đi về điện Chiêu Dương, cầu cứu Hứa hoàng hậu.

Suốt trong năm ngày, nàng nghỉ trong vườn Thượng Lâm, đợi đến ngày hôm qua, mới biết hoàng đế vừa nạp phi, khi mọi người nói với nàng cũng chỉ mô tả qua, vì vậy nàng cho sự việc không có gì ghê gớm, nàng chỉ nhớ được họ tên người con gái vừa tuyển vào cung. Nàng là người có địa vị đặc biệt trong cung, và tự cho rằng nàng có một phong độ tuyệt vời, không ai có thể sánh được với nàng - Đệ nhất phi tần, lẽ nào lại phải nếm mùi cay đắng dường này! Nàng vạch kế hoạch kiến diện hoàng đế để hỏi cho ra lẽ, bọn thị tòng sao hiểu hết nguồn cơn.

Hôm nay, biết tin hoàng đế nghỉ tại cung Bồ Đào, nàng vội đi ngay. Theo lệ cũ, cho phép nàng bỏ qua các thủ tục cần thiết khi chưa kịp chờ tấu chuẩn, nàng đã được gặp hoàng đế ngay trên đường đi về. Trước đây mọi lần gặp hoàng đế chỉ cần nàng gọi lên một tiếng cũng dễ dàng mời ngài hồi giá, nhưng sự việc hôm nay quả là nhục nhã quá! Sự việc đã chứng tỏ nàng đã bắt đầu bị ghê lạnh, mấy lần tâu lên, vẫn không được triệu.

Mang cả mối hận trong lòng, nàng đến cung Chiêu Dương. Trước mặt Hứa hoàng hậu. Ban Tiệp Dư vẫn không kìm nổi sự bức bối.

Tiếp Dư, có điều gì vậy? Hứa hoàng hậu cất tiếng hỏi. Trong cung Ban Tiệp Dư vốn có địa vị cao đặc biệt. Mặc dù trong lòng có ít nhiều ghen tức, song Hứa Hoàng hậu bề ngoài cư xử vẫn tỏ ra coi trọng nàng.

Thưa Hoàng hậu - Ban Tiệp dư kêu lên một tiếng cố ý lộ rõ vẻ bất bình, tức giận, muốn dùng bàn tay Hoàng hậu rửa hận cho mình.

Ồ! Nàng làm sao thế? Hứa hoàng hậu ngạc nhiên khi thấy nàng xuất hiện - Người uống nước đi.

Ồi! Ban Tiệp Dư gượng cười, ra lệnh cho thị nữ mang tới một cốc nước, vừa uống vừa cố dằn nén cơn tức giận xuống.

Hoàng hậu vẫn nhẫn nại, bà im lặng, im lặng chờ đợi Ban Tiệp Dư.

Cạn cốc nước, Ban Tiệp Dư chuyển giọng cung kính.

Hoàng hậu, thiếp thất lễ, đường đột vào điện Chiêu Dương như thế này.

Chúng ta có khác gì chị em một nhà đây thôi!

Điều đó có hề gì? Tiệp Dư, nằng không biết có chuyện gì sao?

Thưa vâng! Thiếp thật không thể tưởng tượng nổi lại có chuyện như thế. Nàng vừa nói vừa rào đón - Lúc tới điện Chiêu Dương, nàng đã vạch kế hoạch đề trình lên Hoàng hậu, nhưng sau khi cân nhắc, nàng thấy điều đó không ổn, sẽ làm mình mất thể diện. Hơn nữa, nàng cũng đã nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại, Hoàng hậu gần gũi, quý trọng nàng, rõ ràng là do việc hoàng đế gia ân cho nàng, nếu đem chuyện bị thất sủng nói ra, biết đâu Hoàng hậu sẽ thay đổi thái độ, tin này mà lan ra khắp trong cung, sẽ càng thêm bất lợi, người ra sẽ coi thường nàng ngay. Thế tình âm lạnh trong chốn cung đình, so với bên ngoài kinh khủng hơn nhiều.

Lúc cầm chén nước uống chậm chậm, nàng đã kịp nghĩ vậy. Nàng quyết định nuốt giận, thay đổi chiến pháp, biến sự tình thành một cuộc chiến tranh, nhằm hạ bệ thân tượng của Triệu tiệp dư. Vô luận hoàng đế đối với nàng như thế nào, nàng vẫn phải dốc sức tranh thủ sự sủng ái của Hoàng đế và chỉ có những biểu hiện nhỏ được sủng ái cũng rất cần thiết. ở trong cung mà một người đàn bà bị thất sủng, thì đó là điều đau đớn nhất!

Nghĩ vậy, nàng cất giọng đầy cảm khái kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Thưa hoàng hậu, thiếp còn chưa nhìn rõ mặt Triệu tiệp dư mới đến. Nhưng sự việc hôm nay nghe chuyện cuộc đời cô ta đã khiến mọi người khó có thể tưởng tượng nổi.

Ồ, đó là người tài nhân vừa tuyển vào cung. Không rõ vì sao mà hoàng thượng lại say mê nó đến vậy? Chớp mắt đã phong làm tiệp dư rồi - Hứa hoàng hậu tuy là người nông cạn, song bản năng đố kỵ của đàn bà vẫn trời dậy; trong lúc nói về Triệu Phi Yến, hoàng hậu không rõ vô tình hay cố ý, phần nào cũng lộ vẻ coi thường Ban tiệp dư. Một mặt bà như coi thường các chức danh của kẻ vừa từ địa vị tài nhân, trở thành một tiệp dư, của các đối thủ mình, mặt khác cũng muốn nhân đó mà đề cao ngôi Hoàng hậu chí tôn của bản thân.

Ban Tiệp Dư cảm thấy rõ rệt về châm chọc trong lời hoàng hậu, song vì mục đích mà nàng đang dự định, nên đành phải thân nhiên, nói:

- Cái nhà cô Triệu tiệp dư này có lai lịch thế nào ấy ạ? Làm sao lại quê mùa ngu ngốc như bọn thợ cày, một chút lễ nghi trong cung mà cũng không biết.

- Nàng gặp cô ta rồi sao? Cô ta đã xúc phạm đến nàng hả? Hứa hoàng hậu cũng muốn Ban tiệp dư đang được hoàng đế sủng bị hoàng đế xúc phạm.

- Thiếp đã bám với Hoàng hậu là thiếp chưa hề gặp mặt Triệu tiệp dư! Thiếp chỉ nghe các cung nhân bàn tán ở bên ngoài thôi ạ.

- Chúng nói điều gì?

- Thưa buồn cười lắm cơ ạ! - Bọn cung nữ nói, - Triệu tiệp dư bảo với chúng rằng hoàn cảnh trong cung đã thay đổi, hoàng đế đã lệnh cho thiếp rời cung. Chúng nó nói chắc như đóng đinh là Ban tiệp dư sẽ phải ra khỏi cung. Thưa hoàng hậu, thật có đáng buồn cười không chứ. Hứa hoàng hậu càng bị hút vào câu chuyện, cũng thuận miệng đáp: Nhảm nhí thôi!

- Còn có chuyện hoang đường hơn nữa cơ ạ! Triệu tiệp dư còn nói chỉ sau hai tháng sẽ làm hoàng hậu, lại còn nói với đám cung nhân rằng, hoàng thượng đã bỏ rơi Hứa hoàng hậu rồi!

Lời nói ấy dĩ nhiên là vu vơ, nhưng đối với Hứa hoàng hậu tôn nghiêm thì đây là một sự tổn thương khủng khiếp. Hứa hoàng hậu vốn vừa đắc ý trước việc Ban tiệp dư bị hạ nhục, bây giờ câu chuyện nguy hại ấy lại rơi xuống đầu mình, mặt bà tái mét lại. Ban tiệp dư thấu hiểu rằng đơn thuốc của nàng đã bắt đầu hiệu nghiệm, liền vội vàng bắn thêm một mũi tên báo thù ngầm nữa hướng vào Hoàng hậu.

- Như thiếp thì không kể làm gì. Nhưng bọn tiện tỳ kia lại dám nói tới hoàng hậu. Hoàng hậu là chúa của sáu viện, bậc mẫu nghi thiên hạ,

sao chúng dám canh rở! Lúc ấy thiếp không chịu nổi, đã quát mắng bọn chúng. Lũ cung nhân nhìn thấy thiếp bèn sợ hãi, quý xuống kêu xin. - Nàng vừa nói vừa nhìn hoàng hậu hằm dọa.

- Hừ! Lại có chuyện vậy sao! Nhảm nhí! - Hứa hoàng hậu không kiềm chế nổi hằm hằm nét mặt nói. - Con tiện nhân vừa mới tiến cung đã dám nói những điều xằng bậy.

- Thiếp vô cùng tức giận. - Ban tiếp dư thấy rõ sự kích động của hoàng hậu biết mình đã thành công, vì vậy lại nói tiếp - Lũ cung nhân đâu có khấu đầu xin tha tội, nhưng vẫn phải trị thật nặng.

- Nàng có hỏi chúng về chuyện Hoàng đế với Triệu Tiệp Dư không?

- Dạ, thiếp cũng đã hỏi, bọn chúng nói Hoàng đế với Triệu tiếp dư hành lạc tại cung Thang Tuyên. Hoàng đế ban đầu cảm mọi người đến cung Thang Tuyên - Ban tiếp dư ngừng một lát nói tiếp - Khi nhận được chiếu mệnh, thiếp đã định tới nơi đó xem rõ thực, nhưng nghĩ lại, thiếp thấy trước hết phải bẩm Hoàng hậu mới đúng ạ.

- Hừ... hừ... Hoàng hậu không biết nên tỏ thái độ ra sao.

- Thiếp có nhớ tên bọn cung nữ nói những điều xằng bậy kia. Xin Hoàng hậu trị tội. Hứa hoàng hậu tuy không phải người mẫn tiệp, song cũng đủ kinh nghiệm để hiểu rằng, trong trường hợp này nếu trách phạt bọn cung nhân chuyện sẽ bay loang ra, thanh danh bà sẽ bị tổn hại chẳng có lợi gì. Vì vậy bà lắc đầu nói:

- Trách phạt bọn cung nữ, không phải là điều quan trọng, cần truy xét kỹ nơi Triệu tiếp dư - Con tiện nhân này thật vô lễ.

Ban tiếp dư hiểu rằng cả đã cắn câu, liền biểu thị sự đồng ý, nên vội tiếp lời:

- Thưa Hoàng hậu, người biết lai lịch, xuất thân của Triệu tiếp dư như thế nào?

- Con đó nó... - Hứa hoàng hậu cũng không thể nói được lai lịch của Phi Yến. Lúc viên Dịch đình dẫn Phi Yến tới, bà có nghe giới thiệu qua, nhưng cũng không để ý, lúc ấy Hoàng đế lại ghé thăm, sau đó Triệu tài nhân lập tức biến thành Triệu tiếp dư, theo Hoàng đế về cung Thang Tuyên, thậm chí khi tấn phong, Phi Yến cũng không hề trở lại điện Chiêu Dương để tạ ơn. Đó là một lỗi rất lớn trong chốn cung đình. Nghĩ đến đó, Hứa hoàng hậu càng thêm tức giận. Bà đáp:

- Ta cũng không biết rõ nó từ đâu đến nữa kia.

- Hoàng hậu - Ban tiếp dư cố ý làm ra vẻ kinh ngạc - Như vậy, nó làm sao tiến cung được? Chẳng lẽ ngài Dịch đình lại không trình báo rõ ràng cơ à?

Hoàng hậu biết mình có lỗi, vội vàng nói tiếp.

- Cũng cần xem lại. Nhưng cái con đó đã nói những điều can rở như vậy, thì địa vị xuất thân của nó cũng chẳng cao quý gì?

Thế là Ban tiếp dư đã hoàn thành công việc "mượn gió bẻ măng" mọi cho ra thân thể của Triệu tiếp dư, hơn nữa, còn ngỗ muốn làm một trợ thủ đắc lực cho Hoàng hậu trong cuộc điều tra nữa.

ở vào địa vị như Ban tiếp dư, nếu điều tra một phi tần mới về tới sẽ gặp rất nhiều trở ngại, huống chi một người đang gặp vận may như Phi Yến! Ban tiếp dư sai ba tên nội thị thu thập tình hình. Mấy ngày sau, nàng đã có thể nắm được tin tức.

Những tin tức quan trọng nhất được thu thập từ lũ thị tòng của Thuần Vu Trường. Và lại trong đó còn có một số điều còn bị nhiều.

Là người thâm trầm, khôn khéo, Ban tiếp dư chưa vội báo ngay cho Hứa hoàng hậu - Nàng thấy yên tâm, nhận thấy cuộc chiến tuy còn âm thầm, nhưng đã cầm chắc thắng lợi. Một kẻ kỹ nữ mà trở thành phi tần trong cung đình, đó là một điều húy kỵ. Nếu tám màn bí mật này được vén lên, Phi Yến tránh sao cái chết. Nàng nghĩ: Nếu Phi Yến chết rồi Hoàng đế sẽ trở lại với nàng như xưa.

Vì tương lai của chính mình, nàng lao thân vào cuộc một cách quyết liệt, nàng không vội vã, hấp tấp, vì vậy nàng muốn các tin tức này sẽ đi

theo như đường thông tin "bí mật đến với Hoàng hậu.

Chẳng bao lâu, những kẻ thị tòng ở cung Chiêu Dương bắt đầu bàn tán về Triệu Phi Yến, tất nhiên những chuyện đó lọt vào tai Hoàng hậu. Lập tức có lệnh triệu Ban Tiệp Dư vào điện Chiêu Dương hỏi cho ra ngọn ngành.

- Thưa Hoàng hậu, Triệu Tiệp Dư bị mọi người gọi là Triệu Phi Yến, là một kỹ nữ, không rõ bằng cách nào lại lọt vào được trong cung.

- À! Người cũng biết rồi, vì sao không tới cho ta biết? Hứa hoàng hậu hỏi vặn về kích động dữ dội.

- Thưa hoàng hậu - Ban Tiệp Dư thờ dài. Phi Yến và thiếp địa vị như nhau, nếu nói ra thiếp sẽ không tránh khỏi hiềm khích thế này, thế nọ...

Nàng lắc đầu và ngừng lại song cử chỉ ngậm biểu lộ: Đây là vấn đề quan trọng, đồng thời còn kéo theo nhiều điều quan trọng khác - Ngừng một lát, nàng buông tiếp thêm một câu: Việc này lớn lắm, thưa Hoàng hậu.

Trong quan niệm đẳng cấp ở chốn cung đình thâm nghiêm, một kỹ nữ, trở thành phi tần, là điều không thể tưởng tượng nổi. Nếu việc này bị phát giác, Hoàng hậu cũng khó tránh khỏi liên lụy. Trên danh nghĩa, Hoàng hậu là chủ ở lục cung. Hứa hoàng hậu sau khi biết tin trên, cũng dẫn đo suy tính, bần khoản. Vì thế mới quyết định gọi Triệu Tiệp Dư đến hỏi.

Phi Yến trong lúc say mê hoan lạc ở cung Thang Tuyên, hưởng mọi ân sủng của Hoàng đế, nên quên mất mọi nỗi nguy hiểm đang rình rập, nâng tưởng rằng từ đây mình như thuyền gặp gió, khi Hoàng hậu tuyên triệu, nàng nghĩ rằng Hoàng hậu muốn lấy lòng mình, nên thân nhiên tới điện Chiêu Dương. Lúc ấy Ban Tiệp Dư đã lui gót.

Hứa hoàng hậu đợi nàng lễ xong, liền vẫy tay cho các cung nữ lui hết. Phi Yến cảm thấy vẻ căng thẳng, nghiêm trọng, nàng đưa mắt nhìn Hoàng hậu, nét mặt lo lắng.

- Triệu Tiệp Dư - Hoàng hậu trang trọng nói: Ta có một số việc không thể không hỏi cô, trong cung đình có biết bao nghi lễ...

- Thưa hoàng hậu - Phi Yến mở to cặp mắt - Người nói, thiếp thất lễ.

- Không! Hoàng hậu lắc người, ta nhận được tin báo liên quan đến thành phần xuất thân của cô. Có người nói cô xuất thân ca kỹ, sau khi tới Trường An, cô vẫn hành nghề, bị người đời gọi là Phi Yến... đúng không.

Lời nói ấy như lưỡi gươm cắm vào tim nàng, khiến nàng trở tay không kịp.

- Triệu Tiệp Dư, nguồn gốc xuất thân của người, gây tổn hại cho thanh danh của cung đình, mong rằng người tự trọng, đem mọi việc nói lại cho ta rõ.

- Thiếp... thiếp... - Phi Yến ngập ngừng. Nàng nhớ tới lời dặn của Trương Phóng, nên cứng cỏi đáp - Thiếp không biết những điều như Hoàng hậu nói, chỉ biết ở nhà tên thiếp là Nghi Chủ, không phải là Phi Yến! Có thể mọi người thấy hình dáng thiếp nên gọi sau lưng thiếp là những con chim yến, con bướm bướm, thiếp không được biết ạ.

Hoàng hậu cười nhạt mấy tiếng, từ từ đứng dậy, đi đến trước mặt nàng.

- Trước mặt ta không được nói dối, hãy nói rõ thân thế nhà người, ba đời...

- Thưa hoàng hậu - Phi Yến cứng cỏi đáp - Thân thế thiếp đã được ghi chép, hiện lưu giữ ở chỗ Dịch đình, hoàng hậu có thể xem xét.

- Ta cần nghe người nói, cần gì phải đọc tờ khai? Hoàng hậu lạnh nhạt tiếp: Người nên biết tội lừa dối của mình...

- Thưa hoàng hậu - Phi Yến đỏ mặt - Sự bức bách của hoàng hậu khiến nàng bị ép đến chân tường. Nàng chưa có đủ kinh nghiệm ở chốn cung đình, vì vậy tỏ vẻ tức giận, nàng nhìn hoàng hậu đáp ngao nghễ - Việc này do hoàng thượng tuyên thiếp vào cung, nếu thiếp xuất thân tiện, không đáng mặt phi tần, hoàng hậu cứ phé bỏ thiếp, không cần phải hỏi thiếp nữa.

Sự quật cường của nàng khiến Hoàng hậu kinh ngạc gầm lên một tiếng, nhưng Phi Yến đột nhiên nói lớn:

- Thiếp như vậy đây! Hoàng hậu hãy trị tội thiếp đi!

- Triệu Tiệp Dư - Hoàng hậu với tay cầm chiếc chùy nhỏ, gõ lên chiếc chuông đồng, mấy cung nữ liền tiến vào. Hoàng hậu chỉ Phi Yến, từ từ ra lệnh: Hãy giữ lấy hần chờ ta đến gặp Hoàng thái hậu. Bà đi được mấy bước, liền quay lại, ra lệnh gọi viên Dịch đình tới cung. Phi Yến quay mặt vào tường, không hề xin xỏ, cũng không đếm xỉa đến cung nữ. Nàng chờ số phận. Thậm chí cũng không nghĩ đến chuyện cầu báo đến hoàng thượng nữa. Nàng nhớ lúc mới nhập cung, nàng quá giận thái độ lạnh nhạt của Hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng tỏ ra bối rối, và cảm thấy mâu thuẫn. Nếu gặp thái hậu, nói rõ sự tình, Phi Yến sẽ lập tức bị tội. Nhưng làm như thế Hoàng đế sẽ vĩnh viễn căm giận mình. Mấy ngày nay, bà nhân thấy tình cảm của Hoàng đế dành cho Phi Yến, hơn hẳn với Ban tiệp dư trước đây, vì vậy bà không muốn đẩy sự việc đến mức quá quyết liệt. Bà chờ đợi sự van xin của Triệu tiệp dư, lúc ấy bà sẽ tỏ ra nhân từ, khoan thứ, hoặc sẽ biến Triệu tiệp dư thành kẻ tâm phúc, hoặc gợi ý cho nàng tự sát. Thế nhưng Phi Yến hoàn toàn không như vậy.

Sự ngạo mạn của Phi Yến, khiến Hoàng hậu thấy bẽ tắc, đành đến bên Phi Yến, sau khi đã đuổi các cung nữ ra ngoài mới nói: Triệu tiệp Dư, đây là việc rất nghiêm trọng, nếu tâu lên Thái hậu, người sẽ chịu tội nặng, hối không kịp nữa. Người tự nhận tội, ta có thể...

- Thiếp đã nói rồi, thiếp do Hoàng đế tiến cung, thiếp không có tội. Thiếp gia đình thanh bạch, cha thiếp làm đến chức úy, ông nội cũng làm quan, lộc tới 2000 thạch, lai lịch của thiếp là như thế - Rồi nàng không quay lại, nói tiếp giọng mạnh mẽ - Việc này tùy Hoàng hậu định liệu.

- Ta có ý tốt - Hứa hoàng hậu cười gượng gạo - Nếu người tự viết tờ trình, ta sẽ vì người giảm nhẹ tội, có thể đưa ra ngoài cung...

- Hoàng hậu - Phi Yến bỗng xoay người lại, nàng nhận thấy rõ sự lừa dối của hoàng hậu, liền nảy ý giễu cợt - Viết như thế nào cơ ạ?

- Ta đọc, người viết, người có biết viết không?

Phi Yến cố nén giận, gặt đầu, hoàng hậu lệnh cung nữ đem bút, mực tới.

Phi Yến, bằng kinh nghiệm từng trải của mình đã phát hiện ra ý đồ muốn theo dõi tội danh ở phía Hoàng hậu, đồng thời cũng hiểu rằng Hoàng hậu không phải người khôn ngoan, vì vậy nàng nảy sinh ý định dùng sự giễu cợt để trả thù, dùng những cú "đòn âm", nặng đòn nhưng không gây thương tích. Nàng chưa thật hiểu hết các quy chế trong cung, tươi cười, chậm rãi hỏi:

- Thiếp có thể ngồi viết được không ạ?

- Được! - Hứa hoàng hậu bước lại trước an, - Bắt đầu cất giọng đọc, - Thần thiếp cô hàn...

- "Thần thiếp cô hàn..." Phi Yến nhắc lại, bỗng gác bút đứng lên thưa: - Hoàng hậu, thiếp nghĩ không cần phải viết, thiếp có tội, xin cứ phán xử là xong.

- Triệu tiệp dư - Hứa hoàng hậu lộ vẻ giận dữ quát lên.

Vừa lúc ấy, viên Dịch đình nhận chiếu bước vào, Hứa hoàng hậu thấy mình bị giễu cợt đang cơn tức giận, lạnh lùng ra lệnh:

- Triệu tiệp dư khi quân, vòng thượng, phải giam cấm!

- Vâng, thưa Hoàng hậu - Viên Dịch đình hết nhìn Hoàng hậu lại ngó sang Phi Yến.

- Dẫn nó đi! - Hứa hoàng hậu xua tay - Mọi việc chờ tra vấn rồi định tội.

Viên Dịch đình vội khom mình, dẫn Phi Yến bước ra ngoài điện Chiêu Dương, khi xuống hết bậc tam cấp, y quay đầu kín đáo nhìn lại, rồi mới hỏi Phi Yến nguyên do.

- Ta cũng không rõ, Hoàng đế đến Thông Thiên đài, hoàng hậu vô duyên vô cớ gọi ta và nhục mạ ta.

- Không hề gì, chắc có kẻ xúc xiểm định hại bà đó, bà yên tâm, tôi sẽ lập tức tìm cách báo lên Hoàng thượng, xin bà hãy nán lại phòng khách chờ tôi một lát.

Tại điện Chiêu Dương, sau khi ra lệnh phát lạc Phi Yến, Hoàng hậu vẫn còn chưa hết tức giận, thì Triệu tiệp dư đã bước vào, hỏi thăm tình hình, rồi cầm lấy tay áo Hoàng hậu và nói:

- Sự việc này, theo thiếp, không nên chậm trễ, cần tâu ngay lên Thái hậu, vạn nhất một khi Hoàng thượng biết, mọi trách nhiệm đều thuộc nương nương.

Hứa hoàng hậu dẫn do một lát, vội vã ra đi. Viên Dịch đình cũng phái một viên nội thị tới Thông Thiên đài tâu lên Hoàng đế.

Triều đình nhà Hán từ Lã Thái hậu, có mấy vị mẹ vua chuyên quyền, nắm giữ triều chính, Vương Thái hậu tuy bề ngoài không tham dự, nhưng gia tộc của bà đã theo tóng triều đình, giữ hết các chức vụ trọng yếu. Trong thành Tràng An ai có còn không biết năm vị vương hầu nhà họ Vương.

Song Vương thái hậu đối với việc chung ít hứng thú, nhất là các công việc sinh hoạt của con cái bà càng ít quan tâm. Việc các hậu phi, bà không hề để mắt tới, chỉ một lòng thu xếp sao cho dòng họ Vương ngày càng bành trướng, mong muốn một ngày kia họ Vương sẽ thay thế họ Lưu.

Vì vậy, khi nghe Hứa hậu tâu việc Triệu Nghi Chủ xuất thân bản tiện đối trá vào cung, bà chỉ lạnh lùng đáp chiếu lệ.

- Nếu như vậy, cho được chết toàn thân, miễn mang ra thị chúng.

- Xin thái hậu hạ chiếu - Hứa hoàng hậu cúi đầu thưa.

Thái hậu thân nhiên rút ra một chiếc kim bài, giao cho viên chấp sự, chỉ nói một câu: "Giao cho viên Dịch đình khám nghiệm tiệp dư Triệu Nghi Chủ sau khi chết".

Viên Dịch đình vốn đã bỏ trí nhiều tai mắt trong cung thái hậu, lệnh của thái hậu chưa kịp có hiệu lực, ông ta đã biết trước, vội nhào vào nội thất, kéo áo Phi Yến!

- Hồng rồi, Hoàng hậu đã thỉnh được chiếu mệnh của Thái hậu, hoàng đế còn chưa trở về, chiếu mệnh Thái hậu, không ai có thể ngăn được.

Triệu Phi Yến thấy toàn thân ớn lạnh, nàng không hề nghĩ tới kết cục bất ngờ ấy, nên luống cuống mờ to cặp mắt nhìn, tuyệt vọng.

- Bà hãy tạm lánh vào phòng thay áo, Viên Dịch đình thờ dài - Tôi sẽ tìm cách ứng phó với số phận của bà, chờ Hoàng đế trở lại, may ra sẽ cứu được.

Phi Yến bỗng thấy sợ hãi, lúc ở cung Hoàng hậu, sự tức giận đã lấn át nỗi sợ, bây giờ, đối mặt với cái chết, càng bỗng run rẩy sợ hãi, quỳ trước mặt viên Dịch đình.

- Lệnh công, xin cứu tôi, cứu tôi với!

- Bà cứ vào đi, để tôi nghĩ cách!

Lúc ấy lệnh bên ngoài đã truyền vào: Chiếu mệnh của Thái hậu đã tới. Viên Dịch đình vội chỉnh đốn y phục, chỉ kịp an ủi nàng mấy câu, rồi bước ra.

Đang khi ngàn cân treo sợi tóc, thì Hoàng đế cũng kịp về. Viên Dịch đình lên tiếp giá, bẩm hoàng đế về chiếu mệnh. Hoàng đế kinh ngạc nhìn, cầm lấy chiếc kim bài trong tay ông ta.

- Có việc gì vậy? Triệu tiệp dư vô lễ với mẫu hậu sao?

Cả viên Dịch đình và viên nội thị mang chiếu mệnh tới đều sợ hãi, không dám trả lời, hoàng đế lại hỏi hiện giờ Phi Yến ở đâu? Viên Dịch đình chỉ vào phía trong. Hoàng đế liền sai tên nội thị truyền chỉ và mọi người cùng bước vào. Bây giờ viên Dịch đình mới thở phào cất tiếng gọi vọng vào trong phòng.

- Triệu tiệp dư, vạn tuế giá lâm, tiếp giá!

Triệu Phi Yến từ phòng thay áo bước ra vừa trông thấy Hoàng đế đã nức nở khóc, rồi sụp xuống chân vua.

- Đứng dậy! Mau nói ta nghe, sự việc này rốt cuộc là như thế nào?

- Xin hoàng thượng hỏi ông ấy - Phi Yến vừa nói vừa chỉ tay về phía viên Dịch đình.

Thế là quan Dịch đình đem việc Hoàng hậu hạ chiếu đòi Phi Yến, đem nàng giam cầm và khởi tấu Thái hậu, bức tử nàng kể lại, Phi Yến đem việc hoàng hậu tra vấn lai lịch của nàng nói thêm vào.

- Hoàng hậu ư? Việc gì đến bà ấy? Hoàng đế giận dữ, tay cầm lá kim bài - Để ta đến gặp mẫu hậu.

- Hoàng thượng, xin người cứu thiếp. Hoàng hậu muốn giết thiếp đó! - Phi Yến vừa khóc vừa nắm chặt vạt áo bào, không chịu buông ra.

- Nàng cứ yên tâm chờ ta - Hoàng đế nhìn vẻ run rẩy, hoảng hốt của nàng, nhẹ nhàng cầm tay nàng - Cứ đợi ta đi gặp mẫu hậu đã.

- Hoàng thượng - Thiếp phải chết sao? Nàng biết cơn tai biến đã qua, nhưng để làm mũi lòng Hoàng đế, nên càng làm bộ sợ hãi bội phần.

- Nàng yên tâm, sẽ không sao đâu. - Hoàng đế vừa mỉm cười vừa dặn viên Dịch đình chăm sóc Phi Yến, sau đó lại hỏi:

- Chiếu mệnh hoàng hậu lệnh xử ngay lập tức, hay tra xét xong mới xử.

- Bệ hạ, lệnh yêu cầu tra xét, có chậm một chút cũng không sao, ngày mai cũng được.

Hồi 7

Hoàng đế gật đầu, đi tới cung Thái hậu. Song trên đường đi, chính hoàng đế lại thấy do dự, sợ hãi. Ngày thường Thái hậu không chú ý đến triều chính, mọi việc đều tự nhà vua quyết định, nhưng có lúc thái hậu hạ chiếu đòi thay đổi khiến nhiều lúc rất khó xử. Mấy năm trước, chính Hoàng đế đã có lần phản kháng, nhưng không thu được kết quả, huống chi mọi cương vị trọng yếu trong triều đều do những người bà con của mẫu hậu nắm giữ, mọi việc đều do bọn người nhà họ Vương quyết định. Giữa chôn triều đình, Hoàng đế có khác chi một gã bù nhìn, cái câu "Đấng tối cao vô thượng" chỉ là danh hảo, chính Hoàng đế cũng đâu có được tự do hành động. Việc của Triệu Phi Yến, nếu Thái hậu không nghe, thì biết làm sao? Nghĩ vậy, hoàng đế liền hỏi nội thị:

- Mẫu hậu có tức giận lắm không? Vì chuyện Triệu tiếp dư ấy?

- Dạ không, thưa bệ hạ. Khi Hoàng hậu vào tàu Thái hậu liền hạ chiếu, người không giận dữ.

- Ồ, thế thì tốt rồi! Người hãy về cung trước tàu Thái hậu, chỉ nói là đã lĩnh chiếu, tuyệt nhiên không được nói gặp ta nhớ chưa? Ta sẽ trọng thưởng người.

- Dạ, tàu Hoàng thượng - Viên nội thị vừa nói vừa cúi rạp người bước ra.

Lưu Ngao hết sức bối rối, ngẩng thấy khoan khoan hãy gặp Thái hậu để Thái hậu không cho là vì chuyện Triệu Phi Yến mà đến. Ngài đã thấu hiểu quá rõ cá tính của thái hậu, nếu vì chuyện ấy mà đến xin là nguy to. Nhưng nếu như tình cờ mà nêu ra may còn hy vọng.

Men theo bờ nước vòng vèo của ngư hoa viên, Lưu Ngao đứng dựa lan can, ngẩng đảo nhìn ngắm đàn cá tung tăng trong dòng nước để giết thời gian.

Khoảng hơn một khắc đợi chờ, Lưu Ngao mới tới gặp Thái hậu, sau một hồi hàn huyên mới thưa:

- Mẫu hậu, hôm nay con tới Thông Thiên đài vừa mới trở về, nghe nói hoàng hậu... con tới gặp mẫu hậu thỉnh tội.

- Con có việc gì? Thái hậu ngạc nhiên hỏi.

- Hoàng hậu nói Triệu tiếp dư đắc tội với thái hậu khiến người không vui - Hoàng hậu bịa đặt đó.

- Triệu tiếp dư? Thái hậu cau mày. Ta chưa hề gặp nàng mà, tại sao... a, đúng rồi, nàng mắc tội khi quân. Thái hậu chỉ nhớ mang máng sự việc nên tiếp - Nghe nói cô ta xuất thân...

Thái hậu vừa tạm dừng, Lưu Ngao đã vội nói:

- Ông nội nàng đã làm quan thị trung, cha nàng, chắc mẫu hậu cũng biết, còn quan tiên triều Triệu Quảng Hán, chính là tổ tiên nàng, làm sao nàng có thể lừa dối được mẫu hậu?

- Ta có gặp nàng ở đâu? Thái hậu giận dữ nói. Tại sao Hoàng hậu lại ăn nói hồ đồ như vậy? Chính Hoàng hậu lại tâu để định tội. Đúng rồi! Hoàng hậu cũng không hỏi kỹ càng, đã vội nói...

- Thưa mẫu hậu. Lưu Ngao cung kính chấp tay đứng hầu.

- Hừ, ta vừa hạ chiếu, lệnh tra xét Triệu Phi Yến, thế thì phải tha nàng! Con đến chỗ Dịch đình truyền lệnh tha ngay nàng đi! Triệu tiếp dư nhân phẩm như thế nào?

- Thưa mẫu hậu, Thuần Vu Trường vẫn ca tụng tài đức của nàng, vì vậy mới đưa nàng tiến cung. Phủ Bình hầu Trương Phóng cũng khen nàng là người đức hạnh - Hoàng đế cố ý nêu tên Thuần Vu Trường vì thừa biết hẳn là thân thuộc của Thái hậu.

- Ồ! Đúng vậy à? - Thái hậu ngạc nhiên hỏi. Vốn là người cô chấp nên phạm đã là người thân kẻ thuộc thì đều được coi là hay cả, đúng cả.

Vì vậy, khi Lưu Ngao bị ra chuyện Thuần Vu Trường tiến cử Phi Yến, lập tức Thái hậu có cảm tình với Phi Yến, và ác cảm với hoàng hậu. Thái hậu trầm ngâm một lát mới nói - Không ngờ hoàng hậu cũng là người hồ đồ, ăn không, nói có, con phải cẩn thận, trong chốn cung đình không thể dung tha những chuyện này.

- Thưa vâng, con sẽ khiến trách Hoàng hậu. Hoàng đế trả lời rất nghiêm chỉnh. Nói rồi vái lạy, bước ra, qua ngự uyển, rảo bước về cung Thang Tuyền. Viên Dịch đình đứng trực ở bậc thềm, từ xa trông thấy Hoàng đế, vội vàng quỳ tâu:

- Bệ hạ, Thái hậu đã xá tội cho Triệu Tiệp dư?

- Tất nhiên. Nàng vốn vô tội. Hoàng đế đặc ý trả lời, rồi giơ tay vẫy vẫy về tức giận - Người đi triệu Hoàng hậu, truyền lập tức tới đây.

- Bệ hạ, như vậy đối với Triệu Tiệp Dư...

- Ờ - Hoàng đế vừa chậm chậm bước lên thềm - Thôi được chuyện đó sẽ nói sau. Rồi mở rèm bước vào, cất tiếng gọi Phi Yến.

Nghe tiếng Hoàng đế, Phi Yến tự biết mình đã thoát tội, nhưng vẫn cố ý làm ra vẻ lo sợ, run rẩy ra tiếp giá.

- Phi Yến, ta thương con chim yến nhỏ bé quá - Hoàng đế dang hai tay ôm lấy nàng - Nàng yên tâm, hoàn toàn vô sự, nhưng... Ngài ghé tai nàng nói nhỏ - Nàng định tạ ơn ta thế nào đây? Ta đã xin với Thái hậu.

- Xin vâng, tùy ý Hoàng thượng - Nàng vờn chiếc cô trắng ngần và khuôn mặt dịu dàng nhìn hoàng đế, âu yếm nói - Thiếp có gì để hiến dâng xin hiến dâng hết cả. Nói rồi nàng cất tiếng cười vang.

- Ồ! Điều đó có gì đáng cười? - Lưu Ngao đưa tay nâng cằm nàng. Hãy nói cho ta biết, vì sao nàng cười một mình?

- Thiếp cười hoàng thượng đó! Nói rồi nàng hạ giọng - Thiếp đã thuộc về Hoàng thượng, còn có gì để hiến dâng.

- Ồ! - Lưu Ngao ôm Phi Yến vào lòng - Ta thật không biết đời nàng đền đáp điều gì. Ta ngạc nhiên. Nàng vội ư?

Phi Yến mỉm cười, gật đầu lim dim đôi mắt nũng nịu.

- Còn Hoàng thượng, có gấp không?

- Nhóc con! Dẫn ta đi!

- Bệ hạ. Đó cũng là thiếp báo tạ ơn người - Rồi ghé tai Hoàng đế - Bệ hạ, người không thích sao?

- Ta thích nàng khóc.

Nàng vỗ nhẹ vào người Hoàng đế khúc khích cười tiêu tan nỗi xa cách ngăn ngùi vừa qua, về suy nghĩ rồi đoán chính thưa:

- Bệ hạ, thiếp vẫn còn một vật báu có thể tạ ơn người - Thiếp muốn dâng bệ hạ người em gái yêu kiều, không rõ ý bệ hạ thế nào?

- Em gái nàng, ta đã gặp rồi - Ồ, có lẽ còn rất nhỏ.

Mỗi người phụ nữ đều muốn độc chiếm một người đàn ông. Phi Yến cũng không ngoài quy luật ấy. Song nàng đã vừa giành được thắng lợi thứ nhất trong cung, vì thế việc tiến cử người em gái lại thuộc về những nguyên nhân phức tạp trong nội tâm nàng. Trước hết, đối với Hoàng đế, nàng thực sự không có một tình yêu. Hơn nữa nàng linh cảm thấy sợi dây số phận đã gắn bó nàng với người em gái. Từ giây phút đầu tiên vào cung, nàng đã nuôi hy vọng đưa em gái cùng vào, bây giờ thấy hoàng đế tò mò không mặn nồng, nàng cũng không dám nài thêm, chỉ mỉm cười nói:

- Em gái thiếp cũng không còn nhỏ nữa - Lúc gặp, bệ hạ chỉ chú ý tới thiếp. Nếu bệ hạ để mắt tới em gái thiếp, có thể thiếp sẽ không được vinh hạnh hôm nay.

- Không đâu! - Lưu Ngao quả quyết nói - Dẫu có là mỹ nữ, cũng không sao sánh được với nàng.

- Thật vậy ư, bệ hạ! Nàng nhíu cặp lông mày, xúc động nhắc lại - Thật ư? Trong mắt hoàng thượng, thiếp lại quan trọng đến dường ấy sao?

- Trong cả cuộc đời ta, nàng là người phụ nữ quan trọng nhất.

- Điều đó hoàng thượng đều có thể nói với bất kỳ người phụ nữ nào.

- Phi Yến, nàng vẫn còn chưa đủ khôn ngoan, một người đàn ông tầm thường đối với một người đàn bà có thể là như vậy. Nhưng ta đã là một hoàng đế, không thể như vậy. Hoàng đế không thể quá sa đà với mọi người con gái, mặc dù trong cung có biết bao người ai cũng muốn ân sủng của ta.

Nói xong Lưu Ngao dang tay ôm lấy trán nàng - Bây giờ nàng đã hiểu rõ chưa?

Nàng khẽ nhếch môi, tỏ vẻ hoài nghi.

- Thế nào, ta không hề nói sai, đúng không?

- Hừm - Cặp môi nàng lại chếch cao hơn nữa cho biết nàng hoài nghi lắm. Có điều nàng không nói ra đấy thôi.

- à, ta rõ rồi, nàng muốn ta chiều chuộng nàng chứ gì! Lưu Ngao đã đoán đúng tâm lý nàng - Phi Yến, nàng là ngoại biệt, có nàng, ta không cần một người đàn bà thứ hai nào.

- Thật ư? Nàng xúc động - Hoàng thượng, người thật lòng như vậy sao?

- Ta có thể thể cùng trời đất - Lưu Ngao giơ một ngón tay.

Đa số những người đàn ông thường có thói quen thể bồi, hoàng đế cũng không ngoài quy luật đó, có điều ở thời điểm này, ông ta thành thực chỉ mỗi mình Phi Yến là đủ, những người con gái khác như bùn như đất cả lũ mà thôi!

Hiểu rõ hoàng đế tâm thành, Phi Yến trở nên vui vẻ.

- Thiếp không cần hoàng thượng phải phát thệ, chỉ cần người giữ được lòng yên như vậy là đủ, còn việc em gái thiếp là do thiếp chú ý, xin hoàng thượng đừng mất tới một lần, thiếp đảm bảo đó là trong quốc sắc thiên hương.

- Ta vừa nói chỉ cần một mình nàng, sao nàng lại định hiến em gái?

- Thiếp muốn hai chị em được gần nhau.

- Có khó gì, để dẫn viên coi Dịch đình, đưa em nàng vào cung, ta phong cho em nàng chức Bát tử.

- Tạ ơn hoàng thượng. Thiếp tin rằng hoàng thượng nếu gặp em thiếp sẽ rất hài lòng. Xin hoàng thượng nhớ tên em thiếp là Hợp Đức.

- Hợp Đức, Hợp Đức - Lưu Ngao lâm nhâm nhắc lại.

Trong Hán cung, từ hoàng hậu trở xuống có 19 chức danh, chia ra 14 bậc. Bậc một là chiêu nghi, ngôi thứ đứng liền sau hoàng hậu, tương đương với tước lộc của quan thừa tướng, hoặc tước vương của chư hầu, sau đó đến tiếp dư, ngang với quan thượng khanh, tước liệt hầu, dưới tiếp dư là bạc kinh nga, dung hoa. Thứ Lưu Ngao mới lên ngôi, cả hai bậc chỉ có một người, nay bị phế bỏ, sau đó đến ngôi mỹ nhân hoặc tài nhân, tước vị ngang với quan đại phu lương 2000 thạch. Các hàng cung nữ cấp dưới có: bát tử, sung y, thất sử, lương nhân, trường sử, thiếu sử, ngũ quan, thuận thường, vô quyền, cộng hòa, ngu linh, bảo lâm, lương sử, dạ giả, sáu cấp cuối cùng chỉ là hàng cung nhân.

Phi Yến lúc mới tiến cung mới là hàng tài nhân; được tấn phong lên ngay hàng tiếp dư - Một hiện tượng ít thấy trong chốn cung đình. Hiện thời, hoàng đế chỉ thuận cho Hợp Đức chức tử, một chức vị nữ quan, chưa được vào hàng phi tần, lương chỉ vào 1000 thạch, tuy vậy cũng không phải là nhỏ, song Phi Yến cũng thấy chạnh buồn. Nàng đối với tiền đồ của em gái, đã có chút niềm tin, cho rằng em nàng sẽ mau chóng giành được lòng sủng ái của hoàng đế, và sẽ vượt qua hàng nữ quan trở thành phi tần.

Tuy vậy, nàng cũng có chút đau riêng. Nàng tự nghĩ: Cả hai chị em ta nhập cung, cùng hầu hạ chung một người đàn ông bất kham!

Triệu Phi Yến ở cung Thang Tuyên - Nơi trạch đệ thường được ơn mưa móc nhiều nhất của thiên tử.

Ban tiếp dư đã thất sủng! Nàng sau khi "phản công" thất bại, liền ra sức tập hợp lực lượng, mong cứu vãn tình hình. Song hoàng đế chỉ tưởng nhớ Phi Yến khiến nàng trong suốt ba tháng, chỉ được hoàng đế ngự hai ngày, mà cả hai lần đó hoàng đế đều tỏ vẻ không vui. Là người thông minh, biết tình hình không thuận, nàng đành nuốt hận, chờ cơ hội, cho rằng lòng người đàn ông thường thay đổi, Triệu Phi Yến tuy được đặc sủng, nhưng cũng không được lâu bền, lúc ấy nàng sẽ được trở về vị trí ngày xưa.

Về phần Hứa hoàng hậu, sau khi bị Ban tiếp dư lợi dụng và xúi bẩy, cũng phải sống ba tháng rỗng thê thảm. Điện Chiêu Dương, nhìn bề ngoài tuy không tàn tạ, nhưng trên thực tế đã trở nên lạnh lẽo. Hoàng đế như vàng thái dương, dẫu vẫn "soi" vào trong điện, song đã giảm hẳn hơi ấm.

Tất cả sự hối hận và giận dữ của Hứa hoàng hậu đều dồn cả vào Ban tiếp dư, bà biết mình cũng đã bị thất sủng, bà âm thầm nuôi mối hận Ban tiếp dư. Đã có đôi lần không kiềm chế được, bà đã bộc lộ ra điều ấy.

Vì vậy Ban Tiếp Dư cũng ít lui tới cung Chiêu Dương.

Suốt ba tháng qua, ở trong cung mọi dư luận đều xoay quanh Phi Yến, dường như khắp tam cung lục viện giữa đám quần thoa, chỉ có một mình Phi Yến là người sống mà thôi.

Viên coi Dịch đình sau khi đưa Phi Yến nhập cung, cũng chuẩn bị đón thêm một nữ quan.

Đó là Triệu Hợp Đức. Nàng là một nữ quan đặc biệt trong cung đình. Tiển cung được hơn hai tháng, lại xuất cung, tại ngoại. Đó không phải là trả về, mà chính là nhằm vào một việc khác. Lúc bấy giờ, Phi Yến dâng em gái, hoàng đế cự tuyệt.

Nhưng cách hai tháng, chính vào lúc Triệu Phi Yến thấy rằng bất tất phải có cả em gái cùng mình, hầu hạ một ông vua, Lưu Ngao lại chú ý đến Hợp Đức.

Thế là hoàng đế làm một cuộc xếp đặt tuyệt vời. Ngai sai nữ cung đi về các nơi, tìm thêm một phi tần nữa vào cung. Hoàng đế báo cho Phi Yến biết, sẽ ban cho Hợp Đức danh vị tài nhân.

Phi Yến nửa mừng, nửa lo. Nàng nghĩ tới quá khứ chỉ mới cách đây chưa đầy ba tháng. Lúc ấy nàng cũng mới lên chức tiếp dư tháng thứ ba, viên Dịch đình nói với nàng mọi thủ tục tuyền triệu đã hoàn thành, chuẩn bị đưa Hợp Đức nhập cung.

Phi Yến khẽ buông tiếng thở dài.

- Triệu Tiếp Dư - Từ nay chị em bà đều là bậc hiền quý - Bà thành công rất nhanh đó - Viên Dịch đình cười nói với nàng.

Nàng chạnh buồn, điều đó không cần giấu giếm viên Dịch đình. Sau tiếng thở dài, như cảm thấy lo lắng, nàng chuyển sang nói:

- Quý hiền là một chuyện, nhưng mọi nỗi nguy hiểm luôn rình rập là chuyện khác. Như việc hoàng hậu định hại ta - Nàng cố nén sự đố kỵ đối với người em gái.

- Triệu Tiếp Dư, viên Dịch đình khẽ cúi mình nói: Bà lại bàn đến chuyện họa phúc rồi!

- Nhờ có họa phúc? Hoàng thượng sủng ái thái giám... Nàng ngừng lời giữa chừng, song viên Dịch đình hiểu tất cả. ở chốn cung đình đã biết bao người chỉ vì vạ miệng mà chung thân khổ khổ.

- Tất cả phụ thuộc hoàng đế, thưa bà! Viên Dịch đình đáp lại rất tự nhiên, ai có thể kỳ vọng hoàng đế chỉ yêu thích một người?

- Hoàng thượng... hoàng thượng đã từng phát thệ... nàng không giấu vẻ ngượng ngùng kể lại những điều bí mật: - Thề với chính ta rằng, trừ ta ra, không yêu một người đàn bà nào khác...

- A hô hô - Những lời ấy là sự thật sao?

- Sao không thật? Đó là lời thề của hoàng đế.

- Trái lại, chính là hai chị em bà. Triệu Tiếp Dư - Viên Dịch đình buồn rầu nói. Nếu cả hai chị em bà đều được hoàng thượng sủng ái, với

bà, điều đó càng có lợi chứ sao.

- Có lợi - Phi Yến nhắc lại hai tiếng đó.

- Bà thấy không, ngay các quan đại thần trong triều cũng gây bè, kết đảng, trong cung cũng vậy. Nếu chị em bà được hoàng thượng tin yêu, sớm tối bên hoàng thượng. - Ô - Viên Dịch đình chậm rãi tiếp: Một người sao địch nổi hai người!

Phi Yến im lặng, tay mân mê giải áo.

Trong nội tâm của tiểu điện thuộc cung Khánh Nguyên, Lưu Ngao đang nóng lòng chờ Hợp Đức. Ngài uống luôn mấy tuần rượu vẫn không dịu cơn khát - Lưu Ngao nhớ lại lần cùng Phi Yến đến thăm Hợp Đức đúng lúc nàng đang tắm gội chưa mặc quần áo cách đây không lâu, tất cả vẻ đẹp tự nhiên của thân thể phơi bày lồ lộ. Từ đó ý tưởng thèm khát xác thịt nàng luôn dày vò ngài.

Lưu Ngao dùng móng tay, gõ lên thành chén, tự nghĩ: chỉ chốc nữa tắm thân nga ngọc kia sẽ hiện ra trước mắt, ngài lại uống thêm một chén nữa.

- Hợp Đức đã tới - Hai viên quan vén rèm tâu. Hợp Đức nhẹ nhàng tiến vào, nhưng không chịu theo luật lệ quỳ lạy, Lưu Ngao từ từ đứng lên vẻ mặt rạng rỡ.

- Hoàng thượng, chị thiếp đâu? Hợp Đức giương to mắt hỏi.

- Lúc này chỉ có ta và nàng, cần gì đến Phi Yến?

Ngài vừa cười, vừa kéo tay áo nàng - Lại đây, nàng bây giờ đã là phi tần của ta.

- Không! Thiếp cần gặp chị - gương mặt xinh đẹp của nàng đầy vẻ thơ ngây, ương bướng.

Lưu Ngao đắc ý cười, rồi nhẹ nhàng muốn cho nàng hiểu đôi chút về quyền uy của một hoàng đế - Không cần hỏi! Nàng là phi tần của ta.

- Thiếp cần hỏi chị - Nàng ngoan cố nhắc lại.

- Làm gì có luật lệ như vậy? Một vị hoàng đế nạp phi, xưa nay chưa ai làm thế. Ôi - Hợp Đức, nàng hãy còn trẻ con quá!

- Thiếp muốn hỏi chị mà - Lời nói của nàng đâu còn là sự thơ ngây, bản thân nàng hiểu rõ hậu quả của sự bất tuân thánh chỉ, mặt khác nàng cũng biết rằng: Một người đàn ông, đơn độc đợi một người đàn bà ở trong phòng, bất luận đó là hoàng đế, hay một kẻ ăn mày, thì đó cũng là một gã đàn ông, giữa cái yêu và ham muốn thì nam nữ đều bình đẳng. Nàng muốn tranh thủ cái giây phút hiếm hoi ấy.

- Ta đã truyền chỉ cho viên Dịch đình tuyển nàng làm tài nhân rồi.

- Thiếp đã biết - Thiếp hiểu đây cũng là ý của chị thiếp, song đâu có nghĩ tới việc hoàng thượng lên lút hạ chiếu thư. Nàng liếc mắt nhìn hoàng đế.

- Lên lút hạ chiếu thư? - Lần đầu tiên hoàng đế nghe thấy câu nói ngộ nghĩnh. Nàng thật đáng yêu. Nàng chưa được rèn cặp lễ nghi cung đình, vì thế nói năng chưa có khuôn phép.

- Đúng vậy! Cho thiếp nói rõ, hoàng đế anh rể.

- Chị nàng muốn như vậy, chị nàng muốn ta...

- Nói dối! Nói dối! - Chị thiếp chưa hề nói cùng thiếp lần nào.

- Hợp Đức - Hoàng đế vươn tay ôm lấy lưng nàng - Rồi thông thả nàng sẽ hỏi chị. Hoàng đế xưa nay chưa bao giờ nói dối.

- Đúng vậy không? Hợp Đức tùm tùm cười - Thiếp sẽ dần dần trở thành phi tử ư? Nàng liếc nhìn hoàng đế, vì vậy Lưu Ngao ghi chặt nàng.

Hợp Đức nũng nịu kêu lên - Hoàng đế anh rể có nhẹ tay một chút không? Thiếp đau đấy.

- Sao lại hoàng đế - Anh rể? Ta chính là chồng nàng mà... Hoàng đế vừa cười, vừa hôn lên vàng trán, lên mái tóc nàng.

Nàng bất động. Thè là hoàng đế hôn vào cặp môi nhỏ của nàng. Nàng gạt đi, hoàng đế điên cuồng lao vào.

- Thiếp sẽ cắn đây - Vừa nói nàng vừa đấm hai tay lên vai hoàng đế - Cẩn chỗ nào thật đau ấy.

- Nàng cắn đi! Cắn đi!

- Không! - Hợp Đức bỗng lùi lại - Vù ra khỏi áo bào nhà vua, đến bên trường kỷ - Hoàng thượng thật là...

- Hợp Đức! Lại đây, ta sẽ thưởng cho nàng.

- Người chỉ lừa dối - Để thiếp hỏi chị xem.

- Hợp Đức, người đã là phi tần của ta, ta đã hạ chi.

- Không nên vội vàng như vậy - Người không nên đối xử thô bạo. Thiếp chưa tình nguyện, xin đừng cưỡng bức, dầu là hoàng đế, cũng không thể thất lễ trong cung xử.

Lưu Ngao nhận thấy sự bất kính trong hành vi của Hợp Đức. Nàng nhìn một vị hoàng đế như một người đàn ông, không hiểu rõ quyền uy tối thượng. Vì thế ngài cũng không thể dùng quyền uy để chế ngự. Từ khi chiếm lĩnh được Phi Yến, ngài hiểu ra rằng, quyền uy không thể hòa nhập với tình yêu. Chỉ trong sự bình đẳng, tương kính mới có sự hưởng thụ trọn vẹn. Quyền lực chỉ đem lại sự phục tùng, ở trong cung không thiếu những kẻ yêu vì sự phục tùng, nhưng ngài không muốn vậy. Hoàng đế chuyển sang khăn cầu Hợp Đức.

- Hợp Đức, ta triệu Phi Yến, hay nàng tự đi hỏi chị ấy?

- Lúc này, Hợp Đức lắc đầu ngung nguẩy tằm thân - Thiếp không thích, cũng chưa vội gì, hay là để đến ngày mai, khi thiếp gặp chị xong sẽ nói.

- Ngày mai ư, thôi cũng được. Hợp Đức nàng cứ đi, nàng hãy nghe một lời của hoàng đế nói.

- Không! Nàng quay đầu lại - Thiếp muốn hoàng thượng nghe lời thiếp.

- Ta nghe, ta nghe nàng. Hoàng đế cười dễ dãi.

- Thứ nhất, bây giờ không được...

- Ta tuân lệnh, song nàng có thể hầu rượu ta được chứ?

- Dạ đương nhiên là được, nhưng không được làm như trước. Thứ hai... Ngực nàng chuyển động - Phải tùy thiếp hứng, hoàng thượng không được cưỡng bức.

- Ồ! Hoàng đế bước đến trước mặt nàng! Ta chấp thuận, chấp thuận hết - Nói xong đột nhiên Lưu Ngao vồ lấy Hợp Đức hôn như mưa lên nàng.

- Người lại lừa thiếp, thiếp không tha đâu. Nói rồi Hợp Đức đấm lên vai, song Lưu Ngao không hề cảm thấy đau đớn.

Hợp Đức thật tươi non, hoàng đế nghĩ: Phi Yến giống như một đóa phù dung kiều diễm, còn Hợp Đức giống như một đóa mai khô đang được sương móc tươi nhuận mới mẻ, có điều đóa hoa ấy lại có gai...

- Sao hoàng thượng không buông thiếp ra? - Hợp Đức kêu lên.

- Ta không buông! Lưu Ngao sung sướng ngắm nhìn những dòng nước mắt tuôn trào, thè lưỡi liếm khe khẽ đôi vành tai xinh xắn của Hợp Đức, rồi xô nàng ngã ra giường. Hợp Đức bị nhột, bật lên một tiếng cười, nàng chỉ chống cự yếu ớt, nàng không dùng nắm đấm nữa mà dùng hai tay vuốt ve đùi ngài. Cử chỉ ấy càng như kích thích ngọn lửa dục trong lòng hoàng đế. Ngài cảm thấy cơn thèm khát điên cuồng đang trào dâng, ngài rên lên ư ừ.

Trong cơn thèm muốn, Lưu Ngao đã thể hiện tất cả sự cuồng dại mãnh liệt, ngài thờ như kéo bễ, ngổn ngáo, khiến tất cả mọi sự kháng cự đều trở nên vô ích. Lưu Ngao trườn lên trước, tiến sâu vào xung đột, xung đột... Ngài nghĩ thầm: "Cô em và cô chị tính nết thật khác nhau, cô em

thì khít chặt, mỗi phân ly trên da thịt nàng đều vô cùng hấp dẫn"...

Nàng cảm thấy một sự đau đớn khốc liệt, mơ hồ như thấy mình đang chơi vui trên miệng vực, thần trí của nàng như cảm thấy bị nén dưới một sức ép vô biên, nàng dùng răng cắn ngập vào đôi bờ vai trần của ngài.

Ngài là hoàng đế, từ thuở lọt lòng tới khi trưởng thành, thân thể ngài chưa hề một lần bị xây xát, đây là lần đầu tiên ngài cảm nhận được sự sung sướng mê muội, trong chớp mắt hình ảnh thiên binh vạn mã, âm vang trong tiếng chiêng trống, máu chảy, đầu rơi...

Hợp Đức trong cơn đau đớn dữ dội phiêu diêu lại cảm giác thấy niềm khoái cảm huyền ảo, nàng cảm thấy mỗi mọt rã rời, đến kiệt sức không thể kháng cự, linh trí nàng như du dương bên ngoài nhục thể, phiêu động trên tầng gió nhẹ. Trận giao đấu sinh tử kết thúc.

Hoàng đế lao vào cuộc hoan lạc như một con hổ xám, với đôi vết thương nhỏ, xước trên da mặt, như là sự trang điểm cho chiến tích, ngài giống như người trong cơn say, xoa nhẹ tay trên bả vai... ngài biết nơi ấy còn hằn mấy vết răng, máu đã ứa qua lần vải áo, đó là lần hưởng thụ thứ nhất. Giống như máu của Phi Yên để lại trên áo bào sau lần chăn gối.

Hồi 8

Ngài nhìn Hợp Đức đang khóc tức tưởi, những giọt nước mắt lăn trên má như những giọt sương đang trên những cánh hoa mai khô dĩ nhiên là thứ mai khô hầy còn những giọt hồng tươi. Những giọt sương và những giọt nước mắt huyền ảo, hòa vào những trận cười hoan lạc lớn lao.

- Hợp Đức - Nhà vua nhẹ nhàng gọi... Nàng hãy nhìn ta.

Nàng ngừng khóc, mở mắt nhìn,

- Hợp Đức, nàng và chị nàng...

- Thiếp không muốn nghe hoàng thượng. Giọng nàng cảm thấy ít nhiều giận dữ, tuy vậy nàng vẫn giang hai tay ôm lấy Lưu Ngao.

Lưu Ngao lim dim mắt, ngài thấy rõ ràng, lời nói lúc này trở nên thừa, im lặng hưởng thụ mọi khoái cảm, nhớ lại cuộc chiến, đồng thời nhớ tới Phi Yến. Mỗi người, mỗi vẻ, thật tuyệt diệu, mà cả hai, điểm nào cũng thật đáng yêu thay.

- Hoàng thượng - Một hồi lâu Hợp Đức lên tiếng: Thiếp không hề nghĩ tới việc... hôm nay. Ôi! Nàng thở một hơi dài rên rỉ: Người đi đi...

- Vì sao nàng đuổi ta? Hoàng đế ngạc nhiên nhìn nàng.

- Hoàng thượng là anh rể, là hoàng đế. Nàng nói, lòng đầy oán giận. Mọi người bảo với thiếp, tình cảm của hoàng đế luôn thay đổi, hoàng thượng đã thỏa mãn rồi, người cứ việc đi đi!

- Hợp Đức, nàng nghe những lời xằng bậy ấy từ đâu? Lưu Ngao cười hi hi, sung sướng.

- Những lời xằng bậy ư? Nàng cười gượng gạo nói. Mọi người đều bảo hoàng đế nếu cao hứng, gặp ai cũng vui vẻ, lúc không thích thấy mặt như người lạ, thiếp từ bé đã nghe nói: quen vua như quen hồ, nếu không cẩn thận sẽ bị ăn thịt.

Lưu Ngao lần đầu được nghe một lời nói ví von như vậy, cảm thấy rất thích thú, mím cười tiếp lời:

- Nàng thấy ta có giống hồ không? Vừa nói, Hợp Đức đánh mắt nhìn, nhà vua cười vang lên. Hợp Đức ngang nhiên hỏi.

- Người còn chưa đi sao?

- Không! Hợp Đức, ta không bao giờ thay lòng đổi dạ. Với nàng, với chị nàng nữa.

Hợp Đức quay phắt đầu. Thiếp không muốn nghe đâu.

- Nàng muốn mổ bụng moi gan dâng nàng chăng? Lưu Ngao cố ý phanh áo ngực.

- Hay lắm, nàng vỗ vỗ nhẹ vào bụng của nhà vua. Nếu hoàng thượng mổ tim gan ra, thiếp xin ăn hết.

- Nàng đến cả con người ta cũng ăn hết. Lưu Ngao ôm chặt lấy nàng.

- Thôi mà. Hợp Đức bĩu môi. Nếu người thật lòng với chị em thiếp, nàng run rẩy. Biết đâu ngày mai, thiếp sẽ bị đày vào lãnh cung rồi.

- Hợp Đức! Hai chị em nàng khiến trẫm rất đẹp lòng.

- Chị em thiếp đã bị lừa dối. Nàng đỏ mặt, cất tiếng thở dài - Thôi được, chuyện đã qua, thiếp không nói nữa.

- Từ nay về sau, trẫm chỉ cần hai chị em nàng.

- Thật không? Hợp Đức ôm lấy nhà vua. Nếu thiếp nhìn thấy một người đàn bà thứ ba, hừm, thiếp sẽ giết chết tươi ngay người đó.

- Được! Nhà vua đáp chắc nịch.

- Thưa Hoàng thượng - Hợp Đức nhìn thẳng vào ngài và hỏi: Tại sao hoàng hậu lại định hại chị thiếp?

- Ai biết được. Bây giờ mọi việc đã ổn rồi. Hoàng đế cố ý lái câu chuyện sang hướng khác.

- Hoàng thượng. Hợp Đức nghiêm nghị nhìn nhà vua. Vì sao người không phong chị thiếp làm hoàng hậu?

- Ồ! Chuyện ấy phải từ từ.

- Hoàng thượng! Người vừa nói chỉ cần hai chị em thiếp? Hợp Đức tiến thêm một bước: tại sao còn để một kẻ ác như hoàng hậu?

Hoàng đế mỉm cười, không đáp. Những điều hôm nay ngài nghe, quả thật đều mới lạ, dám nghị luận về hoàng hậu trước mặt hoàng đế, dám đòi bãi truất hoàng hậu, trong đời ngài, những việc chưa từng có.

- Xin hoàng thượng trả lời thiếp. Hợp Đức mạnh mẽ lắc lắc nhà vua.

- Ờ, ờ, hoàng đế trả lời qua quýt.

Hợp Đức vén áo bước xuống, nhưng vừa chạm đất, nàng bỗng cảm thấy đau ở vùng thắt lưng, nàng vội khom người, kêu đau. Lư Ngao cười lớn. Đó là "thành tích" của ngài.

- Tại người, Hợp Đức cau mình giận dữ - nắm tay nhỏ nhắn dấm lên vai hoàng đế. Trong cuộc đời hoan lạc của Lư Ngao, đây cũng là sự lạ. Với Phi Yến, ngài để lại vết răng trên cái cổ trắng ngần nõn nà của nàng, giống như một sự hưởng thụ dữ dội, song xưa nay hoàng đế chưa hề cảm thấy cái ý vị của sự phản kháng, mà cơn đau trên cơ thể của ngài do Hợp Đức gây nên. Ngài thấy vừa đau lại vừa sướng, giống như là bão tố...

Như kẻ bước vào con mê, từ hoàng hôn đến đêm khuya, suốt tới sáng, hoàng đế nhà Đại Hán cứ ôm ấp nàng Hợp Đức kiêu diễm, non to quên hết tất cả mọi sự đời.

Sớm hôm sau ngài không thiết triều, cũng không ra khỏi cung. Kể từ khi lên ngôi, trừ những khi đau ốm, đây là điều ít thấy. Cả triều đình đều kinh ngạc. Phi Yến hỏi viên Dịch đình, ngài nhắm mắt làm trò, đáp.

- Thần cảm thấy xuất hiện một kỳ tích. Em gái bà khiến hoàng thượng như vậy.

- Ồi! Số em gái ta cực kỳ may mắn! Trong lòng nàng pha chút đồ kỵ, tuy vậy nàng cũng thấy vui mừng trước thành công của Hợp Đức.

- Chẳng qua hoàng thượng đối với lệnh muội... dẫu thế nào cũng không sánh được với bà. Viên Dịch nói nghiêm túc. Hai ngày qua người hầu đều thấy rõ hoàng thượng rất yêu quý bà và lệnh muội, - Ông ta cười đầy ngụ ý - Lại có việc Trương Phóng hôm nay yết kiến hoàng thượng nói với Phú Bình hầu, chị và em có nhiều chỗ tương đồng, điều đó đủ chứng tỏ hoàng thượng đối với tiếp dư thật là thâm tình...

Nghe đến tên Trương Phóng, lòng nàng xao động, nàng như quên đi tất cả. Nàng cúi đầu thờ dài. Tình xưa duyên cũ, bỗng nhiên dội đến.

Trong sâu thẳm lòng nàng, vẫn còn giữ gìn tất cả mọi điều bí mật về tình cảm với Trương Phóng. Lúc rời khỏi phủ đệ của công chúa Dương A, nàng sẽ trở thành người nhà Phú Bình hầu. Nhưng sự đời tiến triển khác đi, nàng được đem tiến vào cung, ngoài ý muốn. Việc nhập cung, phải đâu là sở nguyện của nàng!

Nàng nhếch mép như để tỏ ý không thể tin được. Nhưng nàng lại có vẻ rất vui.

- Xưa nay ta không lừa dối ai cả!

- Không lừa dối ai, thì có điều gì tốt đâu cơ chứ. Nàng nũng nịu - Em sẵn sàng để bị ngài lừa dối lắm nhé! Nàng xúc động một tay xoa lên vai chàng - Trương đại nhân, ngài đem em ra khỏi phủ đệ của công chúa Dương A, vậy ngài muốn gì?

- Ta muốn - chàng xoa xoa tay vào má nàng, nhưng Triệu Phi Yến lại hất mạnh tay ra. Vì thế, Lư Ngao kêu lên.

- Ai dè. Nàng hạ tay quá mạnh làm ta đau lắm đấy nhé.

- Ngài tưởng là em không muốn ngài đau hả? Em muốn ngài đau cơ, nên mới đánh cho như thế đấy chứ!

- Phi Yến! Hà tất nàng phải làm như thế?

- Nếu thế thì cứ ngồi cho ngay ngắn nghiêm chỉnh vào, không được động đậy bàn tay đầu đây - Nàng nói nhích ra một chút, làm vẻ sửa áo quần ngồi ngay ngắn.

- Phi Yến, nàng cũng đã đón Trương công tử như vậy ư?

- Không! Ông ta không hẳn như ngài.

Nói xong, nàng đưa tay ra xô vào vai chàng.

- Bây giờ, chính là nàng động thủ trước đấy nhé.

- Em có thể, nhưng ngài thì không được - Phi Yến dùng cái tính ngang tàng của phụ nữ để áp chế chàng. Vì thế, Lưu Ngao chỉ còn cách nháy nháy mắt cam chịu như tự nói với mình: "Không ngờ, ta lại bị làm nhục ở đây như thế này".

- Nếu ngài không muốn bị nhục thì xin mời - Nàng vung tay một cái, dưới lông mày làm một động tác đuổi khách ra.

- Ôi, chao ôi! - Lại vô tình vô nghĩa đến thế sao? Lưu Ngao buồn rầu vì nét phong tình của nàng đã biến mất, ngài rên lên về cầu xin.

- Chúng ta vừa mới biết nhau! Em làm sao mà hiểu được tình nghĩa của ngài đối với em kia chứ?

- Nàng có muốn ta thề không?

- Không ạ! - Nàng đột nhiên di chuyển người, dựa gần chàng, đưa tay ra, tựa hồ như muốn bịt miệng chàng lại - Em không cần ngài thề thốt đâu, ngày tháng còn dài, em sẽ biết ai tốt ai xấu đối với em.

Đúng lúc nàng đang nói đó, Trương Phóng từ trong nhà đi ra. Cùng đi còn có Hợp Đức cô em gái của Phi Yến, Lưu Ngao đưa mắt nhìn, không để ý cô bé còn vắt mũi chưa sạch ấy, nhưng ngài lại tỏ vẻ tươi cười đắc ý đối với Trương Phóng.

Triệu Phi Yến không nhìn đến ánh mắt trao đổi với nhau của hai người, chậm rãi rót một chén rượu, nói với Lưu Ngao giọng nhỏ nhẹ.

- Ngài dùng chén rượu này đã rồi em sẽ múa. Bây giờ, Lưu Ngao có một cảm nhận sai lầm, tưởng là Triệu Phi Yến trong sự đối đãi bình đẳng, giữa Trương Phóng và mình, nàng chọn mình trước. Đó là thắng lợi, đó là điều đáng kiêu hãnh.

Thế là, Triệu Phi Yến bắt đầu vũ, nàng nhẹ nhàng múa một vũ khúc xoay trong của vùng Hàm Đan, thật là thanh thoát phiêu diêu, trong khi nàng múa, lượn, dải áo tung bay, váy dài xò rộng, khi vũ khúc vào nhịp tay hạ xuống chuyển bước nhanh, quay về, nàng tình tứ đưa mắt nhìn vị hoàng đế. Đó là vẻ yêu kiều mà bất kỳ cô gái trong cung đình không bao giờ có được. Trong ấn tượng của Lưu Ngao, nàng giống hệt một đóa hoa, một đóa hoa kỳ lạ mà ngài có thể tưởng tượng ra chứ không thể gọi là thành tên.

Khi hồi múa sắp đến phần kết, ngài tự rót rượu cho mình uống một hơi cạn chén.

Thế rồi do một ý niệm vụt bay bỗng nảy sinh ra, ngài đưa tay vẫy gọi Trương Phóng:

- Đêm nay, ta có thể lưu lại ở đây được chăng?

Trương Phóng lắc đầu, cũng nhỏ giọng nói:

- Có thể không ổn đâu? Nàng chắc gì đã chịu, mà nàng có bằng lòng đi nữa, bệ hạ không trở về trong cung thì cũng chẳng hay lắm đâu. Ngày mai, sẽ chuốc lấy phiền muộn thôi.

- Mặc xác cái sự phiền muộn của ngày mai? Anh không có cách gì làm cho ta thành công đêm nay cả?

- Sứ mệnh bệ hạ giao cho không dễ thực hiện được đâu ạ. Triệu Phi Yến hơn hẳn người thường, tuy xuất thân nghèo hèn nhưng cô ta giữ mình, rất nghiêm, ép buộc cô ta đương nhiên là có thể, nhưng như thế thì có được điều gì tốt đẹp đâu kia ạ.

- ồ... ồ... Lưu Ngao thấy cũng phải, lắc đầu rồi lại đưa tay ra ngăn không cho Trương Phóng nói nữa. Lúc này, ngài đang muốn xem điệu múa của Phi Yến.

Nàng đang múa đến một tiết mới của điệu vũ khúc Hàm Đan, nhanh vun vút tròn xoay nhưng thân thể nàng vẫn giữ được cái thế vững vàng

điềm tĩnh. Cuối cùng, nàng chuyển mình đến trước án, cầm chén rượu lên, ngừng lại, ngấp ngừng giây lát, nàng nhẹ nhàng, nâng chén đưa rượu mời Lưu Ngao.

Tất cả đều đạt đến tuyệt mỹ.

Nhưng giây phút đẹp đẽ qua đi quá nhanh, mọi thị rón rén bước vào mời hoàng đế hồi giá, Trương Phóng cũng thấy đúng lúc phải dừng lại. Nhà vua còn bịn rịn nhưng không còn biết làm gì hơn liền đứng lên:

- Phi Yến, ta sẽ lại thăm nàng.

- Tùy ngài - Nàng liếc nhìn vị hoàng đế tâm thần đang hoảng hốt ấy, quả thực nhà vua chẳng muốn ra về chút nào.

- Ta sẽ không bao giờ quên đêm nay - Lưu Ngao trân trọng nói - Phi Yến, rồi ta sẽ trở lại.

Nàng nở một nụ cười mơ hồ, hạ giọng nói:

- Xin vâng. Chào đại nhân.

Sau khi ra khỏi Quan Bình Viên, hoàng đế nhà Đại Hán ngồi trên xe trịnh trọng nói vị sủng thần của mình:

- Trương Khanh, để ta nói trước cho nhà ngươi biết, người con gái ấy, ta rất cần đấy.

- Tất nhiên là thần biết bệ hạ cần - Trương Phóng nháy nháy mắt cười - Tình hình hôm nay thần đã biết cả rồi.

- Còn điều này, nhà ngươi bắt tất phải tuyên bố cho cô ta biết về cá nhân ta nhé.

- Cho đến lúc này thần vẫn chưa tiết lộ điều gì, nhưng thần ngầm cho nàng biết sơ sơ, bệ hạ là nhân vật tầm cỡ trong triều đình.

Tâu bệ hạ, trong mắt của họ, thì tiểu thần Phú Bình hầu là một đại nhân. ý ngầm của tiểu thần thì chỉ để cho mỗi Triệu Phi Yến biết bệ hạ là quý nhân thôi ạ.

- ừ - nhà vua dần dần nghe ra, xe ngựa đi trên đường lớn gập ghềnh vị hoàng đế ngồi trên xe lắc lư từ bên này sang bên khác phải bít chặt lấy thành xe, thốt nhiên, ngài vỗ hai tay vào nhau, cao giọng nói - Trương Phóng, ta muốn đưa nàng vào cung!

Trương Phóng đổi sợ thành vui, nhưng lại làm ra vẻ buồn rầu, giọng trầm trầm nói:

- Tâu bệ hạ, tiểu thần nghĩ rằng hãy cứ xem gió bão bão đã.

- Tự ta sẽ có cách.

- Phú Bình hầu Trương Phóng... nàng chậm rãi, nhắc lại tự nhiên nghĩ đến cái kết thúc như thế. Nhưng nàng chỉ nói đến nửa chừng, sự nhớ tới thân phận và cảnh ngộ của mình, đành im lặng.

- Trương Phóng là người được hoàng thượng tin cậy. Viên Dịch đình nói thêm giọng bình tĩnh. Ngoài ra Thuần Vu Trường cũng rất được tin dùng.

- Phải. Nàng thuận miệng đáp.

Vừa lúc đó, từ ngoài có lệnh truyền vào.

- Hoàng thượng giá lâm Thang Tuyền cung...

- Tiếp dự, bà mau tiếp giá! Viên Dịch đình cười đưa tay ra.

Phi Yến vừa đứng lên bên ngoài đã tiếp lệnh từ ngoài lại có lệnh vào:

- Thánh dụ, miễn nghênh.

- Tiếp dự, đó là đặc ân của hoàng thượng với bà.

Phi Yến cười khẽ, quay lại phía viên Dịch đình:

- Lệnh công, lúc khác sẽ nói tiếp, nhớ đến luôn nhé, ở bên ngoài, ông được tin gì, hãy báo cho ta biết, ta ở đây thiếu người tâm phúc, mọi việc bên ngoài cũng Thang Tuỳên, ta đều không rõ.

Viên Dịch đình vàng rời bước ra theo cửa ngạch, thì hoàng đế đã tới bên thềm.

Phi Yến ra ngoài cửa tiếp, khi nàng cúi mình thì lễ khom mình tiếp giá, hoàng đế đã vội nắm tay nàng.

- Phi Yến, không cần! Lưu Ngao cười rất thực lòng.

Phi Yến liếc nhìn, như thể nàng muốn tìm cho ra được lý do đến đây chỉ thành và thanh thân của hoàng đế.

- Phi Yến. Lưu Ngao vừa nói thủng thẳng, vừa nắm chặt tay nàng, kéo nàng vào gần lại nói: Nàng xem, mỗi lần đến nàng đều có vẻ mới.

- Thiếp thấy bệ hạ cũng như vậy. Phi Yến cúi đầu thưa.

Khi nàng cúi đầu. Lưu Ngao nhìn thấy trong ánh mắt nàng có vẻ u uẩn. Lập tức ngài nghĩ tới Hợp Đức. Có lẽ đây là duyên cớ.

- Phi Yến, về chuyện Hợp Đức ấy mà... Ngài không biết phải giải thích thế nào, cũng không rõ phải lộ về ca ngợi hay coi thường, vì vậy một hồi sau, vẫn không nói tiếp được.

Nàng đón hoàng đế vào trong điện, ngã vào lòng nhà vua, thẽ thọt:

- Bệ hạ, về Hợp Đức, thiếp vô cùng cảm kích. Nàng chậm rãi nói, sau đó ngừng đầu lên nhìn hoàng đế với cặp mắt mơ màng. Bệ hạ! Không biết người còn tưởng nhớ tới thiếp không?

- Ô! Phi Yến sao nàng nói vậy? Lưu Ngao nhẹ nhàng lay lay nàng, nàng là giai nhân đệ nhất của triều. Ta chỉ yêu mỗi nàng thôi.

Nàng mỉm cười đê mê, dựa sát vào hoàng đế.

- Ta yêu nàng, cũng yêu em nàng nữa.

- Thiếp biết rõ, bệ hạ! Nàng tự kim chế nói.

- Phi Yến! Ta thấy nàng có vẻ không vui, Lưu Ngao hỏi tiếp... Vì sao vậy? - Mặc dù chính ngài cũng đã thừa biết nguyên do, nhưng không tiện nói ra.

- Người muốn biết là ta không hiểu, ta muốn hỏi nàng kia. Lưu Ngao nhẹ nhàng ôm hôn Phi Yến: Phi Yến có việc gì khiến nàng buồn?

- Trừ khi đó là ý nguyện của bệ hạ, thiếp không hề biết đến buồn chán. Nàng cười, đưa hai tay ôm má nhà vua. Thiếp chẳng buồn đâu, xin ngài yên tâm, xin người cần giữ gìn thân thể. Mấy hôm nay, thiếp thấy hoàng thượng có vẻ mệt mỏi.

- Mệt mỏi, cũng có phần đúng, nhưng thân thể ta rất tốt, đó là sự mệt mỏi của hạnh phúc. Lưu Ngao quả thực là đang mệt lử, nhưng sự sĩ diện của giới tính, khiến ngài phủ định chuyện đó, trái lại tinh thần ngài rất hưng phấn; mặt khác, ngài lại hết sức tỏ ra mình rất mạnh mẽ khi đứng trước mặt nàng.

Phi Yến mỉm cười kín đáo luồn tay, xoa nhẹ trên ngực nhà vua...

Rõ ràng cả hai chị em nàng đều tuyệt diệu. Lưu Ngao biết rằng, Phi Yến có nhiều chỗ trên thân thể nàng hấp dẫn hơn Hợp Đức. Hợp Đức có đôi hàng mi thật diễm lệ, còn Phi Yến có đôi mắt sáng trong như ngọc. Ngài nghĩ, ta nhường mẫu hậu nắm quyền, ta chỉ cần hai nàng là đủ.

Thái hậu, từ khi nuôi mộng tiếm quyền, để mặc Lưu Ngao tự do sinh hoạt, không hề quan tâm, vì thế mọi việc trong cung, Lưu Ngao mặc sức tự do tự tại. Chị em Phi Yến mang đến cho ngài những lạc thú mới, bổ sung vào sự khuyết thiếu của quyền lực. Trong lòng ngài như vừa trưng lên một vườn hoa, mà chị em Phi Yến là hai đóa hoa đẹp nhất.

Lục cung cũng xôn xao! Do vậy mà mất hết màu sắc!

Đúng như lời viên Dịch đình đã nói. Hai người hơn hẳn một người. Bây giờ, hoàng đế chỉ suốt ngày vui thú cùng hai chị em Phi Yến, không màng đến bất cứ điều gì. Thậm chí, giữa hai chị em, ngài cũng có lúc thấy khó xử. Ngày, Hợp Đức dần dần xuất hiện như một con

người giàu có tính, như một thứ thanh mai, chỉ cần một chút không chu đáo, nàng đã dùng đủ mọi cách gây chuyện với đảng chí tôn. Mà Luru Ngao lại thích bị gây chuyện.

Mà càng bị gây chuyện, ngài càng say đắm điên cuồng Hợp Đức. Ban tiếp dư vừa bị đá kích lại đang bị ghê lạnh. Luru Ngao, trong những giờ phút rảnh rỗi giữa hai chị em nàng, một mình tới Thông thiên đài, dưỡng thần trong tĩnh thất. Ngài chọn nơi này làm chỗ nghỉ ngơi, bù đắp lại những cơn thiếu ngủ. Nơi này, Ban tiếp dư cũng không thể quấy nhiễu.

Ban tiếp dư vô cùng đau khổ. Song thực tại không cho nàng cơ may để gặp riêng hoàng đế. Nàng tin rằng cần một lần được bệ kiến, nàng sẽ chấp nối lại sợi dây tình đứt đoạn bấp bênh.

Nàng phách khá nhiều tay chân đi dò thám tin tức hoàng đế, cuối cùng nàng đã tìm ra cơ hội để tới Thông thiên đài.

Thấy nàng, các quan thị tòng không ai ngăn trở. Đó là do có mối quan hệ trước kia, Ban tiếp dư bước vào nơi Luru Ngao tĩnh dưỡng. Luru Ngao đang lúc mơ màng, hai cung nữ đang xoa bóp, Ban tiếp dư bước tới bên long sàng, cất tiếng gọi, "Bệ hạ" như tiếng xưa kia vẫn gọi, rồi phủ phục bên giường, đặt tay lên vai hoàng đế.

- Bệ hạ - Người quên thiếp rồi ư? Nàng cố cất giọng thật êm ái!

- Không đâu - Luru Ngao miễn cưỡng mở mắt - Không đâu!

- Bệ hạ, thiếp những đêm ngày mong đợi bệ hạ.

- Ồ! Ngài dài giọng, rồi nhắm mắt lại.

Ban tiếp dư bỗng run sợ tự nghĩ: "Ta đến ngay trước mặt, hoàng thượng nhìn thấy ta mà cũng không thèm đếm xỉa tới. Nàng cố nuốt nỗi đau, tiếp tục nói với giọng êm ái:

- Bệ hạ, xin nói với thiếp vài lời đã từ lâu rồi thiếp không được đến bên bệ hạ, nàng nói xong, khe khẽ lay gọi. Bệ hạ, thiếp nhớ bệ hạ lắm!

Bệ hạ, thiếp có điều muốn nói cùng bệ hạ...

- Ồ! Không được làm ồn - Luru Ngao cất giọng lạnh nhạt, mắt tuy có hơi hé mở, song không thấy gì và đã lập tức nhắm lại. Ban tiếp dư sợ hãi, không dám lên tiếng.

- Không được quấy rầy! Ta muốn ngủ một lát. Ngài trở mình quay mặt vào trong. Ban tiếp dư như kẻ trượt từ trên đỉnh núi xuống, nàng đứng ngầy người nhìn hoàng đế.

Luru Ngao tựa hồ như vô cảm, phút chốc đã cất tiếng ngáy vang.

Ban tiếp dư nghĩ! "Thôi thế là xong! Mình đang ở bên cạnh ngài, đang nói với ngài mà ngài chỉ ngủ. Từ nay, ta không sao còn hy vọng nữa?". Nỗi thất vọng lớn dần trong lòng nàng. Tất cả đã thành tro bụi, trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy đất dưới chân đang sụt xuống, nàng đã thành người không chốn dung thân. Một ý nghĩ vụt hiện. Đánh thức hoàng đế. Trước đây, nàng đã từng gặp sự tình như vậy, hoàng đế chưa hề có lần nào bị nàng đánh thức mà tức giận. Nhưng so với quá khứ, tình cảnh bây giờ khác rồi! Bây giờ đánh thức hoàng đế, hậu quả sẽ khôn lường. Nàng không biết suy nghĩ cách nào?

Vốn thông minh, quyền biến. Ban tiếp dư đành nuốt hận, lặng lẽ trở ra.

Mất đảm lẹ, nàng tự nói với mình. Thế là hết rồi! Thế là hết rồi!

Một kẻ đã hết rồi! Vẫn còn một người nữa, đó là Hứa hoàng hậu, trong cung Chiêu Dương cũng đang trải qua cơn sóng dập gió vùi. Hứa hoàng hậu bị Phi Yến căm giận, điều đó không quan trọng lắm, điều quan trọng hơn nữa là: bà lại bị chính Hợp Đức giận.

Đó là việc ngẫu nhiên. Lúc Hợp Đức tới điện Chiêu Dương yết kiến, nhân chưa qua các nghi lễ nên bị quờ, thế là Hợp Đức không hề tạ tội,

chỉ cười nhạt, ngang nhiên bước ra khỏi điện Chiêu Dương.

Hứa hoàng hậu tức giận, liền cho viên Dịch đình luận tội. Nhưng ông ta vốn biết hai chị em Hợp Đức là ái phi của hoàng đế, nên không dám hề rằng, vì thế lệnh của hoàng hậu trở thành vô hiệu.

Trong nội cung, đó là dấu hiệu thể hiện sự lung lay của cái ghế quyền uy. Trước đây, mặc dù không phải là người được sủng ái, song tước vị hoàng hậu đã khiến nhiều kẻ phải nể sợ. Bây giờ thời thế đã đổi thay, một tên đàn bà vừa nhập cung, nhờ ân sủng của hoàng đế, đã dám đối mặt với nàng.

Trong cung nhà Hán đang có sự thay đổi...

Một chiều, viên Dịch đình tới cung Chiêu Dương. Vốn có điều bất mãn với ông ta nên bà tỏ ra lạnh nhạt.

- Thừa hoàng hậu. Viên Dịch đình cúi chào nói trầm trầm trong nỗi đau đớn. - Địa vị của Ban tiếp dư đổi thay rồi.

Hứa hoàng hậu kinh ngạc, thất thanh.

- Ban tiếp dư có chuyện gì vậy?

- Ban tiếp dư xin gặp hoàng hậu, tự xin đến cung Trường Tín, đã được thái hậu chuẩn tấu. Ban tiếp dư vì có nỗi u buồn, nên không đến cáo từ hoàng hậu! Nàng có làm một bài thơ, nhờ thần dâng lên hoàng hậu. Nói rồi mở hộp lấy một tấm lụa, dâng lên.

Chờ cho viên Dịch đình lùi bước phía sau một bước, Hứa hoàng hậu mới mở ra được. Đó là một bài thơ oán giận:

Tề chinh nếp tân trang
Trắng tinh như sương tuyết.
Xinh thay quạt hợp hoan.
Vành vạnh vàng minh nguyệt
Người hết lòng đắm say
ủ trong tay áo đẹp
Phe phẩy gió nhẹ bay
Chi sợ vào thu tiết
Quảng đi chẳng đoái hoài
Ôi ân tình đã tuyệt.

Hứa hoàng hậu chỉ thờ dài không nói.

- Thừa hoàng hậu, Ban tiếp dư có nói cùng thần, nhờ hoàng hậu dâng bài thơ này lên hoàng thượng. Viên Dịch đình chậm rãi nói.

- Hừ - Hoàng hậu lại cầm tấm lụa đọc-sợ chính ta cũng sẽ biến thành chiếc quạt mùa thu. Ban tiếp dư chọn lầm người. Bà hạ giọng nói. -

Thời để ta lựa cơ hội!

- Hoàng hậu, xin thứ lỗi cho điều thực của thần - Viên Dịch đình xuýt xoa nói - Tình hình trước mắt, chỉ nên nhẫn nại chờ đợi, đối đầu với chị em họ Triệu, tạm thời sẽ không có lợi gì.

Hoàng hậu đắm chiêu, thừa nhận sự thực ấy. Nhưng bỗng thảng thốt nghĩ: Bộc lộ điều này trước mặt viên coi Dịch đình thì còn ra thể thống gì nữa.

Vì vậy bà chỉ cười nhạt. Đợi cho viên Dịch đình đi khỏi, bà giận dữ xé nát tấm lụa; bà cho rằng, tất cả là do Ban tiếp dư gây nên. Bà oán

Ban tiếp dư thoái lui. Bà nghĩ: Ta phải tự gánh chịu lấy tất cả.

Trong cung bỗng truyền đi một câu chuyện đến chết cười. Tiếp dư Triệu Hợp Đức mới tiến cung, không chịu tiếp giá nhập phòng, khiến hoàng đế cũng phải ra ngoài cung, hết lòng cầu khẩn, hiện vẫn chưa có kết quả.

Các cung nữ và nội thị xôn xao bàn tán trước hiện tượng chưa từng có bao giờ ấy. Đến như Vũ Hoàng đế ngày trước, sủng ái Lý phu nhân, nàng cũng không hề dám ngăn trở hoàng thượng, chỉ lấy tay che mặt, không cho hoàng đế nhìn tỏ tường đường nét; thế mà mấy chục năm qua, mọi người đều cho đó là một việc động trời. Bây giờ, Hợp Đức dám cả gan chống lại lệnh vua, thật là vượt quá tưởng tượng, ai ai cũng lắc đầu, lè lưỡi.

Hoàng đế tìm mọi biện pháp để thuyết phục nàng, mặc dù sống với nàng trong một phòng, ngoài việc chuyện trò, thân mật, không sao tiếp cận hơn nữa trong việc gởi chẵn, điều đó, khiến ngài hết sức phiền não, nhưng có một thứ dục vọng khiến ngài không thể sử dụng đến quyền uy, ngài đành chịu khuất phục, phải khôn khéo, tìm trăm phương bách kế để đáp ứng những yêu cầu của nàng.

Nhưng đòi hỏi của Hợp Đức cũng khiến hoàng đế cảm thấy khó xử; nàng đề nghị truất bỏ Hứa hoàng hậu dành ngôi đó cho Phi Yến.

Lời thỉnh cầu được nêu ra hết sức tự nhiên, đơn giản, giống như việc trục xuất một cung nữ. Bảy ngày qua, tiếng nói ấy lúc nào cũng vang lên trong tâm tưởng hoàng đế; cả tiếng cười, sóng mắt long lanh, sâu thẳm của nàng nữa, thật là bậc khuynh quốc, khuynh thành, khiến Lưu Ngao luôn cất tiếng thở dài. Bảy ngày, Lưu Ngao sống cùng Phi Yến đầy hoan lạc. Nhưng lúc nào lòng ngài cũng nghĩ tới Hợp Đức. Hợp Đức - người đã thật sự trói buộc, khóa chặt tâm hồn ngài, không nghĩ tới nàng, không được.

Cũng không thể bàn bạc được cùng ai, việc phế bỏ hoàng hậu, mặc dù thuộc phạm vi quyền lực của hoàng đế, song không phải không gặp trở ngại. Quyền lực của Lưu Ngao bị hạn chế bởi sự can thiệp từ nơi thái hậu, nếu ngài mạnh động, hậu quả sẽ khôn lường, kể cả việc tồn tại của vương vị, mâu thuẫn giữa tình cảm và chính trị dồn nén lại khiến ngài vô cùng lo lắng.

Tại triều đình lại vừa đúng lúc nảy sinh ra một sự kiện hết sức nghiêm trọng nữa.

Những người thân thích thuộc họ Vương của thái hậu, nắm hầu hết quyền bính. Họ Vương chiếm tới 5 trực hầu, thao túng hết thảy mọi việc trong kinh thành, trong số đó Bình A hầu Vương Đàm, thống lĩnh cấm quân, hoành hành ngang ngược, khiến các nguyên lão đại thần cả giận. Họ đứng tên liên danh với hơn hai chục người dâng biểu đòi trừng phạt họ Vương. Bọn Ngũ hầu họ Vương cả sợ, vội sai Thuần Vũ Trường vào cung thỉnh cầu thái hậu, một mặt bỏ ra nhiều vàng bạc mua chuộc, chia rẽ các đại thần, gây hậu thuẫn.

Đọc bản tấu chương Lưu Ngao nửa mừng, nửa sợ, đây là cơ hội diệt trừ họ Vương lộng quyền. Nhưng thực lực họ Vương hiện đang lớn mạnh, lại có thái hậu đứng sau, khiến ngài dăm ra hoài nghi cả khả năng thực hiện, lo sợ khi nghĩ tới hậu quả. Ngài trầm ngâm, day dứt.

Cả triều thần văn võ đều chờ đợi ý kiến của thừa tướng Tiết Tuyên, quan đại phu Lưu Phủ, ngự sử Địch Phương Tiến, thị trung Trương Phương... Các vị này đứng một bên, phía bên kia, chính là ngũ hầu họ Vương. Tình hình căng thẳng, khiến Kinh triệu đoàn Vương Tuấn cũng cảm thấy sợ hãi.

Hoàng Đế trù trù không quyết, ngài muốn diệt trừ họ Vương giành lại thực quyền, song lại lo sợ thất bại. Nếu thất bại, tình thế sẽ rất lồi thối không tưởng nổi. Chính lúc đó, hình ảnh chị em Phi Yến lại hiện ra. Phế bỏ hoàng hậu...

Từ từ đứng lên Lưu Ngao tuyên bố thoái triều.

- Vạn tuế - Thừa tướng Tiết Tuyên xuất ban bước ra - Tấu chương của chúng thần...

- Ta biết rồi! - Sáng mai sẽ bàn. Nói rồi Lưu Ngao đi vào nội tuyên, tới cung Trường Tín. Khi đến cửa cung, Lưu Ngao ra lệnh cho tả hữu lui ra ngoài, trịnh trọng thưa cùng thái hậu, việc nắm vị hầu bị đàn hặc. Thái hậu nét mặt dăm dăm, im lặng. Lưu Ngao đợi một hồi lâu mới

thưa...

- Họ Vương ta gặp sự đồ kỵ, con biết các chứng cứ cũng không chắc chắn, con cho rằng việc này chỉ cần ngũ hầu tạ tội trước triều thần là đủ
- Vừa nói, ngài vừa quan sát thái hậu để thăm dò - Trong triều cũng như trong cung, đang có mối ngờ vực, bữa trước hoàng hậu đã lừa dối mẫu hậu - ý con muốn... thưa mẹ, muốn phế bỏ hoàng hậu! Hoàng hậu đã có biểu hiện xúc phạm mẫu hậu, nếu phế bỏ, sẽ bớt được sự phiền phức.

- Ồ... Vương thái hậu chỉ nói một lời, rồi im lặng.

- Các đại thần muốn tranh giành quyền lực - Hoàng đế chậm rãi nói - Trước đây, con cứ nghĩ Tiết Tuyên là bậc hiền tướng, ai ngờ chính hắn lại cầm đầu các quan chống lại họ Vương gia, con muốn truất bỏ hắn.

Vương thái hậu đối với Lưu Ngao, cảm thấy có điều khó xử. Bà hiểu rằng họ Vương đang xâm phạm tới đế quyền. Việc các đại thần nhất trí phản đối, chính là họ muốn lợi dụng thời cơ, dùng bàn tay các đại thần để tiêu diệt quyền thế họ Vương. Ai ngờ ông con lại ủng hộ họ bà, chống lại các đại thần. Thái hậu chưa hiểu rõ tại sao như vậy, nên nghĩ một hồi mới chậm rãi đáp.

- Tùy con định liệu cho tốt, nhưng các quan đại thần đồng tâm hiệp lực như thế, con cũng không được xem thường, cần phải hết sức thận trọng, tạm thời chưa cần bãi miễn Tiết Tuyên, sẽ gây nên sự phiền hà. Còn đối với họ ngoại, con cũng nên trừng phạt một đôi người, để tỏ rõ sự công bằng. Hoàng đế luôn miệng vâng dạ, thái hậu thở dài, tiếp:

- Mọi việc trong cung, tùy con định liệu! Ban tiếp dư xin ta, ta cũng thuận cho tới ở đây, còn hoàng hậu, con nên chọn lấy một người vừa ý. Thế là hoàng đế đã được mục đích, nhưng lại để mất đi cơ hội tru diệt họ Vương, song vào thời điểm ấy, đối với Lưu Ngao, hai chị em Phi Yến còn quan trọng hơn cả quyền lực. Buổi thiết triều hôm nay, ngài chỉ tước một vài chức vị dòng họ Vương, đồng thời ra chiếu phế bỏ Hứa hoàng hậu.

Cung đình lập tức sôi động lên, viên Dịch đình liền đưa Hứa hoàng hậu rời Đông cung, sau đó tới cung Thang Tuyên ra mắt Triệu Phi Yến. Hợp Đức nhận được tin trước nhất. Nàng đang cùng Phi Yến bàn bạc về "kiệt tác" của mình. Viên Dịch đình bước vào chúc mừng, Phi Yến không ngờ tình hình xoay chuyển theo hướng tốt đẹp mau lẹ đến vậy, nàng ngẩng người nhìn Hợp Đức - đưa em gái nhỏ vừa chân ướt, chân ráo đến cung đã làm nên chuyện kinh thiên động địa.

Vào lúc đó, hoàng đế giáng lâm.

- Chị không phải tránh mặt - Hợp Đức cười nói - Chị ơi, chỉ ít lâu nữa chị sẽ là hoàng hậu thôi.

- Chị ư? Phi Yến ngạc nhiên - Điều đó không thể có - Chúng ta xuất thân...

- Hoàng thượng ngự giá - Viên Dịch đình khẽ nhắc rồi đứng tránh ra bên đường.

- Hà hà... Vừa trông thấy Hợp Đức, Lưu Ngao đã cất tiếng cười - Nàng tiên của ta đã giáng trần rồi! Vừa nói ngài vừa bước tới, dang tay kéo Phi Yến và Hợp Đức - Bây giờ hai chị em nàng là chủ của nội cung rồi đó.

- Tâu bệ hạ - Phi Yến cúi đầu biểu lộ sự biết ơn và niềm vui.

Hợp Đức đưa mắt nhìn hoàng đế, tươi cười.

- Hợp Đức, nàng đã vừa lòng chưa? - Hoàng đế cũng sáng khoái cười vang.

- Thiếp vừa lòng ư? - Hợp Đức làm bộ chưa hiểu - Có điều gì khiến thiếp được vui vẻ đâu?

Nàng nở nụ cười bí hiểm, toàn thân rung động.

Hồi 9

Hoàng đế mê đắm giữa hai giai nhân tuyệt thế. Thật khó so sánh giữa hai người. Ngài nhìn Phi Yến nét nét rõ ràng, đường đường kiều diễm, Hợp Đức mặt nồng đào lý, có lúc như băng giá, tự nghĩ: Thật may mắn, cả hai chị em nàng đều thuộc về ta, bằng không cũng thật khó mà tuyển chọn.

Bên chiếu rượu, hoàng đế, tay ôm hai người đẹp, đang cất chén quỳnh tương - thứ rượu bỏ đào do Hung Nô tiến cống.

- Phi Yến! Lâu nay ta không nghe nàng đánh đàn - Phi Yến! Em nàng đã đánh lừa ta, nàng phải chịu phạt đền nghe. Hãy an ủi ta!

Hợp Đức mỉm cười.

- Xin hoàng thượng uống chén rượu này - Phi Yến dâng lên một chén rượu.

Lưu Ngao đón lấy, một hơi uống cạn, quay sang đặt tay lên vai Hợp Đức:

- Nàng gấp cho ta một miếng thịt đùi gà rừng nhé.

- Ôi! Hoàng đế đại lân! - Hợp Đức cầm lên một chiếc đùi gà, đưa lên gần miệng hoàng đế dứ dứ, song liền giật tay về.

Hoàng đế bị hụt, thấy ngộ nghĩnh, bật cười lên. Phi Yến rời chiếu, đến bên đàn, Lưu Ngao giơ tay phải nắm lấy cổ tay Hợp Đức.

- Thiếp tự ăn - Hợp Đức dùng đũa gấp một miếng thịt gà vàng rộm đưa lên miệng, phờ ra hai hàm răng trắng như ngọc, nàng ngậm nửa miếng thịt và giục hoàng đế - Xin mời.

Hoàng đế sấn tới, dùng miệng tiếp lấy phảng phất trong miếng thịt gà có hương thơm của son phấn.

Tiếng đàn cầm thánh thót vang lên, ngân nga.

- Hợp Đức - Lưu Ngao ghé vào tai nàng thầm thì - Tối hôm nay, tối hôm nay...

Hợp Đức không nói, đưa mắt lườm một cái và véo lên đùi hoàng đế.

- Điều nàng yêu cầu ta đã làm xong, còn yêu cầu của ta - Hoàng đế vừa xoa đùi vừa cười, nói - Cách một lần quần áo, không đau đâu.

- Hoàng thượng - Xin hãy im lặng, lắng nghe chị thiếp đàn - Đây là khúc đàn do thần tiên truyền lại.

- Nàng cũng từ chôn Bồng Lai xuống với ta. Rồi giơ tay chỉ vào ngực nàng - Phẩm vật này so với Phi Yến còn tuyệt mỹ hơn...

Hợp Đức se sẽ gạt tay hoàng đế, thuận tay ngài ôm chầm lấy nàng:

- Chị ơi! Chị xem này!

Tiếng đàn bỗng loạn nhịp, vẳng lên một tiếng rồi im bật. Phi Yến buông đàn, trở lại bên chiếu rượu, Lưu Ngao liền ôm chặt cả nàng.

- Người thật chẳng giống một vị hoàng đế chút nào - Phi Yến khẽ véo nhẹ vành tai hoàng đế.

- Không đau! Không đau! Hoàng đế ngả người tựa vào ngực nàng.

- Nay thì không đau này! Hợp Đức cúi xuống cắn khế vào cổ Ngài.

- Ôi! Thế này là cắn rồi! Hoàng đế vừa kêu, vừa ôm chặt cả hai - Ta thật không thể rời được, tốt nhất là - gối dài, chăn lớn...

- Thật đáng chết! Hợp Đức làm bộ giận dỗi.

- Như vậy có gì không tốt! Uyển ương chăn gối, má kè...

Hợp Đức đưa mắt ra hiệu cho Phi Yến, hai người tản ra hai phía Lưu Ngao ngăn không kịp, bèn ngồi xuống đôn gắm, cười khà khà.

- Tốt lắm! Hai chị em nàng thông đồng với nhau chống lại ta? Thật quá quái, hai người hãy cẩn thận, ta sẽ trị tội đó.

Phi Yến lò dò đứng dậy, hai tay chông nạnh, đứng giữa phòng, dẫu môi:

- Hoàng thượng lại đây, thiếp không sợ.

- Thật à?... Lư Ngao vụt đứng lên.

Phi Yến vội nhẹ nhàng bước lại gần, gục vào lòng Lư Ngao, thỏ thẻ.

- Hoàng thượng, xin tha tội cho thiếp! Tha cho thiếp.

- Mỹ nhân - Lư Ngao vừa nói vừa vuốt ve mái tóc dài mượt của nàng, kéo nàng tới đôn gắm - Nàng muốn ta tha tội, nhưng không thể tha được - Ngài liếc mắt nhìn Hợp Đức.

- Nàng không muốn tạ tội ư? Hợp Đức?

- Không! Là không mà!

- Được, ta cũng tha nàng - Hoàng đế vẫy tay - Ta sẽ xá tội cho nàng như Phi Yến.

Phi Yến tựa vào người hoàng đế, người mềm mại, nhu mì.

Hợp Đức bước tới đứng cạnh hoàng đế, hoàng đế tóm lấy tay nàng, kéo lại gần, thăm thì.

- Hợp Đức, ta đã sắp đặt rồi, từ nay về sau sẽ lần lượt, hôm nay ngày lẻ, dành cho Phi Yến, ngày mai sẽ tới nàng.

- Thôi! Thiếp không cần!

- Thật ư?

- Hoàng thượng là anh rể thiếp - Hợp Đức bỗng cười phá lên - Một ông anh rể lấu cá thấy hoa thơm xoi cá cùm.

Hoàng đế cười ngất, lúc ấy Phi Yến đang ngồi trong lòng ngài, liền ngước mắt nhìn lên, đôi môi hồng hé nở, từ từ hôn lên mặt Lư Ngao.

- Phi Yến, nàng có nghe ta nói không?

Nàng nhìn đăm đăm, im lặng.

- Phi Yến! Lư Ngao gọi trong lòng.

- Ôi! Anh rể - Hợp Đức hích nhẹ vào hoàng đế - Xin hãy nể mặt, còn có thiếp ở đây.

- Nàng, nàng - Ngài kéo Hợp Đức - Có nàng nữa thì có sao đâu? Ta không giận gì cả?

- Thiếp xấu hổ - Hợp Đức vừa nói vừa lấy tay che mặt.

Lư Ngao ôm lấy nàng, hôn lên má nàng. Hợp Đức cười khanh khách, nhẹ nhàng gỡ tay ra.

- Hoàng thượng đã ôm chị, lại còn muốn ôm em, đó là sự tham lam quá thể. Nếu có thêm hai người nữa biết làm thế nào?

- Ta cũng không rõ - Lư Ngao nhún vai, rồi xúc động tiếp lời - Có hai chị em nàng, ta không mơ tưởng đến người đàn bà nào khác nữa!

- Trước mặt những người đàn bà khác, người cũng có thể nói như vậy - Phi Yến đáp.

- Không đâu, trước đây có như vậy, nhưng từ nay chỉ có hai nàng.

- Hừ! Hợp Đức dẫu mô - Bệ hạ có tin vào lời nói của mình không?

- Mỹ nhân, nàng thật là đáo để.

- Không nên đánh trống lảng như vậy - Hợp Đức tiếp tục truy bức.

- Hừ - Lư Ngao lắc đầu - Thật ghê gớm.

- Thiếp đâu dám độc ác trước mặt hoàng thượng? - Hợp Đức thè lưỡi - Bệ hạ, thiếp chỉ hỏi cho ra lẽ thôi, vì sao bệ hạ không trả lời câu thiếp hỏi?

- Hợp Đức - Lư Ngao ôn tồn, tay vẫn ôm chặt Phi Yến - theo quy chế, vây quanh hoàng đế có rất nhiều người phụ nữ, ta không thể thái độ về, bọn chúng sánh với hai nàng có khác gì bùn đất. Từ khi có hai nàng, ta chẳng còn mơ tưởng gì nữa, chắc chắn là như vậy.

- Thật ư? - Phi Yến ngược lên nhìn - Bê hạ, thiếp không dám đòi hỏi nhiều, chỉ mong chị em thiếp là một trong những người được bê hạ yêu quý, nếu bê hạ yêu một trăm người, thiếp nguyện là một người đó.

- Thiếp không muốn vậy - Hợp Đức tiếp lời - thiếp không muốn đánh đổi cả cuộc đời thiếp lấy một phần trăm.

Đó là sự khác biệt giữa hai chị em, nhưng trong lòng hoàng đế, cả hai đều rất đáng yêu, cả hai đều có sắc đẹp mê hồn, Ngài thăm nghĩ - có hai nàng, ta cũng đủ rồi.

Là kẻ từng trải, Ngài đã gặp và được nhiều người đẹp trong đám quần thoa, có kẻ còn đẹp hơn hai nàng, nhưng Ngài vẫn say đắm hai nàng hơn cả! Ưu điểm của hai nàng là thật đáng yêu, còn sự khiêm khuyết lại khiến Ngài thấy vui vẻ.

Đó là duyên phận, một duyên phận nghiệt ngã.

Tuy hoàng đế đã mê đắm, Ngài vẫn cảm thấy chỉ có lúc ở bên hai người đàn bà này, Ngài mới trẻ trung, đầy sức sống.

Bên hai nàng tiên ấy, Ngài tận hưởng mọi lạc thú thanh xuân. Thế là trong chốn cung đình, tình hình sinh hoạt của hoàng đế bắt đầu thay đổi.

Như một bệnh truyền nhiễm, điều đó kéo theo sự thay đổi trong triều đình.

Từ một vị hoàng đế vô quyền, Lư Ngao bỗng trở thành kẻ có thực quyền, đó là kết quả của cuộc đấu tranh quyền lực giữa các đại thần và ngoại thích.

Các quan đại thần đã giương cao ngọn cờ tôn quân và tập quyền, buộc bọn ngũ hầu cũng phải giương gao làm theo.

Giữa chốn triều đình, quyền của Lư Ngao ngày càng được đề cao. Ngài cho rằng đó là vọng khí của hai chị em họ Triệu, ngoài ra còn có một hiện tượng khiến Ngài hưng phấn. Trong những giây phút thiết triều Ngài thấy mình minh mẫn, khỏe mạnh hơn. Ngài nghĩ đó là do hai chị em nàng giúp mình khôi phục nguyên khí.

Do tình hình biến chuyển, vương quyền được tôn trọng đồng thời để Thái hậu và ngũ hầu khỏi nghi ngại, Ngài đem kẻ thân tín nhất là Phú Bình hầu Trương Phóng ra ngoài, phong làm Bắc địa úy, cách làm này khiến cả hai bên đều bị áp chế, chứng tỏ hoàng đế vô tư, thực ra chỉ có họ Vương bị thiệt, Trương Phóng chỉ là kẻ phản đối Vương tộc, trên thực tế cũng không có thực quyền.

Ngoài ra, Lư Ngao còn thăng cho Thuận Vu Trường - Kẻ thân thích nhất của dòng họ mẹ lên chức Vệ úy cứu khanh, biểu thị sự đề cao hết mức những người thuộc mẫu tộc. Kỳ thực, từ lâu Thuận Vu Trường đã là kẻ tâm phúc của hoàng đế.

Mọi biến đổi ấy, Vương Thái hậu đều thấy rõ. Bà ta biết đứa cháu ngoại đã vào bè kết đảng cùng Hoàng đế, song bà cũng không thể trở tay, bởi lẽ vương tộc đã xúc phạm các vị thần, nếu không tạm lùi, thất bại sẽ khôn lường, hơn thế, Vương Đàm "Vị đặc tiến lãnh thành môn bình" vừa chết, mấy vương hầu còn lại tranh giành quyền bính, Vương Thái hậu cảm nhận được nguy cơ, bà không thể ra mặt bảo vệ cho những kẻ đó, trầm ngâm suy nghĩ, tìm trong đám họ hàng, những người còn trẻ, tính kẻ lâu dài, hy vọng sẽ đến ngày họ Vương thay thế họ Lư. Bà phát hiện ra Vương Mãng. Hắn là con người em trai của chính bà... Song bà không vội vàng. Cần kiên quyết chờ đợi.

Cuối cùng, cơ hội đã tới.

Vì việc Hoàng hậu, Hoàng đế tới cung Trường Tín thỉnh cầu Thái hậu. Hứa hoàng hậu bị phế bỏ đã lâu, Triệu Phi Yến còn chưa được phong hậu, song Lư Ngao đặt hy vọng ở nàng, người sẽ sinh cho ngài một hoàng tử. Chính Lư Ngao đã hứa cùng Phi Yến, song vẫn trì hoãn chưa công bố. Ngài muốn chờ Phi Yến sinh nở xong, mới báo cho nàng biết.

Nhưng việc phong hậu cũng đã tới lúc cần kíp - Phi Yến đã yêu cầu, hơn một năm qua, Lư Ngao như bị giam lỏng trong vòng tay chị em họ Triệu, khó lòng chối bỏ, vì thế ngài đành đến xin lệnh Thái hậu.

Thái hậu không nói gì cụ thể. Bà biết Lư Ngao không muốn người họ Vương làm Hoàng hậu, nên không tiện đề xuất, nhưng cơ hội này cũng

không thể bỏ qua, bà ngậm ngậm thay đổi điều kiện tự do tuyển hậu.

- Ta có người cháu là Vương Mãng, tuổi còn trẻ, con xem có thể ban cho hấn một chút bổng lộc?

- Xin mẫu hậu hạ chỉ, phong hấn vào chức gì?

Tùy con! Cho tước hầu là được.

- Vâng, thưa mẹ có thể phong Tân đô hầu chăng?

Thái hậu khẽ gật đầu, cười vui vẻ. Lưu Ngao lập tức cáo từ. Ngài không được trực tiếp đề xuất chuyện lập Hoàng hậu, song chính thái hậu cũng thấy không thể bỏ qua, bèn hỏi:

- Con định lập ai làm Hoàng hậu?

- Triệu tiệp dư - Lưu Ngao cúi đầu đáp - Xin ý chỉ của mẫu hậu.

- Được, đó là công việc của con.

Tin Triệu tiệp dư được phong hậu, lập tức loan truyền từ cung Trường Tín ra. Được tin này, Ban tiệp dư buông tiếng thờ dài. - Mọi hy vọng trở lại đều đã chết; Hoàng đế không còn đoái tưởng gì tới nàng nữa! Trong lúc cung đình huyền ảo, lo chẳng đèn, kết hoa đón mừng lễ tấn phong Hoàng hậu, một mình Ban tiệp dư ngậm ngùi, chua xót. Còn một người đau đớn nữa, đắm lệt trong chốn lãnh cung. Đó là Hứa hoàng hậu.

Cung Chiêu Dương được trang hoàng lộng lẫy, người ta sơn lại từng chiếc cột, từng bức vách, chạm khắc thêm hoa đá, trưng bày các đồ tiến cống, minh châu, dệt thành mũ miện, lông chim khổng tước dệt áo, kim tuyến Nam phương may quần.

Hai chị em Phi Yến cả mừng trước thắng lợi của mình.

Những cung nữ từ thời Vương Chiêu quân nhập triều, đều thấy lạ lùng... Họ đã trải qua hai triều hoàng đế, giờ mới trông thấy hai người đàn bà xưa nay chưa từng có, thật là:

Kẻ mới cười hơn hờ,

Người cũ khóc sụt sùi:

Vì việc lập hậu, Lưu Ngao không thiết triều, Ngài hạ chiếu dành một nửa tháng chào mừng. Cung đình náo nhiệt như ngày Tết. Một người họ xa của Phi Yến là Phàn thị cũng được tuyển vào, giúp nàng làm tai mắt.

Mỹ nhân Hợp Đức được tấn phong Chiêu Nghi, chức vụ chỉ đứng sau hoàng hậu. Nhà họ Triệu được tới cực phần ân sủng xưa nay chưa từng có. Hoàng đế đổi hai nàng thành Nga Hoàng, Nữ Anh, ý muốn bắt chước để thuận ngày xưa.

Kẻ xiêm nịnh, a dua là Thuần Vu Trường đón được ý của nhà vua, nên vừa kiến giá, hấn đã phủ phục hô: Đại thuận hoàng đế!

Thực ra cơ nghiệp của tân "Đại Thuận hoàng đế" đã bị hai chị em họ Triệu làm nghiêng đổ - Hoàng đế chỉ là một tên bợm rượu, ngày đêm vui trong hoan lạc, chẳng còn biết trời đất là gì nữa.

Ngày lễ thì ngài hú hủ cùng với hoàng hậu, ngày chẵn truy hoan với Chiêu Nghi. Cuộc sống như bông hoa lúc nở, lúc tàn, như ánh sáng lúc soi, lúc tắt. Thế là hoàng đế tại triều đường bắt đầu mỗi một, lúc mơ màng, lúc gà gât.

Một buổi sáng, thiết triều xong, Thuần Vu Trường theo nhà vua vào một gian điện. Lưu Ngao muốn tìm sự thư dân.

- Bệ hạ, thánh thể... Ôi! Cần chú ý - Thuần Vu Trường se sẽ thăm dò.

- Ôi! Ta thật mệt mỏi. Chẳng qua muốn thôi mà chẳng được! - Hoàng đế cười tỏ ý đùa cợt.

Thuần Vu Trường chỉ cười tỏ vẻ hiểu ý, Hoàng đế tiếp lời:

- Không rõ ngày xưa Đại Thuần khu xử thế nào? Có lẽ ông ta khỏe mạnh hơn ta?

- Cũng có thể lúc ấy Nga Hoàng, Nữ Anh không bằng Hoàng hậu và Chiêu Nghi bây giờ.

- Hà hà hà - Lư Ngao cười phóng túng - Có thể, có thể, hai nàng có những điểm hơn người; ta có lúc mệt muốn chết, nhưng nhìn thấy hai nàng, bỗng lại thấy lòng xao động, ta không rõ là có gì...

- Thần nghe nói, Đại Thuần theo Hoàng đế mà được đan dược, uống vào sẽ cường tráng.

- Thật ư? Biết tìm được ở đâu? - Nhà vua gờ tay ngoắc ngoắc. Ngáp một cái - Có tiên đan, ta không hề tiếc bất cứ điều gì.

- Xin để hạ thần thử tìm kiếm - Nghe nói Hiếu Vũ hoàng đế đã từng cầu được.

- Ta cũng nghe nói vậy, không ngại điều gì, Khanh hãy vì ta lưu tâm sau này, chuyện quan trọng. Ồ! Tự ngươi cũng biết... Nhà vua ngầm hứa hẹn.

- Tâu bệ hạ - Thuần Vu Trường khom lưng, suy nghĩ một lúc thế thốt hỏi: - Việc trong cung, thần có thể biết được không ạ?

- à! việc ấy không thể nói cùng người. Nói chung hai chị em họ Triệu về khoản ấy là bậc thiên cổ vô song. Trên đời này làm hoàng đế, chưa hẳn là điều khó nhất, "thắng" được hai nàng mới là chuyện lạ. Từ Đại Thuần tới nay, có lẽ chỉ có ta! - Hoàng đế đắc ý vịn lưng đứng lên. - Hôm nay đến Chiêu Nghi, ta phải đi đây, nàng còn dữ dằn hơn Hoàng hậu. Ta phải đến sớm một chút.

Thuần Vu Trường đứng thẳng lên, cung kính cúi đầu tống tiễn. Đó là một tư thế trang nghiêm. Nhưng ngài Vệ úy cửu Khanh vừa khoái trá vừa có hàm ý sâu xa. Lư Ngao vẫy tay, bước đi. Ra tới phòng ngoài nhà vua còn quay lại nhắc với ra:

- Thuần Vu Trường, nhớ kỹ đan dược, nhớ lưu ý tìm tòi nghe!

- Vâng, thưa bệ hạ - Hần quý mọp xuống đáp.

Giống như định mệnh lịch sử. Mỗi vị hoàng đế đều thêm muốn một loại linh dược. Xưa các hoàng đế nhà Đại Hán anh minh, anh hùng vĩ dũng cũng vậy, nay Lư Ngao cũng như vậy, muốn dùng đan dược làm phương tiện kích thích, để tập trung nguyên khí. Đó là một sự tự lừa dối, một sự tìm cách thỏa mãn cơn khát, nhưng Lư Ngao vẫn muốn...

Trong tinh thất của Thông thiên đài.

Một mình Lư Ngao nằm trên long sàng, để bốn cung nữ giúp ngài xoa bóp, Ngài mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, tóc dài buông lỏa xõa, cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi. Ngài nằm co, ngáp dài hai mắt ướt ướt, phải dùng khăn bông để thấm, nom thật thảm hại. Cứ thế, ngáp một cái, ngài lại dùng khăn lau mắt.

Ngài quá mệt, tinh thần phiêu diêu mơ hồ, song không sao chớp mắt, ngài thấy rất nóng ruột.

Đó là những năm tháng sung mãn trong sự hoan lạc, nhưng những yếu tố sinh lý thường không hỗ trợ cho sự ham muốn. Hoàng đế tuy là bậc chí tôn, nhưng chuyện hưởng lạc và chăn gối cũng không loại trừ, bởi lẽ trong cung nhà Đại Hán, giữa đàn ông, đàn bà, không mấy dính dáng tới vấn đề quyền lực.

Giờ đây Lư Ngao trước hai chị em họ Triệu đã mất đi sức mạnh của giống đực. Một mặt ngài sung sướng trong hoan lạc, mặt khác ngài bắt đầu khiếp hãi, mỗi giờ, mỗi phút, ngài đều muốn gần gũi hai nàng, song lực bắt tòng tâm.

Trong tinh thất của Thông thiên đài, ngài nằm lặng lẽ thờ dài không ngớt:

- Thượng đế có thể giúp Hoàng đế có được một thân thể cường tráng được chăng?

- Thượng đế không thể coi một Hoàng đế như một người thường được!

Song Thượng Đế đâu có thể thấu được lời thỉnh cầu ấy. Trước thượng đế thì một Hoàng đế đâu có khác biệt với một thằng dân đen!

Chính vì chuyện lực bắt tòng tâm, hoàng đế phải tới Thông thiên đài tĩnh dưỡng, sự thực là tạm lánh hai chị em nhà họ Triệu.

Trong tình hình mới, Phi Yến dường như đã chinh phục được Hoàng đế, song trên ngôi Hoàng hậu, nàng vẫn cảm thấy lo lắng. Nàng đã vào điện Chiêu Dương, đã quen với lối sống của một Hoàng hậu, nhưng càng ngày càng cảm thấy sự bất ổn trên địa vị của nàng. Người cô họ Phàn thị mới nhập cung thường khuyên nàng: Phi Yến, cháu phải luôn thận trọng! Lỡ hoàng đế không phải đều đáng tin cậy, sự việc của Hứa hoàng hậu, bất cứ lúc nào cũng có thể tái diễn.

Nghe những lời ấy, Phi Yến càng phiền não, nàng chau mày đáp:

- Cháu phải làm gì? Cô dặn cháu phải cẩn thận, nhưng cẩn thận thế nào?

- Hoàng hậu, - Phàn thị ghé tai nói nhỏ - Hoàng thượng vẫn chưa có thái tử, việc sinh người nối dõi là quan trọng nhất.

- Ta còn chưa sinh nở, biết làm sao! - Nàng thở dài, vỗ vào mặt bàn - Ta hàng ngày, đều mong mình có thai, đáng giận vẫn chưa thấy thay đổi gì.

- Cần tìm biện pháp! - Phàn thị cười vẻ bí hiểm - Cháu là người thông minh, lại không mấy bị câu thúc, sao không nghĩ ra cách?

- Cách gì? - Phi Yến căng mắt dò hỏi.

- Lúc cháu tiến cung, cũng đã chơi bời sành sỏi, bây giờ có thể như vậy.

- Chơi bời để sinh con ư? - Phi Yến ngạc nhiên thốt lên.

Phàn thị ghé tai thì thầm:

- Phi Yến, trước mắt cháu, ta cũng không cần bóng gió xa xôi nữa, để ta nói cho cháu rõ, hoàng đế chỉ đến với cháu vào những ngày lẻ, trừ ngày rằm, mồng một phải trai giới, một tháng chỉ kiến giá có 13 ngày; còn bao nhiêu ngày trống vắng. Cháu hãy tìm người thích hợp. Ồ! một người có khả năng cùng cháu sinh hoàng tử thay vào, còn ai biết được...

- Việc này rất nguy hiểm, nếu tiết lộ ra, mạng ta đi đứt - Phi Yến cả sợ lác đầu - Cháu không thể làm điều đó, đây là cung cấm, đâu có như ở bên ngoài.

- Thâm cung à? Hừ! - Phàn thị cười gằn - Chỉ cần cháu đồng ý, ta sẽ có cách vẹn toàn, thâm cung hơn được cái gì? Quyền lực, vinh hoa, tiền bạc...

- Thôi đừng nói nữa, ta không muốn mạo hiểm, phú quý do mệnh. Việc ta làm theo mệnh trời thôi!

- Thôi được, cháu cứ nghĩ đi, Hoàng hậu - Phàn thị quay ra.

Những điều Phàn thị nói cứ xoáy vào tâm tư nàng, nàng nghĩ tới một đứa con trai kế thừa vương vị. Nàng nghĩ tới những người đàn ông trẻ trung, gân gỏi, những ham muốn xác thịt đích thực, hiện tại nàng đối với Hoàng đế đã kém phần hứng thú.

Lòng nàng xao động, nhớ lại quá khứ, những người đàn ông khả ái... những tháng năm nghiêng ngã, giữa chốn bình kang. Một khuôn mặt thanh xuân vụt hiện lên... nàng nhớ đến những lần cùng Trương Phóng... Đó là những tháng ngày đẹp! Hoàng đế đáng thương không hay biết một chút gì. Nàng bỗng bật cười, tự cười tài nghệ của mình, chỉ một khúc ruột lợn chế thành, trong đựng một ít máu không phải của nàng, khiến hoàng đế tin rằng nàng trinh bạch! Việc ấy, trừ Phàn thị, ngay đến Hợp Đức cũng không thể biết...

- Hoàng đế thật dễ lừa! - Nàng tự nghĩ, mà nói chung, người người đàn ông cũng thật dễ lừa...

Quá khứ hiện về ngồn ngàng, nàng bắt đầu khao khát một người trai trẻ có thể cùng nàng sinh ra bậc chí tôn.

Tuy vậy, trước mặt Phàn thị, nàng phải làm bộ nghiêm nghị, cố giấu lòng mình. Nàng là Hoàng hậu, bậc mẫu nghi thiên hạ, không để Phàn thị có thể đọc được ý nghĩ của nàng.

Một ngày vọng, khi nàng vừa từ cung Trường Tín trở ra, trước điện Chiêu Dương, bỗng nhiên thấy Phàn thị đi cùng với một viên nội thị trai

trẻ, khôi ngô.

- Hoàng hậu - Phàn thị bước tới thì lễ, khễ chỉ tay vào chàng trai - Đây là viên nội thị mới tuyển vào, có đẹp đẽ không?

Phi Yến đưa mắt nhìn trong khoảnh khắc, nàng hiểu, đó không phải là một viên thái giám, mà chính là một người đàn ông trắng kiện.

Từ trong lòng nàng nổi lên ngọn gió, nàng không dám trả lời, cũng không dám nhìn lại, vội vã bước lên thềm, vào cung. Phàn thị mỉm cười, nhìn viên "nội thị", giục đi, dẫn hắn tới một gian phòng vắng, sau đó mới trở lại tẩm cung, cho lui hai tên cung nữ, mới đánh tiếng, vén rèm bước vào.

- Hoàng hậu, đó là Trần Thanh, con của túc úy Trần Sùng đó - Phàn thị thì thầm giới thiệu, rồi gọi Trần Thanh ra lạy chào.

Phi Yến toàn thân run rẩy, nàng không muốn nhìn Trần Thanh, nhưng một ý niệm lạ lùng khiến nàng phải liếc qua.

- Hoàng hậu, tôi ở ngoài cung gác - Nói xong Phàn thị quay gót trở ra.

Phi Yến lòng như lửa đốt, nàng muốn gọi Phàn thị trở lại, nhưng họng nàng như tắc nghẹn, không sao gọi lên lời, trong giây phút ấy Trần Thanh đã bỏ mũ, cất tiếng chào Hoàng hậu.

Phi Yến nhìn thấy có vẻ quen quen.

Hoàng hậu, - Trần Thanh quỳ xuống, hai tay ôm lấy chân nàng - Tôi muốn gần gũi Hoàng hậu đã mấy năm nay, nhưng chưa có cơ hội.

- Hừ - Phi Yến cười gằn - Nhảm nhí, ta là Hoàng hậu.

- Đúng vậy, Hoàng hậu, tại một nơi... hắn lấp bắp không dám nói tạc ra tên phủ Dương A, tôi đã có tìm đến nhưng lúc tới, hoàng hậu đã...

- ồ, gặp ta lúc nào? - Phi Yến đã điềm tĩnh lại, nhưng trong lòng thầm oán Phàn thị dẫn tới một kẻ biết quá rõ về nàng.

- Hoàng hậu, lúc ấy tôi chỉ giận mình địa vị thấp hèn, không đáng...

- Đứng lên! Thôi đừng quanh co nữa, ta đã gặp người ở đâu đó. Người đến đây, không sợ chết sao?

- Đến với Hoàng hậu, chết có gì đáng sợ? - Trần Thanh từ từ bước lên, hai tay đặt nhẹ lên đùi nàng - Hoàng hậu, nếu phải chết, tôi cũng cam lòng.

Trong lòng rối bời, Phi Yến nhìn Trần Thanh, đoan trang, đĩnh tú, nàng nghĩ: "Phàn thị đã tổn bao công sức", lửa dục khiến nàng bạo dạn, nàng vuốt mặt hắn.

Thế là Hoàng hậu nhà Đại Hán và sự vô giác đã rơi vào sự truy lạc của dục tình.

Phi Yến tuy là kẻ đã từng trải phong trần, song thuở ấy do tuổi còn nhỏ, trên phương diện dục tính, nàng còn chưa hoàn thiện, những ngày tháng gửi thân theo cung đàn, nhịp sáo, điệu múa, chưa có những nhu cầu xác thịt.

Trong cung đình, địa vị nàng đã thay đổi, nhưng mọi cái vẫn như xưa, nàng chỉ là kẻ phải cung phụng, hiến thân cho Hoàng đế chí tôn. Trong chốn thâm cung phồn hoa, tịch tịch, có lúc nổi khát khao sinh lý nổi lên, giữa đêm khuya tĩnh dậy, nỗi thèm muốn dầy vò nàng đau đớn như đói, như khát, nàng muốn một sự cảm thông, san sẻ, nàng cũng biết rằng không thể lấy vật chất để khóa lấp một tâm hồn trống trải.

Ôm trong tay một thân hình trai tráng, nàng bỗng nhận ra rằng, sự thèm khát kia chính là tổng hợp của tâm linh và nhục thể, là tiếng gọi thôi thúc của nhu cầu làm người.

Thế là trào lên một dục vọng điên cuồng, nàng vật lộn với con bò đực trắng kiện Trần Thanh, giây phút ấy, nàng không nghĩ đến hai chữ Hoàng hậu, quên cả sự yếu đuối của bản thân, ngọn gió xuân tình, hứng khởi đã nổi lên, mưa sa gió táp, nàng cùng với con bò đực ấy giao hoan.

Trần Thanh gằm thét, nàng rên rì...

Như triều dâng, thác cuốn, như mặt trời chính ngọ, đời nàng trong phút chốc đã đạt đến cực điểm huy hoàng.

Nàng cắn vào đôi vai vạm vỡ, như muốn xé rách toạc từng đường gân, thớ thịt ấy. Nhân loại buổi hồng hoang, đã từng nhiều phen thách đấu cùng mãnh thú, con người đã từng dùng răng cắn ngập vào da thịt chúng, uống lấy từng dòng máu nóng từ trong huyết quản chúng, dòng máu hoang dã đã hòa lẫn máu người, kích thích những cơn thèm khát, dẫn tới những sự hoan lạc tận cùng.

Có những cuộc tình chỉ ngắn ngủi, nhưng cả đời không thể nào quên.

Lúc ấy Phi Yến trong cơn mộng lung và hoan lạc, toàn thân mềm nhũn, đưa mắt mệt mỏi nhìn xuống bên mình, con bò đực Trần Thanh đã đại bại đang thở hổn hển.

Nàng cảm thấy hài lòng, từ từ nhắm mắt.

Lát sau, Phàn thị bước vào, khẽ lay gọi Trần Thanh, hấn lồm cồm bò dậy, cúi xuống nhặt quần áo vắt ngổn ngang trên mặt đất.

- Ngươi - Phi Yến bỗng nắm lấy hấn lưu luyến nói - Hôm khác nhớ lại đây.

Hấn cúi người hôn lên má nàng, thay lời đáp.

Phi Yến ôm lấy cổ hấn, không muốn chia tay.

- Hoàng hậu - Phàn thị nhẹ nhàng khuyên giải - Đến giờ rồi, để anh ta đi!

- Ôi, nàng miễn cưỡng buông tay, từ từ ngồi lên, cầm hai viên minh châu trang sức đặt vào tay hấn.

Trần Thanh theo Phàn thị lặng lẽ rời thâm cung.

- Đưa ta - Phàn thị giơ tay trước Trần Thanh.

- Cái gì? - Hấn ngạc nhiên hỏi.

- Vật hoàng hậu cho ngươi đó, ngươi không hỏi lộ ta đâu có được?

- Hừ! - Trần Thanh luyến tiếc đưa hai viên minh châu cho Phàn thị, dặn vớ theo: Lần sau nhớ dẫn ta tới...

- Chỉ cần ngươi biết cái thú... Phàn thị giấu minh châu vào trong ngực áo rồi dục - mau thay áo.

Khi Trần Thanh đã đi khuất vào một góc vườn rồi biến ra sau cửa hậu cung, Phàn thị mới yên lòng trở lại cung Chiêu Dương.

- Hoàng hậu, có gì tạ tội không? - Phàn thị tới bên giường.

Phi Yến không đáp, trên mặt nàng lộ vẻ mãn nguyện của hạnh phúc.

Hồi 10

Đó là giây phút đánh dấu bước ngoặt của đời người, chuyển biến mau lẹ. Nàng có lúc giống như một con chim cao húng, cất tiếng khe khe hát, khiến Hoàng đế nhận ra sự khác thường ấy, hỏi nàng.

Phi Yến nhìn Hoàng đế, cất tiếng cười.

- Có việc gì vậy? - Nhà vua ôm ghì lấy nàng.

Nàng hơi khom người, để tóc dài chắm đất, hoàng đế ôm ngang lưng nàng, hoàng hốt luôn miệng gọi.

Nàng mau chóng chuyển thân, chân phải rộng mở, khoác xiêm áo xòa ra như một đóa hoa, đó là điệu múa do Lý phu nhân sáng tạo ra mừng Hán Vũ đế. Nàng xoay người hai vòng, mới trở lại bên cạnh nhà vua.

- Hoàng thượng có biết vì sao thiếp vui không?

- Ta ư? - Lư Ngao lắc đầu - Thấy nàng vui vẻ, ta cũng đẹp lòng.

- Đúng vậy sao? Thiếp vui mừng vì Hoàng thượng. Mấy ngày nay, ân tình của Hoàng thượng thật sâu đậm.

- Ồ! Hoàng đế không hiểu rõ mấy ngày qua có sự gì xảy ra, đăm đuối nhìn theo vẻ yêu kiều của Hoàng hậu.

- Thiếp muốn, chúng ta sinh một hoàng tử - Thiếp nghĩ rằng...

- Nàng có rồi ư? Có rồi ư? - Hoàng đế bỗng biến sắc, lộ vẻ mừng rỡ vô cùng.

Phi Yến không ngờ một lời như vậy khiến Hoàng đế đặc biệt quan tâm, nàng hơi hối hận về sự tùy tiện của mình, nhưng nói rồi đâu có thể lấy lại, nàng đành mượn gió bẻ măng.

- Thiếp muốn vậy. Đêm qua thiếp gặp một giấc mộng...

- Lập tức gọi quan thái y lại xem mạch! - Không đợi nàng nói xong, Hoàng đế đã gọi lớn.

- Còn chưa thật chính xác - Nàng cười vui vẻ - Thiếp mới nằm mộng thôi! Thiếp mộng thấy sinh một hoàng nam...

- Ồi! Một giấc mộng...

Mấy lời nói ấy, khiến Phi Yến thấu hiểu đến tận ruột gan nhà vua, nàng thầm nghĩ: mọi người đã từng nói với nàng, chỉ cần sinh con trai, mọi thứ vinh hoa, phú quý sẽ được dài lâu, xem tình hình hiện tại, điều đó hoàn toàn chân thực, hoàng đế mới chỉ mong manh nghe nói, đã phần chần lên bao nhiêu!

Dòng suy nghĩ của Phi Yến bỗng đổi hướng, nàng nghĩ tới việc Phàn thị và Trần Thanh, song trong cuộc mây mưa với hần nàng đã quên mất việc trọng đại này, nghe hoàng đế nói, ý định liền trở dậy, đồng thời cũng tăng thêm sự ưu lo. Nàng bắt đầu nghĩ tới người khác có mang trước nàng, cuối cùng hoàng đế chắc ngại sẽ đổi thay lòng.

Nếu Hợp Đức có mang, còn khá, nhưng nếu là người khác, thì số phận chị em nàng coi như đã hết. Niềm vui biến thành lo lắng. Ngay cả việc Hợp Đức có mang, nàng cũng là bất lợi, nàng ghen ghét cả với người em gái.

Nàng thấy thật sự khổ tâm trong sự dầy vò. Trần Thanh đã khiến nàng sung sướng, nhưng bốn ngày sau không thấy hần tới, cuối cùng nàng hỏi Phàn thị.

- Hoàng hậu cần hần tới không?

Phi Yến không đáp chỉ đỏ mặt, gật đầu.

- Hoàng hậu, điều này có mấy phần nguy hiểm.

Phi Yến vẫn không ưa mẹ, song trước việc tây đình này, phải nhờ cậy mẹ ta, nên đành cười nhạt.

- Người làm chu đáo, giống như lần trước, quý cũng không thể hiểu biết. - Nàng ngừng một lát rồi tiếp - Một mai nếu thái tử, hai người sẽ được cậy nhờ! Mà hiện tại ta cũng không hề quên ơn các người đâu!

- Vâng, hoàng hậu - Phan thị làm vẻ nghiêm trang - Để tôi đi thăm dò xem sao, dù sao đó cũng là một việc khó.

Việc khó ấy, với Phan thị lại quá dễ dàng. Mẹ rời Tẩm cung, lệnh cho một viên nội thị tâm phúc đi gọi Trần Thanh.

Thế là trong cung lại đầy vẻ xuân tươi.

Phi Yến là người chu đáo, nằng sợ việc Trần Thanh lọt vào cấm cung buổi tới sẽ bại lộ, nên mọi cuộc hẹn hò đều vào ban ngày, nhằm những khi Hoàng đế không thể tới điện Chiêu Dương, mới mật ước Trần Thanh. Tuy vậy, nàng vẫn dặn dò Phan thị, cử người coi giữ ngoài cung, đề phòng trường hợp đột xuất.

Một tháng trôi qua, tuyệt nhiên không ai hay biết chuyện hoàng hậu đã vụng trộm đi lại với một người đàn ông ngoài cung. Trong cung cấm, không ai nghĩ rằng có người cả gan vượt qua hàng rào túc vệ vào tới ngự uyển. Ngay Phi Yến, tự mình cũng đã yên tâm, song qua tháng mà nàng vẫn không hề thấy dấu hiệu thai nghén. Sự hoan lạc lại cuốn nàng vào quên lãng mất điều quan trọng là phải có một thái tử, và lại nàng tin tưởng vào sự khỏe mạnh, trẻ trung của người tình, tháng rộng ngày dài, việc gì cần vội vã!

Ngày tháng trôi đi. Việc Trần Thanh ra vào đã thành thông lệ, việc canh phòng có phần trễ nải.

Một ngày, đứng dịp trai giới, Phi Yến đã ước hẹn với Trần Thanh trước hai hôm, trước Ngọ hán sẽ vào ngự uyển, dọc theo hàng lan can bằng đá trắng, Phan thị đã thấp hương làm hiệu an toàn, Trần Thanh yên tâm cất bước.

Phi Yến đang tùy hứng gảy đàn cầm, thỉnh thoảng nẩy lên vài tiếng thánh thót. Nàng chỉ tập trung đón đợi tiếng bước chân tới bên thềm, tiếng đàn đã loạn nhịp, không thành giai điệu.

- Tới rồi! Phan thị từ ngoài khe vén rèm nói vọng vào. Phi Yến quay người, nháy trên đệm, Trần Thanh đã bước vào, quỳ lạy xong ngồi bên cạnh, cất tiếng gọi Hoàng hậu, như kêu gọi, như buông thả, tiếng gọi như lưỡi kiếm xuyên thấu tâm nàng.

Phi Yến ôm lấy mặt hán, nhìn thân thể trắng kiện của hán, hé môi cười như đóa phù dung vừa nở, Trần Thanh cầm tay nàng, gục sát người nàng hôn hít:

- Giữa trưa, thật khó vào đây, may bọn cấm binh đã quen mặt, chúng dẫn tôi tới, phòng bảo vệ, mới qua được cửa ải thứ nhất, cửa ải thứ hai còn khó khăn hơn.

- Ta không muốn nghe những lời ấy - Phi Yến đỡ tay bịt mồm hán lại - Ta đợi đã lâu rồi.

- Đàn cầm giải muộn ư? - Hán hôn nàng, khẽ hỏi.

Nàng không nói nhìn xuống bụng hán, tình và dục vọng trong nàng lại bùng lên, khiến mặt nàng ửng hồng.

- Hoàng hậu, tôi lúc nào cũng tưởng nhớ Hoàng hậu, lúc rời xa, tôi như kẻ không hồn vậy.

- Để ta sắp rượu, chúng ta chưa hề dùng cơm với nhau một lần.

- Tôi không muốn uống rượu, chỉ muốn uống nàng. - Hán ôm nàng, hôn nồng nàn lên môi và vành tai nàng.

Lòng nàng đắm đuối, người như nhẹ bồng...

Hán ôm xúc lấy nàng, bắt đầu cuộc mây mưa. Nàng như trôi miên man trong khúc nhạc ái tình nồng thắm.

Chính lúc ái ân, bỗng bức rèm lay động, Phan thị ào tới như một cơn lốc. Phi Yến quên cả hổ thẹn vội vã hỏi:

- Hoàng thượng tới ư?

Câu hỏi giống như tiếng đứt của sợi dây đàn. Phi Yến kéo xiêm đắp lên người, Trần Thanh sợ hãi nằm như hóa đá.

- Nhanh lên! Hoàng thượng đang tới - Phàn thị hốt hoảng kéo Phi Yến dậy - Còn ngồi đó đợi chết sao? - Vừa nói vừa đẩy Phi Yến bước đi.
- Mau chính đôn xiêm y, con người này để tôi tìm cách đối phó.

Phi Yến hôn phi, phách tán, vừa ôm mái tóc xõa xươi, vừa cởi bộ xiêm áo ó bần, Phàn thị vội kéo Trần Thanh đang khiếp đảm dậy, giúp hắn thắt lại dây áo.

- Theo ta - Mụ vừa nói vừa vói tay cầm một nắm trầm hương, đặt vào lò.
- Có thể ra được không? Tôi sợ quá! - Trần Thanh lấp bắp - Chân tay tôi nhũn cả ra rồi.
- Hừ! - Phàn thị túm lấy vai hắn - im ngay, theo ta!

Vừa lúc đó ngoài cung, tiếng nội thị vọng vào:

- Hoàng thượng giá lâm!

Phàn thị biến sắc, không dám nhìn Phi Yến. Phi Yến nghe tiếng nội thị cũng bần rùn khắp người vội giơ tay chỉ vào phòng quần áo, Phàn thị nhanh như cắt đẩy Trần Thanh tiến vào, kéo rèm che kín, khi quay mặt lại, trán mụ đã ướt đầm mồ hôi.

Tiếng cung nữ tung hô lại vọng vào, Phàn thị thấy Phi Yến đầu tóc rũ rượi vội vàng rít lên.

- Đầu tóc bù xù quá.

Phi Yến không kịp đáp, cung nữ ở bên ngoài lại gọi tiếp giá. Phi Yến không còn thì giờ sửa sang nữa, chỉ bước tới bên rèm, cất tiếng, "Bệ hạ!"

Hoàng đế vẻ mặt tươi cười, bước vào, nhẹ vén ống tay áo.

Nàng không nghĩ rằng ta sẽ đến sao? Ta ở Thông Thiên đài, buồn quá nên về đây thăm nàng, Lư Ngao vừa nói, vừa cười, không chút hoài nghi.

Phàn thị chờ dịp, lên bước ra ngoài, Phi Yến cả kinh, trên nét mặt lộ vẻ lo lắng, hoàng đế thấy nàng đầu tóc rũ rượi, quần áo xộc xệch, khác hẳn mọi lần gặp mặt, lại thấy nét mặt Phi Yến khác thường, liền vỗ nhẹ lên vai nàng.

- Nàng vừa ngủ dậy sao? Hôm nay đáng về...

- Ôi thiếp mỗi một, vừa nằm... Phi Yến lộ vẻ bất an.

- Ồ! - Lư Ngao dặt tay nàng tiến vào - Nằm tiếp ta cũng được. Hợp Đức chưa hề ra cửa đón, ta cũng không giận.

- Hợp Đức... Phi Yến lái câu chuyện sang hướng khác, nhưng trong cơn hoảng hốt, không sao nói được, đành dừng lại.

- Nàng với Hợp Đức như nhau - Lư Ngao âu yếm giơ tay - Ta yêu chị và em - Ta với nàng đã nói tới bao lần.

Phi Yến liếc nhìn, vẫn không yên lòng, Lư Ngao phát hiện ra người nàng run rẩy, ngạc nhiên hỏi.

- Phi Yến có chuyện gì vậy?

- Không đâu! Nàng dốc hết sức để nén sự sợ hãi xuống, đó là việc sống chết, không được lộ ra chút gì hốt hoảng. Nàng nói, Thiếp cũng không biết tại sao, vừa nằm xuống, tim đập thình thịch, hoàng thượng thử để tay xem...

Nàng cảm tay hoàng đế, đặt lên ngực mình... chính lúc hoàng đế hết nghi ngại, số phận lại đẩy Phi Yến đến chuyện mới, thằng cha Trần Thanh từ trong tủ treo quần áo, bật ra một tiếng ho.

Lập tức gương mặt Phi Yến tái mặt lại, Lư Ngao nhìn quanh, nghi ngờ hỏi:

- Ai vậy?

Phi Yến mở to mắt, lắc đầu, tay nàng run rẩy, cầm lấy cánh tay hoàng đế đang đặt lên vai mình, trong giây lát, hoàng đế nổi cơn thịnh nộ:

- Nàng: - Hoàng đế chỉ nói được một lời, bốn mắt nhìn nhau, tất cả sự yêu thương của hoàng đế, còn kìm nén con lừa giận.

- Ai vậy? - Nàng lấp bắp nói theo một điệu, nhưng vì quá nhỏ nên không nghe rõ.

Lưu Ngao nhìn lạnh nhạt, đợi nàng giải thích. Song Phi Yến không đủ sức nói nữa, mặt nàng xạm lại như tro.

Lúc ấy bức rèm phía tử treo áo khẽ lay động. Lưu Ngao tức giận nhìn trừng trừng, Phi Yến không thể ngăn cản được tình hình, chỉ cất tiếng kêu:

- Bệ hạ!

Lưu Ngao nghiêng răng, "hừ" một tiếng, bỗng nhiên quay người, bước ra thật nhanh.

Phi Yến đứng ngây người, tự biết đời nàng đã hết - Hoàng đế đi rồi, cái chết sẽ lập tức tới bên.

Vừa lúc Phần thị tiến vào, trách nàng:

- Thật ngốc nghếch, sao không nói là ta ho từ bên ngoài? Sao chân tay run rẩy thế? Hồng rồi! Hồng to rồi! Phi Yến thấy trời đất quay cuồng, ngã vật xuống long sàng, Phần thị vội chạy vào trong, kéo Trần Thanh ra, toàn thân hấn ướt đầm đìa giống một chú gà con bị săn đuổi, mồm hấn cứ lấp bắp xin tha mạng. Phần thị giận dữ, tát vào má hấn:

- Không xéo đi à, ở đây chờ chết sao? Vừa nói vừa đẩy hấn ra khỏi cửa.

Một mình Phi Yến nằm trên giường, chờ chết...

Tức giận sôi lên sùng sục, ra khỏi điện Chiêu Dương, hoàng đế dẫm bừa lên cây cỏ, một viên nội thị trông thấy, vội quỳ rạp, bị hoàng đế cho một cái đá, theo sau hoàng đế, hai viên nội thị khác đều lắc đầu lè lưỡi.

Con đường dẫn tới cung Chiêu Nghi, Lưu Ngao hằm hằm bước lên thềm, các cung nhân tung hô vạn tuế, hoàng đế quát mắng, bước vào phòng, như vừa bắt gặp sự dan díu của chính Hợp Đức.

Hợp Đức đang tại phòng ăn, nàng cầm đũa chỉ vào bàn tiệc:

- Hoàng thượng đến lúc thiếp ăn cơm sao?

Lưu Ngao không đáp, ngồi phịch xuống đôn gấm.

- Bệ hạ, người tức giận ư? Hợp Đức lo sợ nhìn vua, rót một chén rượu bước tới: hôm nay trai giới, xin hoàng thượng cạn một chén rượu này.

- Hừ! Lưu Ngao gơ tay ngăn lại, lạnh nhạt lắc đầu.

- Bệ hạ! Hợp Đức cả kinh, đây là lần đầu tiên nàng thấy sự tức giận của nhà vua, nàng muốn cất lời đũa cột, song nhìn nét mặt vua, nàng tự biết mình không phải lúc, thế là nàng cũng run sợ bước tới bên vua:

- Có điều gì khiến hoàng thượng phiền não? Lưu Ngao trợn tròn hai mắt nhìn nàng. Trong lòng Hợp Đức thực sự sợ hãi, đôi mắt hoàng đế đầy sát khí, khiến nàng ý thức rõ nguy cơ, nàng nghĩ tới mọi sự đổi thay trong chốn cung đình, lòng yêu bất kỳ lúc nào cũng có thể biến thành căm giận, ân sủng có thể dẫn tới cái chết, nàng quý xuống:

- Bệ hạ, thiếp đắc tội, nàng khóc rung rức nước mắt như sỏi - Bệ hạ, thiếp xuất thân hèn kém, may được vào chốn cung đình, được bệ hạ đoái thương, đứng trên các phi tần, hoặc giả ân sủng ấy khiến thiếp kiêu sa, không biết kỵ húy, xúc phạm thánh uy... Nàng nức nở - Thiếp nhờ ơn mưa móc, chắc có nhiều người ghen ghét, nhất định sẽ xúc xiêm, đơm đặt. Bệ hạ! Xin người bớt giận, thiếp sống trong cung đã đủ đầy, thiếp nguyện một chết, để đẹp lòng hoàng thượng. Bệ hạ! Nếu thiếp có điều gì làm lỗi, xin người ban cho thiếp được chết!

Lưu Ngao không chịu đựng nổi những giọt nước mắt đáng thương ấy, ngài thấy việc trút con tức giận lên Hợp Đức là không phải lẽ, liền cúi

xuống đỡ nàng dậy:

- Nàng đứng dậy! Không có gì liên quan tới nàng. - Trong giọng nói của hoàng đế vẫn chứa đựng sự tức giận.

- Bệ hạ! Bệ hạ! - Hợp Đức run rẩy, lệ rơi lã chã, không dám ngồi.

- Nàng không có tội, không liên can tới nàng mà. - Lư Ngao thở dài, kéo nàng ngồi xuống, nắm tay lên mặt bàn - Việc này liên quan tới chị nàng, hừ, hần! - Hoàng đế nghiêng răng - Ta muốn bêu đầu Phi Yến, chặt bỏ chân tay, treo tại cửa khuyết để thị chúng, giống như Lã Hậu, trừng phạt Thích phu nhân ta mới hả lòng! - Tim nàng đau nhói, nàng cố trấn tĩnh hỏi:

- Hoàng hậu đắc tội gì, thưa bệ hạ?

- Hần - Lư Ngao nâng chén rượu uống cạn rồi tiếp - Hần dắt trai vào trong cung! Giấu trong tủ áo, ta nghe rõ tiếng ho, ta nhìn rõ nét mặt chị nàng. Hừ! Hừm! Lư Ngao vung tay, đập chiếc chén ngọc xuống nền nhà.

- Bệ hạ - Hợp Đức biết rằng đó là chuyện sống chết, nếu sơ suất, đời hai chị em nàng thế là xong, nàng quỳ xuống, ôm lấy chân hoàng đế - Bệ hạ, thiếp cũng nhờ hoàng hậu tiến dẫn mới được thế này. Hoàng hậu chết đi, thiếp đâu ham sống một mình? Hơn nữa, bệ hạ vô cớ giết hoàng hậu, thiên hạ sẽ nghi ngờ, việc này mộ lại loang ra, đối với bệ hạ sẽ bất lợi. Bệ hạ! Xin để thiếp được chết thay! - Nói rồi nàng khóc rống lên.

Lư Ngao chăm chú nhìn nàng, giây phút ấy những lời Hợp Đức khiến ngài không mấy cảm tình song ngài biết đó là những lời gan ruột, đó là khản cầu của hai chị em nàng. Bản thân Lư Ngao cũng chưa quyết định giết Phi Yến, nhưng cũng không biểu thị sự nhu nhược.

Hợp Đức chờ nhà vua nâng dậy, trước đây nàng chỉ khóc một tiếng, mọi việc sẽ tiêu tán, bây giờ hoàng đế không hề phản ứng, chứng tỏ sự việc là vô cùng nghiêm trọng.

Nàng ngừng khóc, ngẩng mặt nhìn hoàng đế.

- Bệ hạ, thiếp biết đó là điều người không thể kìm nén nổi. Bệ hạ dành cho chị em thiếp sự sủng ái, mà chị thiếp lại như vậy, bệ hạ, thiếp xin một chết tạ thánh ân, để cho khỏi oan uổng, xin bệ hạ tra xét lại. - Nói rồi nàng vãi lậy, bước vào trong.

Lư Ngao trong lúc buồn phiền không mấy chú ý, chỉ khi Hợp Đức quay gót đi mấy bước, mới sực nghĩ ra rằng nàng bái từ là để đi tìm cái chết, liền vội vàng gọi lớn:

- Hợp Đức, quay lại đã.

Nhưng nàng vẫn kiên định bước vào, không đoái tưởng đến lời hoàng đế.

Bất ngờ trước sự việc, Lư Ngao vội đứng lên đuổi theo nàng kéo lại.

- Bệ hạ - Nàng bình tĩnh, lạnh nhạt nói. Thiếp xin chết báo đức.

- Hừ, việc này không can dự tới nàng, sao lại vậy, nàng chết vô cớ - Lư Ngao giận dữ, hoàn toàn đầu hàng.

Hợp Đức cúi đầu, nhà vua nhắc lại khe khẽ: "Nàng chết vô cớ", rồi cất tiếng thở dài, ngược nhìn lên, cặp mắt đẫm lệ, những giọt nước mắt tinh khiết thật đáng thương, đáng yêu sao.

- Hợp Đức - Nhìn thấy tình cảnh ấy, ngọn lửa giận trong lòng hoàng đế bỗng vụt tắt, nổi lên một tình yêu muốn dòn hết cho nàng! An ủi nàng.

Hoàng đế cất tiếng gọi thát thanh, rồi lao tới, ôm lấy vai nàng, ân cần:

- Hợp Đức, dấu cho có chuyện, nàng cũng vô can!

- Thiếp vô can - Mắt nàng tràn thêm những giọt lệ, nàng lắc đầu, nói khẽ - Sự thật thiếp vẫn chưa rõ, nhưng bệ hạ đã thấy, chắc không thể sai, xảy ra như vậy, mọi người sẽ nghĩ ra sao? Chị đã thế, em làm sao có thể tốt được! Ít ra, hoàng thượng đã nghi ngờ, thiếp... nước mắt nàng trào ra như suối... thiếp còn sống làm gì nữa?

- Hợp Đức, ta có nghi kỵ nàng đâu? Hợp Đức! Hợp Đức! Việc đã qua rồi, không nên đề bụng nữa.

Trong lúc nóng vội, hoàng đế bỏ cả việc điều tra. Chính Hợp Đức nghe hoàng đế nói rằng vấn đề đã qua rồi. Nhưng nàng chưa thể coi là sự việc đã xong, bởi nàng biết rõ tính nghiêm trọng của nó. Hoàng đế nhất thời có thể bỏ qua, nhưng bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng trở lại, nàng không rõ mọi chi tiết cụ thể đã xảy ra ở điện Chiêu Dương, song nàng tin những điều hoàng đế nói, vì vậy cần phải tiếp tục dần tới. Nàng làm vẻ kinh ngạc nói cùng hoàng đế:

- Bệ hạ không trừng trị chị em thiếp sao?

- Hợp Đức, ta đã nói nàng không can hệ đó sao! Chuyện đã qua rồi! Không nên nói lại.

- Bệ hạ - Nàng mềm người, gieo vào lòng Lư Ngao, khóc âm lên.

- Hừ! Tại sao vậy? Hợp Đức, ta nói không sao cả, sao nàng còn khóc? - Lư Ngao xoa nhẹ lên trên lưng nàng, ôn tồn nói.

Nàng khóc, buông tiếng thở dài, như cố kìm nén sự bi thương, quay nhìn nhà vua:

- Thiếp được chị nuôi dưỡng trưởng thành, từ nhỏ đã một lòng theo chị. Khi chị vào cung, cũng tìm mọi cách đưa thiếp vào theo, thiếp biết lúc ấy, hoàng thượng còn chưa đồng ý...

- Không có, không có chuyện ấy...

- Không cần phải thanh minh, hoàng đế của thiếp! Bất luận thế nào, thiếp cũng đồng tình cùng Phi Yến. Nếu Phi Yến phải chết, thiếp nguyện chết theo.

- Hợp Đức, ta đã nói là không truy cứu nữa. Nếu truy cứu, Phi Yến tất nguy, nhưng ta không muốn hành hạ Phi Yến đâu. Lư Ngao dần từng tiếng.

- Không truy cứu - Hợp Đức lộ rõ giọng oán trách - Xem cách hoàng thượng nói, hoàng thượng thật vô tình, vô nghĩa...

- Trời ơi! Ta tận mắt nhìn thấy hoàng hậu như vậy, chẳng lẽ ta lại cười được sao? Mỹ nhân của ta, nàng thử nói xem. - Nghe hoàng đế gọi mình thân thiết vậy, biết ngài còn rất nặng tình, nàng bật một tiếng cười, thế là hoàng đế ôm chầm lấy nàng, song sự cố chấp đàn bà vẫn nổi lên:

- Thiếp muốn hoàng thượng cười lên. Thiếp rất vui khi hoàng thượng cười. Người cười lên thì thiếp mới yên lòng, khi hoàng thượng nổi giận thiếp sợ muốn chết.

- Như vậy ta vẫn còn làm nàng sợ ư?

- Dạ đúng, thiếp sợ muốn chết.

- Chết ư. Ta đâu có muốn nàng như vậy.

Bây giờ mọi cơn giận dữ đã qua, Hợp Đức mừng thầm vì sự thắng lợi của mình, nhưng không dám lộ ra, nàng khẽ chép miệng, rồi cất giọng nũng nịu.

- Bệ hạ, cho thiếp nhỏ ba sợi râu của bệ hạ.

- Vì cớ gì vậy. Hay thật, tại sao?

- Thiếp thích vậy mà, mỗi khi thiếp sung sướng, đều muốn làm một việc gì đó, xin bệ hạ cho thiếp ba sợi râu.

Lư Ngao cười khoái trá. Ngài đã qua tuổi trưởng thành, tất cả đều tới lúc xế chiều, mà nàng còn rất trẻ con, sự thơ trẻ ấy đã làm xiêu lòng ngài, ngài đành phục tùng.

Thế là Lư Ngao đồng ý để nàng nhỏ ba sợi râu.

Rất vui vẻ, nàng bật cười lên.

Nàng dang hai tay ôm lấy hoàng đế, cất nhip nhảy vài bước...

Bị chính phục bởi sự thanh xuân, hồn nhiên, Lưu Ngao cũng phải bật cười. Ngài dang hai tay, ôm xốc nàng lên, cùng vào phòng ăn sáng. Lúc sau, hoàng đế trở lại vườn Nghi Xuân, phía nam cung Thang Tuyền, cùng Hợp Đức vui đùa, nhưng nỗi đau từ điện Chiêu Dương lại nổi lên giầy vò tâm can ngài.

Hoàng đế nghĩ, chắc kẻ đó phải là một gã đàn ông, nghe tiếng hấn ho, không thể là tiếng hoạn quan.

Nếu không vì việc tìm của lạ, việc gì Phi Yến phải cuống cuống như vậy?

Ta phỏng nàng là hoàng hậu, đối đãi với nàng thật tốt, thế mà nàng phản bội ta, tìm kẻ khác.

Đó là sự dối trá đáng hổ thẹn.

Thế là con giận vừa tạm tiêu tan, bây giờ lại bùng lên, Lưu Ngao nắm chặt tay, giận dữ, không thể tha thứ cho nàng được? Lừa dối ta quá lắm! Ta không trị tội, còn ra thế thông gì?

Hợp Đức đành bó tay, hoàng đế tức giận không nguôi, có thể nhất thời khuây đi, nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể trở dậy.

Vừa giận Phi Yến, nhìn tới Hợp Đức, hoàng đế cảm thấy rất đau lòng. Với Phi Yến, hoàng đế dường như đã mất lòng yêu, nhưng với Hợp Đức, tình càng sâu nặng. Trị tội Phi Yến tất sẽ liên lụy tới Hợp Đức, việc ấy quả là bất nhẫn, ngài đành tạm gác việc Phi Yến lại.

Nhà vua trù trừ không quyết. Ngài nhớ lần đầu tiên gặp Phi Yến, lần đầu tiên cùng nàng vui vậy...

Phi Yến người đàn bà khả ái, điều đó không thể phủ nhận, nàng có nhiều điều hấp dẫn mê hoặc trời phú. Một vẻ đẹp trời ban.

Nghĩ như vậy, lòng yêu lại trở dậy. Hừ, ta phải giết nàng, thật là chuyện tày trời, chưa từng có! Tại sao ta lại như vậy? Nghĩ thế rồi ngài tha tội chết cho Phi Yến nhưng lòng ghen tuông thường tình vẫn không thể nguôi ngoai, hoàng đế dằn vặt, cân nhắc, dằn dằn thực tế của sự việc lại nổi lên, đó là hậu quả của việc phế truất hoàng hậu...

Tuy không giết nàng, chỉ phế truất là đủ. Nhưng hoàng đế thờ dài tay nắm lại, đắm vào tay trái, nghĩ ngợi hồi lâu - Thái hậu! Thái hậu chắc sẽ không thể cho ta lần thứ hai này!

Nghĩ đến Thái hậu, Lưu Ngao bỗng ngần ngại, không muốn làm to chuyện. Ngài không muốn nhân việc hoàng hậu tư tình mà động chạm tới chiếc gậy quyền lực. Nếu thay hoàng hậu, chắc Thái hậu đã có chủ ý đem con cháu họ Vương tiến cử vào, đến lúc ấy sẽ trở tay không kịp. Thật là húc đầu vào đá!

Bỗng một ý nghĩ lóe lên, hoàng đế nghĩ: ta bỏ qua cho hoàng hậu, nhưng sẽ không tha thứ cho tên đàn ông khốn kiếp nọ! Loại đòi bọ ấy dám động đến hoàng đế tôn nghiêm, tất phải phanh thây vạn mảnh.

Hoàng đế tuyên đòi viên Dịch đình.

Vấn đề này sinh từ điện Chiêu Dương, viên Dịch đình không hề hay biết, nhưng cũng có nghe nói mong manh, vì vậy khi được đòi tới ông ta rất sợ, run lên như cây sậy.

- Người có biết rằng, có một gã đàn ông đột nhập vào Chiêu Dương điện không - Hoàng đế nghiêm trang hỏi. Viên Dịch đình vừa toan mở miệng, lập tức bị ngài ngăn lại - Tên đàn ông ấy lập mưu kế, ta và hoàng hậu đều không biết, hoàng hậu đã quá sợ hãi. Hừ! Người quản lý Dịch đình, có biết tội không? - Hoàng đế đã tự bao che cho hoàng hậu.

- Bệ hạ, đó là do cung Vi cực.

- Người hãy thân điều tra, bắt tên đàn ông kia lại cho ta. Ta hạn đến ngày mai - Hoàng đế nói xong liền xua tay - Thôi cho đi!

Viên Dịch đình nhận một vụ án vô cung, định cất lời kêu ca, song trước tình cảnh ấy, không dám mở mồm ra hỏi nữa.

Tại gian ngoài, ông ta vội tìm tên tiêu nội thị tháp tùng hoàng đế tới điện Chiêu Dương, thăm dò tin tức. Biết được nội dung vụ việc, khiến ông ta sợ toát mồ hôi.

- Lệnh công, hãy đi mau - tên tiêu nội thị kia nói nhỏ - Nhưng ngài phải cẩn thận trọng khi tiến hành công việc. Hoàng thượng vừa ghé lại thăm Chiêu Nghi, xem vậy đủ biết người chưa ra tay đối với hoàng hậu đâu.

Viên Dịch đình sợ toát mồ hôi, ra khỏi vườn Nghi Xuân, hoang mang nghĩ, việc của hoàng hậu, ta làm sao bắt được gian tề? Ông ta cẩn thận phân tích tâm lý hoàng thượng, suy ngẫm lời nội thị, hoàng đế chưa quyết việc trừng phạt hoàng hậu, nếu ta làm tới, sẽ đắc tội với hoàng hậu, ân sủng của chị em họ Triệu chưa bị tiêu tan, nếu mang tội với họ, sẽ chết không có chỗ chôn. Ông ta bèn hoàng đi tới đi lui trên con đường giữa ngự hoa viên.

- Ngài Dịch đình - Phàn thị gọi khe khẽ.

Viên Dịch đình cá kinh, nhìn trước sau, không một bóng người, mới yên tâm theo mục tới một góc tường. Phàn thị cũng mau chóng kéo ông ta vào phòng xếp của cung Thang Tuyền nơi để các đồ lặt vặt.

- Hoàng thượng truy xét rất khẩn cấp - Viên Dịch đình sợ hãi tái mặt lắp bắp.

- Hoàng thượng muốn thế nào? - Phàn thị lau mồ hôi hỏi - Đã có chiếu xử hoàng hậu chưa?

Viên Dịch đình lắc đầu.

- Hoàng thượng muốn bắt gã đàn ông nào đó dẫm mồ vào cung đình, xem tình hình này, thì hiện tại hoàng hậu còn chưa phải quở trách, tôi cũng không biết nên làm gì?

- Đã như vậy - Phàn thị tiếp lời, lời từ trong tay áo một viên trân châu - đây là của hoàng hậu gửi ông, ông hãy lo cho chu toàn mọi việc!

- Không dám! Không dám! Tôi xin hết sức nhưng vật này thì không dám nhận.

- Tùy ông - Phàn thị bỗng đổi giọng - Nếu ông không thật lòng hợp tác, đến khi thành cháy vạ lây, ngọc đá đều tan, hoàng hậu sẽ tính sổ cùng ông đó.

- Ầy, Ầy, viên Dịch đình sợ hãi lắp bắp - Tôi không phải là không muốn hợp tác, thực lòng là không dám nhận vật này. Đã như thế, tôi xin nhận vậy.

- Được, chúng ta sẽ bàn cách đối phó, hoàng hậu nói với ta phú quý cùng chung hưởng - Phàn thị cất tiếng cười ranh mãnh.

- Chẳng qua hoàng thượng đã dặn dò ngày mai cần bắt được kẻ gian - Viên Dịch đình ngăn ngại - Nếu ngày mai không bắt được hấn, thì thật tai vạ.

- Bắt người ư? Phải chối phắt ngay! Phải phủ nhận việc đàn ông vào cung.

- Điều này thì không được, hoàng thượng đã tự nghe thấy, hừ, khó thật - Viên Dịch đình chau mày nhăn nhó - Lúc ấy gây ra chuyện, bây giờ biết làm sao? Hay là bà tự đi xin ý kiến hoàng hậu! Tôi xin tận lực.

- Được ta sẽ đi, tối nay sẽ có hồi âm.

Chia tay viên Dịch đình, Phàn thị đến Tây cung thăm Hợp Đức, gặp viên tiêu nội thị Vương Thịnh đang đứng ở cửa ngoài. Vương Thịnh chính là kẻ được Phàn thị đề xuất với Phi Yến triệu vào cung, cũng là một trong những kẻ tâm phúc của hai chị họ nhà Triệu. Vì hấn mới vào, nên tạm xếp làm tạp vụ.

- Chiêu Nghi có ở nhà không? - Phàn thị hỏi hấn.

- Vừa mới đi đến điện Chiêu Dương rồi, có việc hệ trọng lắm! Hoàng thượng qua đây rất giận dữ, về sau có đỡ hơn.

- Người nghe được những gì? - Phàn thị vội hỏi.

- Cũng không rõ lắm, tôi đứng xa quá, chỉ hiểu là việc của hoàng hậu, còn Chiêu Nghi vô can.

- Còn hoàng thượng - Chiêu Nghi rời điện Chiêu Dương, nếu hoàng thượng biết sẽ bất lợi.

- Không sao, tôi đã thám thính, biết hoàng thượng từ vườn Nghi Xuân tới điện Vị Ương, gặp quan hiệu thư Lưu Hưởng gì đó, còn một người nữa là Doãn Hàm, tinh thông thuật số... Vương Thịnh ngừng một lát - Tôi nghĩ hoàng thượng có nhanh cũng phải hai giờ nữa mới xong công việc.

- Thôi được! Hãy theo ta! - Phan thị kéo hắn đi về điện Chiêu Dương.

Phi Yến mặt mày ủ rũ, cố kìm lệ, không để sự sợ hãi lộ ra trước mặt người em gái, trước giờ từ biệt nàng muốn cứu vớt lại sự tôn nghiêm của ngôi hoàng hậu, điều đó khiến Hợp Đức vô cùng thương cảm.

- Không sao đâu, việc này không ảnh hưởng tới em.

- Chị ơi! - Hợp Đức khóc rung rức - Chúng ta gắn bó với nhau là số phận, việc của chị có khác gì việc của em? Thế rồi nàng đem mọi chuyện gặp hoàng đế tại Tây cung.

Phi Yến im lặng, hoàng đế tha tội nàng, không phải vì nàng đẹp, cũng không phải vì ân tình của nàng với hoàng đế, mà chính nhờ Hợp Đức cầu xin. Dầu nàng có được miễn tội, thì trên thực tế sự phê bỏ là lẽ đương nhiên. Như vậy, trong cung đình, thứ bậc của em nàng cũng cao hơn nàng nữa, nàng không thể trở lại ngôi chí cao vô thượng, cũng không thể giúp được Hợp Đức, ngược lại chính nàng lại phải nhờ vào Hợp Đức. ý nghĩ đó làm cho nàng hết sức đau xót.

- Chị Nghi Chủ! - Hợp Đức đã nhìn thấu cả gan ruột nàng chua xót nói - Hiện tại đối với chị em ta vô cùng nguy hiểm, chúng ta bị biết bao kẻ ghét ghen. Chị ơi! Được phú quý đâu có dễ dàng! Nghĩ tới chị em mình ngày trước, lúc còn thơ dại, bện dép kiếm ăn, có một bận mưa to gió lớn, mái nhà ta bị dột, không nấu nổi cơm, giữa lúc cơ hàn, chị em mình ôm nhau khóc, chờ cho trời sáng... Chị ơi! Chị có nhớ không. Phi Yến xúc động, mắt nàng chứa chan hàng lệ. Hợp Đức cùng khóc theo, nàng cất giọng bi ai:

- Chị ạ! Em được như ngày nay, là nhờ ơn chị, nếu chị không còn, em biết dựa vào đâu? Hoàng thượng vì việc chị, mà càng quý yêu em, chúng ta không thể ngồi chờ chết! Việc này nếu qua khỏi, em nghĩ hoàng thượng có thể còn nghĩ tới em, từ nay về sau chị nên cẩn thận nếu còn xảy ra, không có chỗ chôn cả hai chị em mình.

Phi Yến không còn kìm nén nổi, ôm lấy Hợp Đức khóc òa lên.

Một ngày cùng khốn, điểm nhục, nàng đâu có nghĩ tới, nàng hối hận, tự thấy hổ thẹn, nghẹn ngào nói:

- Hợp Đức, chị đã tự bôi nhọ mình, nhất thời hồ đồ. Hợp Đức, chị làm khổ em, ôi Hợp Đức...

- Chị! - Hợp Đức lau nước mắt cho nàng, hạ giọng an ủi - xin cầu hoàng thiên phù trợ, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không...

Phan thị đứng ngoài rèm nghe hai chị em trò chuyện đến lúc ấy mới lên tiếng gọi: - Hoàng hậu!

Phi Yến đưa mắt nhìn Hợp Đức, đứng dậy bước tới bàn trang điểm.

- Hoàng hậu, Chiêu Nghi - Mục ta bước tới đứng ngay người.

- Đã hỏi quan Dịch đình chưa? - Phi Yến đã đánh phấn xong hỏi.

- Rồi ạ - Mục nhìn sang Hợp Đức - Chiêu Nghi đã nói trước mặt hoàng thượng là...

- Quan Dịch đình nói sao? - Hợp Đức cảm lòng hỏi tiếp.

- Hoàng thượng chỉ cần bắt Trần Thanh, còn việc khác không nói đến.

- Bắt người à? Sắc mặt Phi Yến trắng bệch ra, trừng mắt nói: - Cần có chứng cứ.

- ờ, Hợp Đức gật gật đầu, trông mắt chuyển động, em nghĩ hoàng thượng quá tức giận! Chúng ta phải tìm cách giải tỏa việc này.

- Chiêu Nghi, tôi nghĩ - Phàn thị tiếp lời - Việc này chỉ cần hy sinh hẳn! Giết người bịt miệng, tôi nghĩ... như Chiêu Nghi nói, để hoàng đế nguôi giận.
- Chúng ta giết người sao được! Họp Đức chau mày.
- Không phải chúng ta, hoàng thượng sẽ tìm cách bí mật giết hẳn. Chúng ta tìm lấy một kẻ hi sinh làm vật thế mạng - Lúc này mụ mới tỏ rõ sự sâu sắc, túc trí đa mưu của mụ.

Hồi 11

Nghe hai tiếng giết người, Phi Yến run sợ hết cả hồn vía, không dám mở miệng lên giường nằm xuống, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng hai người to nhỏ. lát sau, nghe tiếng bước chân liền mở mắt nhìn, Phàn thị dẫn Vương Thịnh tới cúi đầu vái lạy, nàng không đáp quay mặt vào tường.

- Chị ơi! Hợp Đức lay gọi. Chị yên tâm đi! - Một lúc sau nàng mở mắt, Phàn thị và Vương Thịnh đã đi khỏi. Nàng thở phào một cái cất giọng buồn rầu.

- Hợp Đức, không cần thương hại ta.

- Chúng ta là chị em, cần gì phải khách sáo - Hợp Đức cầm tay chị - Chị đừng lo, em sẽ thay chị sắp xếp chu toàn.

Phi Yến sau khi tiễn Hợp Đức ra về, chỉ nghĩ tới Trần Thanh, người đàn ông trắng kiện ấy đã thành vật thí mạng cho mình. Nàng không có gì đặc biệt trong tình cảm với Trần Thanh, nhưng trên tình người, nàng cảm thấy rất đau lòng, hai tay ôm chặt tấm chăn bông xấu hổ và hôi hạp. Lòng nàng như dao cắt...

Viên Dịch đình dẫn Vương Thịnh trước tiểu điện của cung Thang Tuyền để kiến giá.

Lưu Ngao sau khi bãi triều trở về, đã mặc thường phục, dịch ghế hỏi.

- Có gì mới không?

- Tâu bệ hạ, việc này rất khó tra xét, trong ngoài đều bất tiện, bệ hạ, việc này không thể công khai được, nếu thái hậu biết. - Viên Dịch đình sợ toát mồ hôi, nhìn trộm hoàng đế, lắp bắp nói - Thần chỉ thăm vấn nội thị thân cận mà thôi.

- Mấy tên ấy không đáng kể? Quân cấm vệ triều đình để làm gì? - Hoàng đế tức giận nói.

- Tâu hoàng thượng, tên tiểu nội thị Vương Thịnh có nghe được một số việc, hần không dám nói, hần sợ...

- Vương Thịnh, đúng hần không? Trước mặt ta, người phải nói thật, mọi chuyện liên quan đến hoàng hậu, cũng cứ nói thật hết!

- Vạn tuế, vạn tuế, - Vương Thịnh khấu đầu.

- Nói đi.

- Vạn tuế! - Vương Thịnh quỳ tâu - Mấy hôm trước thần tại vệ thất cửa hậu cung, quan cấm vệ Trần Sùng nói con trai ông ta đang phát tích. Người ta hỏi ông ta nói con trai học được một bí phương khiến đàn bà không sinh nở được cũng có thể mang thai. - Trần Sùng nói hoàng hậu, cũng cần phương thuốc ấy, hần nói hoàng hậu...

- Có gì khác nữa không - Lưu Ngao không nhẫn nại được nữa giậm giậm chân.

- Tâu hoàng thượng. Vương Thịnh còn có hạ vãn - Viên Dịch lệnh vội tâu.

- Hoàng thượng vạn tuế - Vương Thịnh lại dập đầu xuống - Cái nhà ông Trần Sùng ca cẩm rằng muốn tìm cách đưa con trai mình vào. Đến hôm qua, thần bỗng nhìn thấy Trần Thanh từ bên bờ tường cùng lò dò đến góc phòng túc vệ, Trần Sùng dẫn hần đi đâu, thần cũng không biết nữa. Tâu vạn tuế. Trần Thanh chính là con Trần Sùng, ngấm ra, cha con ông ta rất đáng khâm nhi.

- Hừ! Hừm - Hoàng đế phẩy tay quay sang viên Dịch đình - Bắt Trần Sùng lại đây!

- Hoàng thượng! Viên Dịch đình quỳ rạp xuống - Việc này không nên làm kinh động!

- Hừ - Lưu Ngao cau mày hỏi Vương Thịnh.

- Người nghe thấy, nhìn thấy tận mắt chứ?

- Tàu bệ hạ, thần nghe rõ, nhìn rõ ạ.

- Hừ, hừ - Người tên gì?

- Dạ Vương Thịnh - Hần liên tiếp đập đầu mấy cái liền. Nhà vua quay sang hẳn:

- Quan Dịch đình nhớ lấy nhé! Thăng nó lên hai cấp! Thường!

Viên Dịch đình truyền Vương Thịnh tạ ân, rồi chờ hẳn lui ra, khề tâu:

- Hoàng thượng, việc này không thể làm to chuyện, bệ hạ nên bí mật phái người điều tra, cần thì giết quách Trần Sùng, Trần Thanh, như thế sẽ không một ai biết gì, êm ả hơn.

- Cũng được. Nhà vua gật đầu. Mau đi tra cứu, cho ta biết sớm để ra tay.

- Tuân lệnh! Viên Dịch đình từ từ lui ra.

- Quay lại! Hoàng đế cảm thấy trong lời Vương Thịnh có điều chưa ổn, bèn dặn viên Dịch đình - Người lập tức tra xét cha con Trần Sùng, đồng thời đòi Vương Thịnh lên đây cho ta.

Viên Dịch đình run cầm cập bước ra, gặp Vương Thịnh nói.

- Hoàng thượng muốn gặp người, cẩn thận đấy, không được nói khác, người hờ ra điều gì, đầu ta và người khó mà giữ nổi. Nhớ lấy, thôi vào đi!

Wương Thịnh bước vào tiểu điện lẳng lẳng quỳ lạy. Lư Ngao ra hiệu cho các cung nữ ra ngoài ôn tồn hỏi:

- Hình như người còn chưa nói hết! Bây giờ chỉ có mình ta, người khác tâu bày mọi sự, chỉ cần người trung thành, tương lai người sẽ vô cùng phú quý.

Wương Thịnh vẫn quỳ mọp dưới đất, lòng khắp khỏi mừng lo, nghĩ rất nhanh, vận mệnh ta phúc họa phú quý chi trong gang tấc này đây, mỗi cử chỉ vui, buồn của hoàng đế đều quyết định số phận ta, nghĩ vậy hẳn từ tốn thưa:

- Vạn tuế - Hần làm vè sợ sệt, ngừng phất lại.

- Cứ nói, ở đây không cần phải e dè! - Lư Ngao nặng nề nói:

- Vạn tuế, vạn tuế - Vương Thịnh liếc trộm nhà vua một cái rồi bỗng nhận ra những lời viên Dịch đình và Phàn thị chỉ giáo cho hẳn chẳng tích sự gì. Xuất thân của hẳn đã hun đúc bản lĩnh xảo quyết cho hẳn. Hần thầm nghĩ: chỉ cần ứng phó, trước mắt bảo toàn cho hoàng hậu, đồng thời đưa ta đến với vinh hoa phú quý! - Hần làm bộ sợ hãi, trung thành, cố nấn ná, nấn ná để bịa ra một câu chuyện sao cho hợp lý có đầu, có đuôi.

- Người nói đi! - Hoàng đế sốt ruột giục.

- Tàu hoàng thượng, tiêu nhân thấy Trần Thanh vào cung không phải một lần.

Câu nói ấy khiến Lư Ngao kinh động, vội hỏi tiếp.

- Thế nào nữa?

- Tiêu nhân thấy Trần Thanh và ngài Tổng quản điện Chiêu Dương mật đàm với nhau trong phòng xếp sau cung, lúc ấy thần ở gian bên.

- Nhà người nghe thấy chúng nói gì?

- Thưa vâng! Nhưng thần không nghe được hết câu chuyện, vốn là Trần Thanh đặt điều kiện đòi phú quý và quan tước, được Tổng quản đồng ý. Thần nhớ Tổng quản có nói một câu: Nếu sinh thái tử, người lo gì không làm được quan to, Trần Thanh còn vỗ ngực nói đến một thứ hợp được gì đấy thần nghe không rõ.

Lư Ngao thờ phào, gật đầu, lại hỏi:

- Đó là một lần. Còn các lần khác thì sao?
- Thần còn thấy Trần Thanh tại phòng túc vệ cấp sự, Tổng quản tới đón hắn đi, không thấy hai người nói gì cả, lần đó ngoài hạ thần, còn có Trương Tam Phát - Vương Thịnh cố nêu ra một nhân chứng để cho sự việc nặng cân, xin hoàng đế hỏi thêm hắn.
- Trương Tam Phát là ai?
- Đó là tiêu nội thị dọn dẹp ở vòng ngoài, vào cùng lúc với hạ thần.
- Được, còn điều gì nữa?
- Một lần khác, thần trông thấy Tổng quản với một viên nội thị lạ mặt nói chuyện với nhau ở gian số 2, - Hắn ngừng giây lát rồi nói tiếp - Tổng quản cũng nói tới hợp dược, cần sửa người, rất phiền toái, trước đó thần không biết viên nội thị mặt mũi to lớn, viên này nhận lời đi kiểm sửa người - Hắn dừng lại một lát như thể cố moi trong trí nhớ, có sai với sự thực hay không. - Tâu hoàng thượng, tiêu nhân tự nghĩ Trần Thanh là người tiến hợp dược - Hắn bổ sung thêm một câu, một mặt giải thoát cho hoàng hậu, mặt khác đánh đổ Tổng quản điện Chiêu Dương.

Hoàng đế vuốt chòm râu ngắn, từ từ ngồi xuống. Đột nhiên nghiêm giọng gọi - Vương Thịnh!

- Dạ, hoàng thượng vạn tuế - Hắn cả kinh thưa.

- Người nói có đúng không?

- Dạ, lời lẽ chân thực. Vương Thịnh vừa mếu máo vừa nói.

Tuy lòng nghi ngờ Phi Yến có phần vội đi, nhưng chưa hết hẳn, hoàng đế nghĩ ngợi, bồng quát lớn.

- Người nhìn thấy Trần Thanh tiến hợp dược chứ?

- Tâu vạn tuế, đó là thần nghĩ vậy, chứ không nhìn thấy, thần chỉ... nhìn thấy...

- Thôi! Hoàng đế phát tay áo thờ đánh phủ rồi nói khê: cho đi, gọi Đậu Minh lại đây!

Wang Thịnh hoang mang, không rõ phúc hay họa, sợ hãi bước ra khỏi điện - Đậu Minh là viên hoàng môn Trung thượng thư, tất cả mọi viên nội thị trong cung, số phận đều nằm trong tay hắn.

Một lát, Đậu Minh tới, Vương Thịnh sợ hãi theo sau, hoàng đế từ từ nói:

- Tổng quản điện Chiêu Dương có tội, không cần tra xét, xử tử - Phán xong hoàng đế quay sang nhìn Vương Thịnh. Hắn cả sợ chắc rằng tai họa giáng xuống đầu rồi, hắn run lên lập cập, vội quỳ xuống.

Lưu Ngao không để ý nổi khiếp sợ của hắn, chuyên mắt nhìn từ từ thân thể Vương Thịnh, rồi dừng lại ở bức tường, hạ giọng nói tiếp.

- Thăng Vương Thịnh lên Tổng quản điện Chiêu Dương!

Wang Thịnh quỳ trên mặt đất, sợ toát mồ hôi. Ân sủng của hoàng đế là điều hắn không dám nghĩ tới. Quan Trung thượng thư Đậu Minh choáng váng trước việc hoàng đế thăng cho một tên tiêu nội thị lên chức đại quan, luôn mồm vâng dạ, đợi một hồi không thấy ra thêm chỉ dụ, mới lệnh bảo Vương Thịnh tạ ân.

Wang Thịnh lập cập cúi đầu, Lưu Ngao cười khoái trá, quay sang Trung thượng thư xua tay, viên này liền nói nhỏ:

- Vương Thịnh, theo ta đi lĩnh áo mũ mới.

- Người hãy đi trước - chờ Trung thượng thư đi khuất, hoàng đế mới quay lại Vương Thịnh dặn dò:

- Ta thăng ngươi lên chức Tổng quản, ngươi phải tận tâm, hoàng hậu có điều gì, lập tức lại bẩm ta hay. Như vậy Hoàng đế đối với Phi Yến đã mất hết niềm tin, sai ngẫm Vương Thịnh điều này, ngài muốn biến hắn thành kẻ tâm phúc.

Đến lúc ấy, Vương Thịnh mới rõ sự việc, hần bất giác cúi rạp đầu thì sẽ trung thành.

- Cho người đi! Truyền lệnh cho Dịch đình, tru di cả nhà họ Trần kia.

Mọi sự biến đổi mau lẹ trong điện Chiêu Dương, viên Tổng quản bị giết trong chớp mắt, khiến Phi Yến càng lo sợ, nàng đã chuẩn bị cho việc tự sát, nhưng sự việc lại biến chuyển với việc bổ nhiệm viên Tổng quản mới Vương Thịnh, khiến nàng càng khó hiểu. Khi Vương Thịnh lại lạy chào, nàng hỏi:

- Sao người biết?

- Hoàng hậu, việc này chưa thể nói trong một lúc, hoàng thượng đã thay đổi - Hần cố kéo dài để tăng công - Đó đều là hồng phúc của hoàng hậu!

- Hồng phúc của ta? Phi Yến cười đau khổ - Ta sợ đến thân ta cũng không giữ nổi!

- Hoàng hậu, thần mao muội xin nói một câu, hoàng thượng vẫn còn yêu quý hoàng hậu, mới đây lúc thần triều kiến, đã xử trí việc này rồi - Hần dài dòng kể lại việc hần đã "bịa" ra câu chuyện để cứu nàng, rồi tiếp:

- Hoàng thượng đã ban lệnh tru di cả nhà Trần Sùng, Trần Thanh, có lẽ bây giờ đã chết cả rồi.

- Ôi! - Phi Yến nửa mừng, nửa sợ, lẩm bầm - Thế ư, thế ư?

Một lúc sau, nàng mới gật đầu, hỏi hần:

- Ta biết ý tứ của hoàng thượng khi thăng người lên làm Tổng quản rồi, hoàng thượng muốn biến người thành tâm phúc để dò xét ta, đúng không?

Wương Thịnh cúi đầu, lí nhí thừa nhận.

Phi Yến bỗng cười vang, tiếng cười xót xa đọng nước mắt. Cái chết của Trần Thanh đã khắc sâu trong tâm linh nàng một vết thương đau, nàng chưa dự đoán được số phận mình, nàng sẽ làm một hoàng hậu bị ruồng bỏ ư? Suốt đời bị giam hãm thay cho án tử hình ư? Nỗi lo về cái chết vừa qua, cơn sợ hãi vì bị thất sủng lại tới. Nàng muốn một sự cô độc với riêng mình nên xua tay, cho Vương Thịnh lui.

Trong tâm thất rộng lớn chỉ còn một mình nàng, nàng nhìn long sãng, nơi đây Trần Thanh đã từng cùng nàng ân ái, nàng khóc. Lời nói của Hợp Đức cứ văng lên, khiến nàng hồi hận. Dầu sao hoàng thượng đối với nàng cũng hết sức khoan hậu, còn nàng, nàng đã đắc tội.

Nàng để nước mắt gột rửa lương tâm. Nàng tự giày vò, hồi hận.

Bỗng nàng nảy sinh một ý định, từ trên giường chồm dậy, tới bên đài trang điểm vắn lại đầu tóc, đánh phấn, xăm xăm chạy ra ngoài.

- Hoàng thượng ở đâu? - Nàng hỏi với nội thị.

- Thưa ở cung Trường Sát, điện Hàm Nguyên ạ.

Phi Yến à lên một tiếng. Không kịp gọi cung nữ theo hầu háp tấp chạy đi.

- Hoàng hậu đi đâu vậy? - Phan thị vội chạy lại túm chặt lấy nàng.

- Ta đi gặp hoàng thượng - Nàng đáp hỏn hển - Ta muốn nói với Người tất cả, ta đã có tội, Người đã khoan thứ với ta, ta muốn nói tất cả sự thật.

- Bà điên rồi sao! Phan thị kéo nàng trở lại - Bà muốn tìm cái chết ư?

Phi Yến trừng mắt, Phan thị vẫn kiên quyết kéo nàng về cung.

- Hoàng hậu hãy nghỉ một lát, sấm sét đã qua rồi, hoàng hậu của già ơi.

Nàng đưa mắt nhìn rồi nghiêm giọng:

- Cô Phan, ta thấy cần phải, chỉ có chân thành, trung thực, mới có thể lấy lại được tất cả.

- Chân thành, trung thực! Vớ vẩn - Phàn thị cười dè dè bùi - ở trong cung đình này, chỉ có âm mưu, giao hoạt, không hề có chân thành, trung thực. Hoàng hậu, người muốn nói lên sự thật, để mong hoàng thượng khoan thứ ư? Hừ! Chẳng qua vì ông ta không bắt được tay, day được tóc mà thôi, hoàng đế đã bị chúng ta lừa dối! Hoàng hậu, xin bà đừng mơ tưởng nữa! Làm thế bà sẽ đi đút!

- Cô Phàn, cô Phàn...? - Nghĩ đến âm mưu giao hoạt, toàn thân nằng lại rung lên từng đợt.

- Bà cần nhớ, muốn cho trong cung mọi việc thuận buồm, xuôi gió, chỉ có xảo trá, giả dối. Bà phải lừa dối, phải bịa đặt khiến mọi người tin, bà mới được phú quý, an toàn, ngược lại thì rồi xem, bao nhiêu hoàng hậu cũng sẽ bị phế bỏ. Hoàng hậu có phải nhờ sự lừa dối mà bà được tiến cung không?

Phi Yến lắng nghe từng lời của mục già, khôn ngoan, lọc lõi, tất cả mọi sự phú quý vinh hoa đều được nguy tạo bằng sự giả dối, huyền hoặc.

Tại điện Hàm Nguyên, hoàng đế cũng đang trong tâm trạng trống rỗng, buồn bã, tuy không hoàn toàn tin vào việc Phi Yến ngoại tình. Nhưng cả hai nguồn ân và ái dường như đều vơi cạn. Chính ngài đã biến một người con gái bình dân thành một hoàng hậu, thế mà nằng lại bắt trung với ngài. Những lời giải thích của Vương Thịnh, hoàng đế chưa dễ tin ngay, ngài nghĩ: những việc lắt léo trong cung, Vương Thịnh còn chưa hiểu được! Vì thế hoàng đế vẫn cảm thấy day dứt, hoài nghi, muốn tìm cho ra chứng cứ, nhưng quanh ngài không có ai có thể dốc bầu tâm sự. Ngài muốn tìm một người gần gũi, ngài nghĩ tới Trương Phóng. Hoàng đế bước lại ngự án, cầm bút phê: triệu hồi Bắc địa úy Phú Bình hầu Trương Phóng, phục chức thị trung.

Viết xong ngài giao cho quan thừa chỉ, rồi chậm chạp bước ra khỏi cung. Vườn ngự uyển vẫn như xưa, lòng nhà vua nặng trĩu, lần đầu tiên ngài cảm thấy cô độc, cũng lần đầu tiên, ngài thấy sự sầu muộn giữa chốn cung đình, thế là ngài truyền chỉ bãi giá về Thông Thiên đài.

Vừa cất bước, hoàng đế bỗng dừng chân:

- Hồi gia. Ta không đi nữa!

Không ai dám hỏi, nhưng đều kinh ngạc.

Hoàng đế xuyên qua ngự uyển, tự giam mình trong căn phòng của cung Thang Tuyền nơi buổi đầu ngài gặp Phi Yến, ngài không muốn gặp nằng, cũng như bất cứ người đàn bà nào cả. Nhưng mọi người vẫn châu trực, kể cả chị em họ Triệu.

Đêm đến. Đèn trong cung tỏa ánh sáng êm dịu, khiến nội điện trở nên lộng lẫy, hoàng đế nhớ lại, chính nơi đây ngài đã triệu Phi Yến, cũng chính phòng này, phụ hoàng đã thân triệu Vương Chiêu Quân.

Wang Chiêu Quân là mỹ nhân đời trước, hiện vẫn còn sống bên đất Hung Nô. Phụ Vương lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc đón nằng, thế mà cũng vĩnh viễn không bao giờ được gặp lại. Việc ấy bây giờ có gì khác nhau đâu? Ngài cho rằng Phi Yến chỉ là hoàng hậu trên danh nghĩa, thực tế đã đổi thay rồi. Một vị hoàng đế, dùng vinh hoa, phú quý, cũng không thể chiếm hữu được một người con gái xuất thân hàn vi. Ngài hối hận!

Bữa ngự thiện đã sắp ra, ê hề những cao lương, mỹ vị. Trên bàn cao thấp một đôi nền đỏ, ngài nhìn thấy ánh nến lay động, buồn bực cảm bình rượu đập tắt hết.

Chốn cung đình hào hoa, trở nên vô cùng tĩnh mịch. Bỗng ngài ngẩng đầu, nhìn một người cung nữ đang chăm chú đứng nhìn, hai ánh mắt gặp nhau, nằng vội cúi đầu, Lưu Ngao mơ màng gọi nằng tới gần.

Người cung nữ thấy hoàng đế khác lạ, sợ hãi quỳ lạy.

- Người tên là gì? Vừa hỏi hoàng đế vừa kéo nằng đứng dậy.

- Hoàng thượng, thiếp tên là Linh Phi.

- Linh Phi... Ngài cầm chén rượu kê miệng nằng: Uống đi!

Linh Phi cả sợ, cầm chén rượu uống cạn một hơi.

Hoàng đế ôm lấy nàng, bàn tay lần lần lên ngực nàng - Trong cô đơn, sự thèm muốn thường dễ nảy mầm, một sự thèm khát bạo ngược. Xiêm áo Linh Phi bị xé toạc, da thịt nàng bị cào cấu, dường như Lưu Ngao muốn tìm một sự báo thù cho há giận, biến sự yêu thương thành điều căm ghét. Cung nữ rên rỉ vì đau đớn.

- Lại đây. - Ngài cười đứng lên, ngật ngưỡng chuểnh choáng bước.

- Hãy diu ta vào! - Cánh rèm nội tâm khẽ mở ra, rồi khép lại.

Phía ngoài, hai tên nội thị lấm lét, vội chụm đầu thì thào:

- Vận may đến, cua ếch cũng có thể lên trời! Người xem Linh Phi có may mắn không?

Viên nội thị kia khẽ nhún vai, lắc đầu:

- Đừng nói vội! Hôm nay hoàng thượng có biểu hiện khác lạ so với mọi ngày. Tôi xem Linh Phi gặp họa hay phúc cũng còn chưa rõ đâu.

Vừa mới xong, Chiêu Dương Tổng quản bị giết, túc vệ Trần Sùng, toàn gia bị trảm! Hoàng thượng xưa nay có như thế bao giờ!

- Ai biết cơ sự rồi sẽ ra sao? Ta phải cẩn thận.

Lúc ấy từ trong vắng ra tiếng choang choang, hai người cả sợ nhìn vào...

Lát sau, hai thị nữ từ trong rèm bước ra. Chúng thu nhặt những mảnh đồ sứ bị đập vỡ, nét mặt nghiêm nghị.

- Thế nào? - Một viên nội thị hỏi.

Hai cung nữ chỉ lắc đầu, im lặng.

Ngoài cửa bốn tên nội thị khác vì hiếu kì cũng đang căng tai theo dõi, chúng đoán ở bên trong hoàng đế chắc đang phát khùng.

Vọng ra một tiếng gầm thét...

Lại một hồi choang choang, đồ vỡ...

Một vật nặng đổ trên mặt đất...

Bọn nội thị đưa mắt nhìn nhau...

Tiếng vật nặng, có thể đoán là Linh Phi từ trên giường rơi xuống đất.

Lập tức được chứng thực. Lại tiếng thét! Đó là tiếng hoàng đế.

- Linh Phi ngã rồi, quái thật, Hoàng thượng không còn biết gì nữa.

Giữa lúc nội thị lo lắng, than thở, từ trong vọng ra những bước chân hỗn loạn, cửa rèm bật mở, Linh Phi lao đảo bước ra, trên người nàng xiêm áo tả tơi, đầu tóc rối loạn, môi nàng còn dính máu, giống như người bị đánh đến thành thương tích, rõ ràng khác hẳn việc được hoàng đế ngự lâm. Nàng bước đi loạng choạng qua chỗ các viên nội thị, phải dùng hai tay che mặt.

- ô! - Viên nội thị kêu lên kinh ngạc.

Đó là cảnh bên ngoài.

Trong nội thất, hoàng đế mượn rượu, làm cuồng, sau khi đã đập phá, tan tành hết, ngài liền ngã vật xuống giường cất tiếng cười sảng sặc.

Hai cung nữ đứng ngậy người sợ hãi.

Lưu Ngao nghĩ giữa trời đất này chỉ có mình ngài, ngài đảo mắt bốn phía, lại cười vang - Tiếng cười bật ra từ sự cô đơn, đau khổ đến tận cùng, đứt đoạn, một lúc sau, hoàng đế cất tiếng ngáy vang.

Tất cả trở lại im lặng. Chỉ có một mình Linh Phi, mình đầy thương tích, ngồi khóc sùi sụt trong gian phòng xếp. Không ai biết rõ nàng vì sao

khóc. Không ai hiểu rõ nguồn gốc của tiếng cười ghê rợn, cũng như sự ngược đãi đối với nàng, chỉ có viên chấp sự, lặng lẽ ghi chép tên nàng vào danh sách người đàn bà được hưởng thánh ân. Ngoài ra, một cung nhân khác sẽ dùng son ghi tên nàng lên chiếc thẻ bài, treo trong nội sảnh của viên Dịch đình, do hai viên nội thị trông coi - Tên những người con gái đặc biệt trong cung.

Trong cung đình chuyện ân ái, phiền phức hơn nhiều.

Hoàng đế chợt tỉnh giấc, mơ hồ nhận ra các sự việc, hoảng hốt trước những việc làm cuồng dã của mình. Hoàng đế không nhớ rõ một người cung nữ tên là Linh Phi nữa, chỉ mang máng nhớ có một người con gái, ngài đưa mắt nhìn các thị nữ, không tìm thấy gương mặt quen thuộc đêm qua! Ngài nghi hoặc - Có lẽ đây là giấc mộng? Không thể... Ngài im lặng tự hỏi.

Lòng đầy sự nghi ngờ, hoảng hốt, ngài bước lên điện, chuẩn bị thiết triều.

Một hoàng đế chưa nắm được thực quyền, giữa chốn triều đình, sẽ trải qua không ít ngày cô tịch. Lưu Ngao đã thành một thói quen, tự phân thân ra làm nhiều dạng, trong khi làm ra vẻ lắng nghe quần thần tâu bày, hoàng đế tự nghĩ tới những điều thầm kín của riêng mình, cảm thấy đó là diệu kế.

Đêm qua ngài nghĩ tới Phi Yến và Hợp Đức.

Nhớ lại mộng cũ. Từ lúc vào điện Chiêu Dương, lần lần các sự việc hiện ra trong hồi ức của ngài. Con sóng giận dữ lại trở về, ngài cảm thấy vẫn còn điều uẩn khúc. Ngài nghĩ: Phi Yến bất trung, tội thấu trời. Hợp Đức sớm nhận ra điều đó, tất nhiên sẽ hết lòng che chở cho nàng. Đáng giận thay! ý nghĩ đó không phù hợp với một vị hoàng đế. Nhưng yêu đã khiến ngài thích sự bình đẳng mới để xảy ra nông nổi này.

Vậy nhưng rồi ngài lại nghĩ: Ta đối với chị em nàng quá yêu mến và khoan thứ, từ nay phải hạn chế. Lấy lại vẻ tôn nghiêm của hoàng đế, khí phách của nam nhi buộc hai nàng thần phục.

Nghĩ thế, ngài vận người, khe vuốt râu lấy lại phong độ, lắng nghe viên thượng thư tâm bẩm.

Ngài vừa lòng, khẽ nhếch mép cười, linh hồn ngài cơ hồ đã thoát ra ngoài thể xác, nói với chính mình: Ta không phải là một diễn viên trên sân khấu, ta là một hoàng đế, thuận theo mệnh trời, hành đạo.

Trong tâm lý hưng phấn ấy, ngài ban lệnh bãi triều, mọi ngày ngài vội vã bãi triều, ngập dài liên tục, hôm nay tinh thần ngài bỗng đổi thay rất đường hoàng. Nhưng sau đó ngài tản bộ vào ngự viên, lại cảm thấy buồn thiu. Ngài có nhiều điện các, giờ đây chẳng biết chọn phòng nào.

Điện Chiêu Dương không nên tới - Tới đó khác gì khích lệ Phi Yến lừa ta, vườn Tây Cung - Nơi Hợp Đức ở, cũng không nên...

Với chuyện của Phi Yến, ngài cho rằng Hợp Đức không được ủng hộ nàng. Ngài muốn tỏ rõ sự phản đối Phi Yến, thể hiện về uy nghiêm của hoàng đế. Ngài nghĩ: Ta nên xa lánh nàng mấy ngày, để nàng đủ sợ - Ta với một người đàn ông phải khác nhau.

Tại ngự uyển, hoàng đế không tìm thấy nơi về...

Cuối cùng, ngài chọn cung Kiến Chương, để tiêu ma một ngày. Nhưng đêm xuống, ngài lại cảm thấy khổ sở, nhớ lại trước đây, đắm chìm trong hoan lạc, lại thở dài: Vì sao như vậy?

Một người đàn bà đẹp, lại làm ngài đau khổ đến vậy sao!

Hoàng đế nghĩ tới Ban Tiệp Dư!

Đó là người quá khứ được sùng ái, trước khi Phi Yến nhập cung, người được ngài yêu mến số một. Bây giờ có thể triệu nàng. Nhưng ngọn lửa yêu thương một khi đã tắt, không dễ gì thổi bùng lên được.

Hình ảnh Ban Tiệp Dư hiện ra trước mắt, nhưng chỉ như tiếng sóng nước nhanh chóng lan tỏa, hòa tan vào thinh không.

- Chẳng còn nghĩa lý gì nữa! - Ngài tự nhủ.

Tất cả đều vô vị! Đêm nay ta sẽ uống say!

Ngài không cho gọi Linh Phi, nhưng trong cơn say ngài nhớ tới nàng. Sự thực của đêm qua, lại đi vào giấc mộng đêm nay...

Cứ thế, sau một buổi thiết triều, ngài lại đi vào vườn hoa trong cung... Về đường bệ ngày qua đã trở thành nỗi buồn đau và suy sụp.

Không gặp hai chị em nàng, hoàng đế cảm thấy một sự khuyết thiếu và trống vắng...

Không gặp hai nàng, ngài cảm thấy như không còn tồn tại như một thực thể trong đời nữa.

Phu kiều khiêng lòng vòng trong ngự uyển, dẫn đo mãi, cuối cùng không chịu đựng nổi, Lư Ngao quyết định trở về nơi Hợp Đức.

Tình cảnh hoàng đế hai ngày qua, Hợp Đức đều biết rõ. Đêm cuồng điên ở cung Thang Tuyên, đêm cô độc ở cung Kiến Chương, nàng đều suy ngẫm và phân tích tỷ mỉ. Vì vậy khi tiếp kiến hoàng đế, nàng vô cùng bình tĩnh, đối với chuyện đã qua, nàng coi như đã chôn vùi, với hoàng đế, nàng chỉ thể hiện một mức độ vui vẻ chừng mực, hoặc buồn bã, nghiêm trang.

Lư Ngao muốn thể hiện sự uy nghiêm, đường bệ, nhưng khi nhìn dáng vẻ Hợp Đức, ngài cảm thấy mình bất lực, đành buông tiếng thở dài.

Nàng đưa mắt nhìn làm ra vẻ quan tâm, lại như tình cờ hỏi:

- Bệ hạ, hôm nay thánh thể có vẻ không vui, bệ hạ có tâm sự gì chăng?

Lư Ngao quay lại đăm đăm nhìn nàng, không đáp. Nàng nhún vai hỏi:

- Xem ra, hoàng thượng có điều gì tức giận. Ôi! Đáng thương thay, hoàng thượng chỉ rất chuốc lấy nỗi bực mình thôi. Tại sao vậy, xin nói cho thiếp rõ.

Trước mặt con người muôn vẻ phong tình và vô cùng xinh đẹp đó, ngài không còn kim nén được. Rồi đột nhiên như đứa trẻ, ngài sa vào ngực nàng, vô cùng buồn bã kêu lên: Hợp Đức!

- Sao vậy? Người mệt ư? - Nàng cố làm ra vẻ không hiểu.

- Hợp Đức - Hoàng đế lại kêu lên một tiếng, xúc động lặng ngắt, mà tình cảm thì trào dâng. Sau một tiếng gọi, ngài không còn biết nói gì thêm.

- Bệ hạ, người có muốn đi nghỉ không ạ?

Trông bệ hạ, chắc thiếu ngủ rồi! - Nàng vuốt nhẹ lưng hoàng đế, vỗ về như với một đứa trẻ.

- Ôi Hợp Đức! - Ngài rên lên ôm lấy nàng - Ta không muốn ngủ, cũng không mệt, ta chỉ buồn thôi. Nàng bảo chúng sắp rượu, hầu ta mấy chén giải buồn!

- Dạ, dạ, thưa hoàng thượng bệ hạ của thiếp - Nàng âu yếm rên lên nho nhỏ.

Tiếng chuông báo vừa đúng ngọ.

Nàng dâng một chén rượu, rồi dìu hoàng đế sang phòng ăn.

Hôm nay, nàng thết bữa ăn trưa trên bàn hành lang, lệnh nhạc công, cách song tấu nhạc. Đó là điều mới lạ. Lư Ngao nhìn qua cửa sổ, ngắm hoa lá trong vườn, nghe tiếng đàn sáo du dương, uống thêm một chén, lòng thấy nhẹ nhõm, hỏi:

- Hợp Đức, nàng còn nhớ...

- Xin hoàng thượng đừng bận tâm. Lúc này thiếp cầu mong người vui vẻ! Chỉ cần người được vui vẻ thiếp xin sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Rồi nàng nhỏ giọng: Bệ hạ! Người không biết! Lúc người buồn bã, thiếp cảm thấy như trời đất tối sầm, thiếp vô cùng đau đớn.

- Hợp Đức - Ngài cảm động, cất chén - Nàng tốt quá...

Nàng nheo mắt cười, như không tin lắm vào lời khen ấy.

- Hợp Đức, ta thật lòng khen nàng đó. Ồ, hãy cạn chén cùng ta!

Nàng đỡ chén rượu, đưa lên môi chỉ khẽ nhấp rồi đặt xuống. Lư Ngao lại cạn thêm một chén, nhìn thấy chén nàng vẫn còn đầy, liền hỏi:

- Sao vậy, nàng không uống ư?

Nàng chỉ hơi mỉm cười, lắc đầu. Lư Ngao chưa rõ, lại hỏi. Thế là Hợp Đức chau mày, ghé tai vua, thỏ thẻ:

- Thiếp vừa cạn một chén rồi. Hôm nay không tiện, người thiếp... - Nàng khẽ gỡ tay - Bệ hạ đã rõ chưa?

Lư Ngao tuy nghe chưa rõ, nhưng cảm nhận thấy, một sự hưng phấn cao độ, lạ thường, cười hi hi, cầm chén của nàng, dốc cạn.

- Xin tạ ơn hoàng thượng bệ hạ. Rồi nàng cầm chén không, ngửa cổ, dốc chén, uống thêm mấy giọt "thánh ân". Đó là một tư thế đẹp đẽ. Nhìn chiếc cổ dài, ba ngón trắng ngần, sự thềm muốn cùng với hơi men tạo thành một sự đòi hỏi nhục cảm, như một dòng điện chạy khắp cơ thể nhà vua.

- Hợp Đức - Ngài nắm tay nàng, cất giọng thì thầm, vừa lúc, một khúc nhạc du dương vọng tới, Lư Ngao sững người, ngài mơ hồ cảm thấy tiếng nhạc rất quen thuộc.

Hợp Đức lim dim mắt nhìn hoàng đế một hồi mới thì thầm hỏi:

- Hoàng thượng có nhớ chăng?

- Ồ - Lư Ngao lần tìm trong ký ức, cuối cùng đã nghĩ ra, tại phủ đệ Dương A, lần đầu tiên nghe khúc nhạc này, cũng là lần đầu tiên xem Phi Yến múa. Ký niệm ấy khiến Lư Ngao xúc động, thờ dài: Ta nhớ ra rồi, mãi mãi sẽ không quên nữa. Hợp Đức, nàng hãy múa theo khúc nhạc này.

- Thiếp ư? - Nàng khẽ lắc đầu - Thiếp không biết điệu múa này. Chỉ có chị thiếp biết.

Hoàng đế im lặng, ngài không muốn nhắc tới Triệu Phi Yến. Đó là nỗi đau trong tâm khảm nhưng cũng không muốn phê phán, móc máy nàng.

Tình yêu của Lư Ngao với hoàng hậu vẫn chưa tắt. Và lại lên án hoàng hậu, tất sẽ động lòng Hợp Đức. Hoàng đế cảm thấy bản thân đã mất một Phi Yến, nhưng không thể mất một Hợp Đức nữa.

Hợp Đức quan sát tất cả các động thái. Nhận ra tất cả mâu thuẫn trong tâm lý hoàng đế. Những điều đó, nàng đã sắp xếp cả ý đồ dùng khúc nhạc để thức tỉnh ở hoàng đế, kéo hoàng đế trở lại với quá khứ huy hoàng.

Nhưng hoàng đế vẫn im lặng, vô cảm. Hợp Đức biết không dễ lấy lại cái đã mất, nhất là tình yêu, tình yêu của một vị hoàng đế, nàng nhẹ nhẹ xua tay. Một cung nữ liền cầm chiếc quạt vẩy ra hiệu, dàn nhạc lập tức im tiếng.

- Ô! - Hoàng đế chợt ngạc nhiên, thốt lên - Đã hết đâu!

- Không nên nghe nữa! - Nàng âu yếm ôm lưng hoàng đế - Thiếp biết nỗi lòng hoàng thượng.

- Hừ. Hợp Đức - Lư Ngao lại thờ dài, rồi lặng lẽ cúi đầu uống rượu.

Hợp Đức khong hiểu tâm trạng đó, nhân khi ngài cúi đầu xuống nàng nhẹ nhàng bước sang phòng ngủ.

- Hợp Đức! Hợp Đức! - Một hồi lâu sau, Lư Ngao phát hiện thấy vắng nàng, liền cất tiếng gọi. Vẫn không thấy lời đáp. Hoàng đế chuyển sang hỏi người cung nữ.

- Chiêu Nghi trở về nội tâm rồi ư? Hừ! - Ngài đáp chậm rãi, rồi chậm rãi uống thêm một chén, mới lẩm bầm. - Nàng còn dai gợn hơn cả ta!

Các cung nữ chỉ bưng miệng, cười thầm.

Lư Ngao mệt mỏi đứng dậy, dựa lan can một hồi, chỉnh đốn tư thế, mới bước vào nội tâm. Ngài không muốn các cung nữ nhìn thấy cảnh mình chịu thua Hợp Đức.

Không chờ cung nữ vào báo, Lưu Ngao tự kéo rèm bước vào. Trên long sàng Hợp Đức đã đi nằm, giày và tất đã tháo bỏ, chiếc váy được vén lên tự nhiên, lộ ra một bên đùi trắng phau, thon thả...

Cặp đùi nhỏ nhắn trắng ngần lộ ra sau lớp váy ngủ như nước hồ cuộn sóng, mặt trời ngả về chiều, dọi sáng qua chiếc rèm cửa sổ xanh biếc bùng lên trong ngòi một sự khêu gợi mới mẻ, một sự thích thú trào dâng, sau cốc rượu, đột nhiên cơn khát dục vọng ngùn ngụt bốc lên.

Hoàng đế bước lên mấy bước dang tay ôm lấy cặp đùi nõn nà, Hợp Đức quay người lại, kêu lên kinh ngạc, thế là hoàng đế hấp tấp bước lên...

- Không nên... nàng hờn hển - Thiếp vừa tâu qua hoàng thượng... hôm nay người thiếp không được...

- Hợp Đức - Lưu Ngao đề chặt lấy nàng, giọng cầu khẩn - ta không chịu nổi nữa...

Nàng bỗng ôm chặt lấy nhà vua, chặt nữa, rồi mạnh mẽ vùng ra, lấn vào phía trong. Hoàng đế đành cầu khẩn:

- Hợp Đức! Cho ta ôm cặp đùi nàng vậy.

- Không nên! Có lẽ hoàng thượng nên đi tản bộ thì hơn, vừa nói nàng vừa kéo váy xuống, che kín đôi chân.

- Để ta xem một chút vậy, ta xin nghe nàng - Về thềm muốn đã hiện rõ trên đôi mắt hoàng đế.

Hợp Đức "miễn cưỡng" duỗi một chân ngọc ra ngoài gấu váy, hoàng đế như bắt được vàng, cúi xuống hôn chùn chụt.

Hợp Đức cười vang, và mau chóng thu chân lại, đánh giọng:

- Thôi, hoàng thượng đi nhé, đừng trêu thiếp nữa.

- Hợp Đức - Lưu Ngao nắm mép chăn, định thừa cơ lấn tới như sóng phá bờ, hùng hổ, dữ dội thờ hờn hển, miệng rít lên: Ta không chịu nổi...

- Hoàng thượng, không quen chịu đựng sao. Nàng dùng ánh mắt khiêu khích ngài, lằn nào cũng vội vã - Hoàng thượng, cho thiếp khát...

- Hợp Đức, Hợp Đức, nàng làm khổ ta... Lưu Ngao hờn hển kêu lên.

Nàng cười, nhu mì, hoàng đế lại muốn chồm lên. Nhưng Hợp Đức trong một khoảnh khắc lại xoay người, đứng dậy, bàn chân trần đạp trên thảm.

- Bệ hạ ra ngự uyển, hóng gió một chút.

- Nàng đi cùng ta!

- Không. - Nàng nhẹ nhàng lắc đầu mớ tóc dài rối loạn phủ lên gương mặt lộ vẻ xinh tươi của tuổi thanh xuân - Thiếp muốn nghỉ một lát, thiếp đau lưng quá!

Hoàng đế không còn biết làm sao được, nhìn Hợp Đức, Lưu Ngao hiểu nàng cố ý, vì vậy ngài càng mê đắm như mất cả hồn vía trước vẻ hấp dẫn đặc biệt của thân thể nàng. Rồi nhà vua cảm thấy tự ái, từ nội tâm bước ra, phía sau Hợp Đức cất tiếng cười ròn rã. Nàng đưa ngón tay lên miêng cắn, bước tới bên cửa sổ nhìn qua song, đôi trông theo bóng hoàng đế đang đồ dãi trong ánh tà dương tại ngự uyển như kẻ không hồn.

Bỗng nhiên hoàng đế tưởng nhớ đến hoàng hậu.

Hoàng hậu! Không như vậy đâu!

Phi Yến so với Hợp Đức, hơn hẳn đức nhu thuận, ngoài ra lại có một vẻ phong tình rất riêng, ngài nhớ đến điệu múa lời ca, nhớ đến dưới vầng ánh sáng lung linh hoàng hậu yêu kiều thướt tha... Nhưng cơn giận vẫn còn âm ỉ làm tan mất niềm đắm say. "Nàng tồi tệ đến vậy" -

Hoàng đế nhìn dòng nước chảy cay đắng nghĩ thầm.

Một mình hoàng đế trong cô đơn hờn giận.

- Hoàng đế đang dạo một mình trong thượng uyển! - Một cung nữ báo với các phi tần cung Cam Tuyền.

Thế là trong cung đang tĩnh mịch bỗng ồn ào rộn rã. Mọi phi tần đều ra công tô son, điểm phấn, đợi chờ hoàng thượng.

Bên dãy lan can bằng đá trắng, trong khóm hoa bên Hồng Kiều, trong giây lát bóng hồng tụ tập thành nhóm ba bốn người con gái, xiêm áo thướt tha, các phi tần trước hoàng đế muốn phô bày một món hàng, vẻ thanh tân của họ.

Hoàng đế đưa mắt nhìn mấy lượt. Toàn bọn phạm tục, ngài nghĩ có lẽ tất cả khí linh thiêng tú mĩ đã gieo cả lên người của hai chị em nhà họ Triệu hết rồi, trong trời đất này, lũ kia thật chỉ là đồ bị thối.

Thế là hoàng đế lĩnh vào lầu Dương Hòa của cung Bồ Đào. Trước cửa, viên nội thị đứng gà gât, nhà vua nhìn thấy cũng không đánh thức, lặng lẽ vào đến tầng cửa thứ hai, hai viên nội thị bên trong hốt hoảng lay quỳ.

Hồi 12

Ngài đứng trước thềm, nhìn vào bên trong, ánh tà dương đã bị đại diện che khuất, khiến căn phòng tối lại, hoàng đế muốn lên lầu xem sách bồng trù trừ nghĩ: trong cung ít nơi thích hợp với mình. Hoàng đế xuống khỏi lầu Dương Hòa, đi một lát thấy mỏi chân, liền ngồi xuống một chiếc ghế của bọn nội thị gác đêm.

Tên nội thị ngu dốt bị gọi dậy, trông thấy nhà vua quá sợ hãi, sụp lạy như té sao. Lưu Ngao ngược nhìn lên mái cung Bò Đào, nơi ấy ngày xưa, thời phụ vương trị vì, Hán triều đã mất một mỹ nhân Vương Chiêu Quân tiến cống Hung nô... Một mỹ nhân Triệu Hán. Vậy mà đã phải sống nơi hoang mạc. Lưu Ngao nghĩ: Nếu có một chúa Thuyền Vu nữa, ta sẽ công quách cho hán cả hai chị em họ Triệu...

Đó là con giận nhất thời, hoàng đế nghe rõ tiếng vọng xót xa, một vị hoàng đế sao âm thầm như vậy...

Ngài lại đứng lên sải bước xuyên qua đường thông đạo lát đá xanh, bước vào ngự viên thoảng đàng, ngẩng đầu nhìn, xa xa cột đồng trụ của Thông Thiên đài, trong ánh tà dương lấp lánh...

Ngài tiếp tục bước, chậm rãi ra khỏi ngự viên, vòng lại phía sau cung Bò Đào, hai viên nội thị lại gần cung kính, hỏi hoàng đế nơi nào ngài dùng bữa tối. Bọn chúng dường như đã biết nhà vua không muốn tới điện Chiêu Dương và Tây Cung, chúng bằng trực giác, hiểu rằng hoàng thượng đang tức giận. Hoàng đế khẽ hừ lên một tiếng mắng:

- Vội gì, còn sớm lắm!

- Bẩm vạn tuế, Hoàng hậu lệnh thỉnh hoàng đế - Một viên nội thị trả lời.

Lưu Ngao thấy xao động, song lại kim nén, ngài không muốn tới cung Chiêu Dương, mặc dù Phi Yến sai mời, ngài vẫn nghiêng rằng cự tuyệt.

- Trở lại - ngài gọi một tên nội thị - Ta đến cung Thang Tuyên.

Thế là ngài quyết trở lại ngủ đêm tại cung Thang Tuyên.

Những chiếc đèn lồng tỏa sáng êm dịu. Trong sự mỗi một, hoàng đế nhớ lại đêm trước, những hình ảnh của Linh Phi...

- Đàn bà thì được cái tích sự gì chứ? - Nằm trên giường ấm, hoàng đế nghĩ tới cảnh Hợp Đức lãnh đạm, liền lệnh nội thị gọi đoàn ca vũ từ cung Vinh An tới. Nhưng giữa lúc họ đang múa lượn, hoàng đế nhớ tới lúc Phi Yến yếu điệu, thướt tha, quay tròn trong điệu múa, ngài lại thô bạo đứng lên giơ tay ngăn: Thôi! A... Đem rượu đến đây!

Bọn nội thị và cung nữ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt họ hoàng đế thật kỳ quặc, dáng dấp như vậy không thể hiểu đã trở nên ra sao nữa!...

Ngài uống hết chén này đến chén khác dần dần say đến mụ mẫm. Hai cung nữ chấp tay đứng hầu, một ý nghĩ không thể kiềm chế đột nhiên nổi lên, hoàng đế truyền cung nữ xô giày... Ngài tụt xuống khỏi giường ấm, viên nội thị vội vàng đỡ nách từ từ dẫn đến Tây Cung, đến trước cửa, hoàng đế quát dừng lại ngài tự bước vào.

Một tên nội thị trực đêm quý xuống, định vào thông báo, song Lưu Ngao đã xua tay, ngài không muốn Hợp Đức biết trước, ngài bước vào cung.

Phòng vắng ngắt, một chiếc quần ngũ vắt trên long sàng.

- Nàng cũng giống hoàng hậu - Hoàng đế liền hệ ngay đến Phi Yến, cơn giận lại bùng lên, ngài dừng lại.

- Vạn tuế! - Một cung nữ tiến đến - Chiêu Nghi đang...

- Đang? - Hoàng đế trừng mắt, lắc vai người cung nữ - Đang cái gì?

- Dạ đang tắm. Vạn tuế - Người cung nữ vội quỳ đáp.

- ô! - Lưu Ngao ngời ngay cơn giận, buông tay ra.

- Thần đi thông báo, nói vạn tuế ngự giá.

- Hừ, thôi!

Cung nữ ngây người, không dám cử động. Lưu Ngao nhớ tới lúc Hợp Đức nằm hờ hênh trên long sàng, áo xiêm còn che kín phần lớn thân thể, nay nàng đang tắm gội, chắc sẽ hoàn toàn khỏa thân... Ngài bỗng mỉm cười, kéo người cung nữ đang quỳ dậy, hỏi dồn:

- Người tên gì?

- Dạ Thanh Nga.

- Không được nói, dẫn ta vào phòng tắm thăm nàng - Nói rồi ngài vịn vai Thanh Nga đi vào.

- Vạn tuế, đây... - Thanh Nga cảm thấy khó giải thích cùng hoàng đế.

- Xuyết! - Hoàng đế đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Thế là ở cửa sổ bên ngoài, hoàng đế ghé mắt nhìn Hợp Đức dưới ánh nến, lỏa thể, đang bước vào bồn tắm.

- Vạn tuế - Người cung nữ đứng sau cửa sổ lên tiếng.

Thấy động, chiếc rèm tắm bỗng buông kín, đèn nến vụt tắt.

Lưu Ngao đang lúc tiếp cận mục tiêu, bỗng nhiên đèn nến tắt cả, bỗng tiếng thờ dài, Thanh Nga không nén được, bung miệng cười thảm.

- Thanh Nga - Có tiếng hỏi vọng ra từ phòng tắm, nhưng không phải Hợp Đức. Thanh Nga bước đi, một lát quay lại bậm khê.

- Chiêu Nghi cáo lỗi cùng hoàng thượng, hôm nay không được sạch mình...

- ô! - Hoàng đế vịn vai hấn trở lại tắm cung chờ Hợp Đức.

- Hoàng thượng chờ Chiêu Nghi ư? - Thanh Nga cười hỏi.

Lưu Ngao gật đầu, bỗng vụt đứng lên kéo Thanh Nga trở ra, Thanh Nga không hiểu ra làm sao, miễn cưỡng cùng hoàng đế bước ra khỏi cung. Lưu Ngao nhìn trước, nhìn sau thấy vắng người, bèn nói thầm thì:

- Thanh Nga, người nhớ kỹ, lần sau Chiêu Nghi tắm gội, nhớ báo cho ta biết. Không được nể nang hay, ta sẽ ban thưởng. Người lưu tâm đến thị nữ phục dịch tắm gội, chỉ cần giấu Chiêu Nghi, ta thấy rõ, tất cả sẽ được thưởng.

- Nhưng thế nào Chiêu Nghi cũng biết - Thanh Nga lắc đầu cười - Ta sẽ kín đáo ngắm thôi, không nói gì, nàng sẽ chẳng biết được, các người yên tâm, ô sẽ trọng thưởng; sáng sớm mai ta sẽ lệnh ban thưởng các người.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Lưu Ngao nhoe mắt nhìn Thanh Nga, lòng hứng khởi như muốn hỏi nhiều điều, nhưng cảm thấy bất tiện. Thanh Nga là người tinh ý, nhìn thần sắc hoàng hốt của hoàng đế, mỉm cười thưa: - Được rồi, thần đi đây - Lời nói có vẻ suông sã.

- Nay, khoan đã, ta còn muốn hỏi người - Chiêu Nghi vừa mới nói hôm nay - ô, hôm nay - Ngài cảm thấy rất khó nói, không biết nên tiếp tục như thế nào.

- Bệ hạ, thiếp không rõ ý bệ hạ định nói gì?

- Nàng, Chiêu Nghi, mình nàng, hôm nay...

- Thiếp không rõ lắm - Thanh Nga đỏ mặt xấu hổ, - Bệ hạ thử hỏi Chiêu Nghi xem.

- ừ, có lẽ như vậy - Chiêu Nghi hàng ngày đều tắm gội phải không?

Thanh Nga cả cười.

- Thiếp sẽ tìm cách báo tin kịp thời cho hoàng thượng.

- Tốt lắm, ta ở lại cung Shang Tuyên, ngày mai vào khoảng này nhé, ta sẽ đợi. Nhớ đấy, cần báo sớm một chút.

- Vàng, bệ hạ! - Nàng đáp cung kính, rồi lui gót.

Lưu Ngao thấy lòng phơi phới, đi về cung Shang Tuyên.

Sau khi chuyện của hoàng hậu vỡ lở, lần đầu tiên ngài thấy nhẹ nhõm.

Một phát hiện ngẫu nhiên, khiến hoàng đế cảm thấy mới lạ, thích thú. Ngài nằm trên giường nghĩ ngợi, tưởng tượng.

Nàng so với thực tế còn đáng yêu hơn.

Càng nhìn nàng...

Nàng đang cùng hoàng đế sánh bước phiêu diêu, như đi trong mây.

Nhưng hôm sau, đúng giờ hẹn, không thấy Thanh Nga đến. Lại thêm một ngày nữa, khi hoàng hôn buông, chính lúc hoàng đế vô cùng nóng ruột, nội thị mới vào bẩm Thanh Nga đã tới. Nàng thừa cùng hoàng đế hai ngày nay Chiêu Nghi đều tắm ban ngày.

- Sao không báo cho ta? Ngày, đêm đều vậy cả. - Lưu Ngao cất giọng khiển trách.

- Thiếp thấy ban ngày thật bất tiện, hoàng thượng lại không nói rõ. - Nàng tỏ vẻ bất mãn.

Hoàng đế tôn nghiêm đã bất chấp cả luân thường, sợ nàng cự tuyệt, bỏ đờ sứ mệnh, nên vội an ủi.

- Được, không nhắc lại chuyện cũ, ngày mai, nhớ nhé.

Lại một ngày nữa trôi qua, Lưu Ngao chờ đợi mỗi mắt trong cung Shang Tuyên. Tới hoàng hôn vẫn biệt âm vô tín.

Chờ đợi và thất vọng khiến cho hoàng đế lo lắng, lộ vẻ tức giận, ngồi đọc ẩm để giết thì giờ, cũng không thể đành tự mình đi dò thám.

Trời tối sẫm, Thanh Nga mới lật đật tới. Nàng hướng về hoàng đế vẻ dè dặt. Lưu Ngao lập tức bật dậy, vội vã hỏi: Không sai chứ, chính lúc này?

Thanh Nga mỉm cười, gật đầu, dẫn hoàng đế vượt theo đường tắt, tới Tây Cung, từ cửa sau lên vào phòng bên trái, Thanh Nga thì thầm nói với hoàng đế:

- Hoàng thượng, hãy nhẹ chân, không được làm động.

Các cung nữ ở Tây Cung đều đã được ban thưởng, nên đều đứng im lặng, Lưu Ngao hiểu ý, nhìn chúng tươi cười.

Một hoàng đế đã tự giày xéo lên sự tôn nghiêm, ngài chỉ tơ tưởng đến việc rình xem cái cơ thể trời phú của Hợp Đức mà quên mất ngôi chí thượng của mình, ngài cất bước theo Thanh Nga, nhón chân đến bên song ngoài phòng tắm, hai cung nữ đứng ở hai bên cửa, cúi đầu, như không nhìn thấy hoàng đế đến.

Lưu Ngao tới gần, ghé mắt vào, bức rèm đã được kéo xuống.

Ngài thất vọng thờ dài. Thanh Nga vội xua tay, rút từ từ trong người ra một chiếc kim bạc, tiến đến bên song, nhẹ nhàng chọc thủng một lỗ nhỏ.

Thanh Nga kéo hoàng đế tới sát tường, nhìn qua lỗ thủng...

Đèn nến sáng trưng trong bồn tắm ngọc thạch, Hợp Đức hoàn toàn lỏa thể. Lưu Ngao nhìn tường tận, như nhìn thấy tiên nữ trên trời, thân thể ngọc ngà của nàng dầm trong làn nước trong ngần, thật kiều diễm. Lưu Ngao vừa nhìn vừa nuốt nước bọt ừng ực, cơ hồ ngắt xiu.

Một cánh tay nồn nà vươn ra từ bồn tắm, người cung nữ cầm cánh tay nàng, đỡ nàng ngồi lên, một người khác đến giúp nàng chải đầu.

Lưu Ngao nhìn rõ bộ ngực thanh xuân, căng đầy sức sống như người thấy hương thơm của son phấn tỏa ra từ bộ ngực ấy.

Trong phòng, các thị nữ đang giúp Hợp Đức tắm gội. Chúng dùng một thanh bích ngọc khuê nhẹ nhàng kỳ lưng cho nàng, sau đó lại đổi bằng một viên ngọc bầu dục, chà sát vai và cổ. Hợp Đức thích thú cười khanh khách...

Hoàng đế xem tấm trộm qua cái lỗ nhỏ ngoài bức rèm, lúc đó như tinh như mê, say sưa ngắm nhìn, trong lòng chỉ có một ham muốn được hóa thân thành người thị nữ, cầm ngọc khuê chà xát lên ngực.

Đấng chí tôn vạn tượng nhận được những gì - Luru Ngao khẽ thở dài. Những dòng suy nghĩ đã ngăn cản tầm nhìn, ngài tự giận vì đã bỏ phí thì giờ, đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, thời khắc ấy đâu phải chi nghìn vàng?

Thế là ngài lại dán vào "mục tiêu" không chớp mắt...

Hợp Đức từ từ ngã người, giờ chiếc đui ngọc nỡ nà, khiến thanh ngọc khuê chuyển động dần dần, chạm vào giữa hai đui, vào bắp chân nhỏ nhắn của nàng.

Trên đui nàng, những giọt nước trong suốt như ngọc, từng ngón chân thon thả, lông lánh, cặp chân trắng, mềm mại, những đường cong đẹp đến mê hồn, trên bắp chân điểm mấy sợi lông mềm, như hàng ngàn bàn tay vẫy gọi ngài. Hàng ngàn ngón tay vẫy gọi ngài...

Đây nữa, đây nữa, hoàng đế nhìn mãi, nhìn mãi đôi mắt như bật ra khỏi tròng bán qua cái khe hở của chiếc đầu kim...

Lòng ngài nôn nao, không còn tự làm chủ được mình, ngài dùng hai tay kéo kéo cửa sổ, miệng xuýt xoa. Bên trong Hợp Đức bật lên một tiếng kêu...

Bên ngoài Thanh Nga hết sức kéo hoàng đế bỏ chạy.

- Hoàng thượng! Hoàng thượng!... Thanh Nga cất giọng trách - Thiếp đã nhắc đừng làm ồn mà.

- Ờ! Ờ! - Luru Ngao mất hết bình tĩnh, không tự chủ được loạng choạng bước đi, miệng lảm bảm! Thật là trang khuynh quốc, khuynh thành!

Thanh Nga dùng trách ta, ta sẽ ban thưởng người thật hậu.

- Nhưng Chiêu Nghi sẽ quở trách thiếp. - Thanh Nga méo xệch miệng, run lên cảm cấp khiếp sợ - Bệ hạ, thiếp rồi sẽ nguy to! Chiêu Nghi thế nào cũng khép thiếp vào tội chết, bà ấy rất nghiêm...

- Đừng sợ, ta sẽ xin hộ người - Luru Ngao bước vào nội tửam, như đề tuột mắt cái gì, thở dài một tiếng nhìn Thanh Nga cười. - Đáng tiếc thay, một vị hoàng đế không thể phong hai Hoàng hậu, nếu không ta nhất định phong nàng, chính nàng mới đáng mặt.

- Hoàng thượng! - Thanh Nga càng lo sợ - Trở về thiếp biết ăn nói ra sao? Chiêu Nghi sắp tới rồi, theo thiếp nghĩ. Chiêu Nghi sẽ tới.

- Nàng sẽ tới - Trong mắt Luru Ngao phát ra thứ ánh sáng dị dạng, ngài tỏ vẻ hết sức tươi cười thích thú truyền Thanh Nga đem ngọc lộ từ từ tới.

Chính lúc ấy Hợp Đức bước vào. Nàng mặc bộ xiêm bằng vải đỏ, tha thướt, nàng quát mắng Thanh Nga:

- Việc người làm đẹp mặt nhi?

- Thưa Chiêu Nghi! Thiếp - Thanh Nga sợ hãi quỳ xuống.

- Ta đó - Luru Ngao hấp tấp tới cầm lấy tay nàng, lấy thân che chở cho Thanh Nga, một tay đưa ra đằng sau ra hiệu bảo nàng rút lui.

- Người - Hợp Đức nhướn đôi lông mày nửa cười nửa giận trách vị phong lưu thiên tử - Người cũng không xấu hổ ư, xem trộm người nhà...

- Trước mặt nàng, ta sợ điều gì - Luru Ngao cười làm lạnh - Thượng đế tạo ra tấm thân của nàng kiều diễm như thế, sao không cho ta xem, nếu nàng giấu kín thế còn ai biết được?

- Còn ra thế thống gì nữa? Hợp Đức dùng ngón tay khê dí vào trán của nhà vua.

Thấp thoáng sau làn áo mỏng, cơ thể nỡ nà, đầy đặn của nàng hiện lên lồ lộ, hoàng đế liên tưởng đến viên ngọc báu, nằm giữa lòng suối trong veo, tưởng tới giây phút nàng tắm gội, người nàng ướp thơm son phấn, lòng ngài bỗng sôi sục những ham muốn điên cuồng.

- Hợp Đức! chóng ngoan nào, ta muốn... - Ngài dang rộng hai tay, đến gần nàng.

- Thôi đi người ơi! không còn ra sao nữa, mình xem trộm người ta tắm. - Nàng lại đẩy nhà vua ra.

- Hợp Đức! Hợp Đức! - Ngài lì lợm kêu lên. - Không nên như thế, hãy nhu mì một chút, Hợp Đức, để ta ôm nàng nhé.
- Đừng, cần giữ ý tứ. Bọn cung nữ đang tới, thiếp không muốn người cứ cuồng cuồng lên như thế.
- Thế, thế thì ta sẽ cho chúng đi hết...

Nói rồi ngài xông tới như hổ đói vồ dê non.

Từ ngoài bình phong có tiếng bầm vào.

Thanh Nga đem rượu tới, Hợp Đức nhìn cô ta khó chịu, Lưu Ngao ra hiệu cho cô ta đặt xuống. Rồi ngài tự thân lại rót một chén rượu.

- Hợp Đức! ta tiếp nàng một chén để tạ tội đây.

- Thiếp không uống! - Nàng ngúng nguẩy, ngồi lên long sàng, chiếc xiêm hếch lên, để lộ ra cặp đùi ngọc, nàng vội kéo xiêm che lại.

Lưu Ngao đã kịp nhìn, ngài cầm chén rượu bước lại.

- Hợp Đức, ta quỳ để tạ tội nhé? - Nói xong ngài gập người, quỳ trước mặt nàng.

- Người muốn để Thái hậu giết thiếp sao? - Hợp Đức cười vang - Hoàng đế lại quỳ trước một người đàn bà ư? - Nàng nói rồi, đưa tay đỡ chén rượu.

- Trước mặt nàng, ta không còn là hoàng đế. Hoàng hậu - Ngài lại quỳ xuống, ôm bắp chân nàng, áp mặt vào đầu gối nàng. Ta chỉ muốn làm một cung nữ hầu nàng tắm gội, tay cầm ngọc khuê...

- Đáng chết! - Hợp Đức khẽ day vào thái dương ngài.

Lưu Ngao cười, ôm lần lên cặp đùi nàng. Hợp Đức mắt đã ngả lẩn ra giường; ngài chồm vội lên trên...

- Người làm gì vậy?

Lưu Ngao như tên thợ săn đắc thắng, cọ cọ vào vành tai nàng.

- Ta biết, nàng lừa ta...

- Hừ! - Nàng lim dim mắt bỗng véo ngài một cái - Chính người mới lừa dối, giả tình giả nghĩa hôm nay nói đến con cua trong lỗ cũng bò ra, ngày mai đã trở mặt, lại hứa hão với người đàn bà khác.

- Ta chưa hề lừa dối ai. Hoàng hậu, với nàng lòng ta như nhật nguyệt... Lưu Ngao nói chân thành, rồi cười hi hi - tiếp - Ta vừa nói rồi đây ta chỉ có một ước nguyện làm tên hầu, cầm ngọc khuê cho nàng tắm...

- Lại bêm mép rồi! - Nàng đưa tay lên bịt tai, vẻ như phẫn nộ, nhưng mặt lại tươi cười - Người chẳng giống một hoàng đế...

Ngài cười xóa, không hề phản kháng, nhưng Hợp Đức lại tiếp tục truy vấn tội giả nhân giả nghĩa.

- Ta thề...

- Lại thề, hừ, chẳng được đâu, người chẳng đã thề với chị thiếp.

- Ta với chị nàng có gì không tốt? Nếu một hoàng đế khác, chắc chắn đã giết chị nàng rồi!

- Người giết cả thiếp đi! Người giết thiếp đi!

- Sao ta lại giết nàng, ngay cả việc của Phi Yến, ta cũng xá tội cho nàng, ta chẳng khoan thứ rồi sao?

- Khoan thứ? Hừ! Người đã bỏ rơi chị thiếp, thiếp biết, ít bữa nữa sẽ đến lượt thiếp.

- Thôi được! Hợp Đức! Ngày mai ta sẽ đến điện Chiêu Dương, vì nàng, ta sẽ đến với Phi Yến, và lại, nàng vẫn là hoàng hậu của ta, ta sẽ tới.

- Không phải việc của thiếp, hoàng thượng nên tự hỏi mình.

- Phải, phải - Hoàng đế trả lời cho xong chuyện, ngài đã quá mệt mỏi, tình cảm quá hưng phấn đã làm cạn kiệt sức lực của ngài.

Ngài thấy rất buồn ngủ.

Lưu Ngao lại nhớ đến Phi Yến. Hơn nữa ngài đã thề với Hợp Đức rất chân tình. Ngày hôm sau, hoàng đế đến điện Chiêu Dương, gặp lại Hoàng hậu.

Vì tới đột ngột, vì mặt tâm lý hoàng đế vẫn còn gọi lên vẻ khó chịu, khi nghĩ rằng lại tái diễn một sự việc không thể ngờ tới, nhưng Phi Yến đã biết được tin từ Hợp Đức báo đến.

Kể từ buổi gặp hoàng đế đầu tiên ở phủ Đệ Dương A, Phi Yến hoàn toàn không hề nghĩ tới quyền uy của nhà vua, nàng không thấy gì khác biệt giữa một vị hoàng đế với một người đàn ông bình thường khác, nhưng từ sau vụ việc Trần Thanh, nàng mới nhận ra uy lực sinh sát ghê gớm của vương quyền, lời nói "gần vua như gần hổ" cũng không phải là quá đáng, mọi sự sinh tử tồn vong của nàng đều nằm trong tay hoàng đế, từ đó, nàng nảy sinh lòng sợ hãi, sau cái chết của Trần Thanh, nỗi lo sợ đã biến thành hoảng loạn, xâm chiếm tâm hồn nàng.

Vì vậy, khi nhà vua đến, nàng phủ phục trước mặt ngài, lần đầu tiên nàng làm như vậy, hơn thế, nàng còn run lên bần bật. Lưu Ngao nhận thấy Phi Yến đã thay đổi quá nhiều, những gì quen thuộc, nét khả ái, kiều diễm đã mất, còn lại là sự run rẩy, ngài kinh ngạc đến nỗi quên cả nâng nàng đứng dậy.

Tổng quản Đông cung là Vương Thịnh thấy vậy, liền bước tới tâu:

- Hoàng hậu ngày đêm lo sợ...

- Hừ, đứng lên, - Hoàng đế khoát tay, cắt đứt lời hấn, ngài không muốn người ngoài xen vào việc riêng tư của mình.

Phi Yến đứng dậy, nở một nụ cười gượng gạo.

Hoàng đế vẫy tay một lần nữa mới bước vào trong điện, quay lại, nhếch mép nhìn Phi Yến.

Phi Yến hai mắt đầm lệ, cúi đầu, cất bước nặng nề. Lưu Ngao vẫn còn tưởng nhớ đến nàng, lòng đã vơi đi, ngài nghĩ: Đây là người đàn bà đáng thương ư? Ta đã đẩy nàng đến nông nỗi này...

- Phi Yến - Hoàng đế lên tiếng gọi.

- Bệ hạ - Nàng rơi lệ. Về bề ngoài của hoàng đế vẫn hiền lành như xưa, điều đó khiến nàng bình tâm trở lại. Nhưng sau lần xung đột căng thẳng chuyện giữa hai người diễn ra thật khó khăn và gượng gạo. Gọi nhau một tiếng rồi im lặng. Hai người không biết nên bắt đầu từ đâu, Lưu Ngao nghiêng ngó, Phi Yến chỉ cúi đầu.

Vương Thịnh và Phàn thị nép sau rèm lặng lẽ theo dõi, thấy tình cảnh đó, Phàn thị hích tay hấn. Vương Thịnh hiểu ý, bước ra sắp xếp đồ nhắm.

- Phi Yến - Hoàng đế cất tiếng phá tan sự im lặng - Ta uống một chén nhè, lâu lắm ta không nghe nàng đàn.

Phi Yến cạn một chén rượu, rồi bước tới cây đàn, so dây, tiếng đàn thánh thót vang lên.

Lưu Ngao lơ đãng, chỉ thấy buồn, không mấy hứng thú, uống luôn hai chén, bước tới, đứng sau lưng nàng.

Phi Yến nghe hơi thở của vua bèn ngừng tay quay đầu lại, nhà vua tiến lên một bước, nàng gieo mình vào lòng vua, khóc rống lên.

- Phi Yến, Phi Yến - Lưu Ngao vỗ vai nàng, định cất lời trách móc lại thôi.

- Bệ hạ! thiếp nghĩ rằng, không bao giờ người còn đến nữa - Nàng nhắm mắt nức nở nói.

Thật khó trả lời, hoàng đế không muốn trở lại chuyện đau lòng cũ, nhưng không có gì nói, chỉ đứng ngây người, thờ dài, biểu thị nỗi buồn và lòng yêu giận xót xa.

Lòng Phi Yến cũng nặng trĩu. Nàng muốn bịa ra một cái cớ để giải thích cho khớp với lời tâu của Vương Thịnh. Nhưng tình thế hiện tại

không phù hợp, khiến nàng không thể cất lời.

Nàng dùng dằng.

- Phi Yến - Lư Ngao gọi thẳng thốt.

- Bệ hạ - Nàng kéo tay áo lau nước mắt, nặng nề nói: thiếp phạm trọng tội, khiến bệ hạ không vui...

Chuyện cũ làm vua đau đớn, ngài nói giọng dài ra:

- Thôi, chuyện đã qua rồi, nàng đừng nói nữa, trong cung tai mắt rất nhiều, rồi bé xíu ra to.

- Thiếp không xứng ngôi Hoàng hậu.

- Phi Yến - Hoàng đế lại thở dài một tiếng.

Hai người ngồi đối đáp chùng chằng, nặng nề, Vương Thịnh cùng Phàn thị đều lo lắng. Mụ ta thì thầm:

- Hoàng hậu sao hôm nay ngốc nghếch thế, hoàng đế đã bỏ qua rồi, việc gì còn day lại!

- Hoàng hậu đáng thương, bà ấy còn hoang mang, chưa thật yên lòng! - Vương Thịnh nói nhỏ.

- Trước đây thông minh lắm cơ mà! - Phàn thị chép miệng.

Sau vụ Trần Thanh, quả thật tâm hồn Phi Yến đã rời rời, tri tri, nàng đã mất đi sự hấp dẫn với đàn ông vốn có của mình, mất đi cả nghệ thuật chiều chuộng bên chiều rượ, nàng như một người con gái thông thường.

Lư Ngao thấy chơi voi trong một khoảng trống không bờ không bến, có vật gì đè nặng trên người, ngài mệt mỏi rồi không cưỡng lại được, ngay cả rượu cũng không làm ngài phấn chấn lên nổi, ngài ngáp dài và nói:

- Phi Yến, ta muốn nghỉ một lát.

Nói rồi hoàng đế vươn người đứng lên.

Phi Yến không tỏ thái độ gì, đỡ đỡ đứng lên theo, tự tay tháo giày cho nhà vua.

Hoàng đế lại đến, người ta ngờ rằng hoàng hậu sẽ lại được ngài ban cho ân sủng như xưa. Nhưng Phi Yến không sao nắm vững được, mà ngược lại càng làm cho khoảng cách giữa hai xa dần hơn. Cuộc trùng phùng như thế phỏng có ý nghĩa gì? Bên ngoài cung, Phàn thị cứ thở vắn, than dài. Lư Ngao ngủ khá lâu ở điện Chiêu Dương, khi tỉnh dậy trời đã nhập nhoạng hoàng hôn.

Phi Yến sắp đặt một bữa yến tiệc thịnh soạn hai người đã thấy vui vẻ, so với buổi sáng tình hình đã có chiều hướng tốt. Tuy vậy, giữa họ vẫn có một khoảng cách bức, chưa thể gần gũi lên nổi. Xem ra, khoảng cách ấy, lúc này vẫn chưa thể rút ngắn lại được.

Triệu Phi Yến và hoàng đế cùng một giường trong đêm trùng phùng ấy, nhưng nhà vua vẫn không có gì thay đổi. Ngài ngủ ngon lành trong khi Phi Yến không sao chợp mắt được. Bao nhiêu nỗi niềm xót xa, suốt đêm nàng thấy mình như một con thuyền, trôi nổi giữa đại dương sóng gió dập vùi, không biết rồi sẽ trôi giạt về đâu?

Cũng không biết ngọt ngào cay đắng hóa phúc ra sao? Nhưng trong cơn chập chờn với nỗi đau nặng trĩu ấy, hình ảnh Trần Thanh lại hiện về, lúc thì một hình bóng khỏe mạnh, có lúc máu chảy rờn rờn trên thân chàng. Nàng chập chờn dưới cái bóng ảo ảnh đó. Nhưng nàng lại nghe tiếng ngáy khò khò của một người đàn ông sát cạnh mình.

Đêm ấy, đêm bắt đầu một giai đoạn mới của một đời người, cũng như bất kỳ một đêm nào trước đây, áp ủ trong lòng nó một ngày mai.

Trong một căn phòng nhỏ ở phía ngoài cung Thang Tuyền, Phú Bình hầu Trương Phóng nguyên giữ chức Thị trung đang chờ để được tiếp kiến Hoàng đế.

Anh chàng Trương công tử nổi hào phong nhã khôi ngô tuấn tú nhất thành Tràng An, do vì xung đột chút quyền lực nhỏ bé trên vũ đài chính trị ở chôn hoàng thất mà bị biếm về phương bắc, thời gian tuy chưa bao lâu, nhưng Trương công tử nom có vẻ tiêu tụy lắm. Hai viên nội thị đang trò chuyện với hắn - Trương Phóng với chúng vẫn còn mối quan hệ thân thiết trước kia. Tuy xa cách một thời gian, nhưng xem ra cỏi mở chuyện trò tâm đắc lắm. Hai viên nội thị đang trò chuyện với hắn - Trương Phóng với chúng vẫn còn mối quan hệ thân thiết trước kia. Tuy xa cách một thời gian, nhưng xem ra cỏi mở chuyện trò tâm đắc lắm. Trương Phóng thì thăm dò hỏi tình hình trong cung đình mấy lâu nay ra sao. Hai viên nội thị kể hết mọi việc về hai chị em nhà họ Triệu trong cung cấm làm cho Trương Phóng thấy lo lắng trong lòng, trầm ngâm một lúc lâu không nói nên lời.

- Thừa Phú Bình hầu, hoàng đế của chúng ta đã đổi tính nết quá nhiều rồi đấy.

- Ờ... ờ... Hắn thuận mồm đáp vậy nhưng đầu óc lại nghĩ cách ứng phó với nhà vua, đồng thời cũng băn khoăn về nguyên nhân tại sao Triệu Phi Yên lại đến nông nỗi như thế.

Hai viên nội thị thấy câu chuyện không mặn mà đành im lặng nhìn Trương công tử đầy vẻ phong trần so vai cười nhẵn nhụi. Vừa lúc, trên hành lang có tiếng chân bước, một viên nội thị hiện ra trước cửa phòng, thân mật vẫy tay về phía Trương Phóng nói:

- Được rồi, hoàng thượng vừa mới trông thấy, sai tôi truyền lệnh hãy chờ đã.

Thế là Trương Phóng được khấu kiến hoàng đế nhà Đại Hán vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ ngắn trong một căn phòng ở cung Thang Tuyền. Từ trước đến nay, Trương Phóng vốn là sủng thần của nhà vua. Đã lâu, hắn không những thấp túng với hoàng đế khi vi hành, mà có khi ở trong điện, hoàng đế còn gọi hắn vào ôm vai bả cổ tán gẫu nữa. Do vậy mà biết được mối quan hệ giữa hai người, cũng do vậy, khi Trương Phóng khấu kiến, thái độ thân mật tùy tiện, Lưu Ngao dụi mắt, ngáp dài, ngài hoàn toàn không có nghi vệ của một ông hoàng đế khi chiếu gọi các đại thần khác. Sau khi ngáp dài mấy cái liền, hoàng đế mới ể oải gọi hai tiếng Trương Khanh rồi tự nói một mình: "Chẳng biết thế nào, chứ mãi như thế này thì chán lắm".

- Bệ hạ vẫn khỏe mạnh như thường mà - Trương Phóng khom người đáp lại lời nhà vua lầm bầm ca thán đó. Đã lâu không thấy lòng nhan, nhưng bệ hạ vẫn khỏe mạnh như xưa đây thôi.

- Đúng thế không? - Lưu Ngao lại ngáp một cái nữa. - Cũng có thể như thế, hòa khí của ta vẫn còn vượng lắm. Xem ra thì nhà ngươi cũng chẳng gây đi bao nhiêu, ở đất Bắc không được yên vui như ở Tràng An chứ?

- Đi khỏi đất Tràng An, ai mà không tiêu tụy đi cơ chứ? - Trương Phóng cười cợt. ở nơi đất Bắc, việc công và tư, đều lẫn lộn nhào nhào hết cả ạ.

Thế là Lưu Ngao phá lên cười, nói tiếp:

- Lần sau, nếu cần phải biếm anh đi, ta sẽ tống anh về Giang Hán làm phán quan đấy nhé.

- Thừa bệ hạ, thần vừa mới về, đã phải biếm đi sao? - Về mặt Trương Phóng buồn thiu. - Bệ hạ, người có thể không bắt rời khỏi Tràng An là hay nhất.

- Hãy ngồi xuống, chúng ta không thể xa cách như thế này được nữa đâu. - Lưu Ngao nói, thờ mạnh một cái - Trương Khanh, chính thực là ta muốn phải qua một năm mới triệu hồi nhà ngươi. Nhưng, những ngày gần đây, ta buồn quá thể, rất muốn cùng với nhà ngươi trò chuyện.

- Tâu Bệ hạ. - Trương Phóng ngồi xuống, ngáp ngừng nói - Chuyện quốc sự hay là chuyện riêng tư ạ?

- Ta tìm ngươi về, tất nhiên chỉ vì chuyện riêng tư rồi - Lưu Ngao thờ dài đánh sượt - Chuyện quốc sự, vốn như thế đấy, ta là hoàng đế, không thay đổi tí gì hết, ngươi có giúp cũng không giúp được, còn như việc riêng, chà, ta phiền lòng quá.

- Thừa bệ hạ, là vì... Hắn kéo dài giọng.

- Chị em Triệu Phi Yến! - Lư Ngao bối rối tiếp - Người vốn là người giới thiệu đầu tiên, nói ra một lời không thể hết được.

Trương Phóng đã biết hết chuyện qua mồm mép của bọn nội thị rồi, nhưng lúc này, hấn vẫn làm ra vẻ giật mình, ngơ ngác nhìn nhà vua à lên một tiếng.

- Chị em nhà ấy gây phiền hà cho ta nhiều quá, ta không biết nên xử trí ra sao đây! Theo lý thì Phi Yến có chết nữa cũng không oan.

- Thừa bệ hạ, hoàng hậu đã thế nào rồi ạ? - Hấn làm ra vẻ hốt hoảng hỏi - Phạm tội gì kia ạ?

- Có thể chẳng phạm tội gì, mà cũng có thể là phạm. Lư Ngao lắc lắc đầu, đầy vẻ buồn phiền bối rối - Nói chung, nàng làm ta tổn thương quá.

- Thừa bệ hạ, thần có thể nghe được tỏ tường không ạ?

Lư Ngao gật đầu, thông thả kể hết từ đầu đến cuối câu chuyện Phi Yến, rồi có lẽ do phải giữ thể tôn nghiêm của mình, ngài nói thêm - Có người nói hoàng hậu vì câu tự mà uống thuốc của cái nhà tay Trần Thanh đáng chết ấy - Ma quỷ thật - Đáng tiếc, lúc ấy ta không bình tĩnh suy nghĩ, giết tuốt cả hấn và cha hấn là Trần Sùng cùng cả lũ nhà hấn nữa, nếu lui lại nhân chứng ấy thì rất có thể gây nên chuyện đổ vỡ tày trời nữa kia.

Trương Phóng tỏ ra kinh hãi và thương xót, một lúc sau mới thì thầm hỏi:

- Bệ hạ đã đem giam Hoàng hậu lại rồi sao?

Lư Ngao vò đầu, không trả lời ngay câu hỏi ấy.

Đối với Trương Phóng thì đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Phi Yến là người tình cũ của hấn, hơn nữa, cũng lại còn là một mối vốn liếng chính trị. Bất luận thế nào, thì hấn cũng phải đem hết sức mình ra gỡ tội cho Phi Yến.

Lúc ấy, hấn trầm ngâm quan sát nhà vua chỉ thấy trên gương mặt ngài đầy vẻ ân hận và bối rối, nhưng không có ý giận thật sự, do vậy hấn suy nghĩ rất lung, nhận ra rằng nhà vua vẫn còn có tình yêu với Phi Yến. Vì thế, hấn vẫn không nói gì. Dùng sự im lặng để buộc nhà vua phải bước thêm một bước tỏ rõ thái độ của mình. Hấn sẽ tùy đó mà ứng biến.

Nhà vua không thể giữ mãi thế im lặng lâu dài, cuối cùng ngài nói:

- Đem giam hoàng hậu chẳng qua là cái thế bắt buộc. Để cho nàng không làm việc tà nữa, uống thuốc cầu tự, gài gủi bọn đồng cốt nhảm nhí, theo phép nhà Hán là tội đáng chết. Chỉ đem giam cầm thôi là quá khoan hồng rồi đấy! Nhưng, ta thấy lòng bất nhẫn, vì thế mà ta rất phiền não.

Trương Phóng chỉ còn biết rên lên một tiếng trong cổ để trả lời.

- Trương khanh, ta không bằng lòng về nỗi không nở nhần tâm của ta. Ồ - Ta lại không có cách nào làm cho lòng ta sắt đá đi được, nàng nói chung là một cô gái đáng yêu! Hãy còn... hừ... Hãy còn vấn đề...

- Hãy còn vấn đề gì? Thừa bệ hạ. - Trương Phóng đã hỏi một câu rất đúng lúc.

- Ồ... Trên gương mặt u ám của Lư Ngao hiện lên vẻ tươi cười - Trương Phóng, người tuy phát hiện ra được Phi Yến, nhưng người vẫn còn hồ đồ lắm! Trương khanh, em gái hoàng hậu - A! Cô em của nàng... - Ngài bật lên tiếng cười đắc ý nói tiếp - Đó là một cô gái miễn so sánh.

A! Người không lưu ý mà chính ta lại phát hiện ra được vẻ giai lệ của nàng...

- Thừa bệ hạ. - bây giờ mới nghe đây ạ. - Trương Phóng cười hi hi. Lúc này thì hấn đã hiểu. Sở dĩ Phi Yến không bị giết chết là do cô em đã đưa tay ra đỡ cho rồi. Đoán thế, lập tức hấn nắm được hết mọi sự thực ngay!

Nhà vua nói:

- Hai chị em, mỗi người mỗi về, từ khi Phi Yến xảy ra chuyện, một mặt là ta không nở nhần tâm, mặt khác cũng là vì có cô em. Nàng đối với

chị rất tốt. Nếu ta xử trí Phi Yến tất sẽ làm nàng đau lòng, thậm chí còn hủy hoại mất một con bé đáng yêu nữa.

Bây giờ thì Trương Phóng đã rõ, yên tâm rồi. Vì thế, hần nhẹ nhàng nói:

- Tâu bệ hạ, thần cho rằng phải có uy phong của người đàn ông. Hơn thế lại phải có uy phong của bậc quân vương.

- Uy phong của nhà vua đối với đàn bà, tuy thắng cũng không mạnh. - Lưu Ngao cười hi hi lắc đầu nói - Bất tất phải dùng uy, hơn nữa, thấy Hợp Đức, ta cũng hết cách đem cái uy ra nữa kia.

- Sao cơ ạ? - Trương Phóng tỏ ra hết sức thích thú - Triệu Hợp Đức có sức mạnh gì khủng khiếp đến nỗi khiến bệ hạ, hoàng đế của thần không còn uy lực nữa kia ư?

Hồi 13

Lúc này tất cả mọi sự phiền não của nhà vua bay biến mất, ngài đặc ý cười vang, uống một hớp nước cho nhuần giọng nói tiếp: - Nói cho người biết, ta đã phát hiện được một cơ thể con người đẹp nhất trần gian, chính là nàng Hợp Đức! Có một lần ta nhìn trộm nàng nằm. A ha! Đúng thế! Đáng ra là cho phép nhà ngươi ngắm một tí kia. Đáng tiếc điều đó lại không thể được.

- Thưa bệ hạ, nàng Chiêu Nghi của bệ hạ, như thế thì tội thần đáng chết. - Trương Phóng ườn vai cười.

- Lúc này không phải là lúc bàn đến đạ quân thân. Nói chung lại, thế là tuyệt vời.

Trương Phóng chấp tay làm một động tác chấp nhận, sau đó hần nhẹ nhàng nói:

-Sự tế ngộ đó của bệ hạ phải là hạnh phúc phi thường a! Sao lại còn phiền não nữa kia? Đó chính là điều thần không hiểu nổi?

-à! Phiền não và hạnh phúc là hai cái bảo thai không thể tách phưng - Lưu Ngao nói đầy cảm khái. - Sau khi phát sinh ra cái chuyện kia của Phi Yến, ta bỏ rơi nàng mấy ngày, Hợp Đức không chịu buộc ta phải trở lại với nàng như cũ. Ta kỳ thực cũng rất thích Phi Yến, nhưng sau sự kiện gặp lại ta với nàng trở nên lạnh nhạt với nhau. Nói thực tình, lòng ta vẫn nghi ngờ, mà nàng lại hình như hết hoảng sợ hãi, nàng càng hoảng hết sợ hãi lại càng làm thêm lòng nghi ngờ của ta.

-Tâu bệ hạ. Vậy thì có sao đâu! Đàn ông đối với đàn bà, lấy sự quang đại làm đầu, hà tất chấp nhặt làm gì? Hơn nữa, bệ hạ đem hai chị em họ Triệu vào cung, là để hành lạc, hà tất phải mua não chuốc sầu vào thân?

- Ta cũng đã tự giải thích cho mình như thế, nhưng mắc mớ hiềm khích là hai phưng diện ấy! Trương khanh, thái độ của Phi Yến hoàn toàn thay đổi hẳn, nàng mất hẳn phong độ xưa kia. Nàng cũng không tăng thêm sự chiều chuộng yêu kiều như xưa, cứ lơ lơ ra...

-Có thể là nàng sợ.

-Cũng có thể, nhưng như thế thì còn hứng thú gì nữa. Trương khanh, ta đã có nàng Hợp Đức đáng yêu khi ta bị mất đi cái nàng Phi Yến thuờ xa xưa.

Thế là Trương Phóng phá lên cười thoải mái:

-Cả và bàn chân gấu, bệ hạ thế đủ ả, lại có thêm Hợp Đức nữa, thật là thoải tình rồi đấy thôi.

-Nhưng, giữa đó lại có vấn đề mới chết hứ. Hợp Đức không muốn ta bỏ rơi chị, rốt cuộc có lúc ta hoá rơi vào giữa khoảng không. ở Chiêu Dương thì chán ngắt, tìm Hợp Đức thì bị cự tuyệt. -Lưu Ngao nói, đứng lên rồi quay lại tiếp. Trương khanh, người đến vừa đúng lúc ta đem đến mọi chuyện nói hết cho người rồi đó, người hãy đi tìm Phi Yến trò chuyện, hy vọng có thể cải thiện được tình thế.

-Thần đơn độc đi gặp Hoàng hậu sao? Trương Phóng có ý tỏ ra kinh ngạc. - Thế này sẽ làm cho thần khó xử lắm! nếu xảy ra chuyện gì, có thể đến chức Bắc đại úy của thần cũng không còn nữa. Bệ hạ lấy lượng từ bi...

- Thái hậu không biết gì đâu, người an tâm. Sau nữa ở các triều trước, các đại thần đến thăm hỏi Hoàng hậu thì cũng chẳng có chuyện gì. Thế này nhé, Thuần Vu Trường và nhà người cùng đi.

Vì thế, đến ngày thứ hai, Trương Phóng và Thuần Vu Trường kéo nhau đi gặp Triệu hoàng hậu. Triệu Phi Yến không còn cái phong độ như trước. Sự dả kích về mặt sinh hoạt trong cung đình khiến nàng thay đổi nhiều. Nàng như đã nhìn thấy tiền đồ của mình quá ảm đạm. Hoạc già, nàng đã mất hết hy vọng đối với cuộc đời mình. Vì thế, thần sắc củ nàng đầy vẻ u ám nặng nề, một không khí buồn lo vát quanh nàng. Khi hai người đến gặp, Triệu Phi yến không hề lộ một thái độ gì, tỏ ra oán hận và đau đớn. Thuần Vu Trường tự nhiên nhận ra giữa Trương Phóng và Triệu Phi Yến rất không bình thường. Hần nhận ra rằng mình có mặt ở đây là bất tiện, liền tìm cớ rút lui, rù Vương Thịnh đến

trườn sau điện Chiêu Dương ngắm hoa.

Triệu Phi Yên đợi Thuần Vu Trường đi rồi thở dài nặng trĩu nói:

-Ngờ đâu, hai chúng ta lại còn được lại nhau.

-Hoàng hậu, hôm qua, hoàng thượng và tôi có nói chuyện - Trương Phóng ôn hoà và thận trọng nói tiếp. - Hoàng Thượng đối với những kiện không vui nho nhỏ trong cung đình, ngoài đã cho vào quá khứ rồi.

-Vào quá khứ... Nàng nhắc lại ba từ này với giọng trầm trầm. Thốt nhiên nàng run lên, nhắc lại một lần nữa - Vào quá khứ, mọi hoan lạc và hạnh phúc vào quá khứ rồi.

-Hoàng hậu- Trương phóng đưa mắt nhìn ra xung quanh về không yên, yêu cầu nàng nói nhỏ lại.

-Cung đình- Nàng không tiếp thu lời khuyên của hắn, kích động nói - giống như một nhà tù. Xưa kia, tôi tưởng đó là thiên đường, bây giờ hồi lại không kịp nữa.

-Hoàng hậu, ý tôi là mọi sự đã hỏng ấy, chuyện không vui ấy đều đã vào quá khứ rồi. Bệ hạ đối với hoàng hậu, vẫn không hề có gì thay đổi cả, người hy vọng vẫn lại như xưa.

-Hừm! nàng cười một tiếng lạnh lùng. người đối với tôi vẫn không thay đổi? bây giờ người chỉ cần có cô em của tôi thôi. Nếu có thể, ông ấy sẽ lấy cái đầu Hoàng hậu của tôi để dâng cho Hợp Đức.

-Hoàng hậu - Trương Phóng cân nhắc rồi từ từ nói - Nàng không phải là người đàn bà không lịch lãm, ở trường hợp này nàng cũng không có cách gì tự xử được nữa kia. Đối phó với mọi người đàn ông bình thường không thể dùng biện pháp nhất định được, nhưng riêng với hoàng thượng thì lại cần một cách nhất định, chỉ cần để ngài vui lòng, mọi việc sẽ giải quyết được hết.

Phi Yên lắc đầu, miễn cưỡng trấn tĩnh lại, mỉm cười chua chát: - Tôi đã mất đi một phần của cái gì là tôi, của riêng tôi để thường mình biến thành một con ngọc, mà cũng có thể trở nên xấu xí nữa.

Trương Phóng chăm chú nhìn nàng. nàng không có vẻ suy sụp, nàng vẫn xinh đẹp như xưa. Nhưng trên gương mặt nàng đầy vẻ sầu muộn và lo lắng, lại còn có vẻ giận hờn.

-Tôi sẽ bị đào thải, tôi sẽ bị chết. Trước khi chết, còn được gặp anh, thế là tốt. Phi Yên đứng lên đi đến bên cạnh Trương Phóng, giận hờn nói. Trương Công tử. Bất luận thế nào ông ta cũng bị tôi lừa dối. Ông ta tưởng bà Hoàng Hậu của mình trinh trắng. Hừm! Ngài không biết là chính đứa bê tôi Trương công tử của mình...

-Phi Yên!- Trương Phóng phát khiếp lên, hắn gọi đúng tên nàng, vội vàng ngăn nàng lại. Xin thận trọng! Chúng ta đều sẽ chết không có đất chôn đây!

-A! Xin lỗi, tôi đã quá đà, tôi không muốn hại anh - Phi Yên lạnh lùng nói - Xin lỗi, Trương Công tử.

Trương Phóng toát mồ hôi lạnh. Hắn không dám tiếp tục câu chuyện nữa, nhưng nhiệm vụ đã xong, lại không thể lập tức đi ngay được, hắn đứng lên, để trấn an, nhẹ nhàng nói với nàng.

-Hoàng Hậu, hoàng thượng đối với chuyện cũ tuy có phân suy nghĩ thế này thế nọ, nhưng đối với nàng, ngài vẫn không hề thay đổi! Người bảo tôi từ sau khi xảy ra chuyện không vui kia, người nhận ra thái độ của nàng đã khác lắm...

-Ta khác rồi sao? - Phi Yên quay người lại.

-Đúng thế - Trương Phóng nói giọng trầm xuống. Chính tôi, lúc này cũng nhận thấy thế, nàng âm trầm hơn trước, buồn lo hơn trước. - hần cúi đầu xuống nói tiếp giọng nặng nề - Phi Yên, quan hệ của chúng ta khác nhau, tôi xin nói thực cây này, địa vị ngay nay của nàng, trăm ngàn

người đàn bà mơ ước mà không bao giờ đạt được! Ngay ở Hợp Đức cũng muốn ngàn lần không với tới, hoàng thượng đã phong nàng làm Hoàng hậu, người không thể phê truất được, chỉ cần nàng khéo cư xử, một ngày tươi đẹp sẽ trở lại với nàng thôi.

Phi Yến trầm ngâm không đáp lại ngay. Vì thế TRương Phóng khuyên nàng hãy ngồi xuống, lại nói tiếp đầy đủ bức thiết.

-Hoàng thượng của chúng ta xử sự như thế tốt đấy. Nếu vào Vũ Đế, nàng đạ bị tiêu rồi. Phi Yến, bỏ quá cho lời nói thẳng, nàng cũng hơi bướng bỉnh đấy.

-Ta bướng bỉnh- Phi Yến phản đối về bất bình. Ta chỉ tìm có mỗi Trần Thanh, còn ông ấy? Trong hậu cung có bao nhiêu cô gái?

-Phi Yến, đối với hoàng thượng, chúng ta không thể kiêu cá đối bằng đầu như thế được. Và lại chuyện cũng đã qua rồi, nàng phải vì tương lai mà suy nghĩ, giành lòng yêu mến ủa hoàng thượng. Còn bây giờ, hoàng thượng chưa hồi phục lại được tình cảm đối với nàng như xưa. Phi Yến cảm thấy hoang mang. Từ sau khi gặp phải chuyện đau xót, tài trí của nàng cũng theo đó mà mất dần đi, nàng nhìn Trương Phóng bối rối. Mặt khác bây giờ lại đi ông ẹo để giành sự sùng ái, thật đáng xấu hổ. Mê hoặc, chỉ nên dùng một thể lại có hiệu quả nữa đâu. Bình sứ đã vỡ dù gần xuống. Bên ngoài Thuần Vu Trường từ đằng xa đang nửa liền vội vàng nói: - Nàng biết Hợp Đức thế nào không? Hoàng thượng mê cô ta là do một lần thấy cô ta tắm. ồ! Đó cũng là vận may của Hợp Đức.

Thuần Vu Trường đã bước lên thêm. Phi Yến muốn truy vấn chuyện xem tắm trộm cũng không kịp nữa đành gật đầu trả lời:

-Để ta xem xem đã! Người có thể đi được rồi đấy!

Trương Phóng dặt tay Thuần Vu Trường theo Vương Thịnh ra khỏi cung Chiêu Dương.

Triệu Phi Yến rất hồ nghi, chuyện nàh vua xem tắm trộm, chưa một ai bảo cho nàng biết. Dần Dần nàng ngờ rằng cô em đã có âm mưu giành giật cái cương vị hoàng hậu của nàng. Con ghen bỗng bùng lên, nàng nghiêng răng thờ dàu giận dữ. Một lúc sau, Phàn Thị bước vào nhẹ nhàng hỏi:

-Trương thị trung đến nói chuyện có phải hoàng thượng có ý chỉ đặc biệt không?

-Hoàng thượng có ý chỉ đặc biệt?- Phi yến cười nhạt - Có đấy! Ngài muốn phế truất ta, lập cô em gái ta lên làm Hoàng hậu.

Phan thị đứng đờ ra, nhưng lập tức bà ta nghe thấy giọng nói giận dữ của Phi Yến, tuy còn ngạc nhiên nhưng nghe khẩu khí của nàng, bà ta biết Hoàng hậu có một sự ngộ nhận sâu sắc với Hợp Đức. Bà ta cảm thấy quá rối ren, thờ dài lấc đẩu không còn biết nói gì nữa.

-Thế nào? - Phi Yến vẫn cười nhạt - Bà không phải quan tâm làm gì. Hợp Đức làm Hoàng hậu cũng chẳng hại gì đến bà đâu?

-Hoàng hậu - Phàn thị nói đầy vẻ nghiêm túc. Người đã lầm rồi.

- Ta lầm thế nào? Phi Yến quắc mắt lên rồi bồng cúi đầu xuống, nói nhỏ với chính mình. - ừ có thể nói ta đã lầm, ta đưa nó vào cung, cùng hưởng vinh quang phú quý, ai ngờ phú quý làm lòng người thay đổi, nó lại có mưu đồ cả với ta nữa ư! ôi!

-Hoàng Hậu! Chiêu Nghi không phải là con người như vậy! Đối với bà. Ôi! Ngang hết sức ủng hộ bà - Lần xảy ra câu chuyện kia, nếu không có Chiêu Nghi có thể sẽ đi đến một hậu quả không biết đây mà lường, những điều đó thần đã nói với Hoàng hậu rồi. Lại ganà đây, nàng thường nêu lên với hoàng thượng muốn hoàng thượng trở về điện Chiêu Dương.

-Nó có lòng tốt thế ư? Phi Yến ngẩng đầu nhìn trời như thể không tin - Nó lại có lòng tốt đến thế nữa kia?

-Hoàng hậu, người không nên nghi ngờ oan cho cô ấy - Phàn thị kêu lên đầy thống khổ.

-Tâm lòng của Chiêu Nghi quả là có thể thề với trời đất được. Vì hoàng thượng không đến cung Chiêu Dương nên cô ấy không cho hoàng thượng đến gần mình nữa cơ đấy. Ngài bị nàng cấm cửa mất những hai ngày liền. Chiêu Nghi lại dùng đủ mọi cách, mọi hình phạt để bắt hoàng thượng phải thua đấy nữa kia.

-Nó, cái con Hợp Đức mà có chuyện thế ư?- Phi yến xúc động quay ngulời lại túm lấy Phàn thị hỏi- Có đúng thế không? Nó đã vì ta há?

-ò, đúng thế quá đi chứ ạ. Chiêu Nga lại còn bảo: Nếu bà chị không hạnh phúc, nhất định nàng sẽ chuy xuống đất - Phan thị xót xa nói tiếp - Mỗi lần Chiêu Nghi trong thấy thần đều hỏi đi hỏi lại tình hình của Hoàng Hậu. Nàng lại còn đi luôn luôn nhắc cho hoàng thượng ta, khi vui khi giận, là nàng chỉ cần bà chị được yên ổn giàu sang.

-Nó... nó.... Trương phút chốc, Phi Yến tự thấy mình nhỏ bé, đáng thương và sau lắm, nàng run lên và cuối cùng bật khóc rung rức.

-Hoàng hậu, hai chị em người ở trong cung, hay chỉ là một thôi, cùng chung hoạ phúc, dù muôn vàn người cũng khôn nghi ngờ tấm lòng của Chiêu Nghi.

-ta không nên! Ta không nên!

Phi Yến lau nước mắt, nói tiếp đầy hồ thẹn - Ta phải đi gặp nói cho nói biết tâm địa của ta thật ti tiện.

-Không ạ! Phan thị vội vàng ngăn lại. Việc này từ giờ không nên nêu ra nữa, thần sẽ không nói, người cùng bắt tất phải nói, nghi ngờ tan rôi, mọi người lại như xưa, hà tất phải nói làm gì.

ừ, Phi yến dần dần nghe ra, ngồi xuống, nàng thốt nhiên lại nhớ đến chuyện Hoàng đế nhìn tẩm trộm, không thềm nghe Phàm thị nói nữa.

Một lúc sau, nàng từ từ hỏi. Nghe có lời đồn nhảm rằng hoàng thượng chạy đến nhà tắm xem Hợp Đức, đúng thế không?

-Ồ! Một lần lâu rồi, Hoàng thượng tự đến ngắm Chiêu Nghi tắm.

Phi Yến muốn hỏi Phan thị tại sao không báo cho mình biết chuyện đó, nhưng nàng nghĩ đó là chuyện riêng trong buồng thê, không tiện nói.

Và lại, hỏi vậy, cũng tổn thất đến sự tôn nghiêm của chính mình, nhưng nhịn không được. Chuyện xem tắm làm Phi yến suy nghĩ không ít, nàng quy cho nàng sơ dĩ Hợp Đức được Hoàng Thượng sủng ái là vì ngẫu đã xem nàng tắm. Phi Yến nghĩ, ta cũng phải để hoàng thượng ngắm nhìn...

Phan thị ở bên cạnh, cũng cùng một nghĩ như Phi Yến, làm sao để Hoàng hậu lại được nhà vua sủng ai như xưa. Hai người cùng một ý ngầm, không nói ra. Lâu sau đó, Phi Yến cởi dây lưng, sai Phan thị tìm quần áo để thay.

-Hoàng hậu đi đâu ạ?

-Ta đi ra vườn dạo chơi một chút, buồn đến chết mất.

Buổi chiều, trong vườn thượng uyển thật là tĩnh mịch, ánh mặt trời chiếu xiên lên dây lan can ngọc thạch soi bóng xuống thâm cỏ, nàng từng bước, từng bước men theo suối nước quanh co mà đi, một nội thị đu theo hầu, đó là viên Tổng quản Vương Thịnh.

Đến bên cầu chín khúc, dưới bóng một cây to, nàng dừng lại. Gió nhẹ lay động thỏi chiếc váy dài của nàng xoè ra như một chiếc chuông.

Nàng ngẩng đầu lên một chiếc cột đồng lớn trên Thông Thiên đài lấp lánh ánh sáng phóng lên tận tầng mây. Nàng thầm nghĩ: Vào không thời igna khi ta rời khỏi phủ Đệ Dương A công chúa và vào cung, đã từng sống ở thôn Thiên đài. Đó là quãng đời đẹp nhất, hạnh phúc nhất của ta, người với người không hề có nghi kỵ gì nhau, chỉ có niềm vui không chút lo âu. Bây giờ ai để mà lại như ngày nay? Ngang lại nghĩ đến Trương Phóng cũng có đến mấy lần. Vì vậy, nàng bỗng nhiên quay lại hỏi:

-Vương Thịnh, vừa rồi khi người tiễn Trương Thị Trung ra, hai người có nói gì không?

-Trương thị trung nói gì, Thuần Vu Trường lại bảo Hoàng hậu khác ngày trước lắm ạ! - Vương Thịnh chậm rãi thưa- Thuần vu trung nói Hoàng hậu không hoạt bát như trước ạ!

Thái độ của Hoàng hậu nghiêm túc hơn trước ạ!

-Thế Trương thị trung trả lời thế nào? -Phi Yến hỏi lại.

Trương thị trung cười. Thuần Vu thị trung nói:

-Làm Hoàng hậu thì phải nghiêm túc chứ? - ông ta lại còn thêm: Nghiêm túc thì mất đi về thanh xuân.

-Hừ! -Phi Yến nhắc lại, ba tiếng "về thanh xuân" gặt đầu tàn đống, nâng cho rằng lời phê phán của Thuần Vu Trường có phần đúng. Vì vậy, nàng chậm chậm hỏi lại: -Hai vị kia còn nói gì nữa không?

-Không ạ! -Vương Thịnh kéo dài giọng, rồi quay lại nói - Thuần Vu thị trung còn thêm một câu: "Đó là ở chỗ cung Trường Tín bảo thể".

Cung Trường Tín là nơi Thái hậu ở. Phi Yến nghe thấy sợ quá, vội vàng hỏi ông ta nói gì?

-Không quan trọng đây ạ! - Vương Thịnh cười hi hi -Thuần Vu thị trung nói đùa: ông ta chỉ về phía cung Trường Tín hỏi Trương Thị trung rằng, rồi đây Hoàng Hậu và Chiêu Nghi, ai là Thái hậu? Trương thị trung cười âm lên, không dám đoán, còn Thuần Vu thị trung cũng không nói thêm.

-Ồ, Phi Yến buông một tiếng thờ dài. Nhìn về phía cung Trường Tín hùng vĩ và huy hoàng. Nàng nghĩ đến Thái hậu ở trong cung. Nàng dặn dò Vương Thịnh:

-Người lên tâu, ta muốn yết kiến Thái hậu, lúc này có được không?

Thưa vâng - Vương Thịnh ngạc nhiên nhưng không tiện hỏi, liền quay mình, bước những bước dài, sai người báo cho quan coi cung Trường Tín. Một mặt báo cho quan coi cung Trường Tín. Một mặt báo cho xe kiệu đến đón Hoàng hậu. Phi Yến thông thả bước, suy nghĩ về lời nói của Thuần Vu Trường, mình thiếu cái khí sắc thanh xuân. Nàng nghĩ thầm: Lâu nay hoàng thượng đối với nàng không như trước, hẳn không phải không có quan hệ với khí thanh xuân của nàng? Nhưng bây giờ làm sao hồi phục được xuân sắc? Sau những giây vò vè tiêu tụy, làm sao hồi lại được như xưa?

Nàng đi chậm từng bước, xe kiệu đến, nàng bước lên nhìn về cung Trường Tín.

Nàng nghĩ: làm sao để có ngày, nàng sẽ vào cung đó, trường thành Hoàng thái hậu...

Làm Thái Hậu thì phải sinh được con. Nghĩ đến chuyện sinh con, nàng lại nghĩ đến Trần Thanh, nàng thất vọng quá. Phi Yến cúi đầu xuống ngồi chờ trong xe.

-Hoàng Thái hậu ngũ trư đã dậy, mời Hoàng hậu vào. Vương Thịnh bẩm.

-ừ! ừ! - Nàng đỡ dần đi vào cung Trường Tín. Hồi ức về thảm kịch Trần Thanh khiến tinh thần của nàng suy sụp. Nhưng đã tấu báo lên rồi, không thể rút lui được, nàng miễn cưỡng bước từng bậc. Thái hậu không ngờ có cuộc viếng thăm này. Trừ những kỳ sóc vọng ra, lúc bình thường Hoàng hậu không bao giờ đến cung Trường Tín. Thái hậu cho rằng, nàng có điều gì đặc biệt cần bẩm báo, ra hiệu ngồi xuống. Phi yến hỏi han sức khỏe, chỉ mấy câu rồi không được thêm gì nữa. Nàng vốn không có việc gì, ngẫu nhiên nghĩ đến mà đến thôi. Lại đang vì chuyện Trần Thanh thiếu sót tâm can khôn còn lòng nào suy nghĩ khác. nàng ngồi cúi đầu im lặng. Thái hậu hỏi câu nào đáp lời câu ấy. Hai người cứ nhất gừng hỏi câu nào đáp lời câu ấy. Hai người cứ nhất gừng hỏi đáp vô vị như thế. Hơn nói nữa. Vì vậy, Triệu hoàng hậu xin phép cáo lui. Thái hậu có phần ngỡ ngàng, nhưng những lời nói nhất gừng của Phi Yến lại khiến bà ta cảm thấy ngoài ý muốn của mình.

Đồng thời cũng lại thấy thích thú liền nói với Bạn tiếp dư:

- Ngày thường ai cũng khen Hoàng hậu lanh lợi ra sao, ta không để ý lắm. Xem như hôm nay thì ít lời lắm, làm sao mà Hoàng đế yêu được?

-Thưa nghe nói hoàng thượng đã lạnh nhạt với Hoàng hậu rồi.

-Lạnh nhạt rồi? - Thái hậu cười thản nhiên - Vì sao vậy? Ta chẳng biết gì hết?

-Thiếp cũng chỉ nghe thế thôi. Hình như các cung nữ xì xào Hoàng thượng sau đám em gái Hoàng hậu, Triệu Chiêu Nghi và thường ở Tây Cung.

-Ồ! Ông ấy cũng lắm thay đổi - thái hậu mim cười chau mày lại. Bà vốn không để ý đến tình riêng của nhà vua.

- Hoàng hậu... Ban tiếp dư vẫn nói Hoàng hậu vì thất sủng mà đến cung Trường Tín để đưa thớt, nhưng chỉ nói được hai tiếng "Hoàng hậu" rồi lại vội vàng im lặng. Nàng nghĩ đến thân phận mình, chỉ vì bị thất sủng mà phải vào cung Trường Tín đây thôi.

-Hoàng hậu làm sao? - Thái hậu nhìn Ban tiếp dư hỏi.

-Thiếp thưa- Ban tiếp dư vội vàng nói ngược lại- Dường điệu của Hoàng hậu rất chân thật ạ!

ừ! Hoàng hậu được đây - Lời người ta nói cũng không thể tin được. Thái hậu nhẹ nhàng than - Nhìn bề ngoài, Chiêu Nghi tuy tiện bừa bãi hơn nhiều.

Ban tiếp dư không dám nói thêm, đành im lặng. Đó là cái lộc ngoài ý muốn của Triệu Phi yến ngày nhiên được hưởng, lại tăng thêm ấn tượng tốt đẹp cho nàng. Phi Yến hoàn toàn không hay biết gì chuyện đó. Mấy ngày sau, nhân kỳ vọng nhật, nàng theo lệ dẫn một đoàn phi tần của hậu cung đến cung Trường Tín chúc mừng để sửa chữa lại sự ngày ngộ lần trước, chuẩn bị những điều cần thiết để hầu chuyện Thái hậu đối với Phi yến sẽ có sự thay đổi, ai ngờ lại một lần nữa ngoài ý muốn.

Sau khi Triệu hoàng hậu đi rồi, Thái hậu lại càng khen ngợi, đặc ý nói với Ban tiếp dư:

-Ta xem người có bao giờ sai đâu, ta bảo Hoàng hậu là người chân thực mà. Nàng tự đến một mình thăm ta, hôm nay lại đến mà có sợ đâu. Triệu Chiêu Nghi thua xa. Cô ta thấy hoàng hậu và ta nói chuyện quá nhiều liền đưa mắt cho bà chị. Sự sơ suất hai chị em nhà ấy, có phải rất dễ dàng nhìn ra rồi không?

Lời bình luận của Thái hậu khiến Ban tiếp dư cay đắng. Nàng cho tình thế trước đây, Triệu Hoàng hậu cay đắng. Nàng cho tình thế trước đây, Triệu hoàng hậu không thể được Hoàng thái hậu yêu mến. Nhưng điều lạ lại xảy ra ngược lại. Nàng nghĩ, rồi mai đây, hoàn cảnh của mình lại càng tồi tệ hơn. Sau đó, một hôm thái hậu vào buổi chiều có giục bảo Hoàng hậu đến cung Trường Tín cùng ăn bữa cơm nhẹ. Đó là một bước thêm gần gũi nữa. Giữa cung Trường Tín và cung Chiêu Dương trước đây không đi lại với nhau, bây giờ đã có dấu hiệu khác hơn nhiều. Đó là điều thu hoạch không ngờ đối với một Hoàng hậu đã bị nhà vua lạnh nhạt. Nhưng cái lộc ấy lại làm cho nhiều người khác vất vả bận rộn. Vương Thịnh luôn nói với hoàng hậu có rất nhiều mâu thuẫn quyền lợi không thể điều hoà được. Phi yến bực mình nói giọng nặng nề:

-Ta đến châu Thái hậu một lần. Thái hậu cho ta ăn một bữa cơm nhẹ, chẳng nhẽ như thế là thái quá sao?

-Thưa hoàng hậu, ý của thần là sợ lời qua tiếng lại gièm pha.

Nàng biết Vương Thịnh có lòng tốt, vì vậy nàng nói nhỏ, vẻ buồn đau:

- Làm con người trong cung đình, khó khăn lắm thay. Ta sẽ lưu tâm về vấn đề đó.

-Thưa Hoàng hậu - Vương THỊNH nói đây về lo lắng. Xin bỏ quá cho lời thực của thần. Chuyện trong cung còn ghê gớm hơn ta tưởng nhiều. Người với người mà như kẻ thù bất cộng đái thiên. Tâm địa khó lường. Xin Hoàng hậu tùy lúc cảnh giác. Thần là kẻ nô bộc tuyệt đối trung thành của người: Tất cả, thân và chỉ vì Hoàng hậu mà thôi.

Triệu Phi Yến thờ dài một tiếng, cúi đầu mân mê góc áo.

-Thưa Hoàng hậu, làm người ở trong cung cần phải làm như đóng kịch.

Nàng cười một nụ cười mơ hồ. Đóng kịch! Thật là một sự ví von chính xác! Trước đây nàng đã đóng kịch đấy. Sau này, nàng vẫn còn phải đóng kịch nữa.

Trên bãi cỏ phía sai điện Chiêu Dương có một cuộc hội ngộ khác thường giữa Hoàng hậu nhà Đại Hán với viên Thị trung Phú bình hầu TRương Phóng vị sủng thần của nhà vua.

Đó là vào cuối xuân thành Tràng AN trải qua hai trận mưa lớn, cây cối rậm rạp, cỏ mọc tốt tươi. Nàng ngồi trên một chiếc tràng kỷ thất bảo.

Trương Phóng ngồi trên chiếc ghế dài phía đầu bên trái. Cuộc hội ngộ của họ đã hơn một khắc, hình như họ đã trò chuyện xong, lại cũng hình như họ đang bắt đầu về một vấn đề mới quan trọng khác cần phải làm. Giữa không thời gian ấy hai người im lặng, viên nội thị Tổng quản Vương Thịnh đi đi lại lại trên con đường thông thạo phía ngoài bãi cỏ, cách xa Hoàng hậu khoảng chừng năm thước.

Vì vậy trừ khi hai người cất tiếng gọi to, nếu không Vương Thịnh không thể nghe họ trò chuyện được.

- Trương công tử - Triệu Phi Yến tựa hồ như không chịu được sự im lặng nặng nề, thở một hơi dài nói - tôi không biết nên thế nào cho tốt, buồn quá không thể chịu được nữa. Tôi sẵn sàng đục thủng lồng ngực trở một cái cửa sổ để xả hết hơi trong gan ruột mình ra.

Trương Phóng tủm tỉm cười, không nói tiếp lời, vì thế nàng lại tiếp:

- Vừa rồi, anh khuyên tôi, tôi cũng rõ. Nhưng đó không phải là việc của riêng tôi đâu! Tức cũng giống như đóng kịch, cần có đối thủ. Tôi hoàn toàn không cần sự tôn nghiêm, nhưng chao ôi... - Phi Yến cúi đầu xuống. Rõ ràng nàng đang trong tình trạng rối loạn.

- Điều này tôi không hiểu nổi, khi tôi và hoàng thượng nói chuyện về những điều tôi hiểu từ hoàng thượng cũng rất khác nhau, lằng nhằng như thế mãi.

- Theo lý thì tôi không cần gì nữa hết. Có thể nói là cả thân thể con người tôi đã làm đến Hoàng hậu, vậy thì còn hy vọng gì nữa? - Nàng nói nhỏ, thờ dài nặng nề. - Nhưng địa vị cao thì nguy hiểm sâu. Người ta lại cho tôi là không hồi phục lại tình yêu của hoàng thượng là không xong, trong đó cũng có cả anh, Trương công tử, ngoại trừ anh ra, tôi không còn ai để dốc bầu tâm sự nữa. Vậy mà anh còn muốn trốn tránh tôi.

- Hoàng hậu, đâu có thế. Tôi làm sao lại trốn tránh nàng. Điều đó không thể có. Hấn nhún vai - Nhưng tình hình hiện nay và trước kia khác nhau xa quá, tôi không thể được tiếp xúc gần gũi với Hoàng hậu như xưa nữa rồi!

Nàng ngẩng đầu nhìn vệt mây trắng lang thang trên bầu trời, buồn rầu nói:

- Trương công tử, sự sai lầm là do tự anh gây ra. Nếu tôi đã thành quyền thuộc của anh thì đâu đến nỗi xảy ra cơ sự này. Nàng thổ lộ hết tất cả tình cảm sâu kín trong lòng nàng - Trương công tử. Tôi nhận ra từ thuở ban đầu cho đến ngày nay, hết nạn nọ đến nạn kia của tôi, chính là vì tình cảm trong lòng tôi đối với ông ta không chân thực. Nếu như tôi với anh thì lại khác. Anh muốn tôi hy sinh cái gì, tôi không chút đắn đo.

Trương Phóng sợ quá, đưa mắt nhìn xung quanh, giọng thì thầm:

- Phi Yến, việc của chúng ta đã qua rồi. Giống như tuổi trẻ của một người đã mất, không còn cách nào lấy lại được. Hấn ngừng và tiếp. Vì tương lai của nàng, vì tương lai của tôi, Phi Yến, nàng chỉ còn cách sống sao cho thích ứng với hoàn cảnh.

- Tôi nghe mãi chán ngấy lên rồi. Trương công tử, tôi yêu cầu anh, không cần phải nói nữa. - Nàng xúc động, người run lên. Một lát, nàng nói tiếp lạnh lùng: - Rõ ràng là anh hoàn toàn vô trách nhiệm.

Trương Phóng chỉ biết thờ dài.

Triệu Phi Yến buồn rầu cúi đầu xuống tựa hồ như sau một cơn xúc động, nàng chìm sâu vào trong trầm tư.

Lúc này, nàng đang suy xét Trương Phóng có phải chịu trách nhiệm cũ hay không. Nàng cũng tự suy xét mình về mức độ tình yêu đối với Trương Phóng. Nàng cho rằng mình yêu Trương Phóng rất sâu sắc. Trước đây, hầu như phút giây nào nàng cũng nghĩ vậy. Nhưng, giờ phút này, thể nghiệm một cách thực sự, nàng cũng có thể có cách nhìn khác. Nàng thầm nghĩ: Ta lừa dối hoàng thượng, lúc đó, ta cũng lừa dối cả Trương Phóng. A! Lúc bắt đầu ta lừa dối, ta dùng mưu mẹo để tranh thủ tình yêu, xuất phát điểm của ta có phải là tình yêu hay không? Nếu hấn không phải là Phú Bình hầu, ta cũng có thể như thế không? Vì thế, nàng tự nhận ra, thứ tình yêu tội cùng ấy không đứng vững nổi. Nàng

mơ hồ buông tiếng thờ dài. Bởi thế, nàng đột nhiên nhận ra tình yêu của mình thật là quái gỡ.

- Phi Yến, đời người, có lúc không thể không thực tế một chút - Trương Phóng lẩm bẩm - Tình thế đã đến lúc như thế này, oán giận ăn năn hối hận, đều vô ích cả, tốt nhất là trong hoàn cảnh hiện hữu, một mặt phải tìm cách thích ứng, một mặt tìm cách phát triển.

- Thích ứng! Tôi làm sao nổi. Lần kia, anh và Thuần Vu Trường ra khỏi đây, hẳn chẳng đã nói với anh rồi sao? Trong con mắt hắn, tôi đã mất hết khí sắc thanh xuân rồi. Nàng lắc lắc đầu buồn bã. Một người đàn bà đã mất hết khí sắc thanh xuân, thì còn thích ứng sao được với đàn ông?

- Phi Yến! Chỉ cần nàng muốn sẽ dễ dàng trở lại như xưa được lắm. Tuổi trẻ của nàng hoàn toàn nguyên vẹn chưa hề bị tàn phai! Chỉ cần nàng muốn, nàng cũng sẽ còn phát triển được như thường.

Nàng lại lắc đầu, nói thẳng thừng:

- Muốn phát triển càng không thể được, trừ khi tôi sinh cho hoàng đế một đứa con.

- Điều đó cũng có thể đấy...

Nàng không thể nói lại lần nữa, nàng biết rõ, người tình cũ xưa kia đang khuyến khích mình, nhưng nàng lại cảm thấy mình không kết lắm. Một việc gì, đã làm hỏng thì không thể làm lại được nữa.

Cuộc trò chuyện với người tình cũ, cuối cùng cũng dừng lại. Trương Phóng đứng lên nặng trĩu nỗi buồn, vươn hai vai, cố làm ra vẻ hùng mạnh.

- Phi Yến, cố gắng lên. Nàng là một người đàn bà thông minh! Hãy vận dụng trí thông minh giành lấy người đàn ông còn chưa cạn hết lòng với mình.

Nàng cũng miễn cưỡng mỉm cười, gật đầu tiếp thu một cách hồ hững.

Trương Phóng đi rồi. Nàng vẫn ngồi chờ ra trên giường thất bảo, lười biếng nhìn theo bóng hắn.

Nàng nghĩ: Hắn đã thay đổi rồi, thay đổi hoàn toàn khác với xưa rồi.

Nàng chỉ biết nhìn thấy sự thay đổi của người xung quanh, mà không thể hỏi một cách kỹ lưỡng sự thay đổi của chính mình.

Hồi 14

Phản thị và Vương Thịnh ti tê bàn bạc với nhau về Hoàng hậu nhà Đại Hán, theo họ thì gần đây, hoàng hậu đang gặp phải vận rủi ro. Con người thì trì độn, tinh thần thì suy sụp. Họ tìm cách động viên Hoàng hậu, bí mật cầu thần tế quý mong cho nàng chóng tai qua nạn khỏi, khôi phục lại vẻ anh hoa và phong tình trước đây của Triệu hoàng hậu.

Đến cả Triệu Phi Yến ngày đêm cũng nghĩ đến chuyện cô em được nhà vua yêu dấu! Nàng thường thường nghĩ: Hoàng đế vì nhìn thấy cô em tấm mà yêu nó đến phát cuồng lên. Việc này có khó khăn gì?

Nàng thầm nhủ: - Ta cũng sẽ làm như vậy. Hợp Đức được nhà vua nhìn trộm, còn ta, chính ta sẽ mời ngài đến xem. Hoàng thượng nhất định sẽ thích ta hơn... Khó khăn gì chuyện đó!

Tâm niệm như thế, Phi Yến bắt đầu cho cung nữ sửa sang lại nhà tắm ở điện Chiêu Dương, trang hoàng lộng lẫy, rồi cuối cùng một hôm nàng nói thẳng với nhà vua:

- Hoàng thượng ngắm trộm Hợp Đức tắm phải không? Phi Yến nguyệt yêu nhà vua.

Lưu Ngao mỉm cười. Từ dạo xảy ra vụ Trần Thanh, hoàng đế đối với nàng quá nặng nề, đến giây lát này trong thoáng chốc ngài mới lại thấy nàng Triệu Phi Yến của thuở xưa.

- Đúng thế không? Thế mới là phong lưu chứ.

- Ngẫu nhiên, ngẫu nhiên thôi...

Đôi mắt nhà vua nhắm tít lại như sợi chỉ.

- Bệ hạ! - Phi Yến ngồi sát cạnh nhà vua dịu dàng nói. - Thiếp cũng...

- Nàng làm sao? - Hoàng đế ôm lấy Phi Yến xoa nhẹ lên lưng nàng.

- Thiếp mời bệ hạ xem...

Phi Yến đỏ mặt thẹn thùng. Lưu Ngao ngơ ngác. Một sự mời mọc hoàng đế không ngờ tới tưởng như là nghe nhầm, ngài quá ngán ngẫm.

Chuyện của hai con người phải như ảo ảnh mới có ý vị tuyệt vời không cưỡng nổi, chứ lộ liễu trần trụi thế thì còn ra thể thống gì nữa? Ngài nhìn Phi Yến, muốn cự tuyệt nhưng không tiện nói ra.

- Đêm nay hoàng thượng lại đến nhé. - Nàng quá chủ quan và thiết thực.

- ừ! Lưu Ngao miễn cưỡng trả lời - Bởi lẽ, đã một thời, ngài yêu người con gái này, phải khó khăn lắm ngài mới "ừ" lên được một tiếng.

Triệu Phi Yến đã làm một việc quá ngu ngốc mà lại không nhận thấy. Sau khi nhà vua ra về, nàng đặc ý nói với Phản thị:

- Đêm nay, hoàng thượng đến xem ta tắm đấy nhé!

Tim Phản thị nhảy đánh thót, nghĩ thầm: "Hồng rồi! Hồng to rồi!". Nhưng không dám nói ra, chỉ nhả mặt lại.

- Hoàng thượng nhìn được Hợp Đức cứ như bị thu mất cả hồn vía. Ta cũng thừa sức... Phi Yến dương dương tự đắc nói - Ta là của hoàng thượng. Chuyện ấy có sao đâu!

- Hoàng hậu - Phản thị nói, vẻ đau khổ - Việc Chiêu Nghi là do hoàng thượng nhìn trộm chứ đâu phải tự Chiêu Nghi mời ngài đến xem đâu kia ạ.

- Thế thì có gì khác nhau! Đều là xem cả thôi chứ! Hơn nữa, ta mà mời ngài thì tình cảm càng nồng thắm chứ sao? - Phi Yến không hiểu tâm trạng Phản thị.

- Thưa hoàng hậu - Phần thì khó khăn lắm mới nói tiếp - Khác nhau lắm chứ ạ - Một người đàn bà trước mặt đàn ông cần phải che đậy kín đáo mới được. Đàng này để cho họ xem lộ lộ ra hết thì còn gì, sau đó tì còn gì hứng thú mới mẻ nữa đâu.

- Nhưng Hợp Đức nhờ thế mà được yêu quý đó thôi! - Phi Yến khẳng khẳng nói - Hoàng thượng thích ngắm lắm, người không biết gì cả. Ta hiểu tâm lý đàn ông hơn người nhiều.

Phản thị không còn biết nói sao nữa, đành mỉm cười lui ra ngoài tiếc cho việc làm quá khờ dại của Phi Yến. Nhưng mỗi con người đã mê lú đi rồi thì không tỉnh ra trong phút chốc, bà ta không còn cách nào cứu vãn được, chỉ còn biết ngậm ngùi thương cảm mà thôi. Đồng thời Phản thị lại nghĩ đến một sự thực chua chát: Phi Yến thì gầy, Hợp Đức thì phây phây mũm mĩm khi khóa thân thì mình ngọc da ngà tươi mát, tròn trĩnh đầy sức quyến rũ. Phi Yến đã gầy lại cao mặc vũ y lưng ong thật đấy làm xúc động lòng người, nhưng nếu khóa thân nằm trong bồn tắm thì chỉ để lộ ra hết cả tấm thân gầy guộc, mà ngược lại làm mất đi vẻ phong vận đáng để cho người ta ngây ngất chiêm ngưỡng thường ngày. Nghĩ thế, nhưng Phản thị không dám nói ra, chỉ còn biết im lặng cầu mong cho hoàng hậu gặp được vận may.

Hoàng hôn buông xuống, trong hành lang cung Chiêu Dương đèn nến sáng trưng. Triệu Phi Yến uống xong hai chén rượu liền cho gọi Vương Thịnh đi mời hoàng đế. Lưu Ngao ở trong cung đang mãi suy nghĩ về lời mời lạ lùng của Hoàng hậu. Đây là một chuyện hết sức trơ trẽn, một người phụ nữ, hơn nữa đã là Hoàng hậu, lại cố tình mời người ta đến xem mình tắm.

Ngài không cho rằng mình xem trộm Chiêu Nghi tắm là mất đi sự tôn nghiêm của ngài. Hai sự việc khác nhau xa lắm. Ngài cho rằng chỉ có thể xem trộm người ta tắm thôi. Thế mà bây giờ lại đi trực tiếp đến xem Hoàng hậu tắm có khác gì đi ngự triều. Thật vô lý! Thật quá vô duyên! Thậm chí là quá vô luân?

Khi Vương Thịnh lại mời, Hoàng đế miễn cưỡng trả lời là sẽ đến cung Chiêu Dương. Ngài thầm nghĩ: Nếu ta không đã từng yêu nàng, nếu không phải là vì em nàng, nhất định ta không đến, không bao giờ đến.

Các cung nữ trong cung Chiêu Dương xếp hàng dài nghênh tiếp hoàng đế dưới ánh đèn nến sáng trưng. Lưu Ngao lướt mắt nhìn thăm dò. Lũ cung nữ này mà biết chuyện mình đến để xem Phi Yến tắm, thì còn ra thể thống gì nữa? Ngài hỏi Vương Thịnh:

- Hoàng hậu đâu?

- Tâu, hoàng hậu đang ở trong cung.

Lưu Ngao thấy yên lòng từng bước nhẹ nhàng đi vào nội cung, không thấy Phi Yến đâu cả.

- Tâu bệ hạ, hoàng hậu vừa vào trong buồng tắm, mời bệ hạ vào luôn. - Một cung nữ quỳ tâu.

- ả... ả... Lưu Ngao không mấy thích thú đi về phía nhà tắm. Trước cửa nhà tắm có hai cung nữ đứng chờ, trông thấy hoàng đế, tự nhiên như không vén ngay bức màn che cửa thứ nhất của buồng tắm mời nhà vua vào, tiếp đó lại cho hai cung nữ khác vén bức màn che thứ hai, dưới ánh sáng đèn, hơi nóng tỏa ra.

- Bệ hạ! - Phi Yến đang nằm trong bồn tắm trắng tinh gọi lên một tiếng.

- ờ... Lưu Ngao bối rối, lúng túng khó xử, cơ hồ như bị ngạt thở, không nhìn thẳng vào Phi Yến.

- Mời bệ hạ ngồi - Phi Yến từ trong bồn tắm ngồi dậy, lộ ra nửa người. Cạnh bồn tắm có một chiếc ghế tròn do Hoàng hậu chuẩn bị từ trước để nhà vua ngồi xem mình tắm. Hai cung nữ hầu hạ Phi Yến đỡ hoàng đế ngồi xuống. Lưu Ngao quá gán, hai chân để sát bồn tắm, rốt cuộc thì nhìn thấy tất cả, bộ ngực, bụng của hoàng hậu cũng bình thường thôi, chẳng hấp dẫn gì: "Thưa xa Hợp Đức". Nhà vua chột vụt nghĩ đến Chiêu Nghi có thân hình tuyệt mỹ, một tòa thiên nhiên.

- Bệ hạ! - Phi Yến dạng chân ra khỏi mặt nước - Bệ hạ mặc nhiều quần áo như thế, nóng lắm, cởi ra đi.

Hoàng đế lắc đầu, lạnh cả xương sống, thân phận một ông vua thật quá nhục nhã. Ngài nghĩ: Thế này thì có khác gì bắt ta làm một ông vua

trên sân khấu.

- Bệ hạ! Bệ hạ lại đây, thiếp xin hầu bệ hạ. - Phi Yến nhón miệng cười, rồi ngã lưng nằm trong bồn tắm. Một cơ thể dài ghêu xương không gọi một sự ham muốn gì đối với nhà vua, trong bồn tắm ấm áp mà ngai lạnh ngắt.

- Bệ hạ! Làm sao thế ạ? Người đã ngấm đủ rồi. Phi Yến tưởng mình đắc ý, đập đập hai chân trong bồn tắm - Bệ hạ nào vào đây đi chứ?

Nhà vua ngán ngấm mim cười lác đầu. Vì thế, Phi Yến bỗng nhiên lấy tay té nước.

- Bệ hạ không vào, thiếp té ướt cho mà xem.

- Ôi! Chớ - Luru Ngao vội vàng ngăn lại - Chớ có làm thế! - Ngai nói, sắc mặt sa sầm xuống.

Nàng vẫn chưa biết thái độ ấy của nhà vua, hai chân giơ lên đập xuống làm nước bắn lên ướt hết quần áo của ngai. Không còn nhẫn nại được nữa, Luru Ngao đứng phất lên. Phi Yến vẫn không thấy gương, tiếp tục lấy hai tay té nước vào hoàng thượng. Thật đáng thương cho Phi Yến, thất bại hoàn toàn! Luru Ngao ngán quá, cảm thấy quá ư dung tục, thậm chí ngai còn cho rằng trước đây làm sao mà mình lại yêu nổi một người đàn bà như vậy, quái lạ thật! Ngai khoác vội áo bào đi nhanh ra không ngoái đầu lại nữa.

- Bệ hạ! Bệ hạ! - Phi Yến nhảy ra khỏi bồn tắm, hốt hoảng kêu lên! Chỉ có bước chân của nhà vua đang bước nhanh trả lời nàng - Đó là cách trả lời tàn khốc nhất trong nhân gian. Phi Yến đau xót quá. Nàng đã bị hoàng thượng vút bỏ trước mặt các cung nữ. Tức giận trào lên, nàng nghiêng răng quật mạnh chiếc ngọc khuê xuống đất miệng gào lên: Ôi! Ôi!

Ngọc quý vỡ tan tành bên bồn tắm. Hai cung nữ cũng không mấy đồng tình, vội vàng lấy áo dài cho nàng. Phi Yến lau nước mắt đi thẳng vào nội cung. Nàng vẫn còn một tia hy vọng. Hoàng đế vì giận mà bỏ nàng đi có thể đợi nàng ở nội cung.

Nội cung vắng ngắt. Nàng ngã vật xuống long sàng, muốn khóc mà không còn nước mắt... Khoảng nửa giờ sau, Phàn thị rón rén đi vào, cúi xuống vỗ nhẹ vào lưng Phi Yến an ủi như một đứa trẻ thơ.

- Ôi! - Phi Yến lật mình lại, nước mắt giàn giụa nhìn Phàn thị, không biết bắt đầu nói điều gì, cuối cùng đành thở dài.

- Hoàng hậu! Hoàng hậu! - Phàn thị hồn hậu nói - Sự đời lắm lúc cũng không thể gượng ép cầu xin mà được đâu ạ.

- Ôi! Ôi! Biết làm sao bây giờ? Hối không kịp nữa! Ta vì quá mê đắm!

Phi Yến thở dài cảm thương cho thân phận mình, vùi đầu vào gối mà khóc tức tưởi, Phàn thị nhẹ nhàng cởi áo dài cho nàng sửa lại gối, sửa lại tư thế nằm cho nàng, đắp lại chăn cho nàng và nói:

- Hoàng hậu, người ngủ đi.

Phi Yến thẹn thùng, hồi hận nằm im thín thít. Phàn thị đợi một lúc, thấp sáng đèn treo giữa phòng rồi đi ra ngoài.

Trong nội cung còn lại mỗi mình nàng. Nàng mở mắt ra. ánh sáng đèn làm cho căn phòng ấm áp dễ chịu, nhưng Phi Yến thấy tất cả như đang quay cuồng. Sau cơn buồn đau xấu hổ kịch liệt đó, dần dần nàng bình tĩnh lại, suy nghĩ miên man, vô cùng lo lắng. Chuyện này mà lộ ra ngoài thì còn mặt mũi nào sống nổi nữa. Hoàng hậu đã thất sủng đến mức độ tận cùng như thế rồi, ngày mai, trong cung sẽ âm ỉ cả lên, sóng lưng như có dao đâm, mơ hồ như mình không còn tồn tại giữa cõi nhân gian này nữa. Nàng thấy nhục nhã ê chề, một người đàn bà, đem tất cả để hiến dâng cho đàn ông, mà lại bị khinh rẻ.

Đây là lần đầu tiên trong đời, sắc đẹp của nàng không còn đủ sức lung lạc đàn ông. Một người phụ nữ như nàng đã mất đi sức hấp dẫn thì còn có hy vọng gì, nàng hoang mang đến tận cùng, không thể nào bình tĩnh lại được nữa. Đột nhiên nàng tung chăn nhảy ra, giơ hai tay lên, ngừng kêu trời xanh, lập tức nàng cảm nhận ra cái hành động mình thật quá nực cười, rồi người nằm xuống. Nàng khát như cháy họng, người

nóng hầm hập, dần dần thấy xây xẩm mặt mày.

Gần sáng, Phàn thị nghe tiếng rên đi vào, nhẹ tay sờ vào trán Phi Yến, hốt hoảng kêu lên:

- Hoàng hậu, người sốt cao rồi.

- Cứ để mặc ta chết! - Phi Yến giận dữ quát lên.

- Hoàng hậu, xin người yên tĩnh.

- Ôi!- Hoàng hậu lại thờ dài, giơ một tay lên tỏ ý cảm thứ gì đấy, khua một vòng rồi hạ xuống.

- Hoàng hậu khát nước sao? - Phàn thị cầm bàn tay Phi Yến hỏi.

Nàng gật đầu mắt ngấn lệ. Đầu nàng như búa bổ. Mắt nàng hoa lên, quá khứ chợt hiện về...

Một đêm mưa bão gió rét, trong căn lều ọp ẹp, giọt nát lung tung, nàng và em gái nằm dựa lưng vào nhau, cuộn tròn trên chiếc giường nửa khô nửa ướt nhẵn nhụa chịu đói chịu rét và nỗi đau buồn... Cô bé Hợp Đức run rẩy thì thầm nói:

- Chị ơi! Đến bao giờ thì trời sáng? - Nàng còn nhớ, nàng phải cắn răng để khỏi trào nước mắt trả lời em trong nỗi đau đớn cùng cực tuyệt vọng:

- Rồi cũng có một ngày, em Hợp Đức ạ.

Đây là hy vọng! Thế nào cũng có ngày trời sáng. Trong những ngày đói khát triền miên ấy, cũng chỉ còn cách dựa vào hy vọng mà sống thôi, thế mà khi hy vọng đã đạt tới cực điểm vinh hoa thì hy vọng lại tan tành ở chính nàng rồi. Một hy vọng đạt được đã hỏng. Tinh lực đang giày giữa trong nàng đã sụp đổ mất rồi. Hy vọng thứ hai về sự sinh nở, cũng chẳng mong gì... Trong giấc ngủ chập chờn, giữa mộng ảo và thực tại, nàng lại chìm vào trong quá khứ - Chi là mộng mị đó thôi. Khi sức chống đỡ tinh thần đã giảm thì mộng mị lại ập đến. Nàng giống như một người đợi trời sáng sau một mùa đông qua. Xung quanh căn lều ọp ẹp của nàng cỏ dại mọc đầy xanh rì, sinh mệnh của con người vẫn còn mù mịt trong cõi mộng lung mà cuộc sống của thiên nhiên thì đã hồi xuân đâm chồi nảy lộc rồi. Phi Yến đã từ trong những ngày xuân của đời mình. Nàng thường ngừng tay làm việc chăm chú nhìn vào đám cỏ non lay động trong gió xuân.

Một hôm, vào buổi chiều, Hợp Đức đem giày cỏ vừa bện xong theo đám người đi vào thành phố để bán, một mình nàng ở nhà dọn dẹp nhà cửa, ngày xuân tươi đẹp, con trai con gái của những nhà bên cạnh đều ra đồng làm việc, tñnh mịch, nhàn rỗi, gió xuân mát mẻ làm Phi Yến lười biếng, nàng không thiết gì đến công việc liền đi ra ngoài.

Bướm lượn quanh hoa, gió mát lướt trên ngọn cỏ, làm lay động mái tóc nàng, cả lá liễu, cả cây cỏ tốt tươi, bỗng nhiên vào lúc đó trái tim lạnh lùng, khô héo của nàng bừng tỉnh! Mùa xuân là mùa của thanh xuân! Sức sống của nàng tràn dâng. Nàng như cánh bướm chạy nhảy trên bãi cỏ non, không mục đích, nhưng trong thân thể nàng, như đang thừa dư sức lực, nàng cần tiêu hao bớt đi... Nàng dừng lại bên một con suối nhỏ. Trong dòng nước mùa xuân từ từ chảy, nàng soi thấy tuổi thanh xuân của mình như một đóa hoa hàm tiếu. Nàng nghĩ đến tuổi thanh xuân của mình. Nàng cúi gầy ngẫm chân vào nước. Nàng dùng chân đạp nước, nàng dùng tay vốc nước, nàng đem xuân hòa tan vào trong vốc nước, nàng cười, nàng hát một khúc tình ca.

Một người con trai đến bên cạnh nàng. Đôi mắt gã say sưa nhìn chăm chăm vào đôi bàn chân trần của nàng. Nàng giãy dụa, nhưng nàng quá yếu điệu và yếu ớt. Nàng bị hai bàn tay to lớn ghì chặt.

Nàng nghe tiếng quần áo cũ của mình sột soạt toạc ra...

Nàng nghe tiếng cười của gã, sức mạnh của gã trút trên mình, nàng nghe tiếng nước suối chảy róc rách, nàng nghe tiếng chim kêu, nàng nghe...

Nàng cảm thấy nỗi thống khổ...

Thân thể của nàng bị phanh ra, đầu đốn, bạo liệt nhưng lại rất mơ hồ. Khi nàng nếm mùi vị của sự thống khổ thì thống khổ bỗng nhiên bay đi, rồi nhẹ thấm thía vị ngọt đậm đàu tan thấm nhẹ nhàng vào cơ thể thì mật cùng đột nhiên biến mất.

Đôi môi rất bóng của gã cắn chặt lấy cặp môi nàng, nàng thờ không ra hơi, cuối cùng nước mắt nàng tuôn trào! Nàng không còn nhớ vì sao lúc nước mắt nàng chảy ra, nàng cũng không nhớ lúc đó nàng có dốc toàn lực ra giây dựa phản ứng không? Thời gian trôi qua đã khá lâu rồi, trí nhớ của nàng cũng mơ hồ lắm, nhưng nàng còn nhớ rõ là nàng đã chảy nước mắt. Khi nàng chảy nước mắt, nàng trông thấy mọi vật quay cuồng hỗn loạn cả lên như núi lửa, như biển gào, cuối cùng gã con trai ấy cười lên.

Gã đã từng nói chuyện với nàng. Nàng không còn nhớ gã đã nói những gì. Người con trai đó không phải chỉ hôn nàng một lần. Nàng không có cảm giác, theo bản năng nàng ghi chặt lấy gã...

Thế rồi người con trai ấy đã để lại một xâu tiền bên cạnh nàng...

Trong giây phút đó, nàng mới nhìn rõ gã, một khách du xuân, áo quần bảnh bao đẹp đẽ. Nàng buông tay ra, và người con trai đó, một lúc sau cũng bỏ đi. Cuộc sống mộng muội, mùa xuân mộng muội, tình ái mộng muội, lần đầu tiên nàng trải qua mùa xuân, nhưng lại là mùa mùa xuân mua bán. Nàng nhặt xâu tiền để cạnh mình, buồn rầu, lo sợ, nàng khóc rống lên... Việc cũ lại đến, một độ nhớ lại, một độ đau thương, trên long sàng, giữa chần hoa gôi thêu, nàng khóc sướt mướt, như năm nào trên bờ suối vậy. Trong cõi mệnh mộng mờ ảo không có gì chắc chắn, nàng khóc, khóc thảm thiết.

- Hoàng hậu, hoàng hậu - Phan thị đi vào, bước lại gần nàng trong nước mắt. Người hãy nằm nghỉ, ngày mai gọi thái y đến.

- Ôi, không cần! - Nàng yếu ớt trả lời.

- Hoàng hậu! Người ngủ đi! Thần trông coi cho người ngủ...

Nàng như đứa trẻ thơ được Phan thị vỗ về giấc ngủ.

Trong cơn mơ màng, một tiếng động làm nàng sực tỉnh, mở mắt ra.

- Chị... Hợp Đức đã đứng bên cạnh giường.

- Hợp Đức - Nàng chỉ gọi được hai tiếng tên em gái, nổi cay đắng làm nàng lạc cả giọng.

- Chị... Chốc nữa thái y sẽ đến - Hợp Đức ngồi xuống cạnh giường, nói giọng nhỏ nhẹ - Làm sao lại đến nỗi này? Có phải chị sốt không?

Phi Yến gật đầu trở người lại nhìn Hợp Đức giọng đau đớn.

- Hợp Đức em! Chị nghĩ đến ngày xưa của chúng ta.

- Chị... Hợp Đức cúi đầu xuống, giọng trầm trầm - Bao giờ em cũng nghĩ đến những ngày đã qua, em cũng còn nhớ những lời xưa của chị từng nói, chúng ta thế nào rồi cũng có một ngày trời sẽ sáng.

- Ngày của chị tôi mất rồi, Hợp Đức mong sao ngày của em vĩnh viễn là ngày sáng - Phi Yến đau buồn nói.

- Chị... Chị... - Hợp Đức xót xa kêu lên - Hai chị em chúng ta mãi mãi như nhau, có chị rồi mới có em, em và chị không phải là một hay sao?

- Ôi! - Nàng cay đắng gật đầu.

- Chị... chị hãy bình tâm lại, tương lai, tương lai...

Hợp Đức đã biết chuyện đêm qua Phi Yến mời hoàng đế đến xem mình tắm. Nàng không biết làm thế nào để an ủi người chị đáng thương và thất vọng này.

- Hợp Đức! - Phi Yến lau nước mắt nói - Em hãy cố gắng săn sóc hoàng thượng, ôi... hoàng thượng yêu thương em đó là điều may của em, nhưng tấm lòng của một ông vua có bền vững gì đâu, em phải hết sức cẩn thận đấy.

- Chị - Hợp Đức nói trong nước mắt - Từ trước đến nay em đều dựa vào chị. Em rất hiểu lòng chị, nhưng đàn ông năm bảy lá gan, cùng một giuộc như nhau cả thôi, dù có yêu hết lòng, cũng chỉ như nắng quai chiều hôm! Chị em ta trong hoàn cảnh như vậy, ngoài sự phải sống sao cho thích ứng ra, chẳng còn cách nào khác nữa!

Phi Yến than thở, ngược mắt nhìn em gái bằng đôi mắt thâm thiết buồn đau. Cả hai cùng im lặng.

Một lát sau, Vương Thịnh bước vào tàu:

- Thưa, thái y đang đợi ở ngoài chờ lệnh.

- Chị. Em sẽ đến thăm chị - Chiêu Nghi nói xong, bước đến lau những giọt nước mắt xót thương trên gò má chị, rồi quay sang bàn trang điểm, đánh phấn, nhẹ nhàng sửa lại mái tóc, vuốt thẳng quần áo. Cử chỉ, dáng dấp của nàng thật là tuyệt đẹp, phong vận của nàng uyển chuyển vô cùng kiều diễm. Phàn thị ngắm nàng, lòng hết sức khen ngợi. Hợp Đức đưa tay làm một động tác nói với Phàn thị:

- Nhà người nhớ chăm sóc chị ta có việc gì đến báo cho ta biết, bao giờ cũng được.

Nói xong nàng thướt tha bước ra ngoài. Phi Yến tiễn em bằng ánh mắt - Ngày xưa, nó là một con bé tóc vàng hoe, mà bây giờ hoàn toàn thuần thực, thay đổi đến không còn nhận ra được nữa. Nàng buông một tiếng kêu thán phục.

- Tuyên gọi thái y vào được chưa ạ? - Phàn thị hỏi - Triệu Phi Yến vẫn theo đuổi ý nghĩ của mình lắm lắm:

- Nó hoàn toàn không còn dấu vết của ngày trước nữa. Đúng thế! Nó xinh đẹp, rất hấp dẫn, không những chỉ thay đổi về vẻ bề ngoài, mà phong độ cốt cách thật cao sang. Nó chỉ bước mấy bước đi mà thật yêu kiều, đắm say biết bao!

- Hoàng hậu! - Đột nhiên Phàn thị phát hiện ra bà hoàng hậu trẻ trung xinh đẹp phút chốc đã giống như một bà lão, Phàn thị cao giọng nhắc lại - Tuyên gọi thái y vào được chưa ạ?

- Được. - Phi Yến như chợt tỉnh, vội vàng trả lời. Sau đó nàng sai Phàn thị trang điểm cho mình. Bà ta nhìn thấu ruột gan Phi Yến, lấy gương mang đến cho nàng, tỉ mỉ búi tóc cho nàng, chỉ vào gương nói:

- Hoàng hậu, người và Chiêu Nghi giống nhau lắm, rất xinh đẹp, lúc này, tuy người đang ốm, nhưng cũng kiều diễm như vậy thôi!

Nàng ngắm nhìn mình trong gương, nhưng hoàn toàn không phải đề thương thức vẻ đẹp của chính mình, mà chỉ nghĩ đến sắc thái đã phai tình đã nhạt, sự việc đau lòng ở nhà tắm. Thái y vào, chẩn đoán xong rồi đi ra. Nàng uống một liều thuốc phát tán bình thường - nhắm mắt lại dưỡng thần.

Một giờ sau, Vương Thịnh vào thay Phàn thị, Phi Yến qua con mê mệt đã tỉnh lại. Nàng bảo Vương Thịnh kê cao gối, lại sai cung nữ mang chiếc đàn có chân thập đặt lên giường.

- Hoàng hậu, người nên nghỉ đề tinh thần yên tĩnh - Vương Thịnh nói về lo lắng.

- Ta buồn quá! Nàng đáp và bảo Vương Thịnh đỡ nàng ngồi dậy dựa vào gối, thong thả chỉnh lại dây đàn. Hai cung nữ bưng nước đến. Nàng như không muốn tiếp cận với hai cung nữ, dùng tay ra hiệu bảo Vương Thịnh tiếp lấy chén - Hai cung nữ lùi ra xa hơn hai trượng. Hoàng hậu lướt tay trên phím, nhưng lòng nàng đang rối loạn, một bản nhạc bình thường như "Phong nhập tùng" mà nàng gảy cũng không xong - Trước đây, nàng là bậc danh cầm khét tiếng. Quá ư phiền não, nàng đưa hai tay lên hất văng cây đàn xuống.

- Vương Thịnh, thế này thì chẳng bao lâu nữa ta sẽ thành vật bỏ đi!

- Thưa hoàng hậu, Người không nên suy nghĩ nhiều nữa. - Vương Thịnh quỳ xuống nói.

Phi Yến buông một tiếng thờ dài buồn bã.

- Thưa hoàng hậu, thần đang có một ý nghĩ - Vì hoàng hậu mà nghĩ thôi - Vương Thịnh nói đến đó thì dừng lại, quay mình lại xoa tay cho hai

cung nữ lui ra. Đợi họ đi ra khỏi bình phong, hần mới thì thầm:

- Hoàng hậu, chuyện Trần Thanh trước đây, chúng ta làm không khéo, thưa hoàng hậu, xin hoàng hậu xá tội lỗi thần nói thẳng! Đến nay thần vẫn hết sức quan tâm.

Nàng bực bội, sự việc Trần Thanh, là vết thương quá đau, nàng không bao giờ muốn nhắc đến nữa. Nhưng lúc này, kể cả chút sức lực để ra lệnh cấm hần chớ có nhắc lại, cũng không còn nữa, chỉ âm ừ trong cổ. Vương Thịnh tuy biết hoàng hậu rất phiền lòng về chuyện cũ đau buồn kia, nhưng vì tương lai của nàng, hần cho rằng không thể không trấn tĩnh để nàng rõ, vì vậy hần lại nói tiếp:

- Thưa hoàng hậu, thần nghĩ rằng, chúng ta nên tìm cách vào trong dân gian mua một đứa trẻ sơ sinh, hoàng hậu giả làm mình to bụng dần, đến kỳ sinh nở, chị em đưa hài nhi đó vào.

Phi Yến giật mình kinh ngạc, vụt ngồi dậy, nhưng trong nháy mắt, nàng lại gục xuống, nói lấp bắp:

- Vương Thịnh - Cảm ơn sự quan tâm của người nhưng vô kế khả thi rồi, ôi, muộn mất rồi! Muộn quá mất rồi!

Vương Thịnh không hiểu "muộn rồi" của hoàng hậu nó có ý nghĩa gì, ngơ ngác nhìn nàng.

- Vương Thịnh - Chuyện đó muộn quá rồi, để ta nói cho người rõ, từ nay về sau ta chỉ là một bà hoàng hậu ngồi trong hậu cung mà thôi.

Vương Thịnh mẹo của nhà người không phải là tội, nhưng hoàng thượng sẽ không bao giờ còn đến điện Chiêu Dương này nữa.

- Hoàng hậu! Vương Thịnh giật mình kinh sợ - Không thể có chuyện ấy được đâu ạ.

- Ta cho là như vậy đấy. Hoàng thượng đã quá yêu Hợp Đức em ta rồi, Vương Thịnh! Từ nay về sau người không phải ỉu phỉ công tâm cơ làm gì nữa - ở vị thế của mình mà phải dốc bầu tâm sự trước mặt kẻ hầu hạ, như vậy là một tổn thất lớn. Nhưng vì sự trung thành của Vương Thịnh, nàng không nỡ lừa dối con người đáng thương đó.

- Hoàng hậu! Thần tin rằng tinh thể đang còn có thể cứu vãn được. Và lại, Chiêu Nghi chắc chắn sẽ giúp người. - Vương Thịnh ngừng một lát, nói tiếp, giọng rần rờ - Hoàng hậu! Hãy còn có hy vọng, "sự tại nhân vi" ạ.

- Này! Vương Thịnh! Thôi đừng nói nữa! Ta yêu cầu nhà người từ nay đừng bao giờ nói chuyện đó nữa, khác nào như cầm dao cắt xé lòng ta! - Phi Yến nổi giận nói. Nàng cho rằng đó là một nỗi nhục, một người đàn bà không đủ sức dựa vào chính mình mà lại dựa vào một đứa trẻ thơ, giả dối quá chừng? Đàn bà, chỉ nên dựa vào sự hấp dẫn của chính mình mới được! Hơn nữa, hoàng thượng đã yêu em mình, quá yêu em mình rồi, nàng giận dữ cấm chỉ Vương Thịnh không được nói thêm nữa.

Hoàng đế nhà Đại Hán mê đắm Hợp Đức là một sự thực. Tính đến nay, phụ nữ trong hậu cung đã quá nhiều nhưng nhà vua chỉ cần có một Triệu Hợp Đức.

Và cũng chỉ ở Tây Cung, Lưu Ngao mới cảm thấy bản năng đòi hỏi dữ dội của đàn ông là không bao giờ cạn. Một lần, Hợp Đức lấy từ chỗ Phàn thị một loại linh dược, nàng nói dối với hoàng đế rằng đó là một loại thuốc do một phương sĩ luyện thành.

- Phải mất một trăm mấy chục ngày, thưa bệ hạ, mới luyện được cơ đấy. Trước hết, phải bỏ đàn dược vào trong lửa, luyện đủ một trăm ngày lấy ra, lại bỏ vào nước, đun sôi thay nước, lại tiếp tục nấu, cứ nấu mấy lần như vậy, đến cạn nước thì thành, uống vào có thể cải lão hoàn đồng, cho nên phương sĩ đặt tên là hồi xuân đan, cũng còn gọi là đại đan nữa.

- Nàng lấy từ đâu ra loại đan này? - Lưu Ngao cầm một viên ngắm nghía.

- Thần thiếp đâu có luyện nổi thứ đó! Hợp Đức cười, vội vàng bảo cung nữ đi gọi viên Tổng quản nội thị ở Tây Cung là Tế Quy đến.

- Tìm hần đến tâu rõ lai lịch loại thuốc này, ôi, thần thiếp có điều khổ tâm quá - Nếu theo phép tắc của cung đình mà đặt ra thì không thể làm như thế được?

Lưu Ngao không tin Hợp Đức lại có thể kiếm ra thuốc trường sinh bất lão liền nhăn mặt, nhưng không có ý quở trách, vì thế Hợp Đức nói

tiếp:

- Xem ra hoàng thượng không mấy tinh tường. Đợi Tể Quy đến, bệ hạ sẽ biết.

- Hà tất phải cần hẩn tâu rõ, nàng hãy nói cho ta nghe! - Luru Ngao ngồi lại gần nàng, khần khoản nói - Chỉ vì quá yêu, ngài đối với nàng nhất nhất đều cho là phải hết.

- Thiếp nói - Nàng cười, vòng tay ôm hoàng đế, lấy lại viên hời xuân đan trong tay, ngài cho vào miệng - Trước đây nửa năm, thần thiếp mộng thấy một cụ già đầu tóc bạc phơ, mặc áo long bào, thiếp lấy làm lạ, sao lại có một vị hoàng đế như vậy? Thiếp liền nấp vào một chỗ để nhìn, cụ già tóc bạc ấy có sống mũi cao, tựa như hoàng thượng, vàng trán cực rộng, miệng cũng rộng, tuy tuổi tác nhưng bước đi hùng mạnh nhanh nhẹn lắm, bên cạnh còn có một người nữa, miệng nói liến thoắng, dáng dấp siêu toát phiêu diêu, cụ già hoàng đế có vẻ kính trọng người đó lắm. Hai người vừa nói vừa cười, rồi một đạo sĩ xuất hiện, lay cụ già bốn lay. Người đứng bên cạnh nói đạo sĩ đã luyện xong đan chưa? Đạo sĩ liền lấy trong túi ra một cái hồ lô cười nói: "Thần đã luyện xong được chùng này. Nếu cần nữa thì phải đến Thông Thiên đài gặp Lão Tam mà hỏi".

Thiếp nghe tiếng ông già cười to quá, liền tỉnh dậy. Hôm sau suy nghĩ mãi, giấc mộng thật lạ lùng liền đến gặp Tể Quy để hỏi. Lúc đó thiếp không dám nói cho hoàng thượng biết, trong giấc mộng thiếp thấy ông già giống hoàng thượng, nói cho hoàng thượng biết, lại sợ hoàng thượng chặt mất đầu.

- Hợp Đức! - Luru Ngao giật mình, ngắt lời nàng. Đúng rồi, cụ già đó nhất định là Hiếu Vũ hoàng đế, người nói liến thoắng kia chẳng phải ai xa lạ, chính là Đông Phương Sóc. Hoàng đế mà nàng mộng thấy, chắc chắn là tổ tiên của ta? Nàng nói tiếp đi, về sau thế nào nữa?

Lúc đó, Tể Quy được lệnh đi vào, Hợp Đức chỉ tay như muốn bảo hẩn tâu rõ, nhưng nhà vua đã ngăn lại, nói tiếp:

- Nàng cứ tiếp tục đi chuyện đang hay, về sau thế nào?

- Về sau ư? - Hợp Đức lấy một viên hời xuân đan màu hồng tươi bỏ vào miệng hoàng đế - Về sau thiếp sai Tể Quy đến Thông Thiên đài thẩm tra, không có hiệu quả gì, một thời gian sau qua đi khá lâu, thiếp đã quên lãng mất. Một hôm Tể Quy gặp đại phu Doãn Hàm ở trong triều, liền nhờ ông ta đoán giấc mộng của thiếp. Doãn Hàm quay về thấy một đạo nhân râu ria xồm xoàm. Hẩn cúi đầu lạy xin đạo nhân cho đan. Vị đại nhân đó xi xi xì xì xò xì đẩy khá lâu hai người không hiểu mô tê gì hết, cuối cùng đưa cho loại đan này, bảo mỗi ngày uống một viên, sẽ trẻ mãi không già, lại còn, loại đan này... Nàng áp người sát vào vai Hoàng đế thổ thè - Đản ông uống vào, rồi thì phải biết nhé - Ồi Ta uống rồi chẳng thấy thế nào cả - Hoàng đế xoa xoa tay dưới cằm cười.

- Thiếp bảo, bệ hạ nên sai Doãn Hàm tìm vị phương sĩ luyện đan kia đến để người gặp.

Hợp Đức cô tình nói thế, kỳ tình là nàng đã bảo với Tể Quy thông đồng với Doãn Hàm bố trí lót đường mọi chuyện về sau cho thật khéo léo.

- Đúng thế! Ta cần phải gặp người đó. Ngày mai...

- Bây giờ, chúng ta uống mấy chén rượu mừng - Hợp Đức nói, đem hời xuân đan cất vào một cái hộp ngọc xanh, rồi sai cung nữ đem rượu đến.

Hời xuân đan là một loại thuốc tử gây hưng phấn, có sức tập trung tinh lực tất cả bộ phận trong cơ thể con người, nếu uống cùng với rượu lập tức xuân tình khơi động bên lâu.

Nhà vua nghe câu chuyện mộng寐 của nàng nửa tin nửa ngờ - Nhưng uống mấy chén rượu vào, dục tình bùng bùng nổi lên, ngài thấy như ngà ngà say, toàn thân đậm dật hưng phấn, như có một chất men khao khát nhục thể chạy rần rật khắp người - Hoàng đế nhìn thẳng vào Hợp

Đức, mắt tởm lườm, phút chốc, một sự đòi hỏi thỏa mãn sinh lý như cơn khát cháy bỏng, khiến ngài không còn tự chủ được nữa, xua tay ra hiệu đũa tất cả bọn thị hầu ra ngoài rồi ghì chặt lấy Hợp Đức.

- Hồi xuân đan làm ta hồi xuân rồi!

- Hoàng thượng nói dối. - Hợp Đức nghiêng đầu tránh khỏi được nhà vua, khúc khích cười - Nhất định hoàng thượng dối thiếp. Thiếp biết lỗi ra rồi.

- Hợp Đức! Hợp Đức! - Ngài ôm ghì lấy nàng. Ta xưa nay không lừa dối ai. Đó là sự thực! Mong của nàng nghiệm lắm, thứ thuốc đó đúng là thuốc hồi xuân! Ngày mai, ta sẽ trọng thưởng cho phương sĩ.

- Đúng thế! Đúng thế! Hợp Đức cười nhí nhảnh. Đó là hồng phúc của bệ hạ. Chúng ta đã gặp thần tiên.

Vị hoàng đế gặp thần tiên trong cõi phiêu diêu, sức sống của ngài so với thời trẻ đã sụp đi rất nhanh, trước đây khá lâu, ngài cảm thấy thể lực của mình rất xấu, nhưng giờ đây, trong phút chốc, tinh lực của ngài bùng bùng bột hứng, ngài cảm tạ thần tiên, cảm ơn Hợp Đức đã giúp ngài gặp được thần tiên, ngài xiết chặt lấy nàng.

Đời ngài đã mất đi mùa xuân, giờ đây, thuốc đã cho ngài sức thanh xuân. Ngài như con trâu cày ruộng trong mùa xuân. Đào xới xong, ngài như người thấy mùi thơm sức nức của cỏ nước, ngài hùng hục xào xới như không biết mệt. Dần dần, hoàng đế thấy mình như một tên dũng tướng, giữa bình nguyên bao la tả xung hữu đột đại chiến không biết mệt, sát phạt kẻ địch, ngài nghe tiếng thờ hồn hèn của kẻ địch cầu xin ngài khoan dung nhẹ bớt cho... Ngài đắm mình trong tiếng cười hoan lạc. Ngài cho rằng đây là một kỳ tích của thần tiên. Hiếu Vũ hoàng đế đã ban cho ngài kỳ tích. Ngài ưu ái cảm ơn Hợp Đức.

Sáng thứ hai, sau buổi chiều, Lưu Ngao giữ Doãn Hàm lại, sai Trương Phóng đưa ông ta đến cung. Nhà thuật số học nổi tiếng rụt rè thận trọng đi theo sau Trương Phóng. Từ khi làm quan đến nay, đây là lần đầu tiên ông ta được nhà vua cho gặp riêng.

- Doãn khanh! Hoàng đế mỉm cười chỉ chiếc ghế bông bảo Doãn Hàm ngồi xuống.

Nhà thuật số học quỳ xuống tạ ơn hoàng đế lại cười, rồi quay sang nói với Trương Phóng:

- Doãn đại phu đã tìm được cho ta thần tiên rồi.

- Hồng phúc của bệ hạ! - Trương Phóng cúi đầu đáp lễ. Hắn cười thâm trong bụng, hắn đoán Doãn Hàm giờ trò bịp để cầu tiến thân liền vâng dạ qua quýt rồi hỏi - Thần có thể được cho nghe không ạ?

- Được chứ, tất nhiên là được! Chiêu Nghi thấy mộng lạ, Doãn Hàm đã giải xong - Nhà vua nói, quay sang bảo Doãn Hàm - Nhà ngươi kể đi.

- Hồng phúc của bệ hạ - Doãn Hàm nói giọng rất hay như mọi lần ở triều đình - Chiêu Nghi thấy mộng triệu, ngài Tế Quy tổng quản Tây Cung bảo thần đoán nhờ hồng phúc của bệ hạ, cuối cùng cũng đã tìm ra.

- Tàu bệ hạ. Đó là việc gì vậy? Thần nghe mãi mà vẫn không hiểu - Trương Phóng nói chen vào. Lưu Ngao nói sơ qua về hồi xuân đan, nhưng lại giấu chuyện kích thích tinh xuân của nó rồi tức khắc sai Doãn Hàm truyền lệnh đi tìm gặp vị phương sĩ kia.

- Tuân lệnh, tâu bệ hạ, thần xin đi ngay đây. - Doãn Hàm gặp người xuống đáp.

- Ngày mai tan triều ta sẽ gặp phương sĩ ở đây.

Trương Phóng nghe hai người đối đáp với nhau, biết ngay đây là cái trò của hai chị em họ Triệu bày vẽ ra, hắn là kẻ đã lăn lóc khắp các xứ xinh lâu nay, biết tởm ra là trong chốn lâu xanh có một thứ thuốc kỳ lạ. Hồi xuân đan chính là thứ quý ấy đó chứ chẳng sai. Vì vậy ra khỏi cung hắn tra vấn Doãn Hàm kỳ được.

- Thừa quý hầu, trước mặt bậc minh triết như ngài đâu dám đem vãi thừa che mắt thánh. Tội chẳng qua là vì lệnh mà phải làm đó thôi -

Doãn Hàm còn thẳng thắn nói tiếp - Tôi đang sợ rồi sinh ra loạn tử nữa kia.

Trương Phóng phá lên cười, vỗ vào vai Doãn Hàm. - Không sinh ra loạn tử, thì đã có phú quý rồi!

- Nếu được như vậy còn phải nhờ lệnh hầu chu toàn cho nữa - Doãn Hàm cung kính nói.

- Tôi thì chu toàn được cái gì - Trương Phóng so hai vai rồi cười to - Xin ngài an tâm, ngài cũng không lạ gì chị em nhà họ Triệu. Chính là do tôi dâng cho hoàng thượng. Tôi đâu lại đi làm hại họ. Nhưng mà ngài cũng nên cẩn thận cho, không thể nói năng tùy tiện được. Cái nhà ông đồng sự của ngài, lão Lưu Hương ấy, là rất lèm nhèm đấy nhé. Các ngài gặp nhau hàng ngày, chớ có để lộ ra điều gì. Ông ta không ưa gì Triệu hoàng hậu đâu. Vạn nhất, ông ta cho lên một bản tố cáo thì hỏng bét tất cả! Đến lúc ấy, chúng ta ăn không tiêu đâu đấy nhé!

- Đúng thế! Đúng thế! Thừa quan hầu, chuyện đó thì tôi xin giữ kín như miệng bình, ngoài quan hầu ra tôi tuyệt nhiên không thổ lộ với ai hết.

- Thế thì tốt! - Trương Phóng vỗ vai ông ta rồi đi thẳng. Ngày hôm sau, Doãn Hàm cũng chưa đưa phương sĩ đến, hoàng đế trở về Tây Cung, thất vọng nói với hoàng hậu:

- Ta vẫn chưa có duyên, vị thần tiên đã đi mất rồi.

- Đi mất rồi sao? - Hợp Đức làm bộ ngạc nhiên hỏi. Đây nhất định là vị Doãn Hàm bắt lượ.

- Đừng trách ông ta, - hoàng đế cười nhẹ nói - Vị thần tiên này có thể biết quá khứ, tương lai. Ngài biết ta đang cần tìm ngài, bảo một đồng tử đến trả lời cho Doãn Hàm rồi ngài thì đi phiêu lãng đó đây, dặn lại rằng: Phải đến năm trăm năm sau mới trở lại Trảng An.

- Thật thế ư? - Hợp Đức kéo nhà vua ngồi xuống - Thần tiên còn nói gì nữa thôi?

- Ồ! Ngài còn dặn, hỏi xuân đan không nhất thiết ngày nào cũng phải uống. Số lượng đan không nhiều, nhưng thần tiên dạy ta còn thọ lắm...

- Chỉ cần bệ hạ thọ là tốt lắm rồi!

- Điều đó thì không còn nghi ngờ gì nữa. - Lưu Ngao nhẹ nhàng nói:

- Thần tiên, linh dược, cố nhiên việc này là có thật.

- Đó chính là hồng phúc của bệ hạ. - Hợp Đức lim dim mắt nói - Vì hồi xuân đan, chúng ta phải ăn mừng.

- Đêm nay - Miệng Lưu Ngao gắn vào tai Hợp Đức - Thì đêm qua chúng ta đã ăn mừng rồi đấy thôi.

- Thiếp không nói cái ấy - Hợp Đức cúi vào đuôi nhà vua - Bệ hạ chỉ rất nói những chuyện không đứng đắn gì cả. ý của thiếp là muốn có một lễ mừng chính thức cơ. Có mời cả hoàng hậu nữa.

- Ồ! Không cần, chỉ có hai chúng ta, uống chén rượu, gọi vũ nữ đến múa là được rồi. Nhiều người ta thấy phiền toái quá! Hơn nữa, chuyện này chỉ riêng của hai chúng ta thôi mà.

Hợp Đức đành im lặng. Năng hết sức tìm cơ hội để Phi Yến được cùng tham dự, lập mẹo cho chị mình giành được sự sủng ái của nhà vua nhưng lần nào cũng thất bại.

Hồi 15

Vì thế, nàng chỉ còn biết tìm hoan lạc trong hồi xuân đàn. Sinh hoạt trong cung, ngày lại ngày đều tẻ nhạt cho nên tâm tình của Hợp Đức cũng thay đổi. Hồi xuân đàn kích thích ngọn lửa tình dục trong nàng, nàng triền miên đòi hỏi, nhưng nhà vua thì không đủ, thời gian và tinh lực thì có hạn. Do chuyện của Phi Yến xảy ra vừa qua nên Hợp Đức không dám tính đến chuyện dặt trai từ ngoài vào. Ham muốn tình dục quyết liệt của nàng đã biến nàng thành hung dữ. Một hôm vào buổi trưa, nhà vua đang nằm tĩnh dưỡng ở cung Bồ Đào, Tể Quy lặng lặng đến tâu với Hợp Đức:

- Thưa, nghe nói Linh Phi ở cung Thang Tuyền đã có thai. - Linh phi à? Có đúng thế không? - Hợp Đức nhảy chồm lên.

- Thưa, thần nghe nội thị Lý Thủ Quang ở cung Thang Tuyền nói mấy hôm nay Linh Phi thường hay nôn ọe, xem cung cách ấy thì cô ta đã mang thai rồi.

- Thế à? - Hợp Đức nghiêng răng, chau mày hỏi. Có phải cái con Linh Phi trước đây có lúc được hầu hoàng thượng không?

- Thưa, chính là Linh Phi đó.

- Nhà ngươi đi tìm Linh Phi đến cho ta, gọi luôn cả Lý Thủ Quang một thể.

Từ ngày vào cung đến nay, đây là lần đầu tiên Hợp Đức sử dụng quyền ra lệnh. Nàng không thể cho phép bất kỳ một cung nữ nào mang thai.

Điều đó rất nguy hiểm đối với địa vị của hai chị em nàng.

Một lát sau, Tể Quy quay lại tâu với Hợp Đức:

- Hai người đã chấp hành lệnh, đang đứng ở ngoài cung chờ hậu kiến.

- Lý Thủ Quang hiện đang làm chức gì? - Hợp Đức hỏi giọng nặng nề.

- Dạ, hần chưa có thực chức. Năm trước ở Hề quan cục để nghe sai phái, năm ngoái ở cung Thang Tuyền rồi điều sang cục Vi Cung, vẫn chưa có thực chức ạ.

- Thôi được! Nhà ngươi bảo Lý Thủ Quang vào trước.

Một nội thị mặc áo xanh lập cả lập cập bước vào. Hợp Đức lướt một cái nhìn khắp người hần.

- Có phải nhà ngươi làm việc ở cung Thang Tuyền và cục Vi Cung không?

- Thưa phải - Lý Thủ Quang cúi đầu đáp.

- Ta thăng cho ngươi chức "Nội cấp sự" - Hợp Đức nói dễ dàng - Nhà ngươi cứ tâu thực đầu đuôi câu chuyện của Linh Phi cho ta nghe.

- Xin tâu trình: Căn cứ vào ghi chép ở sổ "Nội cấp sự" của Dịch đình thì bốn tháng trước Linh Phi được hoàng thượng ban phúc. Mấy ngày gần đây thường hay nôn ọe, thần đã làm việc ở Hề quan cục cũng có biết chút ít về y lý, nhìn dáng điệu của cô ta thì hình như đã có thai.

Hợp Đức run lên, cổ trắn tĩnh, dịu giọng hỏi:

- Đã trình báo lên trên chưa?

- Dạ bẩm chưa ạ. Vì Linh Phi chưa có thân phận, hơn nữa, lại chưa được thái y chẩn đoán, tiểu nhân mới chỉ quan sát thôi. Việc này phải do dịch đình tâu trình lên hoàng thượng.

Hợp Đức gợn tay ra hiệu không cho Lý Thủ Quang nói tiếp và hỏi:

- Có đúng bốn tháng trước hoàng thượng có ban phúc?

- Thưa đúng. Bốn tháng trước, hoàng thượng...

- Người có biết đích xác là hoàng thượng không? - Hợp Đức vận hỏi giọng bỗng nhiên đầy vẻ đe dọa.

- Thân... Thân... không được biết ạ. Thân chỉ nghe nói thôi ạ - Lý Thủ Quang run bần bật trước câu hỏi hiểm hóc của Hợp Đức.

- Hoàng thượng đâu có gọi ban phúc cho nó, người biết không? - Hợp Đức quắc mắt, vụt đứng dậy, quay người bảo Tế Quy - Nhà người cho Triệu Linh Phi vào.

Linh Phi đang nén chịu cơn đau vì sự phản ứng sinh lý trong thời kỳ mang thai, không biết Chiêu Nghi cho gọi đến vì lý do gì, hoảng hốt đi vào cung, quỳ xuống đất.

Hợp Đức cười nhạt nhìn Linh Phi. Thân hình nàng thật yếu đuối nhưng ăn mặc vẫn là thứ áo quần của của nữ bình thường. Hợp Đức đoán rằng sau khi nhà vua ban phúc, chắc chắn chưa hứa cho nhà cô này điều gì tốt đẹp. Vì vậy, nàng cố làm sầm sét ra oai hỏi cô ta làm công việc gì.

- Thân không có việc gì - Suốt ngày chỉ ở trong cung Thang Tuyên thôi ạ.

- Nhà người lại dám dối ta! Lý Thủ Quang, đem con này... Nàng bỗng dừng lại, thoát đầu, Hợp Đức định bảo Lý Thủ Quang đem Linh Phi giết quách đi, nhưng nghĩ làm như vậy có thể sinh rầy ra. ở trong cung, từ ngày có hồi xuân đan, Hợp Đức cũng đã sử dụng quyền lực của Chiêu Nghi trong khi tức giận, nhưng chưa bao giờ dùng đến quyền sinh sát. Lúc này, nàng đang giận dữ nhưng cần nhất là chỉ tính toán sao cho mình có lợi thôi. Vì thế, nàng ngừng ý định lại, suy nghĩ. Một lát sau nghĩ đến cách khác, liền đổi giọng:

- Tế Quy, đem con này đi chẩn đoán.

Tế Quy và Lý Thủ Quang chỉ còn biết đỡ Linh Phi đứng dậy.

- Cho nó vào - Hợp Đức ra hiệu cho Tế Quy đưa cô ta vào phòng thay quần áo, rồi ra lệnh bảo nội thị mau đến cung Chiêu Dương gọi Phàn thị đến.

Phàn thị là con người từng trải - Hợp Đức chỉ ghé tai nói nhỏ mấy câu là hiểu ngay, mỉm cười gật đầu ưng thuận.

- Xem con này khỏe mạnh lắm đây. Phải làm nặng tay một chút, nhưng quan trọng nhất là không được làm hại đến tính mạng của nó. Hợp Đức nói thêm mấy câu, đưa mắt bảo Phàn thị đi vào buồng thay quần áo - Mụ ta hăm hở bước vào bảo Tế Quy và Lý Thủ Quang ra ngoài, bắt Linh Phi nằm thẳng ra trên ghế.

Linh Phi không biết gì, nghe theo Phàn thị nằm xuống. Phàn thị ấn khắp bụng Linh Phi, gật đầu lia lịa. Linh Phi sợ quá nhắm mắt lại. Phàn thị lột hết quần áo của nàng, nhìn kỹ từ đầu đến cuối hỏi:

- Cô đã có quan hệ với đàn ông rồi hả?

- Vâng, có với hoàng thượng - Linh Phi đáp nho nhỏ.

Phàn thị giật mình nhưng vội trấn tĩnh ngay lại, cười nói:

- Thế thì hay quá! Nhưng vì cô có bệnh, hạ đới khong thông. - Nói xong mụ ta ấn thật mạnh vào bụng Linh Phi. Nàng quần quai đau đớn, nhưng cố nghiêng răng chịu. Phàn thị vẫn cười cười như không, lại ấn tiếp phía bụng dưới rồi đột ngột dùng hết sức ấn ép dồn dần xuống. Linh Phi đau như xé ruột, mồ hôi vã ra khắp mặt. Phàn thị lau mồ hôi cho nàng rồi dùng hai chân ra sức dận lên bụng nàng lâu đến nửa giờ. Linh Chi kêu thét lên. Phàn thị thấy là đã xong việc, xem xét kỹ, dùng khăn lau sạch máu rồi vục Linh Phi ngồi dậy, rót một cốc nước cho nàng uống.

- Ồ! Không việc gì đâu! Ta sẽ đem lời của cô báo lên Chiêu Nghi.

Linh Phi suýt ngất đi, nhưng cơn đau ở bụng dưới làm nàng sợ quá. Nàng mặc lại áo quần, đứng dậy. Phàn thị dắt Linh Phi ra ngoài.

Hợp Đức về bồn chồn, lo lắng đi đi lại lại trong phòng, khi Phàn thị đi ra, Linh Phi lại ngã nhào xuống nền nhà. Phàn thị bước đến nói vào

tai Hợp Đức mấy câu.

- Hay lắm! Hợp Đức như trút được gánh nặng, quay sang bảo Lý Thủ Quang dẫn Linh Phi về.

- Sau thì phải biết thân biết phận đây, ở trong cung mà sinh bừa đê bãi thì mất đầu chó có trách!

Linh Phi vẫn ù ù cạc cạc, cúi chào Hợp Đức rồi theo Lý Thủ Quang đi ra. Phàn thị đưa cho Hợp Đức xem cái khăn đẫm máu lấy làm đắc ý lắm.

- Nhìn thấy đồ lòm như thế này là đúng rồi - Phàn thị thì thầm. Hợp Đức gật đầu bảo Phàn thị trở về cung Chiêu Dương. Điều lo lắng của Hợp Đức thế là xong. Nhưng Phàn thị thấy nặng trĩu trong lòng - Cách làm của Hợp Đức đáng sợ quá! Mặt khác mẹ ta lại phục lẫn cái tâm địa dễ có mấy tay ấy của Hợp Đức. Rồi từ chuyện Linh Phi, Phàn thị suy nghĩ đến số phận của các cung nữ khác. Đối với chị em nhà họ Triệu, mẹ ta gần gũi Phi Yên hơn, việc xảy ra với Linh Phi làm Phàn thị lo cho Phi Yên quá. Giả dụ có một người nào đấy có thai dễ được hoàng tử thì địa vị của Phi Yên sẽ nguy to, thời gian đã quá gấp, Phi Yên phải có con, nếu không, kết cục sẽ không lường được.

Về tới cung Chiêu Dương, Phàn thị kể hết từ đầu đến cuối cho Phi Yên nghe, hơn nữa, lại còn nói lên nỗi lo của mình. Phi Yên không nói gì, ngồi trơ như hóa đá.

- Mẹo của Vương Thịnh trước đã tâu trình, hoàng hậu thấy thế nào ạ?

- Hoàng thượng không bao giờ đến cung này nữa - Hoàng hậu đáp buồn rười rượi.

- Không ạ. Vẫn có cách - Phàn thị khuyến khích.

Phi Yên lắc đầu xót xa, đưa tay chỉ màn cửa sổ nói:

- Nhà người kéo màn lại.

- Vì sao ạ? Ban ngày sao lại kéo màn cửa sổ ạ?

- Ta sợ ánh sáng.

Một con người có nhiều mắt mà sợ ánh sáng, sợ sự tọc mạch của ánh sáng là một con người có tâm tính bất thường, nhưng Phàn thị không thể hiểu nổi, chậm chạp kéo màn cửa quay người lại nhìn Phi Yên với ánh mắt kinh dị. Phi Yên cúi đầu xuống, đi đi lại lại trong phòng đầy tư lự, phồn hoa và tiêu bi đối nghịch thật trở trêu. Nàng không thể yên tĩnh được nữa, nàng bước, nàng bước... nước mắt tuôn xuống như mưa. Nàng không muốn để Phàn thị trông thấy sự suy sụp của mình.

- Thôi bà đi nghỉ đi - Nàng nói giọng trầm xuống.

- Vâng, thưa hoàng hậu - Phàn thị chào bước ra khỏi tẩm cung, nhưng vội quay lại nói - Thưa hoàng hậu, bốn hôm nữa là ngày mừng thọ của người. Quan Dịch đình đã đến xin ý kiến, hoàng hậu vẫn chưa dạy gì.

- Mừng thọ... Thôi... thôi... Phi Yên lạnh nhạt nói.

- Mừng thọ hoàng hậu là một việc không thể coi thường được. Theo thần thì cứ như phép tắc năm trước mà làm.

- Năm trước! Phi Yên cay đắng lắc đầu. Tình cảnh của năm trước không thể nghĩ đến nữa.

Từ khi làm hoàng hậu, lễ mừng thọ hàng năm, nàng cũng ngồi với hoàng thượng tiếp nhận quân thần đến dâng lễ. Năm nay, hoàng thượng không đến, thì còn có ý nghĩa gì! Nghĩ đến đây, Phi Yên lắc đầu, giọng nặng trĩu:

- Nhà người bảo Vương Thịnh sang bên Dịch đình nói rằng ta đang ốm, năm nay miễn, không làm gì hết!

Phàn thị im lặng, Phi Yên lại nói tiếp:

- Đùng để ta phải phiền lòng, mau bả Vương Thịnh đi ngay.

Phản thị thấy gương mặt buồn rười rượi của hoàng hậu, không nói gì thêm, thông thả quay mình lại, từng bước nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Phi Yến nhìn sau lưng Phản thị. Người đàn bà này thật là ghê gớm lắm, nhưng lại là người thân cận nhất của nàng. Nàng chỉ biết thờ dài.

Phi Yến quá cô đơn. Nàng đưa bàn tay lên ngắm từng ngón. Trước đây ai cũng khen nàng có bàn tay đẹp. Bây giờ, khác xưa rồi, bàn tay nàng chỉ để nắm bắt nổi cô đơn mà thôi. Nàng đưa mắt nhìn những thứ bài trí gấm hoa trong buồng. Nàng nghĩ:

- Rồi đây, ta sẽ đi trọn lộ trình của cuộc đời mình trong gian buồng lạnh lẽo cô quạnh này. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến Linh Phi. Người con gái ấy một độ có thể gây nguy hiểm cho nàng. Nhưng trong giờ phút này, ngược lại, nàng cảm thương cho cô ta quá.

Ngày mừng thọ của hoàng hậu nhà Đại Hán sắp đến. Cung Chiêu Dương vẫn như thường lệ. Không thấy có chuẩn bị gì cho ngày đại lễ cả, bọn cung nữ, nội thị đang xì xào bàn tán vụng trộm...

Buổi chiều, khi hoàng đế ngự triều, Triệu hoàng hậu theo lệ cũ lên xe đến cung Trường Tín bái yết Thái hậu. Không quá một giờ sau, nàng đã trở về cung Chiêu Dương.

Trong thời gian này, không ít các cung nữ đến cung Chiêu Dương mừng thọ. Vương Thịnh báo tên các vị và đọc tên các thứ lễ vật. Phi Yến không còn đủ sức để xua tay ngăn Vương Thịnh nữa, nàng lẳng lặng đi vào cung.

- Hoàng hậu! - Vương Thịnh vội vàng chạy đón trước quỳ xuống - Tiểu nhân, xin cúi đầu tạ người.

Phi Yến chỉ còn cách đứng lại, miễn cưỡng nhận lễ. Ngay lúc đó, nàng lại trông thấy một đoàn cung nữ và nội thị đang xếp thành hàng dài ở bên ngoài.

- Để cho họ vào. - Nàng nói nhỏ, Vương Thịnh dắt một lũ hầu vào. Họ cúi rạp xuống làm lễ mừng. Phi Yến bắt buộc phải đứng chủ trì một lúc rồi quay vào nội cung, cởi áo lễ mặc thường phục, ngồi trơ trơ trước tấm gương đồng.

Lại một đoàn nữa đến, nhưng nàng thoái thác, lấy cớ đang ốm không tiếp được.

Chẳng mấy chốc viên Tổng quản Tây Cung Tế Quy đến. Hấn bụng mâm lễ vật đi thẳng vào Tẩm cung, quỳ lạy chúc thọ.

- Thừa hoàng hậu. Đây là lễ vật mừng thọ của hoàng thượng và Chiêu Nghi.

Hai cái tên Hoàng thượng - Chiêu Nghi liền nhau làm cho Phi Yến ớn tận xương sống. Nàng miễn cưỡng đứng lên, theo nghi lễ chôn cung đình mà nhận lễ phẩm.

- Thừa hoàng hậu! - Tế Quy đứng dậy từ từ nói thêm - Chiêu Nghi sai tiểu nhân đến báo trước để hoàng hậu biết, chốc nữa, Chiêu Nghi sẽ đưa hoàng thượng đến cung Chiêu Dương uống rượu thọ. Chiêu Nghi mong hoàng hậu có sự chuẩn bị.

Phi Yến ngạc nhiên, hôm qua, nàng cảm chắc nhà vua sẽ không bao giờ đến! Bây giờ, ngài lại đột nhiên giá lâm. Sự đổi thay ấy làm nàng hoang mang, đúng hơn, nàng lại còn thấy buồn bực... Nàng nhìn Tế Quy nói nhảm nhảm:

- Hoàng thượng đến... Tốt thôi! Ta biết rồi! Người về báo với Chiêu Nghi.

Nghe tin này, Phản thị là người sốt sắng nhất. Tiễn Tế Quy về rồi, bà ta quỳ vào giục Phi Yến trang điểm. Phi Yến hoàn toàn đứng đưng, mặc dầu, đây là cái tin vui cho cung Chiêu Dương. Nhưng khi nghĩ rằng nhà vua đến là vì Chiêu Nghi - Em gái của mình dất đến - Lòng nàng se lại. Hơn nữa, chuyện xảy ra ở chỗ buồng tắm cũng đã làm nàng mất hết hy vọng nhà vua sẽ đột ngột đến, tình yêu đã mất, vẫn hỏi làm sao được nữa!

Vì vậy, nàng không muốn thay quần áo. Nàng ngồi trơ ra như thường.

Wương Thịnh và Phản thị hối hả giục bọn nhân viên cấp sự bày tiệc rượu, gọi nhạc công rồi rít. Sau đó, lại vào khuyên hoàng hậu.

- Không cần thiết - Phi Yến cười chua chát - Các người phải biết: hoàng thượng đến không phải để xem ta ăn mặc, hơn thế, ngài cũng không

phải đến để thăm ta, để... để... để đi cùng với cô em ta đến đây cho hợp cảnh - Nàng lạnh lùng nói.

- Bất luận thế nào, Hoàng hậu cũng nên chuẩn bị, nể mặt Chiêu Nghi chứ ạ. Phàn thị nói giọng thiết tha cầu khẩn - Dầu sao cũng không nên để Chiêu Nghi lâm vào thế khó xử.

Phi Yến vẫn cứ đứng đung, nàng không muốn phải miễn cưỡng làm, sẵn sàng để cho mọi việc cứ thế mà diễn ra. Nàng đưa tay ngăn không cho hai người nói gì thêm nữa, bước đến bên cửa sổ nhìn ra cảnh vật xa xa ngoài vườn ngự uyển. Vương Thịnh so vai quay lại nói với Phàn thị:

- Bà cố gắng săn sóc hoàng hậu, tôi đi lo liệu mọi việc bên ngoài. Hôm nay, chúng ta phải để cho Hoàng hậu một ấn tượng tốt đẹp mới được.

"Những con người đáng thương" - Phi Yến nghe hai người nói với nhau, khe khẽ thở dài, những chuyện như thế, nàng cảm thấy đều xúc phạm đến chỗ sâu nhất lòng tự trọng của con người.

Phàn thị đứng cạnh một khuôn cửa sổ khác, chú ý nhìn người đi trên con đường thông đạo, hai người, Phàn thị và Phi Yến nhìn theo hướng khác nhau.

Trên đường có bốn tên nhạc công của Tây Cung ôm nhạc cụ đi đến, tiếp đó lại có hai cung nữ vén cao xiêm áo múa đi vào điện Chiêu Dương - Phàn thị nhất nhất nói rõ cho Phi Yến biết, nàng chỉ chăm chăm nhìn cây cối và vườn hoa. Phút chốc lại thấy viên Tổng quản Tây Cung Tế Quy hiện ra trên đường lớn, hẩn thoãn thoát sai bước.

- Đến rồi! Đến rồi! Phàn thị vội báo cho Phi Yến.

- ừ - cuối cùng Phi Yến cũng nhìn về phía đường thông đạo.

Hoàng đế nhà Đại hán và Chiêu Nghi sánh vai nhau thông dong bước đi, thỉnh thoảng dừng lại chỉ trỏ vuốt ve những bông hoa hai bên đường. Phi Yến thấy Hợp Đức đang cười. Nàng nhếch mép quay vụt trở về ngồi phịch xuống ghế bành.

- Thừa hoàng hậu, mời người ra tiếp giá - Hoàng thượng giá lâm, mừng thọ người - Vương Thịnh bước vào tâu báo.

- ừ - Nàng vụt đứng dậy.

Trước khung cửa hùng vĩ của điện Chiêu Dương, trên bậc thềm rộng lớn, Phi Yến ngượng ngùng ra đón hoàng đế nhà Đại Hán giá lâm. Nhà vua và nàng cùng thi lễ, gọi nàng là hoàng hậu, chúc nàng sống lâu hết sức khách sáo như hai người xa lạ. Hợp Đức lướt nhìn lấy làm tiếc những thứ nghi thức lễ tiết như vậy thật không nên có. Một đôi vợ chồng, một cặp tình nhân, mà từ thân thiết trở nên khách khí, thì thật khó cứu vãn lại được. Vì thế nàng cố gắng phá tan bầu không khí lễ tiết nghi thức nặng nề giả dối đó, đến cầm tay Phi Yến cười khanh khách.

- Chị. Chị quay lại để em lấy chị, hoàng hậu nương nương của em ơi! Chị thương cho em cái gì chứ!

- Chị thì còn cái gì nữa! - Phi Yến cười rất không tự nhiên - Chị tưởng... Nàng quay mặt lại nhìn thẳng vào nhà vua, một thoáng ý nàng muốn nói rằng chị thương cho em cái địa vị hoàng hậu, nhưng nàng vội kìm lại được - Nếu vậy thì sự thể trở nên hết sức xấu. Tuy nàng không muốn cầu cạnh gì, nhưng cũng không muốn phá đám. Vì vậy, nàng chuyển ngay ý, chỉ vào chậu hoa trong vườn hoa đồng cung.

- Chị muốn tặng em mấy chậu hoa, đáng đẹp lắm.

- Hay quá! - Hợp Đức reo lên cố sức làm vẻ thích thú - Chị thương cho em như vậy là khôn đấy. Nếu không em cũng đến lấy trộm. Hoàng thượng của thiếp, đây có phải là hoa Hợp hoan không?

- ồ. Đúng! - Lư Ngao đáp bừa, kỳ tình ngài đã trông thấy hoa gì đâu - Đúng là hoa Hợp hoan.

Thế là Hợp Đức xếp cho nhà vua và hoàng hậu ngồi cạnh nhau, còn mình thì giả cách làm lễ triều bái, miệng liền thoáng chúc thọ dài dòng.

Lưu Ngao nhìn không được phá lên cười nhìn Phi Yến, nói với Hợp Đức:

- Ta giống một ông vua trên sân khấu quá - Phi Yến rồi cũng bật cười nót. Lưu Ngao đưa tay vuốt bộ râu, gật đầu, như để chứng minh mình là một ông vua thật.

- Đã lâu chúng ta không xem kịch! Hợp Đức chạy đến cạnh hai người - Bao giờ thì cho em đi xem kịch đây.

Lưu Ngao và Phi Yến tuy cùng cười thoải mái nhưng giữa họ còn có sự cách bức. Lễ chúc thọ đã xong mà hai người vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ.

- Hai vị cũng có thể đứng lên được. Chẳng nhẽ lại bắt em quỳ mọp triều bái một lần nữa sao?

Hợp Đức kéo ống tay áo của hai người, nháy mắt ra hiệu cho Vương Thịnh.

Hắn vội vàng tiến lên, cúi gập người mời nhà vua đến Thiên điện để nghe hát.

Một đội nhạc do bọn nội thị và cung nữ lập ra gồm mười bốn người tấu lên điệu nhạc mừng thọ bình thường. Phi Yến rất vui. Nhưng tâm hồn nàng đang phiêu diêu tận một chốn nào xa vời. Nàng nhớ lại âm nhạc hồi còn ở phủ đệ của Dương A công chúa - Năm ấy Phú Bình hầu Trương Phóng bất ngờ dẫn nhà vua đến. Đó là lần đầu tiên...

Cũng lần ấy, lần quyết định vận mệnh của nàng. Đến bây giờ, cả một thành Tràng An, thậm chí đến những người bình thường trong thiên hạ vẫn hâm mộ nàng, vậy mà tại sao nàng không biết hạnh phúc của mình ở đâu. Nàng đưa mắt nhìn Hợp Đức. Người em gái xinh đẹp hơn xưa bội phần. Bỗng nhiên, nàng thấy buồn cho em. Nàng nghĩ: mình chính là cái gương tày liếp cho nó đây! Chẳng bao lâu nữa nó cũng sẽ hưởng theo vết xe đổ của mình. Đàn bà con gái ở bên cạnh ông vua có khác gì cái quạt, mùa hè oi nóng qua đi, thì bị vứt vào một xô thối.

Tám vũ nữ chia thành hai đội từ hai bên trái phải bước vào quỳ xuống một tấm thảm đỏ, chúc mừng hoàng hậu đại thọ... Tiếp đó, họ lui vào, biểu diễn điệu vũ mừng thọ "Thiên nga vũ". Xong lại hát bài ca "Ngày lành tháng tốt".

Lưu Ngao nghe một lúc thấy bình thường và dung tục, chẳng thích thú gì. Hợp Đức tinh ý đưa mắt cho Vương Thịnh. Hắn liền lẳng lặng đến bảo bọn nhạc công. Khi khúc nhạc dừng lại, Hợp Đức cười vang lên nói với nhà vua:

- Được rồi! Tiết mục chúc thọ xong rồi. Ta chuyển sang một màn khác vui vui! Nói xong, nàng kéo hai người vào phòng ăn. Nàng giống như một nhà đạo diễn chỉ huy hai diễn viên đóng kịch. Phi Yến giận lắm. Không gì thì nàng cũng là chủ của sáu cung, thế mà lại bị cô em điều khiển như một con rối, lặng lẽ đi theo vào phòng ăn, miễn cưỡng nâng chén rượu chúc mừng nhà vua.

Tiếng nhạc lại vang lên, không đơn điệu như lúc nãy mà réo rắt trầm bổng kích động lòng người. Lưu Ngao tự động uống một chén, nhìn Phi Yến vẫn còn im lặng cúi đầu. Ngai không chỉ có nhìn nàng một lần, nhưng khi nhìn, ngai đều thấy nàng buồn rười rượi. Tất nhiên Hợp Đức làm như không hề biết gì cả chẳng qua là nàng đã cố đem hết sức mình rồi. Nàng biết lắm, nếu mình cứ cố co kéo bày trò thì rồi khéo léo hóa ra vụng về ngay. Nàng thấy sốt ruột quá. Phi Yến vẫn cứ trơ trờ đờ đẫn như cũ. Chẳng bao lâu ban nhạc cũng rút lui dần. Trong phòng ăn trở nên yên tĩnh. Lưu Ngao cố gắng nén cơn phiền muộn trong lòng cũng không thể chịu được nữa, đưa mắt nhìn Phi Yến.

- Có việc gì làm hoàng hậu không vui? Trong khi mọi người ai cũng vui vẻ cả thì nàng lại cau có buồn rầu. Hoàng hậu có điều gì không bằng lòng.

- Bệ hạ! - Phi Yến không tự chủ nổi, nước mắt tuôn xuống - Thiếp đều bằng lòng với tất cả, thiếp cũng không có điều gì không vui. Nhưng... Nàng buồn bã cúi đầu xuống. Nhưng, hôm nay thiếp nhớ đến chuyện cũ năm xưa. Thiếp nghĩ đến lần đầu tiên gặp bệ hạ... Lúc đó, thiếp nhớ là thiếp đã bảo người giống một vị hoàng đế, thiếp dù trong mộng cũng không nghĩ đến sự đó. Thiếp đã được lọt vào mắt xanh của một ông vua. - Nàng nức lên, lấy khăn lau nước mắt, rồi nói tiếp - Thiếp còn nhớ những ngày ở Thông Thiên đài, thiếp được sống những giờ phút thần tiên... hoàng thượng yêu quý thiếp biết bao nhiêu, một thứ tình nghĩa sâu nặng... người đã làm cho thiếp sung sướng biết nhường nào...

Lúc đó, nước mắt thiếp tuôn trào cũng vì hạnh phúc đầy thôi.

Nhớ lại tình xưa nghĩa cũ khiến cho người nói và người nghe đều xúc động. Phi Yến như đang tìm lại niềm hạnh phúc ban đầu, nàng chìm vào trong hồi ức. Cả hai, phút chốc cùng tỉnh lại. Nhà vua cũng đắm mình vào hồi ức. Ngài nhớ lại những ngày ấy, ngài đã cùng nàng chi non thề bệ, sông cạn núi mòn, ngọc nát vàng phai, cũng không đổi lòng. Ngài thấy xót xa, ngài tự trách mình đã lạnh nhạt với nàng... Thế rồi, ngài quay người, đưa tay nhắc bổng Phi Yến lên.

- Bệ hạ. Phi Yến đắm đắm nhìn vào nhà vua, đôi mắt đầm lệ - Thiếp nhớ, thiếp đã lấy thân phận một nữ cung để hầu hạ hoàng hậu... thiếp nhớ, thiếp mặc áo cung nữ đứng sau lưng hoàng hậu, khi bệ hạ vào, người nhìn thiếp không chớp mắt. Cái nhìn đó có bao giờ thiếp quên. Toàn thân thiếp run lên... cuối cùng hoàng hậu phát hiện được bắt bệ hạ đưa thiếp đi. - Nàng thở một hơi dài rồi nói tiếp - Đó là một đêm suốt đời thiếp không bao giờ quên. Hoàng thượng cắn lên trên cổ thiếp, trên vai thiếp... Ôi, nỗi đau của thể xác thiếp được chuyển thành niềm khoái cảm của tâm linh... trong mắt đầm lệ của nàng như tóe lửa, nụ cười bỗng bẽn lẽn lướt qua gương mặt nàng - Dấu ấn của bệ hạ đã lưu lại trên cổ trên lưng thiếp, ba ngày sau vẫn còn vết máu của thiếp dính trên quần áo bệ hạ. Thiếp tự đi giặt cho bệ hạ, nhưng bệ hạ không cho bảo hãy giữ lại làm kỷ niệm... Bệ hạ... Nàng say sưa kể lại chuyện cũ, không giấu giếm chuyện gì, âm điệu của nàng bay bổng thiết tha, đôi mắt lay động, không còn khô cứng bẽ bàng chút nào.

- Phi Yến! Phi Yến! Lưu Ngao trong cơn xúc động, nắm chặt lấy tay nàng, duyên xưa chuyện cũ bỗng hiện về, nước mắt ngài chỉ chực trào ra.

Hợp Đức lặng lẽ quan sát, khi tình cảm thiết tha của Phi Yến đã làm nhà vua cảm động, nàng nhẹ nhàng đứng lên, nói là đi thay áo, ra khỏi nhà ăn. Lưu Ngao không còn biết Hợp Đức đi hay ở, nắm chặt lấy tay Phi Yến, cuối cùng ghi nàng vào lòng, lau nước mắt cho nàng, hôn nàng, siết chặt nàng, xúc động an ủi vỗ về xoa tay lên lưng nàng.

Phi Yến khóc nức nở gục đầu vào lòng nhà vua.

- Phi Yến! Phi Yến! - Giọng Lưu Ngao run rẩy - Ta cũng có bao giờ quên đâu! Ta nhớ... chúng ta lại vẫn như xưa. Từ nay về sau, chúng ta...

Lưu Ngao nâng đầu nàng lên, lau nước mắt cho nàng.

- Bệ hạ, thiếp vẫn nghĩ rằng, chuyện cũ giống như trong giấc mộng... Luôn luôn hiện ra trong giấc mộng của thiếp...

- Đó đâu phải là mộng! Là thực! Là thực đấy...

Là thực! Là thực ư! Nàng lẩm bẩm nói. Đây là một sự ngẫu nhiên, một sự ngẫu nhiên đã nối lại quan hệ tương như đã tan vỡ của hai người.

Giống như mở ra một cánh cửa để họ trở về với những ngày tháng thuở trước. Nàng vẫn mỹ lệ xinh đẹp như xưa. Nàng vẫn là con người thông minh và nhạy cảm như xưa. Trong lòng Lưu Ngao đã lấy lại những mất mát. Ngài quên chặt lấy nàng, rất lâu, rất lâu. Họ không nói một lời. Chính trong lúc như thế là lúc hai tâm thần giao ngộ. Ngôn ngữ của trần gian bỗng nhiên trở nên thừa. Bọn cung nữ và nội thị hầu hạ trước cung đình dần dần rút lui hết. Phần thị quan sát sau màn che sung sướng cùng với Vương Thịnh vỗ tay reo. Thế rồi, Lưu Ngao đi nâng từ từ đi vào nội tửam. Phần thị mừng quá, thở một hơi dài, kéo Vương Thịnh ra ngồi trên chiếc ghế dài mắc tấm màn che.

- Hy vọng lần này hoàng thượng yêu mến hoàng hậu. - Vương Thịnh nói giọng đầy cảm khái - Cầu trời đất thánh thần, mọi sự tốt lành.

- Bây giờ hoàng hậu vẫn còn khờ khạo lắm, tôi vẫn còn lo cho nàng lắm. Người đâu mà lạ, mới thất ý một chút mà đã mụ mụ đi - Phần thị thở dài than vãn - Nhưng hôm nay thì hoàng hậu hạnh phúc đã đến cõi tâm linh rồi.

- Chúng ta còn phải thay hoàng hậu, tìm cách không thể để hoàng thượng bỏ rơi nàng nữa.

Wang Thịnh lấy ngón tay gõ gõ vào đầu - Chúng ta thì có cách gì được? Phần thị nghi hoặc nhìn Vương Thịnh.

- Trước đây tôi đã bảo rồi đấy - Hấn nhích lại người Phần thị nói nhỏ. Đã có cơ hội này rồi, chúng ta nên nghĩ mẹo làm cho hoàng hậu có

thái tử.

- Ôi! - Phần thị kêu lên lạc cả giọng - Tôi suốt nữa thì quên mất.

- Chúng ta lập lại mẹo, chỉ còn cách ấy mới có thể giữ vững lâu dài, ngoài ra đều có vấn đề cả. à... Vương Thịnh hạ giọng - Bà nói đi?

- Đúng! ý của tôi cũng giống như ý của ông. Nhưng chỉ mong từ nay, ngày nào cũng gặp điều phúc đức, chúng ta chọn thời cơ thích hợp mà tạo cho được thái tử? Như vậy bất tất lúc nào cũng phải lo nữa.

Yến tiên hoàng đế đến tận ngoài cung, nhìn thấy xe kiệu chuyển bánh khuất sau vườn hoa mới từ từ quay trở về Tẩm cung. Vẫn giữ nguyên áo quần, nâng nhẹ nhàng vẫy tay bảo bọn cung nữ đi ra ngoài.

- Chúc mừng hoàng hậu. - Phần Thị rón rén bước vào Phi Yến thấy xấu hổ. ở đây như đã mất đi sự tôn nghiêm của con người. Khi được hoàng đế vỗ về thì có ngay niềm vui, nếu ngài không nhòm ngó đến nữa, lập tức nàng rơi vào cô đơn lạnh lẽo có lẽ đây là thiện ý của mọi người đối với nàng, thế nhưng thiện ý đó đã xúc phạm đến lòng tự tôn đáng thương của nàng. Phi Yến miễn cưỡng cười, đi đến bàn trang điểm, rồi trở về giường, đợi Phần thị đi ra mới ngã người, nằm xuống, vừa sung sướng vừa khổ đau, nước mắt nàng ứa ra.

- Chiêu Nghi đã đến- Phần Thị lui ra chưa mấy chốc đã vào tâu báo.

Phi Yến định ngồi dậy thì Chiêu Nghi đã vào.

- Chị nằm nghỉ - Hợp Đức đi nhanh đến trước giường giữ lấy chân nàng tùm tùm cười. Cái cười đó làm Phi Yến khó chịu, nàng vươn dài lưng, cố giấu nỗi lo của mình.

- Chị ? Em biết rồi thế nào cũng có ngày hôm nay, đúng thế không? Hợp Đức hoàn toàn không biết gì đến lòng tự tôn đáng thương của chị, cứ vui vẻ nói tiếp - Em mừng quá. Em cũng mong rằng mãi mãi được như vậy, hai chị em ta phải giữ chặt lấy hoàng đế.

- ờ.... Phi Yến chỉ còn cách "ờ" một tiếng rồi nói nhỏ - Sự thay đổi đó làm chị sợ lắm.

- Không phải sợ, từ nay trở đi, cũng như trước thôi, hoàng thượng không thay lòng đổi dạ nữa đâu. Chỉ cần chị biết chiều chuộng ngài. Chị... Hợp Đức đưa tay vào túi định lấy gói đại đan đưa cho Phi Yến, nhưng khi chạm vào gói thuốc, nàng lại do dự, không rút bàn tay ra. Nàng thấy ngại. Loại thuốc này với câu chuyện thần thoại kia dễ bị lộ lắm. Đồng thời nàng trông thấy trên gương mặt Phi Yến có đọng một nỗi buồn, một vẻ đẹp kín đáo đáng sợ. Nàng sợ mình được nhà vua say đắm rồi bị Phi Yến giành mất đi. Mặc dầu nàng hết sức quan tâm đến chị, nhưng vẫn phải thương đến thân mình.

- Sao thế - Phi Yến thấy em gái đột nhiên trở nên trầm mặc.

- Ôi ? Em đang nghĩ về những điều đêm qua chị nói - Hợp Đức cười không mấy tự nhiên, chính em cũng thấy xúc động - Chị ơi. Trong những ngày vừa qua, em cứ nghĩ chị mất hết sự thông minh ngày trước, kỳ tình không phải, chị vẫn sắc sảo hơn xưa.

Hợp Đức nói xong rút bàn tay ra khỏi túi. Triệu Phi Yến lúng túng không biết trả lời ra sao trước những lời tán dương của em gái. Nàng cũng không hiểu được mình đang sắc sảo thông minh trở thành tri độn. Còn bây giờ thì thông minh trở lại và làm sao nữa, trí tuệ thật là huyền diệu, tồn tại hay mất đi nào ai biết được ?

- Chị - Hợp Đức ghé sát tai chị. Giọng thiết tha - Chúng ta vẫn như ngày xưa. Chị ơi! Sau này, chị em ta lại càng phải quan tâm đến nhau hơn.

Nàng cười buồn rầu rồi đứng dậy.

- Hợp Đức. Phi Yến nhìn em rồi cúi đầu nói - Chị đã lỗi thời rồi. Cảm ơn lòng tốt của em. ôi, chị cảm thấy, chị là con số không - ôi! Hợp

Đức! Cảm ơn em! Cảm ơn em!

Tâm tình của hai chị em cách nhau quá xa. Tuy họ sống chết có nhau, cùng dựa vào nhau lớn lên trong hoạn nạn, nhưng khi đã vào cung nhà Hán rồi thì dần dần mỗi người một phận.

Hợp Đức lo cho những suy nghĩ u uất nặng nề của chị, miễn cưỡng cười, miễn cưỡng nói mấy câu an ủi rồi đi nhanh ra ngoài.

- Chiêu Nghi - Phàn thị đón nàng từ ngoài Tẩm cung lạy chào.

Hợp Đức không ưa gì người đàn bà nhiều mưu mẹo mảnh lóe này, mặc dầu bà ta là người tâm phúc của chị mình. Trông thấy Phàn thị là nàng lại nghĩ đến quá khứ, một quá khứ hết sức nặng nề.

- Bà nhớ khuyên hoàng hậu vui tươi lên - Nàng đứng lại lo lắng nói - Hoàng thượng không bao giờ lại thích một người đàn bà mặt như đĩa đám đầu. Hơn nữa, một ông vua không quay lại đến lần thứ hai đấy nhé. Bà phải biết điều đó, hàng ngày cố trò chuyện nhiều hơn với hoàng hậu.

Thưa Chiêu Nghi, thần biết ạ - Phàn thị cung kính cúi đầu nghe.

Hợp Đức đi ra khỏi điện Chiêu Dương với dáng dấp đàng hoàng oai vệ sau lưng nàng. Đợi Hợp Đức đi xa hẳn trầm trồ với Phàn thị:

- Nếu không phải là bà chị, thì chỉ trong nháy mắt là giật phăng mất cái chức hoàng hậu rồi.

- Có khi chỉ cần đến nửa giờ là xong! - Phàn thị cũng thè lưỡi ra nói - Thật không ngờ, thay đổi nhanh đến thế cơ chứ. Năm nọ chị mới là một a hoàn kia đấy.

Phi Yến nào có biết những lời bình phẩm ấy, một mình trong tẩm cung, nàng nghĩ lại lời của Hợp Đức nói và nhận ra rằng trong cung nhà Đại Hán này, Hợp Đức chói lọi như một vì sao, nàng không thể so sánh nổi.

- Hoàng hậu! Hoàng hậu! Hoàng thượng đã đến. - Phàn thị học tốc chạy vào.

- Hoàng thượng? - Phi Yến giật bắn người vụt đứng lên. - Hoàng đế giá lâm - Ngoài Tẩm cung, nội thị tâu vào.

Phàn thị khê hích vào vai Phi Yến rồi vội vàng rút lui theo phía cửa sau. Phi Yến vẫn đang ngờ ngác thì Lư Ngao đã bước vào tươi cười:

- Nàng vẫn cứ như thế. Lười lười thế... - Nhà vua vung tay áo rộng. - Vừa mới dậy sao? Thế mà ta vừa làm xong biết bao nhiêu công việc đại sự cho thiên hạ rồi đấy.

- Ôi! - Nàng giả làm vẻ mặt nhọc để giấu đi cơn xúc động trong lòng, lùi ra phía sau nghiêng người ngáp mấy cái liền.

Nhà vua bỏ mũ, ngồi lên giường. Phi Yến cúi xuống tự tay cởi giày cho ngài..

- Phi Yến ? Bao người hầu đến, hà tất nàng phải làm - Nhà vua ôn hoà nói - Bàn tay nàng không hợp với việc cởi giày.

- Bệ hạ ? - Nàng đã rút ra một chiếc, ngừng đầu nhìn lên hoàng đế rồi dần dần gục đầu lên ngực ngài, không nhúc nhích nữa... Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng...

Tình yêu đã sống lại, thì trong nháy mắt như mãi mãi vững bền.

Hồi 16

Ngày lại qua ngày, điện Chiêu Dương tắm trong vàng ánh sáng ơn trạch của hạnh phúc. Triệu Phi Yến đã lâu ngày không nhảy múa, gần đây, ngày nào nàng cũng khởi vũ trước điện Chiêu Dương, tất nhiên là vì hoàng đế. Có một lần, Chiêu Nghi cũng đến tham gia. Nhưng Hợp Đức chỉ đến có một lần rồi thôi, không bao giờ cùng với Phi Yến nữa. Nàng tự biết rõ ràng múa chung với bà chị thì chỉ hổ mà thôi. Nàng cho rằng khắp thành Tràng An này không một cô nào sánh nổi về đẹp trong vũ thể của Phi Yến. Hơn thế, nàng tham dự một lần rồi cũng không đi cùng nhà vua đến cung Chiêu Dương nữa. Hợp Đức tự giải thích một cách rất kè cả rằng: "Minh chỉ vì làm cho hai vị ấy thêm gắn bó với nhau, bây giờ họ đã làm lành với nhau rồi thì hà tất còn phải xen vào giữa họ làm gì". Thế nhưng trong nội tâm sâu sắc của Hợp Đức lại có điều rất tế nhị, thuộc về tính cách đồ kỵ của nữ giới.

Một mặt, Hợp Đức muốn cho chị mình và hoàng đế hoà hợp với nhau, mặt khác, nàng lại không muốn tình yêu của nhà vua bị san sẻ đi mà chỉ để cho riêng mình thôi.

Điện Chiêu Dương tắm mình trong ánh sáng ơn trạch của hạnh phúc, ai ai cũng hớn hờ vui mừng. Thậm chí đến Phàn thị cũng trẻ trung trở lại. Bà ta thường cùng với Vương Thịnh không ngày nào không trò chuyện với nhau về tuổi thanh xuân của mình. Phàn thị kể ra bao nhiêu tên các chàng trai, miêu tả tỉ mỉ mỗi chàng say mê bà, săn đuổi bà như thế nào. Vương Thịnh là con người đã mất hết tính năng đàn ông nên khi nghe chừng chuyện tự thuật của Phàn thị hoàn toàn đứng đưng, không một chút hứng thú nào, nhưng vẫn vui vẻ kiên nhẫn ngồi nghe. Trừ hai con người ấy ra, bọn nội thị và cung nữ trong điện Chiêu Dương cũng hoà nhập vào. Trong không khí hoan lạc ấy, họ thường được ban thưởng cho luôn.

Nhưng rồi mỗi tình yêu đương sống lại ấy không thể giữ mãi vị nồng đượm và ngọt ngào lâu dài được cùng với thời gian. Tình yêu của họ không phải là thứ tình yêu thướt tha ban đầu, mà trải qua bao nỗi trắc trở nặng nề, sự rạn nứt dần dần nảy ra chính tự trong lòng họ. Tình yêu giống như là một chén rượu nồng, có nước lã pha vào - Cho dù chỉ là một giọt nhỏ - lập tức biến vị ngay, sẽ không còn đồng nhất nữa.

Phi Yến cảm nhận thấy trước sự bất đồng ngay trong lòng mình. Nàng cảm thấy, niềm hoan lạc mất đi được trở lại, luôn luôn trong một ý vị chua xót đau thương. Nàng nhận ra thân mình từ buổi mới vào cung, niềm hoan lạc không biết giữ gìn, choáng mắt vì vinh hoa, lại tùy theo ý muốn gì làm nấy, nàng dâng hiến bữa phứa cho hoàng đế, nàng quên hết hình hài. Nhưng tình yêu dù có hồi phục thì không còn dâng hiến bữa phứa như trước được nữa, lại cũng không thể quên hết hình hài. Thậm chí, nàng còn sợ sệt và tự ti...

Và lại Lưu Ngao cũng xét lại mối tình giữa ngài và nàng, bản chất đã thay đổi rồi. Ngài cố gắng yêu nàng, bởi vì, trước đây ngài đã từng toàn tâm yêu nàng. Nhưng chính trong lúc ngài cố gắng yêu nàng, dù muốn hay không ngài vẫn phải nghĩ đến một âm thanh đã nghe được từ trong cung Chiêu Dương - tiếng ho của một người đàn ông.

Tuy ngài ra sức xoa đuổi, nhưng thứ âm ảnh ấy lại cứ hiện ra hoài. Vì thế, dù muốn hay không, giữa hai con người ấy cảm giác như trong gang tấc mà ngàn trùng xa cách. Hơn nữa, khoảng cách đó theo thời gian lại càng xa mãi lên. Phi Yến vô cùng lo lắng, nàng thấy rõ gương mặt hoàng đế đầy vẻ u uất nổi lòng ngài mang một nỗi khổ đau. Điều đó khiến nàng sợ - Tương như hoàng đế sẽ có lúc bết nhận mà. Nỗi bất an càng lớn dần lên, khi còn lại một mình, nàng thường tự nhủ: thôi mặc thầy sự đời ? Rồi đến đâu thì đến. Nàng là người đã chịu nhiều nỗi chua xót và đau thương, nàng không dẫn vật nữa, bởi nàng biết, nàng đã dẫn vật quá nhiều. Chẳng bao lâu, Phàn thị và Vương Thịnh cũng

trông thấy giữa hoàng hậu và hoàng đế đã gần mặt mà cách lòng rồi. Cả hai cũng thương cảm, cả hai cùng quan tâm. Vì thế, một đêm, cả hai vào nội tâm thì thăm hỏi han hoàng hậu:

- ôi! Thế nào rồi cũng đổ vỡ thôi. Hoàng thượng đã có bài bản tính toán đối với ta rồi - Phi Yến nói trong lúc tự ti - Mặc quách sự đời, cứ để vận mệnh sắp đặt cho ta thôi!

- Nếu có một đứa con trai, mọi việc sẽ ổn cả. - Vương Thịnh nêu lên kế hoạch cũ của hấn - Thưa hoàng hậu, trước đây, thần đã có nêu chuyện này ra.

Nàng lắc đầu, tỏ ý cự tuyệt.

- Thưa hoàng hậu, thần đã tính toán đầu vào đấy cả rồi, hoàn toàn không chút sơ suất nào hết! Thái y có tra xét cũng không phát hiện ra được, bọn ở Hề quan cục cũng không sao lần ra mối. Vương Thịnh nói nghiêm chỉnh.

- Thưa hoàng hậu - Phàn thị cũng tiếp lời - Vương Tông quản nói đúng đấy ạ, bây giờ đúng là lúc phải làm, xin hoàng hậu đừng cố chấp nữa.

- Chúng thần sẽ thay hoàng hậu thu xếp ổn thỏa hết cả mà - Vương Thịnh vội vàng nói tiếp.

Thái độ cấp bách của hai người khiến nàng hoang mang không còn biết nên làm thế nào nữa, hết nhìn Phàn thị lại nhìn Vương Thịnh. Cuối cùng, nàng lắc đầu. Sự kiện Trần Thanh, đến bây giờ nghĩ lại, nàng vẫn còn khiếp sợ, nàng không muốn gây thêm chuyện nữa. Trước mắt, tuy không thể tính toán được ra sao, nhưng nếu mình không cầu mong điều gì hơn thì cục diện này, quá lắm cũng chỉ đến thế, không thể xấu hơn nữa. Vì vậy, nàng cảm thấy an phận thì hơn, chuyện thành cũng đáng mừng đấy, nhưng nếu chuyện hỏng, hại sẽ không lường được.

- Thưa hoàng hậu - Phàn thị kéo dài giọng, mặt cũng dài thượt ra.

- Hai người có lòng tốt, nhưng ta không muốn, ta vâng theo vận mệnh thôi! Phi Yến chán chường đứng lên đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn xa xa vào trong đêm tĩnh mịch của vườn ngự uyển.

- Thưa hoàng hậu - Vương Thịnh bước đến sau lưng nàng - Nếu hoàng hậu không làm thì sẽ bị người khác làm trước mắt, đến lúc ấy...

Phi Yến giật mình, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt viên Tổng quản.

- Đúng thế, có người sẽ làm trước, đến lúc ấy, tổn thất của hoàng hậu... Vương Thịnh nhắc lại lần nữa - Nếu có người có mang trước hoàng hậu, như vậy, địa vị của hoàng hậu tất sẽ lung lay! Một người nào đã từng làm hoàng hậu rồi, nếu không may mất địa vị thì không thể tự do tự tại ở trong cung được nữa.

- ô! Nàng kêu lên khe khẽ - Chậm rãi nói - để cho nó chiêm trước đi ? Vương Thịnh ta vâng theo sự sắp đặt của vận mệnh. Giọng nói của Phi Yến thì mềm nhưng ý chí biểu đạt thì kiên cường không thể chuyển lay. Vương Thịnh biết lúc này không thể thuyết phục nổi, hấn nháy mắt cho Phàn thị cùng rút lui...

Trong tâm cung chỉ còn lại một mình nàng, đứng một lúc, nàng cảm thấy chân mỏi nhừ liền quay về nằm xuống giường. Tuy nàng cự tuyệt lời kiến nghị của hai người kia, nhưng trong lòng nàng lại như sóng cuộn cuộn nổi lên. Lợi hại và lương tri xung đột lẫn nhau.

Nhưng rồi, sau ngày thứ ba, bỗng nhiên xảy ra một sự kiện khiến Triệu hoàng hậu đột ngột thay đổi ý chí. Sau bữa ăn trưa, Phi Yến đang ở trước điện Chiêu Dương, bỗng thấy Vương Thịnh hốt hoảng chạy đến. Vừa thấy hấn, nàng liền đứng phắt lại nhìn ra hai bên.

- Có chuyện gì thế? - Phi Yến bước lên hỏi.

- Chuyện to lắm! - Vương Thịnh thở không ra hơi. Chiêu Nghi đang phát điên lên - Xem ra thì trong cung đình sắp sửa trời long đất lở cả rồi. - Nhưng vì chuyện gì chứ? - Phi Yến kinh hoàng nhìn Vương Thịnh.

- Chiêu Nghi điều tra ra, hôm qua hoàng thượng không ở Thông Thiên đài, hoàng thượng lấy thuốc hồi kinh của Chiêu Nghi đi tìm một người

con gái, có khả năng là gái ngoài cung, thần nghe Chiêu Nghi đang chửi mắng Phú Bình hầu, bắt hoàng thượng phải ra chiều giết hấn.

- A! Nó... Phi Yến đối với Trương Phóng tình xưa vẫn còn, nghe nói Hợp Đức chỉ thị giết Phú Bình hầu, hết cả hồn vía, vội vàng bước xuống thềm đá - Đề ta đi xem.

- Thưa hoàng hậu! Người không nên đi - Vương Thịnh nhào đến dưới thềm ngăn lại - Chiêu Nghi đang trong cơn thịnh nộ, hoàng thượng im thin thít, hơn nữa, Chiêu Nghi đã tự giáng chiếu giết hai người hầu cận, nghe nói hôm qua đi theo hoàng thượng, lại còn...

- Đề ta đi xem nó, nó điên rồi!

- Thưa hoàng hậu, người không nên đi. Chiêu Nghi thì đến hoàng hậu cũng không coi ra gì đâu - Vương Thịnh nóng nảy xoa xoa tay.

Phi Yến không thèm nghe hấn. Cái chết đang treo trên đầu Trương Phóng, nàng thấy quá rõ rồi liền vội vàng kéo cao váy lên bước nhanh về phía Tây Cung.

Ngoài cửa Tây Cung, Tế Quy từ đằng xa đã chạy lên đón trước xoa xoa tay, bắt giặc nàng dừng chân lại.

- Thưa hoàng hậu! - Tế Quy nói trầm xuống - Lúc này tốt nhất là người không nên vào.

Phi Yến đứng chờ ra, hai viên Tổng quản đều nói nàng cùng một giọng như thế. Điều đó khiến nàng tức điên lên, mà lại không thể làm gì được. Tế Quy nhẹ nhàng nói tiếp:

- Hoàng thượng lúc này ngó bộ rất xấu hổ, thấy hoàng hậu, có thể thẹn quá hóa giận, thưa hoàng hậu, sự việc ở Tây Cung đang âm ỉ. Chiêu Nghi bắt hoàng thượng giết bà phi họ Phan, giết quan coi Thông Thiên đài, giết...

Nàng buồn vô hạn, đi đi lại lại trước điện Chiêu Dương, không bước vào Tâm cung nữa - Thưa hoàng hậu - Phàn thị bước lại - Người đã đến Tây Cung rồi chứ ạ? Bà ta lập tức nói - Như vậy, Chiêu Nghi thật quá đáng.

- Ôi! Phi Yến kêu lên - Bấy nhiêu vấn đề làm nàng hết sức phiền não - Mai đây mọi sự trong cung sẽ vào tay Chiêu Nghi hết, hoàng đế đã chịu khuất phục rồi, sau đó Chiêu Nghi và Thái hậu sẽ tranh nhau phân chia triều đình.

Mặc dầu rất buồn phiền, nhưng nàng không nỡ nhả tâm đuôi Phàn thị, người đàn bà ấy, tuy tính tình lỗ mã nhưng đối với nàng một lòng trung thành, nàng miễn cưỡng giữ lại.

- Đáng thương cho Phú Bình hầu, ông ta gây ra chuyện quá dở, xem chừng tính mệnh cũng khó bảo toàn... Phàn thị thông cảm với Trương Phóng lắm lắm, Phi Yến giận dữ phất mạnh ống tay áo và chính phút giây đó, nàng nghĩ đến một việc liên bảo Phàn thị tìm Vương Thịnh đến. Đồng thời nàng vội vàng trở vào Tâm cung, bỏ trăm thoa nằm xuống giường.

Khi Vương Thịnh và Phàn thị sóng đôi nhau bước vào, nàng thần nhiên tuyên bố: - Thông báo cho Hề quan cục, tìm thái y đến, ta hình như đã có mang.

- Hoàng hậu! - Vương Thịnh mừng quá muốn nhảy cẫng lên, hấn biết ngay đây không phải là thực nhưng hấn reo lên vì đúng như kế sách của hấn đã vạch ra.

Triệu Phi Yến theo mưu của Vương Thịnh giả làm có thai, rồi sau đó bày trò dùng đũa hài nhi trong dân gian thả vào, điều mà nàng trước đây vẫn kiên quyết không nghe. Nhưng sau khi nghe chuyện Hợp Đức áp chế nhà vua, lòng tin của nàng đối với em gái hoàn toàn sụp đổ, tự nghĩ, cứ theo sự phát triển của tình thế như vậy, nếu không sớm lo liệu thì sẽ có ngày rơi vào nanh vuốt của cô em. Nàng cho rằng, em mình đã bắt hoàng đế giết Trương Phóng, thì cũng có thể bắt hoàng đế phế truất mình như chơi. Bởi thế, nàng thấy rằng: Vì sự tồn tại của chính mình mà mạo hiểm một keo vậy.

Hoàng hậu ? - Phàn thị cũng sung sướng reo lên.

- Các người đi đi! - Bô trí cẩn thận- Nàng nhắm mắt lại, thì thầm giọng trầm xuống - Phải hết sức thận trọng! Vận mệnh của ta ở trong tay hai người đây.

Ngày hôm sau, bốn vị thái y và hai tên cấp sự ở Hề quan cục cùng hai người nội yết nhận chiếu trang trọng nghiêm túc vào điện Chiêu Dương. Khoảng nửa giờ sau lại trang trọng nghiêm túc kéo nhau ra. Hề quan cục sau đó một thời gian đem tin hoàng hậu có mang tâu cáo lên hoàng đế ở Tây Cung.

Đáng thương cho nhà vua, khi nghe tin đó phần khích quá, nhảy lên reo to:.

- Hợp Đức, hoàng hậu có mang rồi ?

- ồ - Hợp Đức nghi hoặc, đưa mắt nhìn vua, miễn cưỡng cười vang - Kính mừng bệ hạ...

- Rốt cuộc ta đã có rồi! - Ngài đưa tay vỗ ngực- quay một vòng - Ta đi thăm nàng đây, Hợp Đức, nàng cùng đi không?

- ấy thiếp làm sao cùng đi được ? - Hợp Đức liếc nhìn nhà vua - Bệ hạ đi thăm Long Chủng của bệ hạ đi - Đừng sợ bà ấy.

Hợp Đức tuy thật bụng mong cho chị mình vững vàng ở vị trí hoàng hậu, nhưng từ khi Phi Yến lấy lại được lòng yêu mến của hoàng thượng thì không khỏi có ít nhiều ghen tuông, một mình được yêu thì có lúc cảm thấy mình gánh quá nặng, nhưng nếu đem chia đi lại thấy có phần mất mát, gánh nặng tình yêu nhẹ đi, thất vọng và giận hờn lại nảy sinh, tuy là chị em thân tình vẫn không ngoài cái lẽ thường tình ấy. Khi tin tức về Phi Yến có mang truyền đến, Hợp Đức nghi hoặc không yên lòng, nàng không tin đó là sự thực, tâu cáo của Hề quan cục thì giả làm sao được? Vì thế, nàng dần dần thấy yên tâm. Vậy mà Lưu Ngao trong lúc vui mừng lại không ngờ đến sự phản ứng của nàng, ngài sung sướng quá quay người một vòng trong Tây Cung, nói với Chiêu Nghi "Ta sẽ trở lại" rồi đi thẳng đến Đông Cung. Trước sau điện Chiêu Dương đều tĩnh lặng cả đến dải hành lang dài cũng có rải thảm khi hoàng đế bước vào cửa cung, Vương Thịnh liền chạy ra báo hi. Hoàng hậu thế nào? Đang ngủ à?

- Thừa vâng, tâu bệ hạ, hoàng hậu vừa uống thuốc xong, luôn luôn buồn nôn và sợ phiền hà.

- ồ! Lưu Ngao dừng chân, vì để người đàn bà có thai được yên tĩnh, ngài không muốn vào thêm phiền, vì vậy ngài muốn Vương Thịnh gọi Phan thị lại.

- Vạn tuế! Vạn tuế! Phan thị quý gối dập đầu xuống đất.

- Tinh thần hoàng hậu có tốt không?- Lưu Ngao mỉm cười nói.

Hôm trước hoàng hậu bắt đầu nôn mửa - Mấy ngày nay đều thấy. Hôm qua lại càng nôn nhiều ạ, thật là đại hi ạ. Vạn tuế đại hi ạ - Bà ta dập đầu xuống đất.

- Hoàng hậu hôm nay đã làm gì ?

- Sau khi thái y đoán định rồi, hoàng hậu tự viết tấu chương trình lên hoàng thượng, ngồi được một lúc lâu rồi, thấy chóng mặt, lại sợ tiếng người, bây giờ đang nằm ạ.

- ồ, Tấu chương, thực ra thì không cần nàng phải viết lạy! Thôi được, bà cho nàng biết, ta không vào làm ồn nàng nữa nhé, cần nàng giữ gìn cẩn thận.

Lưu Ngao vui vẻ ra khỏi điện Chiêu Dương, khi đến trước cửa cung, ngài quay lại bảo Vương Thịnh nhận phần thưởng đem chia cho tất cả nội thị. Nằm trong tấm điện Phi Yến nghe cho đến khi nhà vua đi thở một hơi dài, nàng sợ cái lúc trông thấy nhà vua, sự sắp đặt như thế thì thật là điều bất đắc dĩ đối với nàng.

Nhưng màn kịch hốt hoảng diễn xuất trong cơn xung động này, khi nàng đã lắng lại, nàng thấy hối hận, nàng sợ vở kịch chết người.....

Lưu Ngao đi bộ, trong cơn hưng phấn, ngài chậm chậm đi về phía Tây Cung, đến trước cửa cung thì gặp viên Dịch đình. Hấn quý trên bậc

thêm đá để trình bày tấu chương của hoàng hậu. Lưu Ngao cầm lấy tờ tấu chương, mở rộng tờ giấy màu vàng xem ghi những gì, vừa đi, vừa đọc nhỏ nhẹ:

Thần thiếp từ thuở vào Dịch đình. Trước tiên gặp được Long nhan. Ngày cho đại hiệu. Tính đã một số thời gian. Gần đây trời cho phúc lớn. Hoàng thượng đoái thương. Được ngồi xe kiệu. Chuyển đến Đông cung. Ngồi hầu yến tiệc. Lại nhờ thánh ân. Thần thiếp hai tháng lại nay, trong lòng chuyển động. Trời không bắt tội nguyệt kinh. Ớn uống ngon miệng khác hẳn ngày thường. Biết thánh cung đã ở trong người mặt trời soi thấu câu vòng, chắc có điềm lành. Ròng ở trong bụng, tốt đẹp lắm thay! Mong sinh thần tự - Ngày ngày mong đợi. Trông ngóng thanh minh, vui vẻ giá lâm. Hiểu cho lòng thiếp.

- Ồ - Ngài khoái trá ồ lên hai tiếng gật gật đầu Rồi bước vào nội thất kêu lên: Hợp Đức ?

- Sao bệ hạ về nhanh thế kia ạ ? - Hợp Đức kinh ngạc đi lên trước.

- Ồ, Nàng cần được yên tĩnh, chuẩn bị bút mực cho ta. Lưu Ngao không nhìn Chiêu Nghi yêu quý của mình mà bước đến chỗ án ngồi xuống. Điều đó khiến Hợp Đức đau lòng. Nàng nghĩ thầm: thế này thì đúng là thật rồi! Lưu Ngao hoàn toàn không hiểu Hợp Đức, cứ ngồi bên án, tự mình mở đài nghiên, vẽ vẽ bút suy nghĩ và viết: Nhân đọc tấu chương, vui mừng khôn xiết. Ngài vừa viết vừa cất cao giọng đọc lên: Dao vợ chồng, nghĩa cùng chung gánh. Trọng trách đối với xã tắc trước phải có người kế vị. Vừa mới buổi đầu phải giữ gìn cẩn thận, không dùng thuốc có tính cường. Nên ăn thứ lành. Có điều gì báo, không cần tấu chương. Chỉ sai người đến là được...

Ngài đem tờ chương đã viết xong cho viên Dịch đình, rồi mới bằng lòng, quay lại gọi: "Hợp Đức!"

- Bệ hạ đến bây giờ mới nhớ đến thiếp! - Nàng cười không mấy tự nhiên.

Lưu Ngao cầm tay nàng, nhẹ nhàng xoa xoa mu bàn tay. Lập tức Hợp Đức cảm thấy câu nói đó quá đáng, nàng đã ghen ghét Phi Yến, chỉ nên giấu ở trong lòng thôi, nói ra miệng chỉ tỏ làm người ta coi thường mình. Vì vậy nàng dựa vào người hoàng đế, giọng nói vờ vờ:

Người vui thật, thiếp lại có hai niềm vui cơ! Nhưng niềm vui của thiếp thì không ai đếm xỉa, bệ hạ nghĩ thiếp không cụt hứng đi sao?

- Ồi! Ta... Hoàng đế ôm lấy cổ nàng. Nàng có hai lần vui đấy thôi.

- Đúng thế ạ. Một lần là quan hệ giữa thiếp và bệ hạ, một lần là giữa thiếp và bà chị.

- Ồ - Ngài hoàn toàn tin Hợp Đức, phần khích nói - Đây mới thật là ngày vui mừng của chúng ta. Hợp Đức, ngày hôm qua nàng nổi khùng lên như thế, hôm nay hẳn là đã mát tính rồi.

Đột nhiên Hợp Đức sa sầm mặt xuống xoa tay vào má nhà vua:

- Bệ hạ thế nào ạ ? Cái thằng cha Trương Phóng ấy đã giết đi chưa ?

- Ồi! Vì.. để chiêu theo ý của nàng Hợp Đức, nhưng vừa hay gặp lúc chúng ta có chuyện mừng, tha chết cho hắn đi ? Hoàng đế cố ý giải thoát cho Trương Phóng.

- Nếu đã thế thì tổng thẳng thằng cha ấy xuống làm thị trung có được không?

- Cái ấy... - Hoàng đế nhân lúc Hợp Đức đã há con giận cười hi hi, ngừng một lát ngài mới ngập ngừng nói tiếp - Tất nhiên không nên làm như vậy, ta bãi chức thị trung của hắn, biếm tước của hắn.

- Hắn... hắn? Biếm hắn đi đến đâu chứ? - Hợp Đức không nhân nhượng một bước nào; nàng hoàn toàn không thù hận gì Trương Phóng,

nhưng mục đích của nàng quyết liệt như thế, không ngoài ý muốn thử thách quyền lực của mình, nàng có thể sai khiến được một ông hoàng đế làm những gì. Chính vào lúc Phi Yến đã có mang, cái ý muốn thử thách ấy lại bùng lên dữ dội trong người nàng.

Ông vua nhu nhược võ yếu vai Hợp Đức:

- Lại biếm hán đi làm ỳ ở vùng đất phía Bắc, sáng mai lên triều ta sẽ làm.

- Buổi chiều sáng mai nếu bệ hạ không thi hành, hừ! Thiếp không chịu đâu nhé!

- Nhiều lần ta đâu dám không nghe lời nàng! Lâu nay vẫn thế, nàng vẫn còn không tin ta sao?

Lưu Ngao rút đầu rút cổ cười lên hi hi:

- Tin ư - Nàng lộ vẻ tươi cười như một đoá hoa mai khô - Nhưng, đã bao nhiêu lần thiếp không thể yên lòng được, ngài đi lên lút vụng trộm thì thiếp còn tin được làm sao?

Hoàng đế không còn biết trả lời thế nào nữa đành nháy mắt tìm tìm cười với Hợp Đức, đây là bắt đầu một giai đoạn mới, trước đây, nàng chỉ biết nhận tình yêu, bây giờ, nàng tiến lên một bước, cần nhận được quyền lực, cần đoạt được quyền lực chế phục nhà vua ? Sử dụng quyền lực của nhà vua.

- Phi Yến, Phi Yến - Hoàng đế đứng bên cạnh giường, nhẹ nhàng cất tiếng gọi bà hoàng hậu mang thai. Sự thực thì nàng chưa ngủ, đợi ngài gọi mấy lần nàng mới từ từ quay mình lại, mở mắt ra. Hoàng đế cúi người cầm lấy tay nàng.

- Thiếp không biết hoàng thượng đến - Nàng từ từ ngồi dậy - Thất lễ nghênh tiếp! Bệ hạ!

- Nằm thế rất tốt! - Nhà vua để tay lên vai Phi Yến - Ta đến thăm nàng hai lần, nàng đều đang ngủ, hôm nay đã đỡ chưa ?

Thưa không được vui ạ, lòng thấy phiền muộn lắm, hơn nữa, cứ luôn luôn buồn nôn, muốn mửa - Nàng thều thào.

- Đó là phản ứng tất nhiên khi có mang thôi, tinh dưỡng mấy tháng thì sẽ khỏi - Ngài ngồi xuống cạnh giường - Nàng có cần gì không?

Nàng mím cười, vén mái tóc lên, khe khẽ lắc đầu- Rồi nàng bảo người cung nữ đứng hầu bên giường rót một chén nước uống, nhà vua đỡ giúp để nàng ngồi nghiêng người dậy. Phi Yến uống mấy ngụm nước, thốt nhiên thổ ra, nàng quay mình về phía trong, không để cho nhà vua trông thấy bãi mửa. Lưu Ngao lo lắng, rón nhẹ chân bước, ra khỏi nội tửam.

- Phải gọi ngay thầy thuốc đến thăm bệnh - Cuối cùng ngài ra đến ngoài rèm dặn dò Vương Thịnh.

Thường thì Hê quan cục vẫn phái người đến chẩn bệnh, đó là một bọn nội thị chăm lo thuốc men. Vương Thịnh về mặt này hiểu rất rõ, sự thực, bọn nội thị chăm lo chuyện y dược cũng chỉ căn cứ vào những lời hỏi đáp mà không hề biết chuyện giả vờ của hoàng hậu. lát sau viên thầy thuốc đến, sau khi hỏi han bình thường, hai ông thầy của Hê quan cục bẩm tấu lên nhà vua thế này: - Hoàng hậu tâm phiền, cần nhất phải được yên tĩnh, giảm bớt người đến thăm! Nếu không, cứ nôn mửa hoài có khả năng làm xung động đến thai khí lắm.

- ô - Ta biết rồi, đi đi! Ngài xua tay đuổi bọn họ ra, rồi bước đến bên giường - Phi Yến, chúng nó đã bảo thế, từ nay ta sẽ ít lại thăm, nàng cứ yên tâm nghỉ ngơi, nếu có cần gì, bất tất phải viết tấu thị, chỉ cần Vương Thịnh tâu lên là được.

- Xin vâng, thưa hoàng thượng.- Nàng ngoan ngoan nghe theo, đôi mắt khẽ nhìn lên hỏi - Tàu bệ hạ, mấy hôm nay có chuyện gì không ạ?

- Không có gì, nội quan yên ổn bình thường cả.

- Thiếp hoàng hốt nghe nói Phú Bình hầu mắc tội - Nàng vẫn còn lo về Trương Phóng.

- Không sao cả - Ta cho nó ra ngoài rồi, để hán sống ở ngoài một thời gian rồi lại cho vào trong kinh như cũ thôi. Hoàng đế giấu chuyện tranh cãi giữa mình với Hợp Đức.

Phi Yến mắt thì đưa tiễn Lưu Ngao, lòng thì đầy mâu thuẫn, vô cùng lo lắng chuyện về sau, mỗi ngày một sâu sắc, nàng sợ cái chuyện giả thai kia có ngày sẽ hé lộ ra, nhất thời nghe lời Vương Thịnh, bây giờ, càng nghĩ càng thấy không ổn chút nào.

Vì vậy nàng cho gọi Vương Thịnh đến.

- Hoàng thượng đã quan tâm đến như vậy, việc này nếu lỡ ra bại lộ, chúng ta sẽ không có đất mà chôn đầu nhé!

- Hoàng hậu cứ yên tâm, thần đã nắm vững rồi, hoàng đế không đáng ngại, chỉ sợ Tây Cung - Chiêu Nghi chưa biết lúc nào sẽ thọc vào phá hỏng việc của chúng ta thôi.- Vương Thịnh đứng đĩnh đạc nói.

- ôi! Phi Yến vô cùng lo sợ - Người hãy quán xuyến cho ta chuyện này - Những gì ở bên Tây Cung đều phải hết sức cẩn thận đề phòng. Điều dự tính của Phi Yến hoàn toàn đúng, khả năng sinh chuyện chính là ở Tây Cung, nhưng phán đoán của Vương Thịnh lại không chuẩn xác, về mặt lý thuyết, Chiêu Nghi cố nhiên là không thể phá bà chị được, nhưng về mặt tình yêu, vì lòng ghen ghét của mình Hợp Đức có thể chà đạp lên tình chị em cốt nhục tương thân nương nhau vận mệnh trên cõi đời này như chơi. Hợp Đức đã bắt đầu chú ý đến những hành động của cung Chiêu Dương, nàng dần dần nghi ngờ chuyện mang thai của Phi Yến, nhưng chưa tìm ra được cách moi ra dấu vết đầy thôi. Vì thế, một hôm, đích thân Hợp Đức đến điện Chiêu Dương.

Lúc đầu Phi Yến quyết định giấu không cho em gái biết, nàng nhận được lời báo trước của Phi Yến, liền nằm chờ trên giường, lấy dầu bôi lên da mặt làm như mình đang có vẻ ốm. Hợp Đức là người thông minh, vừa trông thấy tướng thật, vì vậy nàng ngồi xuống bên cạnh hỏi han:

- Chị ơi, bụng chị đã to lên chưa? - Nàng ngồi sát Phi Yến thân thiết như hỏi chưa vào cung - Chị thấy có động đậy gì trong người không?

- Hình như chỉ mới thôi. Phi Yến dùng bàn tay xoa nhẹ vào bụng dưới - Bên trong giống như một cục cứng.

- ôi! Chị ơi! Thế thì đúng là niềm vui của chúng ta rồi. Hợp Đức nói rồi muốn dùng bàn tay mình thăm dò nhưng Phi Yến đã đưa tay che bụng dưới khiến Hợp Đức không còn cách nào mà biết được, về mặt Hợp Đức do vậy mà có phần thất vọng.

Đồng thời Phi Yến cũng cảm thấy ý định đến đây của Hợp Đức đầy ác ý. Nàng mượn cớ nôn oẹ để đuổi em ra. Hợp Đức chỉ mới đến thăm hỏi lần này nên rất cục vắn bán tín bán nghi. Nàng ra khỏi tẩm cung tìm Phan thị để trò chuyện, lộ rõ niềm vui mừng của mình, lại tí mỉ dận dò Phan thị cẩn thận săn sóc bà chị. Xong, nàng nhanh chóng ra về.

Bà già Phan thị vốn khôn ngoan giao hoạt nhưng rất tin vào tình cảm chân thật của Hợp Đức. Khi Phi Yến nêu lên mối nghi ngờ lo lắng đối với Hợp Đức, thì bà ta lại phản đối ngay:

- Thần thấy sự nghi ngờ của hoàng hậu e qua đi đấy ạ.

- Có thể ta nhìn gà hoá quốc! Và sẽ suy nghĩ như gà - nàng thờ dãi một cái. Việc đời, ta bây giờ lại nghĩ về lễ tuần hoàn, mãi mãi vẫn đúng.

- Thưa hoàng hậu. Thần cho rằng không hẳn là như thế. Phan thị ôn hoà nói - Chúng thần nghĩ rằng hoàng hậu đã trải qua nhiều gian truân, nên

có lúc quá nghi hoặc... lòng người...

- Thôi được, chúng ta không bàn chuyện rộng rãi nữa. Ta đã nói - là ta đang làm một việc hết sức bậy bạ đấy nhé! Phi Yến quẩn quại trên giường rên rỉ - rồi đây ta chỉ lo buồn mà chết thôi.

- Việc chưa đến bảy tám tháng mà! Thưa hoàng hậu - Cuộc đời tốt đẹp đang ở sau ta đấy ạ.

Cuộc đời tốt đẹp thì thật viễn vông. Trước mắt thì bao nhiêu việc trùng trùng, nàng chịu sao cho nổi.

Vì sợ trông thấy người, nàng viện nhiều lý do, thỉnh cầu hoàng đế không cho phép ai bước vào điện Chiêu Dương, đồng thời cũng thỉnh cầu hoàng đế chuẩn y cho nàng không phải đến cung Trường Tín châu Thái hậu. Nhà vua vì muốn có một đứa con, không cần suy xét gì hết đều chấp thuận tất cả.

Vì vậy điện Chiêu Dương trở thành một nơi vừa thần thánh lại vừa thần bí, tin về hoàng hậu mang thai, khắp thành Tràng An không ai không biết. Trong triều không ít người đến chúc mừng, chỉ có anh chàng Phú Bình hầu Trương Phóng, con người cực kỳ thân thiết với hoàng hậu giữa lúc mọi người đang vui mừng trong hoàng thất thì hần lảng lảng rời khỏi Tràng An. Hần chịu tội lần này

mà vẫn ù ù cạc cạc không biết là do đâu, hẳn tin rằng nhà vua đối với hẳn vẫn không thay đổi gì, ở trong triều, khi nghe thừa tướng tuyên đọc chiếu biếm chức, hẳn vừa quỳ xuống dập đầu tạ ơn, vừa liềm mạng đưa mắt nhìn hoàng đế, đó là một bộ mặt ôn hoà hơn nữa còn tỏ ra thông cảm với hẳn, hẳn không sao hiểu nổi. Sau khi tan triều, hẳn tìm Thuần Vu Trường để hỏi vì sao hẳn bị biếm chức. Vì ngoài hẳn ra chỉ có Thuần Vu Trường là người duy nhất được gần gũi nhà vua.

- Trương hầu, việc này, chính tôi cũng không rõ nữa - Thuần Vu Trường xuýt xoa nói - Lúc nay, hoàng thượng xa rời chúng ta - Không hiểu vì chuyện gì?

- Tôi lấy làm lạ quá, xem tình hình hôm nay, trong buổi chiều thì không một ai khó chịu với tôi cả nhưng trong cung, Thái hậu không biết, hoàng hậu không biết. - Trương Phóng nhún vai - Vậy thì ai có quyền lực? Tôi không tin là chính hoàng

thượng tự phát chiếu ra.

- Trương hầu, đây cũng không phải là một sự biếm phế nặng lắm, lẽ hành một chuyến cũng tốt, ở lâu tại Trảng An cùng chẳng hay ho gì - Thuần Vu Trường nhăn nhó cười - Việc gần đây thật ra không ai hiểu nổi. Nhưng tôi rất nghi là mọi sự

đều từ Tây Cung mà ra cả. Ví như chuyện Doãn Hàm tự nhiên vô cớ mà nhận được ban thưởng của hoàng thượng. Tôi cho rằng Tây Cung bắt đầu lộng quyền. Nhưng Chiêu Nghi không thẳng tay hạ thủ đối với ngài đâu! Chị em họ Triệu là những nhân vật do bàn tay ngài đưa đến đây thôi.

- Thật là khó hiểu. Trương Phóng cũng chỉ biết nhăn nhó cười trừ.

Trong tình trạng u u minh minh như thế, Trương Phóng ra khỏi Trảng An, bọn quan viên trong cung không hiểu nổi nội tình ra sao, đa số không dám theo tiễn, chỉ có Thuần Vu Trường đưa đến mời dặm đường mới dừng lại bày bàn thết rượu, đưa tiền cho người bạn bí mật của nhà vua. Nhưng chuyện Thuần Vu Trường đưa tiền ấy lập tức truyền vào Tây Cung - Chiêu Nghi đã chính thức tiếp xúc và can dự vào triều chính rồi. Nhanh vượt của nàng bắt đầu thọc vào tận mọi ngóc ngách của thành Trảng An, bọn triều thần chẳng mấy chốc đã biết cả, trừ Thái hậu ra, có thể giúp cho hoàng đế chỉ còn có Tây Cung. Hoàng đế là một con bù nhìn.

Ông vua bù nhìn sinh hoạt như trong giấc mộng: ngài ảo tưởng hưởng thú được làm cha, đồng thời bị mê hoặc vào sức hồi xuân của thứ thuốc đại đan. Đó là hai cực. Nhưng chính ngài lại chìm vào trong hai cái cực đó.

Ngài sống, cơ hồ như chỉ dựa vào sự duy trì của thứ thuốc đại đan. Sinh lực của ngài đã tỏ ra hết sức suy sụp. Buổi sáng, ngài uể oải lên triều, buổi cơm trưa ngài uống mấy ngụm rượu, sau đó ngài ngủ một giấc dài đến nước mắt nước mũi chảy ra cho đến sau bữa cơm tối, lại uống rượu phục với thuốc đại đan. Trong thời gian một ngày, chỉ là khoảnh khắc hoan lạc của ngài. Có khi ngài nghi ngờ các thành phần của đại đan mà chính ngài đã trở thành nạn nhân của thứ đại đan ấy, nghi ngờ cũng chẳng giải quyết được gì nổi.

Hợp Đức giữ lấy đại đan cũng như là nắm lấy sinh mệnh của Lưu Ngao, đáng thương cho nhà vua, đã đến lúc hàng ngày không thể không có đại đan ở một mức độ cần thiết. Lúc đầu, đại đan tăng thêm tình huống của hoan lạc, bây giờ nó đã trở thành kẻ duy trì cho nguyên khí sinh mệnh của ngài. Ngài không thể tưởng tượng được nếu sau khi không còn thứ linh dược ấy, ngài làm sao mà sống nổi. Vì vậy,

ngài luôn luôn hỏi Hợp Đức:

- Đại đan còn lại bao nhiêu nữa?

- Thừa hãy còn ạ. Hợp Đức lần nào cũng nhẹ nhàng tâu như vậy.

- Ta bây giờ cảm thấy, thứ linh dược ấy... ờ... Ta không thể rời nó được nó rồi. - Lưu Ngao có phần lo buồn. Cái thứ ấy giống như có ma ấy.

- Đúng thế không? Nàng chậm rãi đáp. Thiếp tin là nó có ma thật!

- Uống hết rồi thì làm thế nào?

- Thần tiên tất sẽ đem đến cho bệ hạ, rồi sau này, thiếp sẽ còn đem dâng bệ hạ nữa!

Sau này, thần tiên... đều là những chuyện nhắm nhí viễn vông, nhưng Lư Ngao không thể không tin; hơn nữa đại đan lại giấu kín tuyệt mật trong tay Hợp Đức; ngài bỗng trở thành tù nhân của Hợp Đức tự bao giờ, chỉ rời khỏi Tây Cung là không sao có thứ linh dược, ngài như đã chết một nửa rồi. Cũng có ngày, vì những chuyện đó mà sinh ra lục đục với Hợp Đức, ngài giận dữ ra khỏi Tây Cung, một mình đến cung Thang Tuyên ngủ lại một đêm. Đêm đó, ngài vật vã không sao nhắm mắt được, bởi vì... không có đại đan. Rốt cuộc là ngài sợ rồi. Chuyện thần tiên thật hoang đường, ngài đã đi nhầm một bước - Quay đầu lại thì đã quá muộn! Vì vậy nhà vua chỉ lao vào hường lạc; bất kỳ lúc nào cũng uống rượu, cứ như vậy thường liên tiếp mấy ngày không ngự triều, giao mọi việc cho Đại tư mã phiêu kỵ tướng quân Vương Căn xử lý, quyền lớn trong triều đình, lại tiến thêm một bước rơi vào tay không chế của người nhà Thái hậu, Vương Mãng là cháu của Thái hậu cũng nhờ thế mà được tấn phong Tân đô hầu, hầu hết các vị đại phu sáng suốt đều thấy rõ có một nguy cơ đang náu kín đầu đó, thế mà nhà vua vẫn không để ý suy xét gì, suốt ngày đêm chìm đắm ở Tây Cung, chìm đắm trong tửu sắc và thuốc đại đan. Đại đan tưởng là đã dùng hết rồi. Lư Ngao nhớ lại lần đầu tiên trông thấy đại đan, số lượng hầu như không nhiều nhưng ngài đã dùng tới hai ngàn viên, xem ra, còn lại khoảng một ngàn viên nữa, nhưng trước đây, số lần dùng thuốc, của ngài ít. Hiện nay, ngài dùng hàng ngày. Ngài chìm vào trong khoái lạc, rất ít nghĩ đến việc khác. Chân trời đã rạn chớp giạt.

Trong triều và trong cung cũng vậy, bão tố sắp nổi lên. Mà Hợp Đức vẫn ngấm ngấm đắc ý, nằng cảm thấy sinh hoạt của mình hết sức yên tĩnh, muốn gây nên xáo động cho cuộc sống thêm màu vẻ khác thường vì thế nâng lợi dụng quyền uy của mình áp đặt đến tận điện Chiêu Dương. Phi Yến ẩn sâu, giấu kỹ và đoạn tuyệt với mọi giao tiếp bên ngoài, cuối cùng làm cho Hợp Đức sinh nghi, nằng đoán chắc việc mang thai của chị là có vấn đề. Nằng cho rằng như vậy là Phi Yến đã làm tổn hại đến mình. Nằng nghĩ: hai chị em dĩ nhiên là phải nương tựa vào nhau mà sống, thì không có lý do gì lại giấu giếm mình, đã giấu mình như thế là không lợi cho mình rồi, thậm chí, nằng còn cho như thế là bà chị đang ngầm mưu hại mình.

Nằng không thể cứ ngồi yên cho người khác hại mình, nằng phải "tiên phát chế nhân" nằng cho bà chị hiểu rằng mình không dễ bị lừa đâu. Vì thế Hợp Đức hạ lệnh bí mật giám sát điện Chiêu Dương, giao chức vụ đó cho Tế Quy. Hơn nữa, nằng cảnh cáo hẳn nếu để lộ bí mật, lập tức bị giết ngay, đồng thời nằng tăng thêm mười viên nội thị giao cho Tế Quy chỉ huy.

Giây phút lâm bồn ngày một đến gần càng làm cho Phi Yến không yên. Mỗi ngày nằng sai Vương Thịnh sang Tây Cung một lần báo bình yên cho hoàng đế biết, thế nhưng sau khi Vương Thịnh đi rồi, tim đập thình thình, nằng hồi hộp hoang mang, một nỗi hãi hùng đen tối bao bọc xung quanh khiến nằng luôn luôn trong trạng thái nặng nề. Có đêm, đang ngủ, bỗng thấy hoàng thượng sai người đến kiểm tra, mở mắt ra mới biết là cơn ác mộng. Trong cơn ác mộng, nằng trông thấy Hợp Đức đang nhìn nằng, cười cợt chê bai...

Nằng sợ hãi vô cùng. Một hôm, nằng tỉnh thức sau cơn ác mộng, cho đến sáng ngày vẫn bồn chồn, liền sai Phàn thị lập tức đi mời Hợp Đức đến - Nằng quyết định thổ lộ bí mật. Mong Hợp Đức giúp cho một tay giải quyết - Nhưng sự việc ngược lại với ý muốn của nằng - Phàn thị từ Tây Cung trở về nói:

- Chiêu Nghi sợ làm kinh động đến hoàng hậu nên không đến.

- Không đến? Nói là ta tìm cô ấy chứ? - Phi Yến hốt hoảng và nghi hoặc hỏi.

Thưa vâng, thần đã thề. Nhưng Chiêu Nghi suy nghĩ khá lâu rồi bảo rằng hoàng thượng rất coi trọng việc này, đã hạ chiếu không một ai được đến cung Chiêu Dương, vạn nhất mà đến xảy ra chuyện gì, hoàng thượng quyết không dung thứ. Vì vậy, Chiêu Nghi không đến.

- ôi! Phi Yến buồn rầu kéo dài tiếng kêu. Nằng không tin đó là lý do chính của Hợp Đức. Nằng đoán mãi nhưng không sao hiểu được. Vì

vậy, Phi Yên càng lo lắng hơn.

Mỗi nguy hiểm đang lơ lửng trên đầu, Phần thị và Vương Thịnh thấy rất rõ điều đó. Mấy tháng nay, họ cảm thấy Tế Quy thậm thụt ở điện Chiêu Dương. Thế nhưng họ không dám đem biểu hiện do mình cảm giác thấy báo cho Phi Yên biết - Hoàng hậu vào những ngày gần kỳ, lòng bồn chồn đã lộ rõ vẻ căng thẳng và thất thường xưa nay chưa hề thấy, nếu lại làm tăng thêm sự kích động, hoàng hậu sẽ phát điên lên mất. Do đó, hai người bàn riêng bí mật với nhau. Vương Thịnh tuy cũng lo, nhưng vì hấn đã có chủ trương. Hấn hẹn trước với hai người đàn bà thường dân, vừa sinh con, lập tức ẵm ngay vào cung, hấn tin rằng nếu Tây Cung mà dò xét đi nữa thì việc làm của hấn cũng vẫn có thể đạt tới thành công.

Phi Yên đành phải dựa vào một phần niềm tin ấy của Vương Thịnh, để cố gắng giữ vững tinh thần của mình...

Hồi 17

Đã đến lúc rồi - Nói là mang thai mười tháng, thực tế chỉ có chín tháng, mà Phi Yến có bầu đã đủ chín tháng. Một hôm, vào buổi chiều, Hợp Đức cử người mang đến cho mấy bộ quần áo trẻ con sơ sinh. Phi Yến nhìn thấy những thứ đó cơ hồ như phát hoảng lên. Nàng cho gọi Vương Thịnh vào Tâm Cung, chỉ cái lễ vật của Tây Cung, nói:

- Người thật muốn giết ta rồi đấy ?

- Thần, thần... Vương Thịnh gãi đầu, gãi tai. Thần sẽ đi gặp bà già nhà thần ngay lập tức, thần tin rằng ở bên đó đã có tin tức rồi, chậm cũng không quá hai hôm!

Nói xong, Vương Thịnh lặng lẽ theo cửa hậu cung đi ra, khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ sau đột nhiên trở lại, râu tóc hoàng hậu.

- Bà già nhà thần lại đang đợi thần, nguyên bà ta dự định ngày mai sai cái con bé nội thị làm việc giặt quần áo - người em họ của thần - đến đây báo cho thần để đi một chuyến, hôm nay, thần đến đó vừa đúng lúc.

- Cuối cùng thì là thế nào! - Phi Yến hỏi há hốc - Nhà người đừng có lời thôi nữa, nói mau đi, chuẩn bị ra sao rồi?

- ôi, bà già nhà thần sáng nay biết được rằng, cái mụ nhà quê mà ta đã hẹn với nó đó, đem qua để được một thằng con trai, đợi đủ ba hôm là có thể bế nó vào đây.

- Tại sao không bế đến ngay? - Phi Yến hỏi với tâm trạng bị kích động.

- Thưa, như thế này ạ. Bà già nhà thần nói, ba hôm trở lại đây không thể làm được, nếu động sự lại xảy ra chuyện gì. Ba hôm cũng nhanh thôi mà, thưa hoàng hậu. Hôm nay đã là ngày thứ hai, mai là ngày thứ ba, ngày kia thần sẽ xin mang lại. Thần sẽ đặt đĩa hải nhi dưới hộp gỗ đựng rau xanh. Thần đã chuẩn bị sẵn một cái hộp hai đáy, để phòng mọi sự bất trắc.

Tim Phi Yến đập thình thịch, trước giờ phút cuối cùng này, nàng hầu như không thể tự đỡ được mình nữa, mồ hôi nhỏ giọt, nói ào ào gần đứt hơi:

- Vương Thịnh, nhà người về chuẩn bị đi, việc này quan hệ đến tính mạng của chúng ta đấy nhé!

- Xin hoàng hậu cứ yên tâm. Vương Thịnh cố gắng già bình tĩnh tâm lên với Phi Yến nguồn tin đó, lòng dạ hẳn đã khá nhẹ nhõm nhưng sự căng thẳng của Phi Yến lập tức truyền sang cho hẳn. Ra khỏi phòng ngủ, toàn thân hẳn run lên bần bật.

Chỉ có Phàn thị là giữ được bình tĩnh. Bà ta như một vị thống soái đại quân chỉ huy thiên binh vạn mã xung phong ra trận, lệnh cho tìm viên trông coi Dịch đình đến báo anh ta dẫn người vú nuôi đã chuẩn bị sẵn dẫn tới điện Chiêu Dương. Đồng thời điều khiển cung nữ làm mọi việc chuẩn bị cho việc sinh đẻ.

Những thứ đó, đương nhiên đánh lừa được những nhân viên trinh sát do Hợp Đức bố trí. Nhưng Phàn thị còn thân hành sang Tây Cung tâu lại với Chiêu Nghi - con người bụng đầy ác ý - những tin tức về việc hoàng hậu sắp sinh nở.

Thời gian đã làm cho Phàn thị không còn tin tưởng vào tình cảm của Chiêu Nghi đối với Phi Yến như ở thời kỳ đầu nữa. Bà trả lời hết sức trơn tru tất cả mọi chuyện khi Hợp Đức mỉm cười với mình giả bộ lòng tốt hỏi dò:

- Hoàng hậu đã đau bụng chưa? Nhà người phải nhìn xem đã biết được bao giờ thì có thể sinh?

- Hoàng hậu mới lưng rồi. - Phàn thị cẩn thận trả lời - Theo kinh nghiệm dân gian thì mới lưng mới là triệu chứng dự báo sắp đến kỳ sinh nở, chứ chưa đến ngày sinh đâu. Có thể còn phải đau lưng mấy hôm nữa kia, sau thì đau bụng, khi đó mới đầu thai ạ! Tình hình trong cung thì có

khác, hẳn thấy có triệu chứng là phải chuẩn bị ngay, nếu có sơ suất gì, lũ hạ nhân chúng thầm đăm đờng sao cho nổi. Hơn nữa, hoàng hậu trong những ngày nay tâm tình cũng bất an...

Hợp Đức lạnh lùng gật đầu:

- Nói như vậy nghĩa là chưa tới kỳ hà. Nếu tính ngày thì hoàng hậu đã đủ tháng rồi đấy chứ!

- Đủ tháng rồi - Phàn thị ngẫm thấy sợ, nhưng trấn tĩnh trả lời - hoàng hậu cũng rất sốt ruột vì tới tháng rồi mà chưa sinh. Nhưng vì thường ngày hoàng hậu ít vận động, chậm sinh vài hôm là rất có thể. Những người đàn bà động chân động tay luôn thì sinh đẻ sớm hơn, nhanh hơn.

- ôi - Hợp Đức chậm rãi nói - Nhà ngươi về đi! Nhớ quan tâm hoàng hậu, ta nhờ ngươi nói với người đợi khi nào sinh con ta sẽ qua Chiêu Dương thăm ngươi.

- Vâng, thưa Chiêu Nghi - Phàn thị thờ dãi. Mấy hôm nay, kẻ hạ thần nhiều phen mắt hờn bật vía, thai khí hoàng hậu như không được bình thường.

- ồ - Hợp Đức buột miệng bật một tiếng; nhưng sắc mặt thì hơi dịu dịu đi đôi chút - Nhà ngươi thay ta vấn an người chị em nhé.

Phàn thị không trình báo lại với hoàng hậu những phản ứng của Hợp Đức. Tuy bà ta đã nhìn ra được điềm báo trước cơn giông tố, nhưng không muốn để cho vị hoàng hậu đã mất đi trạng thái bình thường biết được ngay ở Tây Cung cũng có mối hiểm họa, là đã có dự tính riêng của mình. Chỉ cần qua được ngày mai thì sẽ không có việc gì nữa. Ngày mai, chợp mắt là đến ngày mà.

Sau đó Phàn thị trở về điện Chiêu Dương, cử người đốt trầm hương ở đỉnh lớn trước điện Chiêu Dương - Đây là lễ tiết kính thiên ở trong cung. Cứ đến những ngày lễ tết quan trọng, bao giờ cũng đốt trầm hương trong đỉnh lớn trước điện. Lúc này, đốt trầm hương trước điện Chiêu Dương, điều đó dĩ nhiên như báo cho mọi người biết sản kỳ của hoàng hậu đã đến gần.

Thái giám, cung nữ, ít nhất có tới hai mươi người vì sự sinh nở của hoàng hậu mà đợi lệnh. Ngoài ra còn hai bà đỡ do viên quan trông coi Dịch Đỉnh được chọn cử đến, ngày đêm thay nhau thường trực.

Triệu Phi Yên giống như một con kiến trên chảo nóng - Tất nhiên nàng biết là ngày mai. Nhưng lòng nặng trĩu nàng sợ cái ngày mai đang đến gần, thậm chí nàng còn muốn chết quách đi trong đêm nay, để khỏi phải sống mà lo nỗi kinh hoàng của ngày mai.

- Ngày mai - Cầu trời phù hộ cho con qua được ngày mai... Nàng toát mồ hôi hột bất giác cầu xin thượng đế.

Đêm, bàng thời gian ở điện Chiêu Dương đã đổi sang chính Tuất.

Phàn thị đi vào phòng ngủ nhìn hoàng hậu đang nằm trên giường, từ từ tiến lại gần.

Trái tim của Phi Yên dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng nhìn thấy bộ mặt lấm tấm mồ hôi của Phàn thị, ảo giác kinh hoàng, nàng nhìn Phàn thị hóa ra thành hung thần tàn ác có thể nuốt chửng mình đi...

- Hoàng hậu - Phàn thị vịn vào thành giường thò tay ấn vào bụng dưới của nàng.

Khi đó theo những lời đã bố trí trước, Phi Yên thều thào nói:

- Ta mới lung quá, dần dần phát triển ra phía trước. Bụng dưới cũng mới, tự nhiên lại thấy hơi đau đau.

- Ôi thế thì đúng rồi, Phàn thị cười hài lòng, quay người đi ra. Đồng thời vẫy tay bảo hai trong số bốn cung nữ theo mình ra ngoài có việc - Cuộc nói chuyện vừa rồi giữa họ là cốt để cho bốn người cung nữ đó nghe, mà trong số bốn người cung nữ, Phàn thị chỉ bảo đi ra có hai người - Hai người quan trọng nhất - tuy cũng là tâm phúc của bà ta, nhưng quan hệ không sâu sắc bằng hai người ở lại.

Phàn thị nhắc nhở: đêm nay nội ngoại toàn ban trực - Bà ta muốn làm cho tất cả mọi người mệt mỏi và mất ngủ đêm nay. Do đó mà ngày mai họ khó lòng tập trung tư tưởng.

Chờ đợi ngày mai - Cái ngày mai quyết định vận mệnh.

Ngày mai, hoàn toàn bình thân, viên Tổng quản điện Chiêu Dương đi lẫn vào trong một đám nội thị hầu hạ ra khỏi cửa hậu cung.

Một cỗ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn đang đợi ở cách ngoài cửa hậu cung vài trăm bước. Hần lên xe thúc ngựa mà đi.

ở góc thành phía Nam, trong một ngôi nhà hai gian, bà mẹ già của Vương Thịnh đang bế một đứa trẻ sơ sinh. Khi Vương Thịnh bước vào, bà già gơ tay làm hiệu và thay tã mới cho đứa trẻ, và nói.

- Vừa mới cho bú một lần, đã kiểm tra toàn thân, rất tốt.

Wương Thịnh tự nhiên đến bế đứa bé.

- Khoan tí đã - Bà mẹ Vương Thịnh ngăn con trai mình lại - Để mẹ bế nó cho đến gần cửa hậu cung rồi hãy cho vào trong hộp, đứa bé có thể khóc. Mẹ bế nó tất nhiên là dễ chịu hơn nằm trong hộp đựng rau.

- Vàng cũng nên thế - Vương Thịnh xoa tay cười vui vẻ nói - Mẹ ơi, chuyến này sau khi thành công, cả nhà ta từ nay vinh hoa phú quý! Mẹ à, rồi có một ngày, mẹ sẽ trở thành Bà lớn đấy.

- Không nên nói như vậy, hãy làm việc chính trước đã.

Sau đó, hai mẹ con cùng nhau bọc đứa trẻ lại! Vương Thịnh nhìn kỹ một lúc rồi khen.

- Đứa trẻ này đáng vẻ thật là đẹp! Làm thiên tử, đúng là nhờ tốt số. Mẹ xem này - Hần đổi giọng nói - Vừa vận nó được chúng ta chọn.

- Thịnh à - Vương thị bế đứa trẻ, nghiêm trang nói - Con phải cẩn thận giữ ý giữ tứ con nhè. Nếu xảy ra việc gì thì phú quý cũng mất mà đến sinh mệnh cũng chẳng còn.

- Con biết chứ mẹ, chỉ cần đứa bé này khi qua cửa cũng không khóc là không xảy ra việc gì hết. Nháy mắt nữa thôi mà.

Wương Thịnh lạc quan. Hần biết khi trẻ nó ngủ say thì không thể phát ra tiếng khóc. Còn như làm cho trẻ nó ngủ say không phải là việc khó.

Sau đó, hai mẹ con lên xe.

Xe dừng lại ở gần cửa sau ở một nơi yên tĩnh vắng vẻ. Vương thị lấy bình sữa ủ trong tro lò nóng ra kiên nhẫn nhỏ từng giọt vào miệng đứa bé, khá lâu sau, lại thay tã cho đứa bé. Sau đó bỏ nó vào đáy hộp gỗ.

- Vương Thịnh, con phải thận trọng giữ ý đấy - Vương thị dặn dò con trai: - Khi vào cửa, con tìm cách làm cho hộp đu đưa nhẹ, như vậy là ru cho đứa bé ngủ ngon. Mẹ đợi con ở đây khoảng nửa giờ, nếu có gì xảy ra thì trở lại đây, mẹ lại cho nó ăn một châu sữa nữa. Thịnh à! Cầu mong tổ tiên phù hộ con.

Cho đến lúc này, Vương Thịnh vẫn lạc quan, nhưng sau khi nhận hộp gỗ từ tay bà mẹ thì mới bắt đầu run sợ. Hần bước đi rón rén cẩn thận lặng lẽ. Đi được vài bước lại lắng nghe âm thanh của đứa bé nằm trong hộp.

Hài nhi đang ngủ say, hoàn toàn yên lặng.

ở ngoài cửa hậu cung, một tên đầu bếp nội thị đang đợi Vương Thịnh, gã nhanh chóng tiếp nhận cái hộp gỗ quý giá, đi về hướng nội thị của Tổng quan điện Chiêu Dương bước qua cửa hậu cung một cách tự nhiên.

Ngực Vương Thịnh đập thình thịch, qua một lần cửa rồi lại một lần cửa, đôi chân của hắn mềm nhũn ra, cơ hồ không còn bước được nữa.

Hần nghĩ. Nếu bây giờ đứa trẻ bật lên tiếng khóc, thế là hết! Hần thềm cầu trời khấn phật.

Đã đến cửa thứ ba. Cái cửa này, người trong cung đình gọi là Lộ môn. Đã vào cửa này là thuộc phạm vi của Dịch Đình, có thể nói là đã vào đến chỗ an toàn. Vương Thịnh liền nhìn hộp gỗ, cố gắng trấn tĩnh, lên tiếng chào tên nội thị canh cửa rồi bước vào phía trong.

Cũng lúc đó, Vương Thịnh phát hiện có một viên nội thị của Tây Cung đứng đó - Nội thị của Tây Cung không có lý do gì để đứng ở cửa Lộ môn cả. Lập tức hắn liền tưởng đến kẻ mật thám của Chiêu Nghi.

Điều đó làm cho hẳn hết cả hồn vía. Nhưng lúc này thì không còn cách gì quay lui được nữa... Chỉ cách là liều mạng mà đi vào trong. Tên nội thị của Chiêu Nghi là Lý Thủ Nghĩa anh em họ của tổng giám Tây Cung Lý Thủ Quang. Đó là một trong những tâm phúc của viên quân Tây Cung.

Khi đó, Lý Thủ Nghĩa đã vừa cười vui vẻ vừa đón lên trước, chào Vương Thịnh:

- Tổng quản hãy còn thì giờ nhàn rỗi xuất cung?

- Thế đấy, qua vài ba hôm nữa sợ không còn được nhàn rỗi, Hoàng hậu chưa biết lúc nào có thể sinh nở - Hôm nay nhân tiện thăm bà già, lại cũng nhân thể đem về ít thực phẩm cây nhà lá vườn. Hẳn cố trấn tĩnh bản thân, trả lời thản nhiên.

Lý Thủ Nghĩa khuyếch khuyếch tay nhìn hai người đi qua.

Trong hộp gỗ, hài nhi vẫn im lặng.

Vương Thịnh thăm cảm tạ trời đất. Hẳn nghĩ:

"Khó khăn qua rồi, công lớn sắp thành, từ nay về sau chỉ còn thuận buồm xuôi gió".

Thế rồi, hẳn tăng nhanh nhịp bước, đi về hướng điện Chiêu Dương.

Khi đã đến phạm vi điện Chiêu Dương, hẳn nhận lại hộp gỗ từ tay người đầu bếp, nhanh chóng đi vào phía trong. Khi đó, hẳn toát mồ hôi đầy người.

ở phía ngoài cánh trái sau điện Chiêu Dương, Phàn thị đang vươn cổ ra mà chờ. Vương Thịnh nhìn thấy bà ta liền giơ ngón tay chỉ vào hộp rau.

Phàn thị vội ra hiệu bảo hẳn im lặng rồi quay người đi vào phía trong, từ hành lang rẽ sang phòng bên, đến gian phòng bí mật của hậu điện.

Đó là một gian phòng nhỏ có màn dày che và ăn thông với phòng thay quần áo.

Đến cửa gian phòng nhỏ, Vương Thịnh mới đuôi kịp Phàn thị, nói nhỏ:

- Bà đi nhanh thế tôi đuôi mệt muốn chết, hai chân tôi mềm nhũn ra rồi đây này.

- Vào trong rồi hãy nói! Vương Thịnh! Cho đến giờ, tôi vẫn còn lo muốn chết đây. Hoàng hậu cũng không một phút giây nào yên. Phàn thị thì thăm: -Ôn trời đất, anh đã bình yên trở về.

Sau đó, họ bước vào phòng, Vương Thịnh cẩn thận đặt hộp gỗ lên mặt bàn hướng về nó vái một vái dài, nói:

- Hoàng đế nhỏ ơi, thần đã muốn vãn khố nhọc đưa được người đến đây. Nếu không có hạ thần thì một đời người chỉ đi cày ruộng thôi. Ôi hoàng đế nhỏ về sau đừng quên hạ thần nhé!

- Đừng có lời thôi nữa! - Phàn thị vỗ lên vai hẳn - Mau mời Hoàng đế nhỏ ra đây để tôi chuẩn bị cho hoàng hậu lâm bồn sinh con đây?

Vừa nói, bà ta vừa đẩy Vương Thịnh một cái, "anh làm đi nhé, tôi vào bẩm với hoàng hậu một tiếng".

Bây giờ, Vương Thịnh đã hoàn toàn bình tâm. Hẳn đưa mắt nhìn theo Phàn thị vén màn bước vào phía trong rồi lại vái cái hộp rau một vái dài. Rồi bắt chước giọng nói của một nội thị làm tử giữ đền:

Hữu thỉnh. Tiểu Hoàng đế giá. Thỉnh... giá...

Sau đó, hẳn mở nắp tầng trên hộp rau, rồi mở một nắp tầng đáy.

Hẳn nín thở nhìn hài nhi ở trong hộp.

Hà nhi rất bình lặng.

- "Ông nhỏ này quả có tạo hóa sắp đặt, đến bây giờ vẫn còn ngủ. A! Ngài còn thận trọng hơn cả Vương Thịnh này nữa, thật hiếm có!" Vương Thịnh tự nói với mình.

Lúc đó, Phan thị đã nhanh chân quay lại.

- Hoàng đế nhỏ còn ngủ say chưa tỉnh. - Vương Thịnh quay đầu lại nói.

Phan thị không để ý, vội vàng đến trước bàn, nhìn hài nhi, góc miệng hơi mỉm cười, xoa tay nói.

- Thật là hoàng hậu có trời giúp, ôi hoàng đế nhỏ, thần không hay, qui không biết, đã vào trong cung, giang san của hoàng đế chúng ta có người thừa kế rồi.

- Lúc này mà bà còn lỗ mỗ gì nữa thế - Vương Thịnh dùng vai hích bà ta một cái.

Phan thị thò tay vào hộp bế hài nhi ra ngoài, hơi đung đưa một chút, lại còn ép đứa trẻ vào má mình.

Bỗng nhiên bà ta cảm thấy cái gì đó khác lạ, tái ngắt kinh hoàng.

- Sao thế ? - Vương Thịnh hỏi với vẻ căng thẳng.

Phan thị để tay vào trước lỗ mũi đứa bé

- Vương Thịnh! Bà ta hốt hoảng kêu lên - Đứa trẻ này chết rồi.

- Cái gì? Vương Thịnh như bị sét đánh, chồm lên trước, cũng dùng tay thăm dò hơi thở của đứa bé, lại sờ lên trán của nó.

- Một đứa trẻ chết, không có một tí hơi thở nào nơi lỗ mũi, đầu trán lạnh băng. Vương Thịnh hốt hoảng nhìn Phan thị vội vàng nói:

- Mới rồi còn sống rõ ràng, bà mẹ tôi đưa đến tận ngoài cửa hậu cung còn cho ăn sữa, sao lại chết được?

- Bây giờ thì chết rồi - Phan thị nói với vẻ mặt tái ngắt thất vọng, thử lại một lần nữa rồi bỏ đứa trẻ đã chết xuống, hai mắt nhìn chằm chằm vào Vương Thịnh, thân nhiên nói - Đây là một đứa trẻ chết, một đứa trẻ chết thì làm được cái gì?

Wương Thịnh hai tay buông thõng, đầu cúi thấp, sắc mặt như tro nguội. Phan thị trừng trừng

nhìn thi hài đứa bé, không biết làm gì nữa.

Lúc đó, hai lớp màn vừa dày vừa nặng được vén lên, và hoàng hậu nhà Đại Hán đã đứng trước mặt họ. Trong giây lát, Triệu Phi Yến đã hiểu rõ sự tình. Nàng lão đảo. Sự thất vọng và buồn phiền đến đột ngột làm cho nàng không đứng vững được nữa.

Wương Thịnh vội chạy lại đỡ. Triệu Phi Yến thở dài rên rí:

- Làm thế nào bây giờ? - Làm thế nào bây giờ? - Các người muốn ta chết hả?

- Bẩm hoàng hậu - Phan thị vội vàng kêu lên: - Sự này biết nói từ đâu bây giờ!

- Thưa hoàng hậu - Vương Thịnh như là vừa mới từ trong giấc chiêm bao tỉnh lại, chỉ cái hộp rau nói: Thần đã rõ rồi, đây là sơ suất của kẻ hạ thân, hộp gỗ kín không thông hơi, nhất định phải làm cho đứa bé bị chết ngạt. Vừa mới rồi đây thôi, bà già của hạ thân bế nó còn sống nguyên lành.

- Không thông hơi, đứa trẻ này đúng là bị chết ngạt - Phan thị nhìn bộ mặt tím ngắt của đứa bé.

Thôi rồi, nó còn có ích gì nữa? - Phi Yến cúi đầu buồn thảm.

- Thưa hoàng hậu, thần lập tức đi lần nữa. Bây giờ thần hiểu rồi, thần sẽ dùng một cái gì đó thông hơi được, bỏ hài nhi vào trong - Thần lập

tức đi tìm mẹ thần - thần tin là còn có thể mua được một đứa nữa - Vương Thịnh vội vàng nói.

Đầu óc Phi Yến đã hỗn loạn, không còn biết xử lý thế nào, mắt đăm đăm nhìn Phan thị, ngây người ra một lúc rồi chỉ đứa trẻ chết mà hỏi:

- Cái này thì giải quyết thế nào?

Xin cứ để cho hạ thân - Phan thị nhanh nhẩu tiếp lời, rồi quay sang Vương Thịnh - Anh đi nhanh lên một chút, mang theo nhiều nhiều tiền, kể cả đã bảy tám ngày cũng được.

Vương Thịnh vâng dạ một tiếng, vội vào lấy tiền đi nhanh ra khỏi cung điện.

Nhưng việc Vương Thịnh đi về vội vàng lại làm cho bọn nhân viên của Hợp Đức để ý, chỉ ít lát sau là họ đã mật báo về Tây Cung.

Hợp Đức luôn luôn chú ý đến từng động tĩnh của điện Chiêu Dương, tuy rằng nàng không đoán ra được nội tình, nhưng cũng đã mật truyền chỉ thị, tăng thêm nhân viên phòng thủ ở ba lần cổng của hậu cung. Nàng điều ra bốn viên nội thị chia ban đi trực ở Lộ Môn. Ngoài ra, bên ngoài cửa lớn của hậu cung còn tăng thêm mười hai tên túc vệ đi tuần canh.

Hợp Đức lắng nghe báo cáo, chưa phát biểu ý kiến gì - Nhưng nàng đang phán đoán, trong lòng nhận định rằng Phi Yến đang lừa dối mình, đang có những câu kết bí mật.

Chập tối, Vương Thịnh trở về suôn sẽ đi qua hàng rào canh phòng nghiêm ngặt, bởi vì hắn đi tay không. Sau khi vào cung, hắn nửa vui nửa buồn tâu lại với Phi Yến...

- Trẻ sơ sinh thì có, nhưng hôm nay thì không thể đem về được. Bà già của thần đã xem qua mấy chỗ rồi, có người tuy nghèo nhưng không chịu bán. Có đứa thì lớn quá, không dùng được. Thần đã hẹn với một người nhưng chưa sinh không biết nam hay nữ. Ngoài ra có một bé trai sinh đã năm hôm, ở ngoài thành, ngày mai có thể đem tới xem chừng có thể thành được, nhưng có điều là nhanh nhất cũng phải ngày kia mới vào cung được. Ngoài ra thần đang nhờ mẹ thần tìm kiếm, nhất định là có, nhưng phải chậm ít hôm.

Phi Yến chỉ còn biết thở dài. Chậm một ngày đối với nàng là điều không thể tưởng tượng được. Tất nhiên, ngoài việc chờ đợi, còn có cách nào khác? Vương Thịnh sợ làm tăng thêm nỗi lo cho Phi Yến nên không dám nói ra tình hình hậu cung bị canh phòng. Nhưng khi đứng riêng với Phàn thị, hắn đã nói ra điều đó.

- Đây đúng là Tây Cung thọc gậy bánh xe - Phàn thị hần học nói: Chúng ta phải thận trọng hơn thôi Tây Cung chắc là không đến nỗi khám người anh!

- Ôi, khám người tôi, đương nhiên là không dám rồi. Nhưng mà cung cách này thực tế là làm người ta lạnh đứng tim, thế mà họ là chị em cơ đây! Chiêu Nghi lẽ nào nhất định muốn làm cho hoàng hậu sụp đổ? Điều đó đối với bà ta đâu có ích gì?

Trong khi Vương Thịnh và Phàn thị đang thở ngắn than dài với nhau, thì ở Tây Cung, Hợp Đức bị một nỗi phiền ghen tuông kỳ lạ, không rõ ở đâu ra thúc đẩy muốn làm hại người chị gần bó của mình. Nàng cũng không thể nào tự giải thích được hành vi đó. Có lúc nàng hối hận, nhưng sau khi niệm ân hận qua đi, nàng lập tức trở thành quái ác, nàng thù hận, thậm chí khát vọng trông thấy đổ máu. Đối với các phi tần khác trong hậu cung, nàng cũng mang lòng thù hận. Tâm lý và sinh lý của nàng đều khác thường một cách dễ sợ. Nàng không thể tự giải thích cho mình những dạng biến thái về tâm lý như vậy được. Nhưng nàng cứ tâm

tâm niệm niệm rằng Phi Yến che giấu nàng một cái gì đó. Nàng nghĩ: "Người giấu ta, ta phải phá người. thế nào rồi ta cũng biết được".

Bây giờ, vẫn đề hoàng hậu có mang mà không đẻ đã thành một đề mục cho mọi điều xì xào nhỏ to ở trong cung, có những lời nói không đúng đắn là từ Tây Cung lan truyền ra. Hợp Đức không muốn phát ra những lời dèm pha, nhưng nàng đã vô ý thức gây ra điều đó.

Những lời đồn đại lan truyền rộng thêm.

Vương Thịnh đã nghe được lời đồn đó. Mấy hôm nay, hắn sống trong phiền muộn bất an. Thời kỳ sinh nở bình thường đã qua, thế mà không có cách gì đưa được hài nhi vào cung. Kế hoạch lý tưởng và những vấp vấp thực tế làm cho Vương Thịnh mất đi trạng thái bình thường.

Mỗi ngày hắn đều đi tìm mẹ, hy vọng nhanh chóng giải quyết vấn đề.

Phi Yến giống như một tử tù đợi ngày hành quyết cả ngày nằm trên giường, nàng đã thất vọng. ảo mộng tan vỡ, cái đang đợi nàng không phải là sự huy hoàng mà là tử vong. Nàng cũng không thèm hỏi đến Phàn thị và Vương Thịnh nữa. Khi họ đến bẩm báo, nàng chỉ lắng nghe thế thôi không có ý kiến gì.

Trong tình trạng rối bời lo lắng không còn mấy hi vọng, cuối cùng Vương Thịnh cũng tìm được một đứa bé trai. Hắn bỏ đứa bé vào trong một chiếc làn tre, hét sức cần thận đi về hướng cửa cung.

Khi đến cách cửa cung một quãng không xa, đứa bé trong làn tre bật khóc thét lên. Hắn hốt hoảng quay trở lại tìm một nơi vắng vẻ để cho đứa trẻ nín. Đợi cho đứa trẻ ngủ say, lại bỏ vào làn tre. Lần này hắn chắc chắn thế nào cũng đi qua được trót lọt. Nhưng tới khi hắn vừa mới đưa làn tre vào tay đứa nội thị thì bỗng nhiên nhìn thấy từ xa viên Tổng quan Tây Cung Tế Quy đứng ở cửa cung, hắn chỉ còn mỗi một nước là bảo đứa nội thị quay trở lại.

Độ khoảng chừng nửa giờ Tế Quy đi rồi, Vương Thịnh quay một vòng, quan sát tình thế hai bên trái, phải rồi mới ra hiệu cho đứa nội thị xách làn tre đi vào trong.

Đứa trẻ lại khóc!

Vương Thịnh lại vội nhanh chân tháo lui trở về.

Như vậy, trở đi trở lại ba lần, cuối cùng không có cách gì đi vào trong cung. Vương Thịnh hiểu rõ rằng ngày hôm đó không thể hành sự được. Hắn buồn bã đem đứa bé trở về giao lại cho bà mẹ. Như thể hình như là có thần linh đang đùa giỡn phá quây. Đứa bé trong làn tre đem trở về nhà Vương Thịnh thì lại nằm im thín thít.

Vương Thịnh nghĩ: cầu mong trời Phật độ trì phù hộ, ngày mai có thể thành công.

Do vì thời gian kéo ra quá dài, Phàn thị ở trong cung bắt đầu nghi rằng Vương Thịnh ở ngoài đã thất bại rồi. Gắn chặt choạng tới, bắt đắc đi bà ta phải đem mối lo của mình tâm với Phi Yên.

Phi Yên cắn môi không nói, trong giờ phút hiểm nguy cuối cùng, trái lại, nàng lại trấn tĩnh được. Từ trên long sàng nàng từ từ ngồi dậy, chải đầu và với giọng âm thầm nàng phát ra mệnh lệnh.

- Truyền ra hoàng hậu đã lâm bồn.

- Bẩm hoàng hậu - Phàn thị nghi hoặc nhìn nàng không còn dám cử động nữa: - Như thế thì làm thế nào?...

- Nhà ngươi cứ hãy đi truyền ra, ta có chú ý của ta - Phi Yên hần học nói - Bây giờ là gặp vận khí rồi. Làm hồng việc thì chỉ có chết thôi!

- Thưa hoàng hậu, việc này...

- Ngươi hãy truyền lệnh, ta có chủ ý của mình, chỉ có ta mới cứu được ta thôi, ta không thể ngồi chờ chết như thế này được! - Nàng nghiêm nghị nói.

Phàn thị nhìn nét mặt Phi Yên, không dám hé răng, từ từ bước đi, tuy trong lòng lo lắng không yên nhưng vẫn phải đem tin hoàng hậu lâm bồn thông báo cho Dịch Đình và Hề Quan Cục. Khi bà ta trở vào cung, Phi Yên đã lấy hai cái hộp tròn đặt dưới đất bên cạnh giường. Nàng ngồi trên giường vẻ mặt căng thẳng, một tay nắm chặt một con bò câu trắng, một tay cầm con dao nhỏ. Trông thấy Phàn thị, nàng nhắm mắt lại:

- Cắt tiết con bò câu này cho ta, bôi máu lên quần áo ta. còn phải bỏ ít thịt lẫn máu bôi lem nhem vào trong hộp này, làm nhanh lên! Phi Yên thở hổn hển, đột nhiên tự mình ra tay, dùng dao cắt đứt cổ con bò câu trắng.

- Thưa, làm thế để làm gì ạ ? - Phàn thị đem máu bôi lên váy của nàng, thì thầm hỏi.

- Ngươi chớ có hỏi, lột da nó ra! - Phi Yên lạnh lùng ra lệnh.

Phàn thị xé toang con bò câu, lòng đầy nghi hoặc. Phi Yên giằng lấy hùng hổ, dùng răng cắn đứt phăng cái đầu và hai cái đuôi của con chim, sau đó dùng vuông lụa trắng nhuộm máu bọc lại cùng với một số quần áo ném vào trong hộp. Xong rồi, nàng thở một hơi dài, nặng nề nói

với Phàn thị:

- Khoảng chừng một khắc sau, người đi tuyên bố: Thánh tự bắt dục!

- A! Thánh tự bắt dục ? Phàn thị reo lên, đến giờ bà ta mới hiểu rõ dụng ý của Phi Yến trong

việc bào chế con bô câu. Bà ta than lên một tiếng rồi khiếp đảm nói - Không đợi Vương Thịnh thêm một chút nữa sao ?

- Đến lúc này còn đợi với chờ gì nữa? - Phi Yến rơi lệ nói: Còn đợi nữa thì sinh mệnh của ta cũng kết thúc luôn!. Ban đầu đã làm sai cái chuyện này rồi, ta không nên làm - Nếu như muốn làm thì cũng nên để cho Hợp Đức làm, ta giúp đỡ nó...?

Trong điện Chiêu Dương, dọc hành lang và tại chính điện, đứng đầu nội thị và cung nữ, Phàn thị sai bao các cung nữ khiêng nước vào phòng thay quần áo đợi lệnh - Bà ta tỏ ra rất thạo tay nghề. Một lúc sau, lại vào nội tâm giả vờ làm các động tác đỡ đỡ. Sau đó bà ta run run ra khỏi tâm cung với một giọng đau thương, tuyên bố:

- Thá nh tự bắt dục, hoàng hậu bình yên.

- Thánh tự bắt dục, hoàng hậu bình yên - Bọn nội thị nhắc lại như một tiếng vang - Người này truyền cho người kia, chẳng bao lâu đã truyền đi khắp cung đình.

Sau đó, màn đã hạ, gần đến sát giờ đóng cửa hậu cung. Vương Thịnh mới trở về, hần vừa mới khỏi cửa Lộ môn đã nghe được tin Thánh tự bắt dục, xuyết nửa thì ngất đi, hần tưởng rằng Phi Yến đã gặp chuyện bất trắc. Nhưng lúc đó cổng ngoài của hậu cung đã đóng lại rồi, muốn tháo chạy cũng không còn đường nữa, hần đành phải lên gân cốt mà đi vào phía trong.

- Hoàng hậu Thánh tự bắt dục!

- Hoàng hậu Thánh tự bắt dục...

Vườn thượng uyển, trời tối dần, trong tiếng chuông ngất quãng, đến đâu cũng nghe thấy câu nói đó.

Vương Thịnh thần hồn nát thần tính từ Khúc môn (cửa cong) phía sau đi đến gần cung Chiêu Dương:

- Tổng quản, ngài bây giờ mới về; trong cung xảy ra đại sự rồi! Một tên nội thị đến trước mặt hần nói - Vừa rồi nội ngoại ai cũng hỏi ngài đấy!

- Hoàng hậu thế nào? - Vương Thịnh mặt mày tái mét, vẫn cố tự trấn tĩnh: - Ta nghe nói là Thánh tự bắt dục.

- Hoàng hậu đang nằm nghe nói hoàng thượng đến Tây Cung rồi, rất có thể lại đây?

"A!" Hần kêu lên một tiếng, vội đi thay quần áo, hoàng thượng sẽ đến, sự thế như thế có thể thành to chuyện. Hần vòng vào phòng thay quần áo rồi chuyển sang tâm điện.

Phàn thị đang bung một cái hộp đứng ngây ra, bà ta không thể quyết định giao cho ai bung đi được, tuy rằng có những nội thị thân tín, nhưng sự thế lại quá nghiêm trọng, vạn nhất có điều gì sơ suất, hậu quả thật là không thể tưởng tượng nổi. Khi nhìn thấy Vương Thịnh bình yên đi vào, bà ta vừa mừng vừa tức, tự nhiên thờ dài một cái rồi nói:

- Tôi tưởng anh chết mất rồi, lâu như thế, làm khổ hoàng hậu bao nhiêu - Đang nói, bà ta bỗng nhớ đến nhiệm vụ của Vương Thịnh - Công việc của anh ra sao rồi?

- Làm sao lại ra nông nỗi này! Thánh tự bắt dục? - Vương Thịnh không trả lời ngược lại hần vặn hỏi Phàn thị về sự cố trong cung Chiêu Dương.

- Chỉ tại anh cả thôi, lại còn hỏi, công việc của anh thế nào? Lúc này... Bà ta bỗng lóe lên một tia hy vọng, nếu Vương Thịnh mang được đứa bé vào, nàng còn có biện pháp vẫn hồi được.

- Tôi... - Hấn lúc lắc cái đầu - Kiểm tra ở cửa hậu cung quá chặt, thật là không còn có cách nào, chỉ một chút nữa là tính mạng cũng đi tiêu luôn.

- Thôi thế cũng xong, đằng nào thì cũng là Thánh tự bắt dục!. Phàn thị đưa cái hộp cho Vương Thịnh

- Việc sai dịch này anh phải đi làm đi vậy!

- Đây là cái gì? - Vương Thịnh nhìn cái hộp với vẻ nghi hoặc.

- Là Thánh tự không nuôi được của hoàng thượng. Phàn thị mở nắp hộp nghiêm trang nói:

- Vương Thịnh! Kế hoạch của chúng ta thất bại rồi, tính mạng của hoàng hậu và chúng ta ở trong tay anh, phải cẩn thận đó!

- Nghe nói hoàng thượng sẽ đến! Hai chân Vương Thịnh run bần bật liếc nhìn con bồ câu chết trong hộp.

- Đây được cái này đi, hoàng thượng dù có đến cũng không sợ nữa, không có chứng cứ - Phàn thị thản nhiên và lạnh lùng nói.

- ừ, để tôi đi! Hấn lau mồ hôi trên trán, - Hoàng hậu có khỏe không, tôi thật có lỗi! Phàn thị nghiêng đầu khẽ thờ dài. Vương Thịnh đi lên trước mấy bước nhìn Phi Yến nằm mềm nhũn trên giường, gọi một tiếng nhỏ nhỏ: - Bẩm hoàng hậu!

Vẫn nằm trên giường, Phi Yến mở mắt hé hé, không nói gì, rồi lập tức khép lán mi lại. Vương Thịnh không dám chần chừ, bung hộp, gọi bốn tên nội thị đi theo, từng bước một ra khỏi cung, hướng về phía Hề quan cục mà đi.

Hồi 18

Anh Vương - Tế Quy đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt cười nhạt hỏi - Bưng bê cái gì đó?

Vương Thịnh, giật mình, nhìn ra xung quanh bỗng nhiên mỉm cười ranh mãnh:

- Anh mở ra mà xem! Đây là bí mật của hoàng hậu.

- Bí mật! - Tế Quy bất giác giơ tay ra nhưng khi vừa gần chạm vào hộp, đột nhiên rút tay lại

- Tôi làm sao có thể tùy tiện mở ra, đàn anh cứ đùa, thảng hoặc... ôi, tôi còn phải giữ cái đầu của tôi chứ.

- Không sao đâu - Vương Thịnh cười thâm - Trong này là bạc Thánh tự không nuôi được, tôi

phụng chỉ mang tới Hề quan cục để hóa táng, không có người anh mở ra xem qua Thánh tự một chút cho biết!

- á chà, Vương huynh, anh không nói, cái mạng của tôi xuýt nữa cũng tong rồi, thôi anh đi đi! - Tế Quy tuy rằng cũng muốn kiểm tra chuyện

cơ mật, nhưng hẳn biết một cách sâu sắc những điều kỳ húy trong cung đình, không dám coi thường, rốt cuộc Trương mắt lên nhìn Vương

Thịnh đi qua. Hắn vẫn đứng ở đầu đường như cũ theo dõi mọi động tĩnh trong điện Chiêu Dương.

Hề quan cục tét nhiên là cũng không dám mở hộp ra để kiểm tra, họ dán thêm một lớp niêm

phong trên nắp hộp rồi đặt lên trên một tấm sắt đã được chuẩn bị sẵn, đẩy vào giữa ngọn lửa cháy bùng bùng.

Thánh tự đã hòa hóa rồi! Mọi nguy trực tiếp đã qua đi. Vương Thịnh đợi mãi cho đến sau khi cái hộp đã biến thành tro rồi mới yên tâm đi

ra, nhận bổ thư của Hề quan cục trở về cung đợi lệnh.

Tế Quy không còn đứng ở đầu đường nữa, đứng thay hắn ở vị trí đó là Lý Thủ Quang. Vương Thịnh biết rằng Lý Thủ Quang và Tế Quy hai

người đó cũng chỉ là một, hẳn hẳn nhớ vừa cười vừa bước lên chào và hỏi:

- Nghe nói hoàng thượng đến điện Chiêu Dương?

- Hoàng thượng ở Tây Cung! Lý Thủ Quang không nghĩ ngợi gì nói: - Nguyên là định đến điện Chiêu Dương thăm hoàng hậu nhưng sau lại

quyết định không đến nơi có máu ô uế...

- Ôi, nơi có máu ô uế? - Vương Thịnh giận dữ - Đó cũng là điều anh nói ra à? Hừ!

- á chà - Lý Thủ Quang sững người, tiếp đó hừ lên một tiếng rồi tức mình nhổ một bãi nước bọt quay người bỏ đi.

Vương Thịnh chạy về cung, báo lại những việc đã làm. Phi Yến thở dài nói:

- Tóm lại cũng coi như là trời không tuyệt đường của người! Ta đêm nay có thể ngủ yên được rồi Vương Thịnh ạ!. Mười tháng nay hầu như

ta không có được một ngày ngủ yên. Vương Thịnh, cái số mệnh phú quý không phải miễn cưỡng mà đến!

Nhưng lúc đó ta thật đau buồn. Nàng vừa nói vừa rơi lệ.

- Bẩm hoàng hậu, tại thần bất lực liên lụy đến hoàng hậu.

- Thôi không phải nói nữa - Bên ngoài họ nói những gì? Phi Yến hỏi nhỏ.

- Nghe Lý Thủ Quang nói hoàng thượng không đến nữa!

- Ta đã biết - Phi Yến mặt nhọc trả lời - Người vĩnh viễn không bao giờ đến nữa đâu. Hồi này

không hiểu bên ngoài họ bàn tán những gì!

Nàng nói nước mắt giàn giụa.

Phản thị và Vương Thịnh cùng cúi đầu - Một màn kịch căng thẳng tuy vừa mới qua đi yên ổn, nhưng họ đều hiểu rằng màn kịch đó còn chưa

kết thúc.

Ngày thứ hai, phản ứng về Thánh tự bắt dục đã truyền đến điện Chiêu Dương, Vương Thịnh trước tiên tiến vào tâu trình với bà hoàng hậu đang nằm già bệnh, hoàng thượng bải triều!

Tiếp đó, Tế Quy nghênh ngang bước đến yêu cầu tiếp kiến hoàng hậu.

- Hoàng hậu rất mệt, đang còn nằm - Vương Thịnh lễ phép ngăn hấn lại.

Chiêu Nghi lệnh cho tôi phải thân hành đến gặp hoàng hậu mà! Tế Quy cười lạnh lùng, lôi trong bọc ra một phong thư dán kín - Là cái này, Vương huynh có thể thay tôi chuyển vào được không?

- Để tôi vào tâu trình đã - Vương Thịnh không làm thế nào khác được bèn quay người đi vào. Không lâu, Vương Thịnh quay trở ra triệu Tế Quy vào Tẩm điện.

Phi Yến nằm, gối kê rất cao, bức màn dày che hết ánh mặt trời, trong bóng tối lờ mờ Tế Quy

không thể nào nhìn được rõ mặt hoàng hậu, nhưng cảm giác thấy trên mặt mày của Phi Yến có cái không khí trang nghiêm u ám. Hấn quý xuống dặng mặt thư lên.

Phi Yến tiếp lấy dùng dao vàng rạch mở phong bì, nhìn qua rồi đặt bức thư lên trên chăn gằn như mỉm cười nói:

- Ta biết rồi, không có sức mà phúc đáp, nên nhớ nhà người trở về tâu với Chiêu Nghi nói là ta biết rồi! Phi Yến nói xong từ từ nhắm mắt lại.

Tế Quy lui ra đi rồi, Phản thị từ sau màn bước ra.

- Chiêu Nghi cho người đến hỏi gì ? Mèo khóc chuột!

- An ủi - Phi Yến cười một tiếng lạnh nhạt đột nhiên ngồi dậy.

- Bẩm hoàng hậu xin dừng tức giận - Phản thị vội ân nàng xuống - Xin hoàng hậu hãy nằm xuống, chúng ta còn phải tiếp tục đóng kịch!

Lúc đó, Vương Thịnh đã tiễn Tế Quy đi rồi, quay trở về, Phi Yến ra hiệu cho anh ta kéo một góc màn, tăng thêm ánh sáng cho gian phòng.

- Cái thằng cha Tế Quy này - Vương Thịnh kéo xong màn trở lại bên giường - Nó như là tên kẻ trộm, đi vào nhìn đồng gó tây!

- Không phải trách nó - Con giận của Phi Yến đã sôi trào lên, nằng cầm bức thư ở trên chăn ném ra - Nhà người xem đi.

Wương Thịnh nhận lấy, thấy trên tờ giấy viết nguệch ngoạc như sau:

Thánh tự bắt dục, chẳng nhẽ thiếu ngày thiếu tháng? Trẻ con ba thước còn chưa thể lừa nói chi đến người lớn. Một ngày thấy đủ chân tay, em không biết được cái chết của chị.

- Cái này, cái này, Chiêu Nghi bức người quá lắm, bà ta cũng không biết nghĩ, ái chà, uống nước nhớ nguồn, nếu như không giúp bao che thì cũng không thể đã tống người xuống giếng lại còn lấp đá! Vương Thịnh nói một cách khảng khái, bỏ bức thư vào lò hương đốt đi.

- Giữ lấy nhờ - Phi Yến cắn chặt môi dưới, giữ lấy nó nếu vạn nhất gặp phải tai ương cũng không đáng chịu nữa. Vương Thịnh không tuân lệnh hoàng hậu, đốt mất bức thư. Phi Yến thở dài một tiếng, nằm vật ra giường.

Trong cung đầy những lời đồn. Trong vườn ngự uyển, các cung tần gặp nhau đều nhao nhao bàn luận. Có người nói: hoàng hậu sinh ra không phải người, cũng có người nói sinh ra quái thai, Hề quan cục khi hỏa táng người thấy mùi tanh... cũng có kẻ nói hoàng hậu căn bản chưa từng có thai, chỉ là một màn kịch, giả vờ, về sau bại lộ mới nguy xưng là Thánh tự bắt dục. Lại có người nói, hoàng hậu tư thông với người đàn ông khác, sinh ra không phải là Thánh tự, cho nên nói là bắt dục.

Những lời đồn thổi đó lại làm cho Phi Yến lâm vào vòng nguy hiểm, giông tố bất kỳ lúc nào cũng có thể giáng xuống. Vương Thịnh và Phản thị ngày đêm thấp thỏm lo âu. May mà Hoàng thái hậu đột nhiên giá lâm đến cung Chiêu Dương, thân hành

an ủi hoàng hậu. Hoàng hậu thực tế là người thắng lợi cao nhất. Từ đó mỗi nguy hiểm tiềm tàng đã tiêu tan. Hơn nữa, nhanh chóng xảy ra sự việc mới thay thế câu chuyện Thánh tự bất dục mà làm rung chuyển cung đình.

Sự kiện mới phát sinh ngay chính ở chỗ Chiêu Nghi, xảy ra mười ngày sau Phi Yến "Thánh tự bất dục". Bị nổi buồn phiền xâm chiếm, vị hoàng đế tiêu sấu bằng rượu. Giấu mình trong sấu muện ở Tây Cung. Trong mười ngày đó, người chỉ thiết triều có hai lần. Lời đồn cũng làm hại đến ông ta, ông ta căm giận Phi Yến. Nhưng niềm bi ai sâu thẳm làm cho ông ta quên đi việc trừng phạt người đàn bà ấy. Lại thêm tình thế làm cho ông ta khó bề hành động. Ông ta đã một lần phế truất hoàng hậu. Nếu như lại phế truất một hoàng hậu nữa, có khả năng làm cho triều nghi náo loạn. Hơn nữa việc Hoàng thái hậu quang lâm an vấn hoàng hậu làm cho ông ta nghĩ rằng bà mẹ đầy quyền lực ủng hộ Phi Yến. Cho nên dù cho ông ta có xấu hổ và căm giận, thì cũng đành nuốt hận mà thôi.

Nhưng sự việc mới lại làm cho vị hoàng đế nhu nhược rơi vào vực thẳm bi thương.

Buổi trưa hôm đó, Chiêu Nghi đang ngồi tiếp vua uống rượu trong Thiện Điện. Lý Thủ Quang đột nhiên bước vào tâu:

- Cung nhân hậu cung Chu thị sinh con.

Hoàng đế sùng sốt, trái lại Hợp Đức thì nhảy phắt lên, ồng tay áo làm đổ cốc rượu.

- Thế nào ? - Cung nhân Chu thị, hừ! - Đôi tròng mắt long lanh của nàng tức giận nhìn hoàng đế: - Ngài nói sao?"

Vị hoàng đế nhu nhược cúi đầu. Chu thị, ngài có nhớ, đã từng một lần ngẫu nhiên được ban phúc. Ngài tin rằng trong Dịch đình có ghi lại, nhưng ở cái thời điểm mà những lời đồn đại đang ồn ào lên như vậy, ngài con có thể nói gì?

- Đem đứa bé lại đây! Đem đứa bé lại đây? Hợp Đức gầm lên.

Lý Thủ Quang vẫn qui, lén nhìn hoàng đế, hoàng đế hoàn toàn không có phản ứng.

- Đi đi chứ! Hợp Đức phẩy tay, rồi quay sang phía hoàng đế - Một chuyện xấu hổ còn chưa qua đi, lại một chuyện nữa, thật là hay!

Hoàng đế vẫn cúi đầu như cũ, Hợp Đức lăm lăm cầm mấy cái chén, cái đĩa ở trước mặt ném xuống đất, lại thúc giục Lý Thủ Quang đi nhanh.

Lý Thủ Quang phải miễn cưỡng ra đi.

Không lâu, Lý Thủ Quang dẫn một nội thị ôm một đứa bé đi vào qui xuống. Hoàng đế còn chưa thể quên tình, lén nhìn đứa bé bọc trong chăn.

Lửa giận của Hợp Đức bốc cao muôn trượng, lớn tiếng gọi Tế Quy, giọng quyết liệt.

- Quạt chết, ngay lập tức!

Hoàng đế thất kinh nhưng vẫn không mở miệng. Tế Quy ngậy người đứng chờ ra như gổ.

- Lập tức quạt chết ngay, Tế quy! Ta gọi nhà người có nghe thấy không?

Tế Quy biết rằng đây là đứa con duy nhất của hoàng đế, hẳn không dám ra tay giết chết Thánh tự, bèn quỳ xuống.

- Tế Quy sao dám chống lệnh, ta lập tức bắt người phải chết - Hợp Đức hét lên: Lý Thủ Quang, tuyên gọi Hoàng Môn thượng thư, Tế Quy chống lệnh, xử tử.

- Bẩm Chiêu Nghi - Tế Quy không biết làm thế nào hơn, cúi lạy một lạy, vì sợ mình bị giết, đành phải đứng dậy, vợ lấy đứa bé từ trong tay nội thị đi ra ngoài..

- Không được đi! - Hợp Đức gào lên - Hạ thủ ngay tại đây! Người đừng có nghĩ tào lao, đây không phải là hạt giống của hoàng đế, cái này,

người có biết là loại tạp chủng từ đâu đến không? Ra tay nhanh lên! Nàng chỉ vào chân cột.

Tê Quy ngừng tim, cầm lấy đôi chân đứa trẻ, giơ lên cao rồi quặt cái đầu bé xíu của đứa trẻ vào chân cột vỡ nát.

Một hải nhi sơ sinh, bị giết chết trong lặng lẽ! Đại Hán hoàng đế Lưu Ngao không dám nhìn, toàn thân của ông ta run lên khiếp đảm.

- Đem đi, lặng lẽ mà chôn đi, ai dám nói ồn lên, ta lấy mạng người đó! - Nàng gầm lên một hồi, đợi người ta mang thi hài đứa trẻ đi xong, mới từ từ quay lại phía hoàng đế - Bệ hạ, thiếp là thiếp suy nghĩ cho hoàng đế đó, những lời đồn đại kia, thực tế là...

- Hợp Đức, Hợp Đức... Hoàng đế nghẹn ngào đứng dậy, dùng tay áo che mặt bước sang tẩm cung quá ác đây!

- Thiếp ác... Hợp Đức bước lên mấy bước chặn đường giữ hoàng đế lại, bỗng nhiên khóc lên thất thanh, dựa vào rèm cửa, tấm thân nghiêng ngả, vừa khóc vừa kêu rằng - Thiếp vì bệ hạ, thiếp vì bệ hạ, ôi bệ hạ lại nói thiếp như vậy, bệ hạ lại nói thiếp như vậy...

Hoàng đế sững người, từ từ quay lại, nhìn Chiêu Nghi đang khóc sụt sùi, cuối cùng nén bi thương và ân hận, trong niềm đau khổ, nói:

- Trẫm biết dụng tâm của nàng, nàng sợ trẫm xấu hổ, nhưng đứa trẻ này vô tội, hơn nữa, cũng có khả năng là của trẫm, có khả năng.

- Khả năng - Nàng khóc: Ai mà tin được? Những lời đồn về chuyện của hoàng hậu còn chưa nguôi. Kẻ gian nhân việc hoàng thượng vô tư;

nghĩ ra nhiều kiểu nhiều dạng lắm. Con cháu của Cao tổ làm sao có thể để cho người ngoài đến mạo nhận được? Giả sử đứa trẻ đó không phải, để Thái hậu phát hiện ra, khi đó bệ hạ tự xử như thế nào? - Nàng càng nói, giọng càng quyết liệt, gạt nước mắt, từng bước một đi sát

vào hoàng đế - Bệ hạ cho rằng hoàng vị của bệ hạ vững vàng lắm hay sao? Hoàng đế của thiếp ơi, Thái hậu lúc nào cũng chú ý đến bệ hạ đó! Sự việc của bà chị thiếp, thiếp đã toàn lực giám sát, bệ hạ cũng biết rằng thiếp và Phi Yên là cùng dựa vào nhau mà sống, từ trước thiếp

đã từng cầu xin bệ hạ tha thứ cho chị ấy. Lần này chị ấy làm cái chuyện gì, tại sao lời gièm pha đầy cung điện. Vì sao thánh tự lại có thể bắt dục? Bệ hạ có biết không? Thưa bệ hạ, vì sao thiếp cắt đứt ân tình chị em, vì sao thiếp không che chở cho chị ấy, đó chỉ là vì bệ hạ mà thôi!

Bệ hạ phải biết rằng nếu như Phi Yên có một đứa con, bất luận, thật hay giả đối với thiếp sau này nói chung tốt nhiều hơn xấu! Tại sao thiếp

lặng lẽ cố sức làm cho mưu sâu của Phi Yên không thành công được? Tất cả là vì bệ hạ. Thiếp ác, bệ hạ nói thiếp ác! Chao ôi! Hôm nay,

thiếp xin giải bày tâm can trước bệ hạ! Bệ hạ tuổi cao hơn thiếp, nhưng từ lâu thiếp đã hạ quyết tâm thiếp muốn sẽ chết trước khi bệ hạ quy tiên! Thiếp nhận được tình yêu của bệ hạ đối với thiếp thế là đủ rồi. Tới ngày đó, thiếp sẽ cùng bệ hạ sang một thế giới khác! ở nơi trần gian

này thiếp không hề có một tương vọng thứ hai nào.

Những lời nói đó làm cho Lưu Ngao buồn phiền và đau lòng sâu sắc. Người đàn bà ở trước mặt ông ta, lòng dạ ác độc, nhưng những lý do mà bà ta nói ra là đúng, không có một kẽ hở nào có thể chọc vào được. Trong lòng ông ta biết bao thắc mắc, từ cửa miệng Hợp Đức đã

được giải thích hết. Những cái đó là không chấp nhận được! Ông ta lại chịu sự khống chế của một người đàn bà khác! Nhưng mà Lưu Ngao lại nghĩ đến vương quyền của mình - Vương vị của ông ta từ lâu đã bị lung lay trong bão táp. Một cung nhân trong hậu cung sinh con, rất khó

nhận được sự tín nhiệm của Thái hậu. Ngài đang sống trên một mảnh đất đầy chông gai. Một người đàn bà như vậy, ác độc như nọc rắn thế mà lại yêu ngài tới mức muốn cùng chết, ngài làm sao có thể trách cứ nàng được?.

Thế là nhà vua lại bước lên phía trước ôm chặt lấy nàng, nàng khóc trong lòng ngài. Ngài cũng rơi lệ, những giọt nước mắt lạnh lùng và vô vọng...

- Thưa bệ hạ, nếu chúng ta là vợ chồng thường dân thì hay biết mấy! Hợp Đức cầm nước mắt mà nói nhà vua đang rơi vào trầm mặc, nghĩ mình hoàng đế thế gia, hưởng thụ tột đỉnh phú quý, có quyền lực tối cao thế mà ngoài phú quý và quyền lực, ngài không có gì nữa hết - Về vấn đề kế tự ngôi vua - Sau khi khóc lóc và kể lể, Hợp Đức dần dần tỉnh táo trở lại. Nàng chậm rãi nói:

- Để bịt miệng thiên hạ; thiếp nghĩ rằng cần thiết phải chọn một vị thái tử trong các vị vương

tôn thuộc chi vương thích gần nhất. Nếu như sau này bệ hạ lại sinh con, thì phải một lần thái tử cũng chẳng sao, phải vì hiện tại.

- Thời, thôi - Hoàng đế hoảng loạn khóc thường, khẩn thiết nói: - Tạm thời chúng ta không nói những việc đó! Hợp Đức, trầm phiền lòng quá đi rồi! Chúng ta bây giờ không bàn những chuyện đó!

- Thừa bệ hạ - Hợp Đức nói nhỏ nhẹ - Thiếp biết rằng bệ hạ nghe sẽ phiền lòng, nhưng mà, thiếp thực là không thể không vì bệ hạ mà suy nghĩ. Nếu chúng ta không làm điều đó, để người ta đi trước đi một nước, hậu quả bệ hạ có thể tưởng tượng ra được...

Lưu Ngao định thần lại, cảm thấy những lời của Hợp Đức, mỗi câu đều rất chí lý. Ngại ngại người ra như một con rối gỗ. Hợp Đức là người đang điều khiển con rối đó, tiếp tục dùng giọng kiên định và lý trí nói với vị hoàng đế đang còn ngẩn người ra:

- Bệ hạ hãy suy nghĩ xem trong vương thích cận chi có ai là người biết nghe lời bệ hạ và có thể hoàn toàn khống chế được?

- Hợp Đức, ta đau đầu, nàng nghĩ thay ta đi. Lưu Ngao vò đầu - Hay là triệu tập các Vương về kinh xem thử rồi bàn! ôi bây giờ để cho ta ngủ đã!

Hợp Đức diu vị hoàng đế đáng thương vào nội tâm, đỡ ông ta nằm trên long sàng rồi lui ra, dựa song cửa mà trầm tư - Từ sau khi vào cung, nàng chưa từng tiếp xúc với quyền lực, còn như bây giờ, nàng đã đạt được quyền lực hoàn toàn khống chế

hoàng đế rồi! Cái quyền lực đó cho đến bây giờ tuy rằng chỉ tồn tại ở trong cung, nhưng nhiệm vụ chọn lựa thái tử thì không còn nghi ngờ gì nữa sẽ đưa nàng vào lĩnh vực chính trị! Tuy nàng không hiểu chính trị, nhưng con người ta đối với quyền lực cũng không tránh được dã tâm. Như ngày nay, nàng đang có cuồng vọng, nàng muốn làm cho mình trở thành Lữ hậu của Cao Hoàng đế, thao túng quyền sinh quyền sát, làm cho cả thiên hạ ngưỡng vọng mình như là ngưỡng vọng thần linh, làm cho cả triều đình văn võ bá quan phải run sợ mà phủ phục dưới chân mình! Nàng cho rằng thế mới là đỉnh cao của sự huy hoàng trong cuộc đời! Nàng cho rằng như thế mới là cuộc sống bất hủ!

Trong tâm cung, hoàng đế ngủ mê mệt, thân nhiệt ngài dần dần tăng cao, đầu ngài đau như búa bổ, miêng ú ó...

Nghe tiếng kêu ú ó của ngài, Hợp Đức chạy ngay vào lấy ra hai viên thuốc đại đan, gọi cung nữ lấy nước nóng, cho Lưu Ngao uống.

"Có lẽ cái này được việc đấy!". Nàng ngồi nghiêng trên giường, lầm bầm nói một mình.

- Được việc - Hoàng đế dùng nắm đấm đánh vào trán mình - Cái đầu của ta! Cái đầu của ta!

Đại đan là thuốc gây hưng phấn, hoàng đế đã được kích thích mà tinh thần thư giãn, sau khi uống thuốc không lâu, cứ thế mà lẳng dịu xuống, bệnh đau đầu cũng nhẹ bớt đi, tinh thần mệt mỏi cũng dần dần cường tráng lên! Ngài cười đau khổ, kéo tay Hợp Đức phát ra một tiếng than thật dài. Tiếng thở dài đó chứa đựng một tình cảm phức tạp. Nhưng Hợp Đức đã lĩnh hội được điều đó. Nàng gật đầu với Hoàng đế tựa như nói: "Bệ hạ yên tâm!".

Cũng vào thời điểm đó, tin tức về việc Tây Cung đập chét hài nhi được truyền đến điện Chiêu Dương.

Vương Thịnh hùng hục bước vào, đem sự việc đã xảy ra trình báo với Phi Yến.

- Có chuyện như thế à? - Triệu Phi Yến đột nhiên đứng dậy - Lẽ nào hoàng đế lại để cho nó làm?

- Dạ đúng thế, hoàng đế không dám nói gì, lại còn khóc nữa!

- ôi! - Nàng than một tiếng dài, từ từ ngồi xuống

Hợp Đức sẽ bị hủy diệt sớm hơn ta! ôi! Nó điên rồi - Cô em đáng thương của ta! - Nàng tự nói với mình như vậy, lại như là nói với Vương Thịnh. Một lúc sau nàng đứng dậy bình tĩnh gọi - Vương Thịnh bảo cho viên trông coi Dịch Định tâu trình Thái hậu và Hoàng thượng, ta bị bệnh, không tiếp ai cả, lại cắt cử người thường trực cửa cung, ngăn lại bất cứ ai đến bái kiến!

Hoàng hậu đã cô lập điện Chiêu Dương, nàng tự biết không đủ sức cứu vãn người em gái đã quá cuồng điên rồi. Nàng chỉ tìm cách làm cho

bản thân thoát ra khỏi dòng xoáy cuồng loạn.

Việc hoàng đế Đại Hán lựa chọn người kế vị được tiến hành dưới sự kích động của Chiêu Nghi. Đối với Lưu Ngao, thì đây là một việc đau lòng, bởi vì sự việc này trên thực tế chứng minh rằng ngài không có thể lại sinh ra một thái tử nữa! Mặc cảm tự ti sâu sắc làm cho ngài không muốn tham dự vào sự kiện này, mà do Chiêu Nghi thực hiện. Hợp Đức to gan, nằng mạo ra chiếu thư, kín đáo mời đại tư mã phiêu kỵ tướng quân Vương Căn đến bí mật nói với ông ta chuyện lập người kế vị nhà vua. Đồng thời, nằng ngầm bảo Vương Căn hợp tác với mình để đạt thắng lợi.

Wang Can là phe cánh riêng của Thái hậu, một con người từ hoạn quan mà lên, tuy rằng nhu nhược bất tài, lại có đôi phần gian xảo. Ông ta dò đoán tinh thần của Chiêu Nghi, biết rằng trong đó có che giấu nhiều điều bí mật, thường ngày ông ta không có đi lại với Chiêu Nghi, giữa họ giao tình không mấy mật thiết, hơn nữa, ông ta là từ đảng của Thái hậu, cho nên làm ra vẻ khiêm nhường mà trả lời rằng:

- Cái này, tôi không dám, Chiêu Nghi cứ chọn rồi chuyển sang cho hoàng thượng thôi!

Hợp Đức chưng hửng, nằng định ôm quyền lạy phú quý cả gói tặng vị đại tư mã này, ai dè lại dẫm phải một cái đinh như thế, nằng đã nản lòng. Tuy nhiên vì đã lỡ nói ra miệng thì không thể quay đầu ngay được. Sau một hồi do dự, cuối cùng nằng nghiêm nghị nói:

- Nếu như đại tư mã không có ý kiến, thôi thì tùy hoàng thượng lựa chọn quyết định vậy - Im lặng một lát rồi lại nói tiếp: - Hoàng thượng gần đây tinh thần không ổn, tôi đã định thỉnh thị Thái hậu. Nhưng tôi mà vì việc đó đến gặp Thái hậu, có vẻ như là vượt quá bản phận. Trên tôi còn có hoàng hậu, bà ấy tuy ốm đau nhưng còn chưa chết mà! Cho nên tôi mời đại tư mã đến bàn bạc. Tôi nghĩ, việc này với đại tư mã có liên quan rất mật thiết.

- Ôi! Vương Căn chậm rãi đáp, nhưng không hề để lộ ý kiến của mình, trái lại ông lại hỏi Hợp Đức - Hoàng thượng đã hoạch triệu những vị Vương công nào về kinh rồi ạ?

- Hoàng thượng còn chưa quyết định - Hợp Đức cũng khá tinh khôn. Nằng nhìn Vương Căn từ từ hỏi - Đại tư mã cho rằng nên triệu những vị nào?

- Cái đó - Tuy Vương Căn đã quý quyết già đời đến đây cũng không thể tránh né được nữa! Người kế vị nhà vua đối với gia tộc ông ta có quan hệ lợi hại rất mật thiết. Ông ta không thể không đi thẳng vào vấn đề - Nói về chọn thái tử ở chi gần nhất thì sau một đời tất nhiên là Trung Sơn Vương và Định Đào Vương rồi.

- Đại tư mã có nghĩ rằng cả hai vị đó đều đáng tin cậy cả không?... nằng nhìn xoáy vào ông ta. Nằng dùng trí tuệ của mình để đẩy vị đại tư mã vừa cẩn thận lại vừa thấp trí vào trông.

Giây phút này, nằng đã bỏ ý đồ hợp tác với Vương Căn rồi:

- Tôi không dám nói - Hơn nữa, hoàng đế năm nay mới có bốn mươi mấy tuổi.

Hợp Đức hơi hé cười, bước lại trước mắt Vương Căn, nói nhỏ:

- Tôi sẽ trình lên hoàng thượng, theo ý kiến của đại tư mã triệu hai vị đó về kinh. Đến lúc đó ta sẽ chọn lấy một vị được không? - Nằng nở một nụ cười nhiều ý nghĩa.

Wang Can bị xoay cho không còn biết làm gì nữa, chỉ còn biết vâng vâng dạ dạ. Trái lại Hợp Đức thì mỉm cười mãn nguyện: Tốt, chúng ta một lời quyết định như thế nhé!

Thế rồi, Đại tư mã Vương Căn đi ra khỏi cung đầu óc rối như canh hẹ. Ông ta không dám nói với ai về chuyện này, thậm chí khi ở bên cạnh

Thái hậu, ông ta cũng không dám nói. Hợp Đức với ông ta không có quan hệ qua lại, vậy mà tự nhiên luận đàm đến những điều cơ mật có thể dẫn đến mối họa chung đi tam tộc. Ông ta làm sao có thể tin được?

Trong Tây Cung, Hợp Đức tự cho là đã thẳng thắn chân thành đối xử với người, nhưng cái được không phải là tình hữu nghị, nàng có ý căm hận! Chỉ có điều là nàng đã lỡ làm như thế thì không có thể quay trở lại được. Do đó nàng cho triệu sùng thần của hoàng đế là Thuần Vu Trường đến. Nàng muốn từ phía trong bày ra một ít trò vòng vèo, nếu có thể hại được Vương Căn, thì nàng cho rằng đó là một kiểu báo thù.

Không lâu, thư triệu gọi Trung Sơn Vương Lưu Hưng, Định Đào Vương Lưu Tâm vào kinh thành đã được phát ra.

Wang Căn vẫn đang còn run, vẫn chưa dám tiết lộ cái bí mật đó. Thuần Vu Trường đến phủ đệ của đại tư mã để thăm dò ý kiến của Vương Căn - Yêu cầu ông ta trong hai người chọn lấy một người, đồng thời cũng muốn ông ta đi liên hệ trước với người ông ta chọn - đem nội dung triệu tập tiết lộ với đối phương.

Lúc đó, Vương Căn quả thật không dám! Tuy rằng mọi quyền lực trong thiên hạ đang bị nhà họ Vương thao túng. Chỉ cần người họ Vương nhất trí thì bất kỳ lúc nào cũng có thể cướp lấy giang san của họ Lưu. Nhưng Vương Căn biết rõ mình tuy rằng ở vào địa vị trọng yếu đại tư mã nhưng ông ta chỉ là lãnh tụ bù nhìn trong họ Vương mà thôi. Bản thân, nếu có một sai sót nào đó thì ngay lập tức không thể giữ nổi địa vị. Thế nhưng ông ta cũng không dám làm trái Chiêu Nghi quá nhiều, bắt buộc dĩ phải hỏi kế Thuần Vu Trường.

- Ý kiến của tôi à? - Thuần Vu Trường nói: - Ai đưa lễ vật nhiều, với lại ai dễ không chế thì chọn người đó.

- Dễ không chế, hai người cũng không khác nhau mấy, hình như Trung Sơn Vương yếu hơn một tí. Cuối cùng Vương Căn thuận mồm nói ra.

- Như vậy thì chọn Trung Sơn Vương được đó.

Thuần Vu Trường xuê xòa nói: - Đại tư mã, đây là việc tày trời đó há! Ông phải cẩn thận một chút! Ông tìm cách đem điều bí mật này nói cho Trung Sơn Vương biết, bảo ông ta chuẩn bị.

- Cái này, cái này...

- Thôi được - Thuần Vu Trường chấp hai tay, không để cho ông ta nói tiếp, bèn đứng dậy cáo từ:

- Tôi đi phụng mệnh đây!

Wang Căn không còn hiểu ra làm sao nữa, đã không dám cự tuyệt, lại không dám làm. Ông ta xưa nay sống xuôi dòng quen rồi, sau khi Thuần Vu Trường ra về, liền tạm thời gác việc đó lại.

Chiêu Nghi hoàn toàn không làm theo ý của Vương Căn, nàng có cả một kế hoạch riêng của mình, lại lặng lẽ thông báo điều cơ mật cho Định Đào Vương Lưu Tâm.

Nàng muốn trong màn kịch này làm cho Vương Căn khó xử. Bởi vì Vương Căn đi ngược với mình.

Định Đào Vương có một bà mẹ rất có khả năng. Phó Vương thái hậu, vừa nhận được tin này, lập tức thu thập châu báu đem người con mười bảy tuổi đi ngay đến Trường An.

Bảy giờ đúng vào cuối năm của năm thứ tư Nguyên Diên. Phó Vương Thái hậu vào đến kinh, trước tiên tới phủ Đại tư mã Vương Căn trao tặng lễ vật. Vương Căn ngạc nhiên, ông ta nhớ rõ ràng trong trạng thái vô ý thức, ông ta đã chọn Trung Sơn Vương, làm sao lại có chuyện Định Đào Vương tới đưa lễ vật? Ông ta nghi nghi hoặc hoặc, nhưng lại tự mình giải thích, nhất định là mình không thông báo cho Trung Sơn Vương, trái lại, Định Đào Vương lại biết được điều cơ mật. Giữa hai vị Vương này, ông ta không hề có thành kiến, bây giờ Định Đào Vương đã đem lễ đến, ông ta bèn thu nhận.

Tiếp đó, Phó Vương Thái hậu lại đem vô số lễ vật đưa vào Tây Cung - người đàn bà thông minh đó cũng không quên cả điện Chiêu Dương đang bị đối xử lạnh nhạt. Triệu Phi Yến đáng thương nhận được bạch bích và minh châu, nhưng nàng hiểu rằng lễ vật không ngẫu nhiên mà đến. Nàng sai Vương Thịnh gói kỹ và niêm phong số lễ vật đó, chuẩn bị chuyển dâng Thái hậu.

Vấn đề thái tử đại đế đã được quyết định, Hợp Đức bèn triển khai trò tiểu xảo của nàng.

Nàng bí mật cử người giả làm người của đại tư mã dọc đường nghênh tiếp Trung Sơn Vương Lưu Hưng, thông báo tin tức nói rằng ông ta sẽ được chọn làm thế tử.

Trong khi vị Đại Hán hoàng đế nhu nhược và đáng thương định ninh rằng đã chọn Định Đào Vương làm thế tử thì Trung Sơn Vương đến Trường An đúng vào lúc tiêu trừ tịch Nguyên Diên tứ niên. Vừa mới xuống xe liền bí mật bãi phòng đại tư mã, cảm ơn ông ta đã tiến cử.

Vương Căn lâm vào mê hồn trận, ông ta ngỡ rằng mình đã bị Thuần Vu Trường chơi xỏ, đến khuya còn gọi hán đến chất vấn:

- Tôi làm sao mà biết được? Trước tiên tôi phụng mệnh Chiêu Nghi đến trung cầu ý kiến của ngài, ngài nói Trung Sơn Vương, về sau ngài nhận lễ của Định Đào Vương, trước mặt Thái hậu ngài nói Định Đào Vương, Chiêu Nghi tất nhiên theo ý kiến ngài mà hành động!

- Tôi không thông háo cho Trung Sơn Vương, làm sao ông ta lại biết được? - Vương Căn mở to đôi mắt nói.

- á chà! Thế thì hỏng việc rồi! Chẳng may truyền ra ngoài, đại tư mã, ông làm thế nào? -

Thuần Vu Trường lạnh lùng hỏi.

Vương Căn bị một gáo nước lã dội lên đầu, một câu cũng nói không ra.

Tiếp đến là năm mới, vị hoàng đế yếu đuối đổi niên hiệu thành Ôn Hòa, ngài hy vọng từ niên hiệu đó, có thể có sự chuyển biến tốt, làm cho mình khôi phục sức khỏe.

Vương Căn như con kiến ở trên miệng chảo nóng, tháng giêng, trong triều không có việc gì, ông ta không dám đem việc đó nói thẳng với Thái hậu. Còn vị Trung Sơn Vương trẻ người lại không biết cao thấp gì cả, trong khi vô thức đem chuyện đại tư mã ủng hộ anh ta làm người kế vị truyền ra ngoài.

Nhưng, hậu Cng đúng vào lúc đó công bố chiếu thư lập Định Đào Vương Lưu Tâm làm thái tử. Cũng ngày hôm đó, Trung Sơn Vương đến phủ đại tư mã, Vương Căn không dám tiếp kiến, tự mình qua cửa sau chuồn ra ngoài vào cung gặp Thái hậu nhận tội.

Ông ta đổ hết tội lỗi lên người Thuần Vu Trường, không dám trực tiếp nói đến Hợp Đức, sợ Thái hậu do đó mà giận về việc ông ta tư thông cung đình - tất nhiên là vương Căn biết rằng Thái hậu không bằng lòng Hợp Đức.

- Ôi dào! - Thái hậu không biểu lộ sự tức giận, chỉ lạnh lùng nói - Xem ra tinh thần của ông đã hư hỏng rồi, thôi về phủ mà nghĩ dưỡng sức đi. Việc này để ta xử lý thay cho ông.

Tiếp đó, Phi Yến đem các đồ lễ vật mà Định Đào Vương tặng nàng chuyển dâng lên Thái hậu - đó ngẫu nhiên là một sự trùng hợp vừa khéo.

Trong lễ vật mà Triệu Phi Yến chuyển trình có thời gian với việc phong chức chấp sự trung cung.

Tuy rằng Thái hậu không biết rõ được toàn bộ sự tình đã phát sinh, nhưng đã thấy được một thế lực đối địch đang áp ú. Bà không thể im lặng. Trong năm đó bà đã ám hại Trung Sơn Vương Lưu Hưng, tiếp đó cho bắt giam vị sủng thần đầy quyền uy của hoàng đế là Thuần Vu Trường, nửa tháng sau Thái hậu hạ chỉ giết đi. Thuần Vu Trường tuy là thân thích của Thái hậu, nhưng bà không thể tha thứ cho một người thân không trung thành với mình.

Đồng thời, bà chính thức cách chức Vương Căn đang giả bệnh, dùng Vương Mãng, một người trẻ tuổi đầy mưu trí thay thế chức vị đại tư mã.

Biết bao nhiêu là biến động như vậy, trong Tây cung, Chiêu nghi hoàn toàn không biết, nàng chơi trò tiểu xảo, chỉ vì thích thú nhất thời là trả

thù. Nàng không hiểu chính trị, tất nhiên là cũng không biết cuộc đấu tranh âm thầm trong chính trường. Nàng tự cho rằng lập thái tử là một tay bao biện, mình càng có quyền lực vô thượng.

Hoàng đế chỉ thương tiếc cái chết của Thuận Vu Trường, đối với mọi thứ ngài hoàn toàn không quan tâm. Năm đó, tinh thần của ngài đã suy sụp đến cực điểm, quyền uy dục vọng, hoàn toàn không tác động được đến ngài nữa. Nhà vua chỉ cần đại đơn, tuy bây giờ ngài không tin rằng thứ thuốc đó có thể kéo dài tuổi thọ cho ngài, nhưng cái mà ngài cần là say sưa trong khoảnh khắc.

Hợp Đức cùng hoàng đế chìm đắm trong các cơn say, nàng nhận thấy chỉ có trong say sưa mới tìm thấy khoái lạc. Khi tỉnh, nàng cảm thấy trống rỗng không hiểu vì sao mà trống rỗng.

Đã lâu rồi, nàng không đi thăm Phi Yên. ở trong cung, mọi người cơ bản đã quên mất hoàng hậu.

Hồi 19

Đối với Triệu Phi Yến sống hay chết, chẳng khác nhau là mấy, điện Chiêu Dương suốt ngày vắng lặng không một tiếng người, ngay Vương Thịnh và Phan thị cũng chẳng lộ mặt ra, họ biết trong cung đầy cạm bẫy, nên rất thận trọng né tránh.

Việc làm duy nhất của Phi Yến để giết thì giờ là đánh đàn, những đêm trăng trong, gió mát, nàng truyền cho cung nữ tắt hết đèn nến, đốt một lò hương, đem đàn dời đến cửa sổ phía tây, nàng ngồi xuống, im lặng gảy đàn, không cần có tri âm, bởi nàng tự biết rằng nàng không có tri âm trên thế gian này! Nàng tự đàn cho mình nghe, những khúc điệu êm êm, những bản đầu thương, mạnh mẽ đã bị chôn vào quên lãng, nàng sống như một bà già, tuyệt vọng, chỉ chờ ngày đi theo tiên tổ.

Cuộc sống đối với nàng thật là vô nghĩa, nàng không chú ý đến ăn mặc, những tháng năm tuổi trẻ đã bị rêu phong, nàng chờ đợi với tất cả sự bình tĩnh nhất.

Phan thị đã bao phen gạt nước mắt khóc thầm, không dám nghĩ đến tương lai, lo sợ trước hiện thực.

Triệu hoàng hậu còn rất trẻ trung! Nếu như ở bên ngoài, biết bao tôn công tử sẽ tìm đến cầu hôn, nhưng nàng là hoàng hậu - Chi cần một người đàn ông ghê lạnh, đời nàng coi như đã hết rồi.

Hết rồi!

Những điệu múa quay cuồng

Tiếng đàn ca đắm say

và tuổi xuân đầy quyến rũ

cả cuộc đời nàng

Mỗi lần nghe nàng đánh đàn, Phan thị lại ôm mặt khóc.

Cái chết của Thuần Vu Trường, khiến Phi Yến lo lắng cho sự an toàn của Trương Phóng, nhưng nàng giữ kín không nói lộ ra, dần dần tất cả đều đi vào quên lãng, nàng không nghĩ tới nữa.

Trong những ngày tháng cuối cùng, lòng nàng như nước giếng hoang tĩnh lặng, bỗng nổi sóng tuôn trào.

Sau bữa cơm tối, nàng thường có thói quen đi dạo trong nội uyển. Trong vòng một năm, ngoài những kỳ sóc vọng, đến trong cung thăm Thái hậu và theo chiếu Thái hậu đi vào cung, nàng không ra khỏi phạm vi của điện Chiêu Dương. Hôm ấy do tâm tình kích động, khiến nàng đột nhiên ra khỏi điện, bước vào tiêu uyển, cỏ thu đã úa vàng, mấy cây ngô đồng lá rụng toi bời, cảnh tượng ấy với cuộc đời nàng có gì khác biệt đâu? Nàng buông tiếng thở dài, nặng nề lê bước dọc theo hàng tùng xanh biếc, cả ngự viên mệnh mệnh, không một tiếng người, nàng thích đêm thu tĩnh mịch, nàng dừng lại dưới gốc mấy khóm đông thanh, rồi bước tiếp. Men theo bờ nước ngoằn ngoèo, qua một chiếc cầu đá, đến con đường lát đá rộng, phẳng phiu, một chiếc cầu đá nữa, đến Tây Cung. Tuy cầu đá không phải là giới hạn giữa Tây Cung và điện Chiêu Dương, nhưng một năm nay theo tập quán đó gần như ranh giới, bởi vậy người của điện Chiêu Dương rất ít đến bên cầu. Nàng bỗng nhiên tới đây, đứng cách chiếc cầu mười bước, nhìn sang Tây Cung, đèn nến thấp thoáng trong các lùm trúc, nàng nghĩ đến người em gái ương ngạnh, đã lâu không tới, mắt nàng rơi lệ...

Bỗng nàng cảm thấy có ánh sáng từ phía sau lưng, nàng cả kinh, bèn quay lại, bốn chiếc đèn lồng chia ra sau - trước, dẫn đường cho một

người đến ngang ngang liền dừng lại.

- Bệ hạ! - Nàng kêu lên trong sự kinh ngạc, không nghĩ tới việc hoàng đế có thể xuất hiện giữa ngự uyển lạnh lùng này, nàng vội hành lễ.

- Ồ! Phi Yến... Giọng hoàng đế đã già cỗi khàn khàn, cất tiếng gọi Phi Yến xong, lập tức đổi sang một tiếng: "hoàng hậu".

Nàng từ từ ngược mắt nhìn lên, dưới ánh đèn lồng, nét mặt hoàng đế khiến nàng kinh sợ.

Mặt hoàng đế xanh xao, gò má trũng sâu, mới 44 tuổi mà trông đã tiêu tụy quá như một ông già. Nàng nhìn con mắt hoàng đế đã kém thần sắc, khi thấy nàng, hoàng đế có vẻ buồn bực, nàng đứng ngậy người. Mới một thời gian không gặp mà hoàng đế biến đổi nhanh lạ lùng làm vậy! Nàng bỗng nhớ tới buổi gặp gỡ ban đầu, thật là như mộng ảo, không sao tìm lại được, lòng nàng tê dại, môi mấp má, hai tay run rẩy, nghĩ tới những ngày trước, những việc trước...

- Nàng có một mình - Lư Ngao đã giận nàng nhưng những ngày gần đây, tình hình đã khác trước đi nhiều, mọi sự giận dữ đã tiêu tan, nhìn người đàn bà đã từng bị mình ruồng bỏ bao ngày tháng, mặc chiếc áo lụa rộng lưng thùng, gầy yếu, mặt mũi cũng đã vờ vàng rồi, nhưng tư thái vẫn như ngày trước, mà ngài đã từng say đắm. Đó là sự thực. Giờ đây từ tình yêu đã chết, nảy sinh một tình thương, từ tình thương, nảy sinh tình nghĩa, ngài đứng lại, rồi tiến lên hai bước, trước mặt nàng.

- Bệ hạ - Giọng nàng run rẩy, nước mắt nàng lăn chã, dù nàng đã hết sức kìm chế.

- Nàng gầy quá - Giọng hoàng đế đượm vẻ thương cảm.

- Bệ hạ - Thiếp có một vài bệnh cũ - Nàng đáp giọng ngùi ngùi - Bây giờ đã khá hơn ít nhiều rồi... Bệ hạ, long thể...

- Ta - Lư Ngao buông tiếng thở dài nặng nề, không muốn nói về mình, cười gượng lắc đầu.

- Bệ hạ cần bảo trọng - Nàng muốn nói nhiều điều tâm sự xong sự xa cách bấy lâu đã ngăn nàng, khiến nàng chi thêm - Trời đã lạnh rồi...

- Mẫu hậu triệu ta tới cung ăn tối - Lư Ngao nhìn hai mắt ngân lệ của nàng, chạnh lòng nói - Chớp mắt đã mùa đông rồi, Phi Yến!

Phi Yến nhân thời tiết vào đông, lại nghĩ tới phận mình, không dám nhìn lên, nàng cúi xuống, để nước mắt rơi lăn chã.

Lư Ngao nhìn rõ, khoác tay vào lưng nàng, trong lòng ngài dấy lên một tình cảm đặc biệt: Xót xa, thông cảm, bao dung, dừng dừng lẫn yêu dấu. Ngài nghĩ một người con gái tuyệt đẹp, bị ta đẩy ải đến mức này, nàng tuy có lỗi, nhưng ta vui đập nàng! Còn Phi Yến cũng đầy tâm sự, nàng nghĩ, nếu không phải là mình thất đức, thì hoàng đế đâu phải đến nỗi như thế này, mọi lỗi lầm của ta đều đã định đoạt, tất cả tội lỗi cũng không thể nào chuộc lại, nàng lại xót xa, ân hận, nàng không nói nên lời, chỉ biết khóc thầm.

- Phi Yến- Lư Ngao cất giọng run run - Trời lạnh, thôi về đi- Giọng hoàng đế yếu ớt, ông ta cảm thấy tê lạnh hơi thở hỗn hển, lảm bảm nói

- Ta không nên cư xê với nàng như vậy! Hừm Phi Yến, Phi Yến! Ta không nên...

- Bệ hạ- Phi Yến nấc lên.

- Phi Yến-Hoàng đế kéo tay nàng - Thôi về chỗ nàng đi...

- Không, không - Nàng nức nở quỳ xuống - Xin thỉnh bệ hạ trở lại, thiếp... nàng muốn nói- Thiếp không xứng với nơi đó - Nhưng nàng đã kịp ngăn lại, nàng không muốn động tới vết thương lòng của hoàng đế, nên chỉ nói dứt quãng - Thiếp đau...

Ồ! Phi Yến, ta biết, ta biết, Phi Yến, ta cũng tự biết ta, ta sợ không được dài lâu...

Câu nói ấy khiến Triệu Hoàng hậu bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn hoàng đế lo lắng.

- Phi Yến, mỗi con người đều biết sẽ đến một ngày nào đó, ta biết thời khắc của ta- Lư Ngao trầm ngâm, rồi lệnh nội thị đỡ hoàng hậu dậy.

- Bệ hạ - Nàng gọi trong sự giá lạnh, lòng nàng ngổn ngang trăm mối, song trong khoảnh khắc ấy nàng không biết nên nói từ đâu.

- Phi Yến, người ta nói chung không thể cưỡng được mệnh...

Nàng như ngừng thở, lòng đầy mâu thuẫn, không chịu đựng nổi, nàng khóc, nói như van.

- Bê hạ bạo trọng, thiếp đi đây... Nói xong nàng miễn cưỡng cúi người vái chào, rồi như người chạy trốn, quay mình bước. Hoàng đế ngáy người, nhìn theo bóng nàng khuất dần như chìm vào cõi u linh, muốn cất bước theo nàng, nhưng nỗi đau tâm can đã giữ chân ngài lại- Nàng đi về điện Chiêu Dương, nơi tình cảm còn nặng đầu hơn. Ngài không tìm sự hoan lạc, mà muốn tìm sự quên lãng trong chén rượu, để tạm quên mình, quên đi tất cả cảm xúc mong trong chốc lát, còn tương lai dài lâu, với hoàng đế bây giờ đều xa lắc! Nhìn bóng Phi Yến khuất dần, lòng hoàng đế xót xa thông cảm, lòng yêu đã chết lại sống dậy. Nhưng chính hoàng đế cũng cả một tình yêu, ngài đã suy nhược quá rồi! Không còn ham muốn nữa, ngài cảm thấy nếu về Chiêu Dương đêm nay cũng chỉ còn đủ sức khóc than quá khứ huy hoàng, lòng trống rỗng, mọi ham muốn nhục thể, mọi lời vuốt ve cung nịnh đều vô nghĩa, một chút thêm muốn lúc này cũng là một gánh nặng! Ngài không đương nổi. Ngài còn nghĩ tới hậu quả - Nếu tới Chiêu Dương một đêm ân ái, ngày mai tới Tây Cung? Lại bao nhiêu phiền toái - Hợp Đức dục tình ngày càng cuồng dại: một mình Hợp Đức đã khiến ngài chìm vào cơn say, tạm vùi vào quên lãng tất cả, chấp nhận, chấp nhận tất cả, thích Hợp Đức, đồng thời cũng biết rằng với á hồ cái ấy, ngài đi vào chỗ chết nhưng đó cũng là cái kết cục chung của mọi kiếp người. Điên cuồng đi hưởng thụ điên cuồng đi! Từng phút, từng giây, chìm vào trong tiếng cười hoan lạc... Hoàng đế từ từ quay gót, bước lên cầu, ghé mắt nhìn điện Chiêu Dương âm đạm, thờ dài, cảm khái vô ngần, từng bước tới gần cái chết thực sự của cuộc truy hoan. Tại Tây Cung, thịt béo, rượu nồng đang đợi ngài.

Trở về điện Chiêu Dương lạnh lẽo, Phi Yến nằm vật ra long sàng, khóc rống, thân thể nàng rung lên bần bật, đến lúc này, nàng mới hiểu hết bến bờ, góc cạnh của lòng yêu, hoàng đế vẫn còn yêu ta, nàng cảm nhận rõ điều đó, những lời nói trong đêm trung tiêu nhảy múa, bên cạnh cầu dòng nước quanh co, nàng quay cuồng trong nàng nhớ từng câu, từng chữ lời hoàng đế nói.

- Ta không nên cư xử với nàng như vậy, hừm Phi Yến, Phi Yến, ta không nên... Đó là sự ân hận của đức vua, trong lòng nàng nhận thấy không phải hoàng đế cư xử bạc tình, mà chính tự nàng làm lỗi: Ta đã phụ hoàng đế, đã lừa dối ngay từ phút đầu tiên, còn mong muốn gì hơn nữa? Lòng yêu của ta là lừa dối, vì bá hư vinh mà yêu, thật hồ thẹn! Nàng nắm chắc tay, đâm vào ngực mình, tự giận thân, giận mình đã bạc tình. Với người đời danh dự và tài sản bí mật, có thể lấy lại, nhưng tình yêu, khi đã mất không thể lấy lại. Nàng đã đánh mất rồi! Nàng vốn là người tình của Phú Bình hầu Trương Phong, nhưng nàng đã lừa vua, đã tìm cách nguy trang như kẻ còn tân tiết, tưởng lấy cái giá để giành lấy tình yêu để leo lên ngôi hoàng hậu.

Nàng lại nhớ lời nói cuối cùng của Hoàng đế bên cầu, - Phi Yến... "Ta biết, Phi Yến, ta cũng tự biết, ta sợ không được lâu".

Nàng nức nở; hoàng đế cũng sắp từ giã cuộc đời rồi! Ta không còn cơ hội để chuộc lại lỗi lầm này nữa! Ngay cả việc nếu hoàng đế sống. Nàng cũng không còn cơ hội. Nàng ngược nhìn ánh đèn qua làn nước mắt, ra lệnh.

- Tất đèn đi! Tất đèn đi!

Đèn tắt rồi, đêm đen như sóng, tràn vào tấm cung mệnh nang, nàng nhắm mắt trong đêm, nàng thấy rõ - Một tương lai hắc ám, hải lòng thấy mình nổi trôi trong đó, và trong đêm đen mình sẽ không nhìn thấy ai, kể cả chính nàng.

Lúc ấy, Phan thị và mấy tên cung nữ ở trong trạng thái bất thường khiến họ lo lắng. Phan thị nghĩ Phi Yến có ý tự sát! Bà ta vừa đồng tình vừa xót cho nàng. Ôi! Bà ta không thể giúp gì cho nàng được kể cả những lời an ủi.

Tại Tây Cung, hoàng đế buồn rầu, chén rượu nâng lên, đặt xuống không sao trôi vào họng, Hợp Đức ra sức tô tặc, chuốt hồng, phô bày vẻ yêu kiều đắm đuối, như một trái nho chín mọng, nước ngọt như mật chỉ muốn từ trong xé vỏ tràn ra. Lưu Ngao thấy rõ mình lực bất tòng tâm. Cái cơ thể nõn nà, sung sức kia đây hấp dẫn là của ngài, rùng rục như ngựa trời tung vó, ấy thế mà ngài, sức đã kiệt rồi, ngài làm sao cầm cương, ra roi được nữa, ngài biết sức ngài chỉ đáng xếp vào cõi u linh, cùng một chủng loại như Phi Yến.

Giữa rượu ngon, gái đẹp, ngài muốn nhập cõi u linh. Ngài ngao ngán thờ dài...

- Hôm nay hoàng thượng sao vậy? - Hợp Đức ngạc nhiên hỏi.

- Không sao cả- Hai mắt hoàng đế nhìn ngọn đèn, từ tốn, vờ vợi.

- Ta từ chỗ mẫu hậu trở về, trên đường gặp chị nàng, đứng bên dòng nước quanh co, ta nhìn nàng, ôi, giống như một hồn ma.

Hợp Đức có cảm giác ghê sợ đem so sánh với hồn ma, như có ai dội một gáo nước lạnh, nàng bủn rủn chân tay.

Nàng như một trái bồ đào chín mọng, không hề biết đến sự yếu đuối, cũng như sự nhàm chán gổi chán, tuy nhiên nàng thấy vô vị, từ trong thăm sâu, lòng nàng cũng như những cảm giác thần bí, bởi lẽ Triệu Phi Yến với nàng là ruột thịt, cùng chung một dòng máu cha mẹ sinh ra...

- Hợp Đức - Lư Ngao cất tiếng gọi bi thương- Phi Yến cũng thật đáng thương. Hừ! Rốt cuộc, không biết ai là người sai lầm? Đã đến nước này.

Lời nói ấy khiến Hợp Đức áy náy - Hoàng đế ngẫu nhiên cảm thán, mình có thể chịu đựng, thậm chí cảm thông, nhưng ở đây sự đồng tình được bộc lộ trong tiếng thờ dài, khiến sự lo âu và thông cảm trong nàng được dịp bùng lên, chế ngự cả lòng đố kỵ, nàng nói với hoàng đế:

- Hoàng thượng nên tới an ủi chị một chút! Không nên vì thiếp mà ruồng rẫy chị ấy.

- Hợp Đức! - Lư Ngao cầm tay nàng, cười chua chát. Ta không thể đến thăm nàng được, và lại chính nàng cũng không muốn gặp ta! Gương đã vỡ rồi, làm sao cho lành lại được, cuộc sống vợ chồng êm ấm, bỗng chốc tan vỡ, cái áo đã rách, dù có vá khéo thế nào cũng là vô ích.

- Bệ hạ - Nàng sợ hãi ngừng lại! Lời nói của Lư Ngao thật lạnh đậm, mọi việc đã quá rõ ràng, mọi nỗi trần chuyên nàng đã ném trái, tự nghĩ tình cảm của hoàng đế với nàng, nàng nghĩ: Đến ta cũng lạnh nhạt với chị, trách gì hoàng đế? Nghĩ lại nàng càng thấy buồn. Nàng không rõ tình cảm yêu mến, xót thương của mọi người, nàng như một đóa hoa, lúc mãn khai, được người yêu mến, khi tàn tạ bị bỏ rơi...

Việc trong đời không phải lúc nào cũng như ý- Sau phút im lặng, bên chén rượu, Lư Ngao lâm bầm- Quyền lực của hoàng đế, thật ra cũng có hạn.

Hợp Đức không còn một tai nào nghe nữa, nàng tự nghĩ về tình cảm của hoàng đế với nàng, những nguyên nhân khiến nàng được yêu chiều, nàng bỗng hiểu rằng - Hoàng đế cần ta vì ta si cuồng, một loại cuồng si hờng thụ, đó là những tháng ngày không biết có quá khứ, cũng như tương lai, là sự hủy diệt sự sống trong chớp mắt...

Nàng như một ngôi sao chổi, vụt chiếu ánh sáng tầm thường, chợt huy hoàng rực rỡ, rồi chợt tắt! Nàng tưởng tượng đến tấm lòng hoàng đế, cầu mong giây phút chói sáng ấy, rồi tự lụi tàn.

Ngay trong giờ phút thanh xuân cuồng dại ấy, nàng đã nhìn thấy cái kết cục đau thương, nàng nghĩ: ánh sáng của sao chổi rất dễ dàng bị tiêu diệt, chị ta tuy đã thành cõi u linh, thế nhưng u linh so với sự tồn tại của chính nàng cũng còn rất xa vời.

Lòng nàng chất đầy mâu thuẫn, giữa sao chổi và u linh, sống và chết, lòng nàng rối như tơ vò, tự cười và khóc trong ảo tưởng, ngày hôm sau một cảm giác vi diệu, về quan hệ máu mủ đã lôi kéo nàng tới điện Chiêu Dương.

Lũ nội thị kinh ngạc - Chiêu Nghi tự nhiên tới đó là sự quá lạ lùng, chúng nghênh tiếp nàng như nghênh tiếp hoàng đế, nhưng Hợp Đức vẫn trầm mặc không vui.

Vương Thịnh và Phàn thị tỏ vẻ lo lắng trước việc nàng tới đột ngột, Phàn thị sợ Phi Yến phải chịu sự giày vò, liều mạng cất giọng ngăn trở:

- Hoàng hậu bị ốm.

- Ta biết - Hợp Đức lạnh lùng đáp, rồi bước thẳng vào, như không thấy Phàn thị đang đứng đó. Phàn thị đưa mắt ra hiệu cho Vương Thịnh, song vội bước theo.

Trong Tẩm cung, mọi bức rèm đều khép kín, khiến cả căn phòng tối tăm, Hợp Đức không sao nhìn rõ.

- Chị Nghi Chủ - Nàng dừng lại, lo lắng gọi - Chị biển Tầm cung thành nơi như thế này sao?

Phi Yến nằm trên long sàng, giữa bóng tối, nhìn rõ Hợp Đức tiến vào, song nàng vẫn yên lặng, không đáp.

- Chị Nghi Chủ, chị Nghi Chủ! Hợp Đức dừng lại giữa phòng, nhìn về phía long sàng, một lát mới đi tiếp - Phi Yến... giọng nàng đã đượm vẻ mê lương xa xót.

- Hừ! Em tới làm gì? Phi Yến nhỏ lệ trả lời - Không nên đến chỗ chị, chị không muốn gặp ai cả. Ta đã đủ rồi, vinh hoa, phú quý, lạnh lẽo, mê lương, tất cả đều ném đủ, em đừng đi theo vết chân chị, em cần tu lấy phước, chị không muốn nhìn thấy em bị lụy tàn ngay trước mắt chị...

- Chị Nghi Chủ - Hợp Đức cất giọng bi thương, pha chút giận dữ - Nàng đến đây vì lòng tốt, nhưng trong lời Phi Yến nói có vẻ ân hận, nghĩa tuyệt rồi.

Nàng không hiểu, cúi đầu đứng ở bên giường.

- Hợp Đức - Phi Yến cười đau khổ - Ta không còn hy vọng gì nữa, ta là vị hoàng hậu xấu xa nhất trong lịch sử Đại Hán, thật bất hạnh vì em chính là em gái ta, Hợp Đức, ta làm khổ em.

Mỗi lời Phi Yến nói, khiến cho Hợp Đức cảm thấy rất nặng nề, tuy Phi Yến không hề trách cứ nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy trong đó có sự ước vọng, nàng áy náy không yên, nhìn trước sau, bỗng nhiên đưa tay vẫy Phàn thị đến bên cửa sổ, mở rèm ra.

- Không cần - Không cần - Phi Yến vội ngăn lại - Ta sợ ánh sáng, Hợp Đức, ta không cần.

- Chị Nghi Chủ, không nên như vậy - Không nên tự giam hãm mình, chị nên ra ngoài đi lại...

- Ta còn đi đâu? Phi Yến xúc động nói lớn - Đâu đâu cũng là sự điếm nhục, ghen ghét oán thù, em ạ, ta có thể gặp ai được nữa? Hoàng thượng bắt nạt không nỡ giết ta. Ôi! Ta biết, ta sống ngày nào cũng chỉ mua cười cho thiên hạ mà thôi!

- Chị! Em đâu có muốn nói như vậy - Hợp Đức cất giọng bi thương gọi - Chị ơi, chúng ta hãy...

- Tất cả đều đã qua rồi - Phi Yến cười chua chát - Chị em mình không cần nói lại làm gì. Nói rồi nàng từ từ gượng ngồi dậy, gọi Phàn thị -

Kéo cho ta một bên rèm cũng được. - Rồi quay sang Hợp Đức - Để chị nhìn em một chút, Hợp Đức, trước khi em bị hất hủi, lúc chị còn sống.

Hợp Đức rùng mình, thoáng bực bội, những cánh rèm đã mở, ánh mặt trời soi vào khiến Phi Yến chói mắt, Hợp Đức nhìn thấy một người đàn bà ngồi cúi gập trên giường, nét mặt phờ phạc, xanh xao. Đó là chị ta, người con gái nổi tiếng sắc sảo một thời của đất Trường An xưa! Người ấy đã chết rồi. Lòng nàng đau nhói.

Phi Yến khẽ cười, nàng đã nhìn rõ ánh sáng rực rỡ từ người em gái như một vầng sao chổi.

Nàng bỗng cười phá lên, bật khỏi giường, lao đảo đứng dậy, giơ cánh tay gầy guộc nói:

- Tốt rồi! Tốt rồi! Em của chị, em hãy đi đi, chị nhìn thấy em rồi.

Hợp Đức kinh hoàng, sợ hãi, không làm chủ được mình, như một kẻ trốn chạy, nàng bước ra ngoài. Về tới Tây Cung, nàng hồn hển, mệt mỏi, vội uống một hớp rượu để trấn tĩnh, bình tĩnh cười vang, quăng cả chén rượu, đứng lên, đến trước tấm gương đồng nhìn khuôn mặt mỹ lệ của mình nói:

- Ta là sao chổi, vụt sáng rực rỡ, hưởng thụ, ta phải tận hưởng cái giây phút ấy! - Sự hủy diệt trong cái huy hoàng!

Bắc đại úy, Phú Bình hầu Trương Phóng nhân vì bệnh, xin miễn chức, về đến Trường An.

Năm tháng vời vợi, vị vương hầu phong lưu về tới chôn kinh kỳ bỗng thấy cảnh vật hoàn toàn đổi khác. Dừng tại điện Vị Ương đợi vào châu đã ba ngày, Trương Phóng cũng không gặp được hoàng đế, giữa triều thấy bao kẻ vô danh tiểu tốt, trong đám ấy nổi bật lên là Tân đô hầu đại Tư Mã Vương Mãng - người bà con của Thái hậu kẻ đứng đầu dòng họ Vương, lúc Trương Phóng còn ở Trường An, Vương Mãng chưa hề có tên tuổi giữa chốn triều trung, thế mà đến nay hắn đã mau chóng gặp hội phong vân, lại biết khiêm nhường, ngay Trương Phóng cũng được Vương Mã chào rất cung kính, nói chung ông ta chưa gặp sự đã kích nào.

Vì đau yếu, Trương Phóng không cần phải ngày ngày có mặt, nhưng nghe nói hoàng thượng cũng đang yếu mệt, mọi người nói rằng, hoàng đế cũng không còn thọ được bao lâu, khiến Trương Phóng thấy đau lòng, vì vậy ông ta cố tìm mọi cách kiếm giá.

Tại Tây Cung, Lưu Ngao không biết Trương Phóng đã về, đến khi Vương Mãng vào tâu, vô ý nói lộ ra, liền vội hỏi:

- Trương Phóng đã về ư? Hoàng đế cười buồn bã - Sao không lại gặp ta?

- Phú Bình hầu có vào châu mấy hôm, và ngày nay nghe nói ông nằm tại nhà - Vương Mãng khiêm hoà nói.

- Ôi! Ta còn chưa biết - Hoàng đế hỏn hển - Ông ta tiếng tăm cũng không tốt lắm, hừ, thật ra ta cũng có sai, không nên trách ông ta.

Wương Mãng im lặng, quan hệ mật thiết giữa Phú Bình Hầu và hoàng đế, ông ta đã biết, kể cả những lời oán vọng của dân Trường An, nhưng đó là việc riêng của mỗi người, Vương Mãng không muốn bộc lộ ý kiến.

- Ông ta bệnh có nặng lắm không? Thực ra ông ta tuổi cũng chưa nhiều! Lưu Ngao thông cảm nói: Người đi bảo với ông ấy vào cung gặp ta, nếu bệnh nặng quá thì thôi.

Đó là việc của ngày hôm sau.

Tại một gian điện nhỏ, từ phía nam theo lối cửa sau, Phú Bình hầu sụp lạy, khi ngược mắt lên nhìn hoàng đế đang ngồi tại long sàng, Trương Phóng vô cùng kính ngạc.

Nét mặt hoàng đế nhợt nhạt xanh xao, pha chút phù thũng, con mắt lơ đãng, chòm râu phờ phạc, thật khác hẳn so với hồi ông ta còn ở Trường An.

- Bệ hạ, bệ hạ! - Trương Phóng hàm lệ, xót xa lên tiếng.

Hoàng đế giống như một bức tượng gỗ, im lặng một hồi, rồi khó nhọc giơ tay lên, ông ta cũng đang trong tâm trạng bi thương, thườ trước Phú Bình hầu đường đường phong lưu, tiêu sái, mà nay thân hình tiêu tụy, đang run rẩy trước mắt ngài, nhìn đã thấy mất hết sức sống.

- Ta không biết ngươi đã tới - Lư Ngao nói khẽ - Hãy ngồi xuống cạnh ta, Trương Phóng, ngươi đến thật tốt, nếu muộn hơn, ta sợ còn không kịp gặp nhau.

Trương Phóng ngẩng người, câu nói gặp mặt đầu tiên này quả là bất lợi, ông ta cảm thấy rất đau đớn, từ từ bước lại ngồi xuống chiếc đệm gấm cạnh nhà vua.

- Ta tự biết cũng chẳng còn lâu nữa - Hoàng đế hờn hển nói - Không ngờ cũng ốm đau đến thế này. Năm tháng quả vô tình, Trương Phóng! Biết bao chuyện đã qua, nhanh như một giấc mộng - Nói rồi hoàng đế dùng tay áo, lau dòng nước mắt.

- Bệ hạ - Trương Phóng run rẩy nói - Đó là tội của hạ thần, lúc đó hạ thần phóng đãng, làm hại bệ hạ...

Hoàng đế lắc đầu, cười đau khổ:

- Ta biết ai cũng oán trách ngươi, nhưng Trương Khanh, việc này không cần truy xét, đến hôm nay, ta cũng không biết sai sót ở chỗ nào, hai chị em họ Triệu hiện giờ mà nói, cũng chẳng được hưởng phúc, kể ra có lẽ ta cũng không nên triệu hai nàng ấy vào cung. Trương Phóng! Nếu truy cứu trách nhiệm, ta cũng là người có lỗi lắm nếu hai nàng không tiến cung thì cuộc đời vui vẻ biết bao!

Trương Phóng không dám tiếc lời, hẩn hiểu rằng cho đến tận lúc này, hoàng đế vẫn còn nặng lòng với hai nàng họ Triệu.

- Trương Khanh, chuyện cũ thôi không nói nữa, - Lư Ngao thở dài, thùng thảng tiếp - Ta gọi ngươi tới đây, để dốc bầu tâm sự, nhân lúc ta còn sống, ngươi có nguyện vọng gì, cứ nói cùng ta, tuy ta chưa có được quyền vô thượng của một hoàng đế, nhưng còn sống một ngày, ta vẫn là hoàng đế của ngươi.

- Bệ hạ - Trương Phóng lệ chứa chan, nói chẳng thành lời - Bệ hạ hãy giữ gìn ngọc thể, không nên nói lời buồn đau...

- Quyền lực của ta, thực ra đã mất từ lâu rồi. Nếu ta có cái thực quyền ấy, ngươi đâu có bị biến trích, Thuần Vu Trường không phải chết... nói đi, ngươi có yêu cầu gì?

- Thần còn muốn gì nữa ư? Trương Phóng hàm lệ, xúc động nói - Thần là người có tội, lẽ ra phải đáng chết, tất cả đều quá đủ rồi. Nếu hoàng thượng tha lỗi, thần vẫn còn một chút bận lòng, bệ hạ, thần sẽ bị trói giải tới pháp trường, thần biết tất cả, cả cái ngày cuối cùng ấy, bệnh của thần đã nặng lắm rồi, thần mong gặp được bệ hạ một lần, mong trở về mới có thể an tâm mà chết.

- Trương Phóng, đừng nghĩ vậy, việc của ngươi, ta có thể phó thác cho Vương Mãng - Hoàng đế cảm khái tiếp - Ngươi tuy không phải là đại thần có công lập ngôn, lập đức, nhưng trong bấy nhiêu năm hai ta khác gì bầu bạn, chúng ta tuy có phông túng, nhưng chỉ là trong sinh hoạt,

người chưa từng dẫn ta vào những sai lầm chính trị, - Nói đến đây, Lưu Ngao bỗng cười buồn bã - Chính trị, ta cũng không còn thiết tha nữa!

- Bệ hạ! Xin đừng nghĩ tới nữa - Thần chỉ cầu mong bệ hạ, long thể Khang cường, hưởng phúc mấy năm nữa.

- Trương Phóng! - Lưu Ngao cắt ngang - Ta là kẻ không có tương lai nữa, người hãy nói việc người cho ta nghe.

- Bệ hạ! Trương Phóng đau khổ rút từ trong ngực áo ra một tờ giấy - Thần cũng chẳng hơn gì, người hãy xem.

Hoàng đế tiếp tờ giấy, thấy có một bài đồng dao:

"Yên, Yên, đuôi dài dài, Trương công tử, khi gặp nhau, cửa sau lách, Yên bay tới, mổ hoàng tôn, hoàng tôn chết, Yên mổ tên..."

- A! Hoàng đế kinh ngạc thờ dài, - Chuyện trong cung, người ngoài sao biết rõ vậy? Trương Phóng, có phải bài ca này do trăm họ hát không?

Trương Phóng lặng lẽ gật đầu. Lưu Ngao mặt vàng vố, than tiếp:

- Như vậy, sau khi ta chết, Phi Yên cũng khó toàn, Trương Phóng, người chưa hiểu hết tình cảnh của Phi Yên, hoàng hậu của ta - Mất vua róm rộ - Bỗng ngài muốn cho nội thị đòi hoàng hậu tới, rồi quay sang nói tiếp - Ta cũng hết cả khí lực rồi, người gặp nàng một lần, chỉ cần gặp nàng, người sẽ hiểu tất cả, sẽ thấy nàng khác xa hồi còn ở chỗ phủ Đệ Dương A.

Trương Phóng áy náy xua tay, luôn miệng từ chối. Mục đích của Trương Phóng là đến gặp hoàng đế trước giờ vĩnh biệt, ông ta không muốn gặp lại người tình cũ khi mình đã quá tiêu tụy, gặp nàng càng thêm đau đớn, đã vĩnh viễn chia tay rồi. Giữa lúc cuộc đời đang đi vào những giờ phút cuối cùng, còn gặp gỡ làm gì? Song hoàng đế lại nghĩ khác, khi biết cả hai không còn lâu nữa, Hợp Đức cũng tự biết sẽ phải đi với nhà vua, Phi Yên cũng sắp kết thúc, tất cả đều là những người đang chờ từ thần tới đón. Gặp một lần, ôn lại chuyện xưa. Hoàng đế lại thôi thúc một viên thị nội cho đòi hoàng hậu. Trương Phóng toàn thân run rẩy, khẩn khoản xin hoàng đế, không dám nói rằng mình tiêu tụy, chỉ nêu lý do để thoái thác.

Lưu Ngao cười, lệnh cho tên nội thị thứ ba, hạ giọng:

- Nàng cũng không muốn tới, ta đã giục mấy lần rồi. Trương Phóng, không cần giữ lễ tiết mà tất cả đều đang trên bển đợi từ thần rồi.

Tên nội thị thứ nhất vào bẩm hoàng hậu có bệnh không tới được, tên thứ hai cũng trở lại bẩm như vậy. Hoàng đế lại sai một tên nữa. Tên nội thị thứ ba cũng thưa hoàng hậu cự tuyệt, khiến Trương Phóng yên tâm, Lưu Ngao cúi đầu nghĩ tới những ngày còn sung sức.

Bỗng nội thị thứ bốn vào tâu, hoàng hậu đang tới; Trương Phóng càng run sợ hơn.

Một lát sau, hai thị nữ dẫn một người phụ nữ mặc chiếc áo dài màu tối bước vào, viên nội thị vội tâu, "Hoàng hậu tới", Trương Phóng vội tụt khỏi đôn gấm, lật đật quỳ trên mặt đất. Hoàng hậu thi lễ trước mặt hoàng đế, không nhìn thấy người đang quỳ, hai mắt nàng nhìn xuống, đến hoàng đế nàng cũng chẳng dám nhìn.

- Hoàng hậu, ta vội nàng đến cũng không có gì lạ, nàng hãy nhìn mặt người này, Hoàng đế chỉ tay - Ông ta bệnh cũng nặng lắm.

Phi Yến ngạc nhiên nhìn người trên mặt đất, không nhận ra ai, vì thế hoàng đế phải lên tiếng.

- Trương Phóng, đứng dậy đi!

Nghe đến tên Trương Phóng, nàng giật mình cả sợ, đưa cặp mắt u tối, nhìn Hoàng đế.

Trương Phóng ngược nhìn lên, thấy một khuôn mặt đàn bà vô cảm, nhận ra Phi Yến, ông ta vốn đã tiêu tụy của nàng, nên cảm thấy khó lòng đứng dậy được, chỉ cất giọng yếu ớt gọi: "Hoàng hậu!". Phi Yến nhìn khuôn mặt gầy guộc, trúng sâu, cơ thể dúm dỏ trong bộ cân đai rộng thùng thình, nghĩ tới một Trương Phóng của quá khứ, diêm dúa, hào hoa.

Bây giờ một viên quan trong bộ y phục tam phẩm đại thần đã cũ, xiêu vẹo, khiến nàng nghĩ Trương Phóng bệnh nặng quá rồi, chắc đây là lần gặp mặt cuối cùng, nàng bỗng hoài nghi, cảm thấy như hoàng đế hiểu được mối quan hệ của hai người, nên cho họ lần gặp cuối cùng này. - Hoàng thượng khoan đại ư? Nghĩ tới đó nàng vô cùng run sợ, giữa hai người đàn ông ấy, lòng nàng như mối tơ vò, đành miễn cưỡng đáp.

- Phú... Bình... hầu - Nàng thấy giọng mình run rẩy gắng gượng dốc toàn tinh lực. - Đạo trời tròn đến vậy, ông lại trở về Trường an rồi!
Hoàng thượng - Tim nàng như bị tan nát, nàng nhìn thấy hai hồ mắt trũng sâu của Lưu Ngao, cặp môi trẻ xuống và thái dương hãm vào, da dẻ đã mất hết sức sống. - Đêm ấy nàng đã bệ kiến dưới ánh đèn, so với bây giờ thật là một trời một vực. Nàng nuốt xuống kim nén lời, để hai dòng lệ lã chã, nàng... khê khom người, lặng lẽ trở lui.

Lưu Ngao như còn muốn lưu nàng lại, nhưng nói không ra lời, để nàng ra đi. Chỉ còn lại vua tôi nhìn nhau trên điện. Hoàng hậu đến và đi đã khuấy lên cơn bão lòng, khiến cả hai mất vẻ bình tĩnh.

Một hồi lâu, Lưu Ngao mới buông một tiếng thở dài, lấp bắp.

- Người đẹp triều ta đến nông nổi ấy, tiên triều Vương Chiêu Quân, phải cống nạp rợ Hồ. Ôi! Mỹ nhân, hồng nhan, trời cũng ghét ghen...

Trong cơn bị thương và xúc động, Trương Phóng kịp bình tĩnh lại, trong giờ phút cuối cùng của cuộc đời, ông đã hiểu được quy luật của tạo hoá. - Điều hôm nay nhìn thấy, một Phi Yến mơn mớn xuân tươi đã bắt đầu chấm hết. Bây giờ tất cả đều đi đến thời khắc cuối cùng ấy, trong cuộc hành trình về cõi vĩnh hằng, bi hoan, ly hợp, phú quý, quyền uy chẳng có ý nghĩa gì.

Trương Phóng đã phạm tội với hoàng đế, với người mình yêu dấu, hôm nay cục diện của tội lỗi là trừng phạt đối với cả ba đã kết thúc. Cả ba người từ nay về sau chẳng còn gặp lại, cả cuộc đời này, cả phú quý huy hoàng đã kết thúc rồi, Trương Phóng thấy cần phải cáo lui, liền quay sang hoàng đế, quỳ xuống hành lễ.

Lưu Ngao dường như cũng hiểu được tâm trạng ấy, chờ Trương Phóng lạy xong, mới cao giọng nói:

- Trương Khanh bình thân!

- Vạn tuế! Trương Phóng dốc toàn khí lực cất lên một tiếng, cúi đầu, giật lùi ba bước, sau mới quay người trở ra. Đêm ấy, Phú Bình hầu Trương Phóng qua đời.

Trương Phóng chết trong sự im lặng, giây phút ông ta ra đi, đến người nhà cũng không hay biết, mãi buổi sáng của hai ngày sau, người hầu mới phát hiện ra Phú Bình hầu chết đã lâu rồi.

Một bậc tam phẩm đại thần từng được hoàng đế đến tin yêu, bị dân Trường An oán giận, người nhà không dám phô trương tang lễ, vội tâu trình lên Vương Mãng, Mãng biết thâm tình của hoàng đế nên thân hành mang biểu tang vào cung.

Lưu Ngao cầm tờ biểu, như người tê liệt, không bi ai, không cử động, như người đã dự đoán trước, lúc Vương Mãng đã lui ra, mới lệnh hai nội thị đỡ dậy, đi tới điện Chiêu Dương.

Vương Thịnh quỳ trước cửa điện nghênh giá.

Lưu Ngao bỗng do dự, đứng trên thềm đã hồi lâu mới rút biểu chương từ tay áo, giao cho hấn:

- Người nhớ giao cho hoàng hậu, nói ta tự đưa lại - Nói rồi, ngài quay gót bước đi.

Quỳ tiễn hoàng đế xong, Vương Thịnh mới từ tốn bước vào nội tẩm.

Phi Yến nằm bất động. Từ sau khi gặp Trương Phóng trở về, nàng chỉ nằm, tâm hồn nàng đau đớn, tan nát - Ta và tất cả những người từng yêu ta đều đã tới điểm giới hạn của cuộc đời. Đó là đời người ư! Còn có gì đáng tiếc nữa đâu?

- Hoàng hậu, hoàng thượng thân mang tấu chương lại - Vương Thịnh quỳ trước giởng tâu.

- Người đọc xem có việc gì? - Phi Yến nói nhỏ, tay phải đang ấn vào thái dương, không quay đầu lại.

- Vâng lệnh - Vương Thịnh nhìn biểu chương thấy phong bằng giấy đen, ngạc nhiên nói - Đây là tang biểu.

- Tang biểu, tại sao lại đưa ta? Phi Yến cũng sững sốt nhồm dậy, con người cử động, chú ý đến sự tình.

- Hoàng thượng thân đưa tới, tận cửa cung, vừa mới trở ra.

- Người đọc ta nghe - Nói xong, nàng bỗng ngồi lên, giơ tay nói - Đưa ta xem - Nàng đã tự cảm tới Trương Phóng, ngoài ra việc gì hoàng thượng phải đưa tới. Nàng sợ hãi, cầm tờ biểu chưa dám mở ra.

- Thương hoàng hậu, hoàng thượng cũng tỏ ra rất đau khổ.

- Ôi! - Nàng dồn lực mở biểu, đọc đi, đọc lại, rồi khẽ nói với Vương Thịnh: "Phụ Bình hầu mất rồi!"

Wương Thịnh cúi đầu, lát sau mới lấp bắp:

- Hoàng hậu có điều gì cần tâu lên không ạ?

- Không cần, người mang biểu này giao lại hoàng thượng, hoặc giao cho hoàng môn thượng thư trình lên, thôi người đi.

Đợi Vương Thịnh đi khỏi, nàng thở dài một tiếng, nhắm mắt hình dung lại những ngày tươi đẹp của thiên tình sử đã qua! Lúc ấy, nàng tuy là một người hát thấp hèn, nhưng lòng thanh thoi, trong sáng. Cuộc sống cung đình tuy đầy vinh hoa, phú quý, nhưng sự đố kỵ, hiểm nghi đã giết chết ái tình, giết chết tuổi xuân, giống như quãng thời gian giữa hoàng hôn và đêm tối không có lấy một chút ánh sáng.

Cả một buổi chiều, nàng sống với quá khứ đau đớn. Phàn thị bước vào mấy lần, Phi Yến cũng chỉ nói vài lời đơn giản, đến nói năng nàng cũng cảm thấy quá mệt mỏi. Tận xế chiều, khi Phàn thị hỏi nàng có dùng cơm tối không, nàng đáp.

- Vừa uống nước mật lê rồi, hiện nay chưa thấy đói.

- Có đùi gà rán, canh cá.

- Ta không muốn - Phi Yến nặng nề ngồi dậy - Người gọi chúng vào phòng thay áo đợi ta - Phi Yến đưa ta vuốt lên mái tóc, cười đau khổ -

Đầu tóc ta cũng rối như tổ quạ rồi.

Phản thị đỡ nàng vào phòng thay áo, vừa đi vừa làu bàu:

- Bà không dùng cơm tra, phải ăn một chút gì chứ, một ít cháo nhớ?

Không nỡ phụ lòng Phản thị, nàng miễn cưỡng gạt đầu - Rèm mở ra, ánh tà dương soi vào trong phòng, chiếu vào gương, khiến nàng chóng mặt.

Nàng nhìn rõ gương mặt tiêu tụy qua gương, nhẹ nhàng cảm lấy hộp son phấn đã lâu không động đến. Như có ma thuật mỗi điểm hồng như làm sống dậy vẻ thanh xuân, tự ngắm mình trong gương nàng cười đau khổ.

- Ta đã thành bà lão rồi! Tuổi trẻ có sống lại cũng bằng vô dụng - Chết cũng đã chết rồi, sống cũng là thừa... Nàng cười chua chát quay lại nói với cung nữ - "Bảo Phản thị đem một bình rượu nóng cho ta!".

Đùi gà, canh cá, rượu nóng, Phi Yến đối mặt với vàng thỏi dương sắp lặn, độc ẩm.

Mặt trời đã lặn, trên bầu trời xuất hiện những vàng rắng đỏ, hơi men khiến nàng hưng phấn, nàng đứng dậy, ôm vai, lệnh hai cung nữ đỡ nàng đi ra khỏi Tẩm cung vắng lặng buồn tênh.

Tại vườn Chiêu Dương, lần đầu tiên nàng ngắm kỹ cột đồng trụ của Thông Thiên đài, xa xăm, cao vút, ánh nắng còn sót lại hắt lên những luồng sáng rực rỡ, cảnh tượng ấy với nàng đã từ lâu xa lạ. Nàng nhớ lúc cùng Trương Phóng kê vài ngấm chiếc cột đồng trụ này, khi cột đồng tắt nắng thì không gian cũng vừa tối xẫm. Lần đầu tiên Trương Phóng hôn nàng, cũng vào thời điểm ấy.

Lúc đó, hoàng hôn cũng vừa buông, Trương Phóng vừa mới mất, di thể nhập quan quách, có thể gia nhân đang khóc gào thảm thiết.

Đời người như vậy ư? Nàng không khóc, lại cười lên, khê ngẫm ngợi: "Gió mát thổi, hè trời tan sương; nhớ quân tử hè, xa không quên..." rồi cất bước tới bên dòng nước quanh co, men theo bờ xuôi về hương nam. Đầu xuân, cây cỏ đã xanh, nhưng gió xuân vẫn còn nhuốm lạnh, nàng kéo áo che vai, bước vài bước, lại ngắm nhìn, lại bước. Trời tối hẳn.

Nội thị dắt một đôi hươu nhỏ đi qua, nàng thấy bốn viên nội thị đến thay phiên trực đêm.

Đó là đêm trong cung đình, nàng ngẩng mặt nhìn các vì sao trên nền trời xanh, nói nhỏ: Trở về thôi!

Viên dịch đình, quần áo chỉnh tề tiến lại.

- Hoàng hậu - Hấn cung kính hành lễ.

- Có việc gì mà ngươi tề chỉnh vậy?

- Hoàng thượng và Chiêu Nghi ngự yến tại Thông Thiên đài, thần và Cung Vi cực phụng mệnh tới hầu... - hấn khom mình tâu.

Đoạn Kết

Nàng khẽ gật đầu, vịn vào người cung nữ đi về, hoàng đế và Chiêu Nghi dạ yến, nàng từ lâu đã không quan tâm tới nhưng hôm nay có những cảm giác nặng nề - Hoàng đế như ngọn đèn trước gió, còn có thể đàn ca, hoan lạc được sao? Nàng nghĩ, "Em ta nhất định sắp sớm kết liễu đời hoàng thượng sao?".

Trên đường về, nàng gặp Thái hậu đang đứng trong ngự tuyến, nàng vội làm lễ ra mắt. Thái hậu đối với nàng có chút cảm tình, nhẹ nhàng hỏi nàng về tình hình sinh hoạt gần đây, và mời nàng vào phòng trò chuyện.

- Thái hậu, con rất yếu mềm, đi một chút, mà ăn cũng không tiêu! Nàng muốn sống với mình, bên cạnh Thái hậu, nàng thấy quá nặng nề.

- Trông con đi lại khó khăn lắm! Thái hậu bước tới gần, cầm tay nàng - Con gầy quá - Cần phải giữ gìn.

Nàng cúi đầu, thương cảm dạ lên mấy tiếng.

- Con có gặp Hợp Đức không?

- Dạ không, đã lâu rồi - Nàng khẽ đáp.

- Ồ, Chiêu Nghi cũng rất - Thái hậu kịp ngừng lại, thấp giọng - Giờ đây đang cùng hoàng thượng ở Thông Thiên đài.

Phi Yến gật đầu như kẻ mất hồn, chào Thái hậu rồi lê bước về cung, ngồi bên lò hương.

Lúc ấy, tại Thông Thiên đài, hoàng đế đang vào cuộc.

Chỉ có bên Hợp Đức có thể quên tất cả - Tuy đã rất suy nhược, nhưng khi thịt béo, rượu ngon vào bụng, sinh lý tự nhiên hưng phấn hoàng đế chậm chậm thư giãn, chậm chậm nói, Hợp Đức càng thêm cuồng dã, trong điện Thông Minh ở Thông Thiên đài, dùng thử âm nhạc đậm dạt hoang dã để tự kích thích, và lôi kéo hoàng đế vào cuộc dâm tình.

Tám cung nữ dùng móng tay gảy đàn, hai tên khỏe, đẹp, từ sau tấm rèm bước ra, chúng chỉ khoác mỗi tấm da thú trên người, mô phỏng theo một điệu múa nguyên thủy với những động tác kích dục.

- A Ngao - Hợp Đức đã từ lâu suông sã gọi tên Hoàng đế - Người có biết đây là điệu múa gì không?

- Ta cũng không rõ - Lư Ngao đưa mắt nhìn về sung mãn trên cơ thể đầy nhục cảm của bọn nhạc công và vũ nữ nói - Rượu làm người ta say cũng tốt, nhưng múa cũng là người ta hưng phấn càng hay...

- Điều này có nguồn gốc! Đó là điệu múa trong rừng dâu thời cổ đó.

- Múa hái dâu? Hoàng đế lắc đầu - Nhằm nào, múa hái dâu là chỉ để tế trời, đàn này tế trời hay tế tổ?

- Trời cũng thích cái món đó mà! Hợp Đức nháy mắt - Người là thiên tử, người có thích không? Cổ nhân thông minh hơn chúng ta. Họ hiến trời những thứ trời thích.

- Khả khả; Lư Ngao lên giọng - Đáng tiếc ta không biết.

- Còn nữa, người bị bệnh tâm lý rồi! Dường như từng ngày ngài cứ tự cho mình bị như vậy kỳ thực thì trình hoàng thượng, lúc này người đâu giống kẻ có bệnh... Hợp Đức đẩy vào ngài một cái... - Uống rượu, không bệnh sao rên rỉ thế?

- Không bệnh rên rỉ, khả khả - Lư Ngao vuốt râu cười tự biết bệnh đã nặng, nhưng có người nói ra, thật vui gì, bệnh đã vào tới cao hoang rồi, cứ xem điệu múa hái dâu biến tướng kia đi.

Các vũ nữ bỗng lột tấm da thú, để lộ thân thể trần truồng uốn éo với những tiếng hú ghê rợn. Hợp Đức cảm thấy xúc động, đã lâu nàng chưa thưởng thức điệu múa nào cuồng dã đến thế. Hoàng thượng tuy đang uống đan dược nhưng với cơ thể suy đồi ấy còn có ích gì. Nàng lo lắng, bồn chồn, sức kích động đáng sợ ấy làm cho nàng không còn tự kiềm chế được, đòi uống một chén.

- Hợp Đức, không nên uống quá nhiều! - Hoàng đế vừa nói vừa cầm cổ tay nàng - Say quá không tốt đâu.

- Có rượu phải say, người nói sai rồi! Nàng đưa mắt dâm đãng, đầy thèm muốn, như tóe lửa. Nàng đứng lên, xoa tay, tiếng nhạc im bật, hai tên vũ nữ cũng vội dừng tay.

- Làm gì vậy? Hoàng đế thở một hơi nhẹ nhõm...

Nàng cảm một chén rượu nóng dâng lên, cố nén dâm tình nói:

- Chúng ta về thôi, đêm đã khuya rồi - Xin uống chén rượu hâm nóng này...

Đèn đuốc sáng soi thềm điện và cột đồng đỏ như màu máu, hoàng đế mặt cũng đỏ lựng, đứng trên bậc thềm, hóng gió cho hay mùi rượu, ngược nhìn đồng trụ trong ánh lửa, tà dương đang chìm trong bóng tối, hoàng đế bóng ngậy người, đó là di vật của mấy đời hoàng đế, người

đã mất, vật vẫn còn...

- Xin hoàng thượng lên xe - Hợp Đức khẽ kéo áo bào.

- Ồ - Hoàng đế vẫn nhìn không rời mắt: - Ta bỗng nhớ tới một vật còn lưu lại bất hủ, Hiếu Vũ hoàng đế mất đã lâu, Thông Thiên đài vẫn còn, mọi người nhìn thấy chiếc cột đồng này, lại nhớ Người...

- Bất hủ để làm gì? Hợp Đức mỉm cười - người ta chỉ có sự sống là thật, sống một ngày hưởng một ngày, bất hủ cũng vô nghĩa: Người đã chết biết gì nữa? Không tưởng thôi.

- Sống một ngày, hưởng một ngày, khà khà - Hoàng đế vừa cười vừa lên xe, hai người chung một chiếc, nàng chỉnh đốn y phục, vừa hôn hển vừa rên khe khẽ.

Mười hai con ngựa đi trước, chờ nghi trượng hoàng gia, các đồ vật, đắm trong ánh lửa trông rất mỹ lệ.

- Hoàng thượng về cấm cung - Viên tuần vệ thành khẽ thưa.

Tầng tầng cửa cung lần lượt mở ra, 40 viện nội thị đưa xe vào ngự uyển, rồi hướng dẫn kiệu về Tây Cung. Lúc ấy đã nửa đêm.

- Các cung nữ sắp hàng, đèn nến sáng rực trong từng góc phòng, khiến chiếc đèn lồng treo tít trên cao trở lên mờ nhạt.

- Ánh sáng hắt lên khuôn mặt Hợp Đức ửng đỏ, nàng đã quá say, hai gò má cũng nóng bừng người lên, hôn hển thở, ngồi bên hoàng đế sự thèm khát càng tăng.

- Luru Ngao nhìn nàng người mơ hồ, như nhìn hoa trong sương mù, bật cười. Hợp Đức đỡ hoàng đế, nói:

- Xin mời vào!

Luru Ngao chuệnh choạng bước vào cung, tự biết mình không còn sức đứng vững nữa, ngài nói:

- Hôm nay ta say rồi. Đòi người được mấy lần say?

Lũ cung nữ bước vào, có một tên hai tay bưng chiếc mâm bạc, trên đặt một chiếc liễn thủy tinh đựng khăn ướt, đứng hầu.

Hoàng đế lão đảo bước, va vào tên cung nữ làm chiếc mâm tuột khỏi tay ngài, chiếc liễn thủy tinh rơi xuống nền gạch.

Tiếng thủy tinh vỡ choang choang báo điềm dữ...

Lưu Ngao cả kinh, sững người, Hợp Đức trừng mắt nhìn người cung nữ, như muốn xử trảm hần trong khoảnh khắc. Rồi nàng bỗng đổi nét mặt, dón hoàng đế vào trong.

Tiếng âu vờ khiến hoàng đế như tan cơn say, ngài cảm thấy vô cùng mệt mỏi, khó chịu, ngáp mấy cái, lê bước tới bên giường.

- Hợp Đức, ta mệt lắm, để ta nằm nghỉ nhé - Hợp Đức...

- Bốn tên cung nữ vội tháo giày, cởi áo.

Hợp Đức đưa mắt nhìn, lòng nàng như từ trên đỉnh non cao rơi xuống tận vực thẳm, nàng nghĩ: Hần đã quá mệt mỏi, thế là từ nay hần chỉ là đồ bỏ đi...

- Hợp Đức - Lưu Ngao vừa gọi mơ hồ, nước mắt lăn chã rơi đầy mặt, trông thật khó coi. Hoàng đế dường như không thể đuổi nổi tay ra, cơ thể vắt ngang, chậm chạp - Giúp ta...

Đó là lời yêu cầu uống đan dược, thông thường trước khi lên giường, hoàng đế đều uống một viên lớn. Ngay tại lúc mệt mỏi say sưa này, ngài vẫn không quên.

Hợp Đức nhìn theo thờ ơ. Nàng đã nằm lên giường, đầu tóc rối bời cởi xiêm áo ngoài để hai tên cung nữ xoa bóp, nàng thấy ái ngại trước yêu cầu của hoàng đế.

- Cho ta - Lưu Ngao lại ngáp lên tiếng.

Tên cung nữ vội lấy bình bạch ngọc, rót một chén hoa anh tửu, dâng lên để hoàng đế phục đại đan.

Hợp Đức không biết làm gì hơn là đứng dậy, đến bên tường, nàng đã mất tin tưởng vào đan dược, mấy ngày gần đây đan dược chẳng còn ứng nghiệm nữa.

Nàng lấy từ trong tủ tường ra một bầu hồ lô lớn, cầm trong tay, cảm thấy nó rất nhẹ, lắc lên chỉ thấy vài âm rì rạc, nàng nghĩ, bảo bối này đã dùng hết mất rồi, đó là những viên thuốc đã được hoàn tán, nàng cũng đã biết kỹ thuật, phối chế, nhưng tự nàng cũng đã mất hết hứng thú, bởi lẽ, đan dược chẳng còn công hiệu nữa...

Nàng hấp tấp dốc ngược hồ lô, đổ toàn bộ các viên thuốc vào chiếc khăn tay lụa trắng. Tất cả còn đúng 11 viên. Số ít ỏi ấy khiến nàng lo lắng. Cầm lấy một viên trên tay, sau nghĩ có tra 10 viên còn lại vào bình cũng vô ích, nàng đi tới long sàng.

Lưu Ngao đang trong cơn mơ màng, một cánh tay thông ra, tư thế ấy khiến Hợp Đức sợ hãi, nàng chau mày, đưa mắt ra hiệu cung nữ mang rượu hoa anh tửu tới, giúp hoàng đế uống liền ba viên thuốc...

Lưu Ngao trong cơn say khướt, cứ có thuốc là uống, cho đến viên thứ chín. Lưu Ngao mới hỏi:

- Hôm nay sao uống nhiều thế? Sao không dùng một viên, hai viên?

- Hoàng thượng cứ uống đi, sẽ tốt hơn! - Trong giọng nói của nàng lộ vẻ bức bối, thế là còn hai viên cuối cùng, nàng cũng đưa hoàng đế uống nốt.

Một hơi nhà vua uống liền mười một viên đại đan! Một bình hoa anh tửu cũng đưa ngài uống cạn sạch.

Lũ cung nữ lui gót ra phía ngoài bình phong.

- Ôi - Hôm nay ta say thật rồi, nhịp tim đập rất nhanh.

- Hoàng thượng ngủ đi - Hợp Đức vỗ nhẹ nhàng trên vai vua.

- Ồ, nàng cũng lại đây... Lưu Ngao vừa nói vừa cầm tay nàng.

Nàng im lặng, lên giường, phủ phục bên cạnh hoàng đế. Lúc ấy, lòng nàng lo lắng, nghĩ tới tương lai, khi không còn đan dược nữa.

Hoàng đế bỗng thở gấp.

- Hợp Đức, ta bị sốt rồi, nóng lắm... Lưu Ngao vừa nói vừa bật tằm chăn ra.

Nàng dùng tay ngăn lại, từ từ nắn đầu lên nhìn - Hơi men có làm thay đổi sắc mặt hoàng đế, song vẫn không che được vẻ phù thũng. Trong lúc lo buồn, nàng thấy thương xót cho hoàng đế! Nàng nghĩ: cả đời ta, chỉ có người đàn ông này.

Nàng nghĩ: Ta cần âu yếm một chút.

Châm chậm tới gần, nàng hôn hoàng đế.

Lưu Ngao khẽ mở mắt, ôm lấy nàng, trong cánh tay đã cạn kiệt sức lực, nàng thấy rõ là hoàng đế bị sốt rất cao.

- Người có muốn uống nước không?

- Không cần, không cần - Hoàng đế lại đưa mắt nhìn, phát hiện thấy trong ánh mắt Hợp Đức có vẻ lạ lùng. Một tay ôm Hợp Đức, tay kia hoàng đế luồn vào mái tóc dài óng ả của nàng.

Bị kích thích lòng nàng xôn xang. Nàng hôn hoàng đế với tất cả sự cuồng nhiệt.

Hoàng đế hôn hên như không kham nổi những cái hôn nóng bỏng ấy...

Nàng bỗng dưng dần, đưa móng tay bấm vào da thịt hoàng đế, răng nàng cắn vào hai bờ vai của nhà vua.

Từ trong cổ họng Lưu Ngao phát ra những tiếng rên lập cập...

Thân thể của hai con người đó đột nhiên cùng quần quai như sóng trào.

- Hợp Đức! - Ngài hốt hoảng bật lên tiếng kêu. Lúc này đầu óc nhà vua đã trì trệ, tay chân đã suy nhược, nhưng lại giống như chiếc lò đầy than, vọt bắn ra những tia lửa. Hợp Đức đang trong cơn khát dục tình trong tiếng cười rú rít hoan lạc. Nàng không nghĩ sâu xa đến những hậu quả, đã lâu nàng chưa trải qua cơn thiêu đốt như thế! Bởi vậy, nàng chỉ hấp tấp như người thềm hái quả mà không hề suy xét tới nhân.

Than rừng rực lên, trong sự thiêu cháy đã biến thành tro, còn con người...

Đột nhiên, nàng cảm thấy ngọn lửa đang ngùn ngụt bỗng biến thành dòng nước chảy xối xả.

Giống một ngọn thác chảy từ trên núi cao xuống tận vực sâu, nước từ vực dâng lên menh mang... hệt hẫng... tung tóe...

Nàng thét lên: A Ngao! Người làm sao thế?

Lưu Ngao như con trâu cày ruộng, vất vả, tận tụy cày xới, hôn hên thờ, dần dần hơi thờ mỗi lúc một gấp gáp, khò khè.

Nàng cảm thấy có gì không bình thường, hai tay nàng tận lực nắm lấy vai hoàng đế lay gọi.

- A Ngao! Người làm sao thế?

Như một con trâu cày kiệt sức bị gục ngã, đổ ụp xuống, Hợp Đức cảm thấy một sức nặng của thân thể đè lên người mình.

Quá kinh sợ, nàng nhìn thấy sắc mặt xanh mét của hoàng đế trong ánh đèn tỏa nhạt nhòa mờ ảo, cặp môi tím ngắt.

Toàn thân Hợp Đức bỗng toát mồ hôi lạnh.

- Bệ hạ, A Ngao, người làm sao vậy?

Không có tiếng đáp lại, lặng ngắt.

Kính hoàng, Hợp Đức hết sức lay gọi hoàng đế - Vẫn không có phản ứng gì. Bỗng nhiên, nàng nhớ lại khi còn ở phụ Đệ Dương A, nghe nói về những người đàn ông trong khi chấn gối bị phạm phòng. Lúc ấy nàng còn rất nhỏ, không hiểu gì, bây giờ tự nàng nếm trải, càng nghĩ càng sợ run bắn cả người.

Nàng giờ tay sờ lên mái tóc, không có thoa, thể là trong cơn hoảng loạn, nàng dùng tận lực cắn lên người hoàng đế.

Nhà vua bỗng bật ra một tiếng thở dài, đồng thời lại phát ra một thứ âm thanh giống như tiếng rên.

Hợp Đức tận lực đỡ hoàng đế nằm ngay ngắn lại, nàng ngồi dậy, nhìn nhà vua.

Mất hoàng đế trợn lên, miệng há hốc, sắc mặt nhà vua lúc đó trắng bệch như tờ giấy. Hợp Đức run lên cảm cập như từ lò lửa ra bị một gáo nước lạnh, cuối cùng đã hiểu rõ căn nguyên là mười một viên đại đan đã gây nên hậu quả.

- Bệ hạ - Vừa cảm cập gọi, nàng vừa nhẹ nhẹ lay lay hoàng đế.

Lưu Ngao tỏ ra nghe và cảm thấy, nhưng không đủ sức lên tiếng, hai mi mắt chỉ khẽ động đậy.

- Bệ hạ - Nàng khóc không ra nước mắt. Lúc đó nàng mới biết sự sống của hoàng đế đã tới điểm chót, giống như hòn than đã cháy đến tận cùng ở trong lò, và nàng chưa biết sẽ ứng xử thế nào.

Hợp Đức bỗng nhớ tới Phần thị - người hầu hạ Phi Yến ở điện Chiêu Dương. Người đàn bà này biết rất nhiều chuyện cổ quái lạ lùng, có thể ứng phó được chút ít. Nàng muốn cho gọi Phần thị, nhưng lát sau, nàng thấy đó là chuyện hoang đường, bất kỳ trong hoàn cảnh nào cũng không được nhờ ở điện Chiêu Dương.

Lý trí dần dần hồi phục, nàng tự nói với mình:

- Ta phải tự quyết định việc này, đó là vấn đề hoàn toàn của cá nhân Triệu Hợp Đức ta.

Bình tĩnh lại, nàng tự giúp hoàng đế thay quần áo lót, sắp xếp lại chăn gối, sau cùng, nàng ngồi sang một bên, chăm chú nhìn hoàng đế.

Bây giờ tuy có khá lên chút ít, khá lên mà không hẳn đã tốt. Nhưng còn đây, chính là lúc sống chết, Hợp Đức liền hỏi:

- Bệ hạ thấy trong người thế nào?

- Ta... lạnh. Đôi môi nhà vua động đậy, lập cập nói được hai tiếng.

Do nhiệt hóa lạnh, từ thịnh hóa suy, Hợp Đức thấy thư thái ít nhiều.

- Ta... lạnh. Hoàng đế tiếp tục lắp bắp, cơ thể bắt đầu run rẩy.

- Hợp Đức vội lấy chăn đắp kín người nhà vua.

- Ta... lạnh.

Hợp Đức nghe tiếng Lưu Ngao như từ dưới sâu của vực nước lạnh phát ra, nàng vô cùng khiếp sợ, không còn cách nào khác chỉ biết dặn cung nữ hâm nóng một bình hoa anh tửu, nàng tưởng rằng rượu sẽ làm cho con người ấm nóng lại. Lưu Ngao thính giác còn khá tốt, nghe thấy nói hoa anh tửu tưởng sắp phải uống đại đan liền lắp bắp nói:

- Ta không dùng... đâu...

- An Ngao! - Nàng biết ý của ngài, nước mắt trào ra nàng kêu lên - Không phải uống thuốc, đan dược đã hết rồi. Thiếp cho mang rượu tới để người dùng cho tỉnh.

Hoàng đế không nói, hiện tại cũng không còn đủ sức để nói nữa... Đan dược có hay không, chẳng có gì quan trọng: ngài chỉ cảm thấy rất lạnh, cả thân thể như đắm trong băng giá, cái lạnh như từ trong xương sống toả ra, càng ngày càng sâu...

Hoàng đế rên rỉ, các khớp xương vì lạnh bật lên những tiếng ken két, giống như tiếng cọt két của cánh cửa ngục.

Hợp Đức bị nhiễm khí lạnh của nhà vua, cũng run lên cầm cập.

...Nhấp chút hoa anh tưu, hoàng đế cảm thấy cổ họng rất bỏng, nhưng thân thể vẫn lạnh giá như cũ, ngay cả việc nuốt một ngụm rượu cũng quá khó khăn, nhà vua gắng gượng lắc đầu, tránh khỏi miệng bình, nói thều thào: Thôi!

Hợp Đức dùng ngón tay xoa bóp hai bên thái dương hoàng đế, bỗng nhiên nàng nhớ tới chị, nghĩ tới lời Phi Yến dự báo về nỗi chết chóc này. Nàng tự nói với chính mình. Đúng như Phi Yến nói ta chết trước chị ấy, bây giờ giây phút ấy đã tới rồi. Nàng ngừng xoa bóp, căng mắt nhìn nhà vua. Sức mạnh của rượu trong bụng đã gây nên một hiện tượng kỳ dị, các cơ trên mặt ngài co rút, giật lên dữ dội, ngài thét lên một tiếng rồi mê đặc.

- Bệ hạ! - nàng gọi thất thanh, như cảm thấy nhà vua đã tắt thở rồi, vội vàng gọi mấy người cung nữ trực đêm đến. Nhà vua chưa chết. Khi hai cung nữ cùng giúp Hợp Đức xúm lại xoa bóp được một lát thì ngài tỉnh lại:

- Hợp Đức, xem ra thì phải gọi thái y đến.

Nàng vội vã gật đầu. Cũng nữ liền đi gọi viên Tổng quản hoàng cung là Tế Quy đến. Hợp Đức đỡ người ra nhìn hẩn, không nói được một lời nào. Đến khi Tế Quy thấy tình trạng nhà vua nằm trên long sàng lập tức biết ngay là quá nguy ngập rồi. Hẩn quỳ xuống, hạ giọng tâu:

- Thưa Chiêu Nghi, gọi nhân viên Hề quan cục, lại thông báo cho Dịch Đình triệu ngay thái y đến.

Nàng lại gật gật đầu.

Khi Tế Quy bước ra khỏi cửa, Lưu ngao tỉnh dậy sau cơn mê man, thần trí đã tương đối tỉnh táo hơn. Khó nhọc nói:

- Hợp Đức mệnh ta hết rồi! Nói xong, hai mắt từ từ nhắm lại, những giọt nước mắt tràn ra

- Hợp Đức! Ta hỏng mắt rồi. Hết rồi!

- Bệ hạ! Bệ hạ! Nàng gào lên trong nước mắt.

- Những ngày hoan lạc đã chấm dứt như thế này đây.

- Bệ hạ! Bệ hạ! Nàng khóc không ra tiếng.

- Hợp Đức! Nàng... Giọng nói thều thào của Lưu Ngao bỗng cất cao lên - Nàng không nên giết chết con ta!

Nàng khiếp đảm, không ngờ nhà vua đến phút chót đã nói lên chuyện cũ ấy. Nàng mới hiểu ngài hận nàng biết nhường nào!

- Bệ hạ! Nàng cố sức ngăn dòng lệ - Nếu bệ hạ cho phép thiếp sẽ đi theo cùng.

- Hừ! Hợp Đức - Hoàng đế đau đớn kêu lên một tiếng rồi lại im phắc.

Lúc đó, đèn ở Tây Cung thấp sáng cả lên.

Nhân viên Hề quan cục và hai viên thái y tức trực bước vào Tây Cung. Tế Quy bước vào bẩm báo: Hợp Đức ngưng ngừng đứng lên, nói với nhà vua:

- Bệ hạ an tâm. Thái y đã đến. Nói xong, nàng bước vào gian nhà thay áo cửa buồng kín trong Tả cung chỉnh đốn lại quần áo, sau đó, nàng lấy từ trong hộc ra một chiếc hộp bằng gỗ hoàng dương trong hộp có một cái bình nhỏ cao chừng một tấc bằng hồng ngọc, đựng thuốc độc. Nàng biết, lúc này, cần phải dắt thử thuốc ấy vào trong người.

Khi nàng trở ra, bọn thái y và viên thừa của Hề quan cục đã chờ ở ngoài bình phong.

- Truyền cho họ vào thăm bệnh. Nàng lạnh lùng nói.

Bấy giờ, trong nội tâm im phăng phắc. Hai viên thái y và viên thừa ở Hề quan cục thì thăm trao đổi với nhau, rồi báo cáo bệnh tình với viên Dịch đình. Rồi hẳn lại bẩm với Chiêu Nghi:

- Theo lời thái y chẩn đoán, hoàng thượng khí huyết đều khô kiệt, bây giờ huyết khí nhờ từ lực mà chuyển động, tình hình không qua nổi một giờ nữa.

Tim Triệu Hợp Đức như ngưng lại, nàng khật khừ đi vào trong nội tử.

... Đại Hán hoàng đế tựa hồ như rất tỉnh táo, ngài nhìn theo Hợp Đức trong ánh mặt trời dẫn động một vẻ thương tiếc.

- Hợp Đức... Lưu Ngao tự biết đang đi vào cõi hôn mê. Một con người khi mới bước vào đời thì vô tri nhưng khi kết thúc thì lại hữu tri. Đây là giây phút giới hạn trước khi vĩnh viễn ra đi của mỗi linh hồn. Hoàng đế nhớ lại những chuyện cũ, bỗng gọi giọng thiết tha - Tìm nàng tới đây! Tìm nàng tới đây!...

Hợp Đức biết rõ hoàng đế muốn gặp chị mình Triệu Phi Yến. Nàng càng đau đớn hơn! Nàng đã quyết chết theo hoàng đế. Nàng tự biết chính nàng là kẻ đẩy hoàng đế đến thảm cảnh này. Nàng cho rằng nàng tự nguyện chết theo, cũng có thể chuộc lại tội lỗi. Hoàng đế trước giờ vĩnh biệt lại nhớ đến Phi Yến, nàng bỗng sinh ra đó kị, tự nghĩ: Hoàng đế chỉ vì tìm hoan lạc mà đến với ta, thì việc gì ta phải vì ông ta mà chết?

Nàng thấp giọng vâng dạ nhưng lòng đã quyết không gọi Triệu Phi Yến.

Ngày xưa, trước khi được vào cung thì dựa vào nhau mà tồn vong rồi buổi ban đầu họ cũng như vậy, thế rồi về sau, tình chị em thay đổi. Nàng hận chị lắm, không biết vì sao mà hận, cũng không giải thích là vì sao được. Và giờ khắc này không muốn để người chị ấy gặp hoàng đế. Tuy đó chỉ là việc cuối cùng,

- Hợp Đức - Lưu Ngao nói giọng rất tỉnh - Nàng ấy cũng đáng thương...

- Thiếp biết, thiếp đã cho người đi gọi - Nàng cố ý nói vậy để hoàng đế yên lòng.

- Ôi! Hợp Đức - Lưu Ngao thở một hơi dài - Nàng hãy dự gần ta một chút, Hợp Đức. - Nàng như người mất hồn tiến lại gần nhà vua.

- Hợp Đức! Hết cả rồi. Ngài bắt đầu thờ đóc. Rõ ràng là ngài còn có bao nhiêu điều đáng nói. Nhưng sức đã kiệt rồi, mắt cả tiếng rồi, không sao nói được nữa.

- Bệ hạ, xin người hãy nghỉ một chút. Bệ hạ, người hãy nghỉ một chút...

- Ta... di chiếu... ta...

Hợp Đức cắn chặt môi dưới, cố sức kiềm chế bản thân. Lòng này dấy lên một cơn giận. Trong lòng nhà vua còn có một Phi Yến, quyết tâm chết theo nhà vua đã có phần thay đổi. Nàng không muốn cùng chết với một người đàn ông không hoàn toàn vì nàng. Nhưng đằng sau lòng khao khát được sống, mặt đối mặt với tình thế hiện tại, nàng lại thấy sợ. Bây giờ, nàng muốn một mình nàng gánh chịu trách nhiệm về cái chết bạo tử của hoàng đế thôi! Nếu lại đi tìm bà hoàng hậu đã phế truất như vậy, thì bắt tất nàng phải chịu riêng trách nhiệm về cái chết ấy...

- Di chiếu... Ta cần có di chiếu... Nhà vua gắng hết sức gào lên, nhưng tiếng đã méo mó rồi.

- Xin bệ hạ bình tĩnh, không lo gì chuyện đó. Nàng đặt tay lên vai ngài, không lo gì chuyện đó. Nàng đặt tay lên vai ngài, lạnh lùng đáp. Hoàng đế tỏ vẻ rất nóng nảy, vì nóng nảy, ngài ngắt đi. Lúc đó, Tế Quy rón rén bước vào nhìn hoàng đế một cái, ghé vào tai Chiêu Nghi nói:

- Thừa Chiêu Nghi. Đây là một cơ hội: Truyền di chiếu, lập thái tử, khống chế triều đình. Nếu không về sau, sẽ không lường tới được.

Hợp Đức - đưa mắt nhìn hần, lúc này đối với nàng, cái gì cũng mờ nhạt, tuy nàng không muốn chết theo nhà vua nữa, nhưng đối với tương lai nàng không còn một tha thiết gì! Nàng lắc đầu.

- Đây là chuyện của tương lai. Nàng lại lắc đầu - Tiếp đó nàng quay người sang nhìn nhà vua đưa tay bắt mạch, Tế Quy in lặng, hần bắc lại, cũng cầm lấy tay hoàng đế.

- Cho ra! Hợp Đức âm thầm nói - Người ra ngoài kia đợi ta.

Tế Quy chạm vào tay nhà vua, tay đã lạnh rồi, hần vội vã lùi ra phía sau. Đồng thời, hần tưởng rằng hoàng đế đã chết, mà nếu chưa chết thì cũng không xa nữa. Hần thấy hoảng sợ.

Cách cái chiêu thay thái tử, buộc Chiêu Nghi theo cũng không kịp nữa. Thế là người nô bộc trung thành của Tây Cung, đến rốt cuộc đời tôi đời, lại vì quyền lợi sau của mình mà lập mưu...

Hần chạy ra khỏi nội tửam. Vợ vội vàng vàng đến cung Trường Tín tìm gặp Thái hậu.

Hoàng Đế tỉnh lại đưa mắt tìm quanh chỉ thấy Hợp Đức đầu tóc xõa xượi ngồi lặng ngắt bên cạnh.

- Hợp Đức! Hợp Đức! - Ngài gọi nàng. Ngài giận lắm, nhưng ngài không gọi lên thành tiếng nữa.

Vừa lúc, viên Dịch đình bước vào, tâu với Chiêu Nghi, toàn thể thầy thuốc ở Thái y viện đã được triệu tới. Hợp Đức đỡ đần à lên một tiếng.

Tám viên thái y dưới sự chỉ dẫn của viên thừa của Hề quan cục tiến vào. Họ lần lượt chẩn bệnh, đến viên thứ tám bỗng nhiên, viên thái y đó ngừng đầu lên, ngạc nhiên nhìn bạn đồng nghiệp, viên quan thừa của Hề quan cục bước lên một bước cũng nhìn kỹ hoàng đế.

Cả hai người cùng kêu lên một lúc.

- Hoàng thượng băng hà.

Hợp Đức đỡ đần đứng vụt lên, lại quỳ sụp xuống...

Chính vào lúc đó, sứ giả từ cung Trường Tín hoàng môn thượng thư đều cùng đến. Sứ giả cung Trường Tín truyền mệnh của Thái hậu đưa di thể của hoàng đế về điện Tự Linh.

- Chiêu Nghi... Viên hoàng môn thượng thư đến bên nàng cung kính hành lễ.

Theo nghi thức, nàng phải thuật lại bệnh tình và cái chết của nhà vua. Nhưng Hợp Đức đang quá hoảng loạn, mắt hết cả trí nhớ bình thường. Ngày chỉ còn biết đờ đẫn nhìn bọn người hốt hoảng chạy ra chạy vào.

Chẳng mấy chốc, viên Dịch đình, viên quan thừa ở Hề quan cục dẫn mời sáu tên nội thị đến đón đi thể hoàng đế.

Hợp Đức vẫn đứng ngây như bức tượng ở đấy. Sứ giả cung Trường Tín lại đến truyền lệnh Thái hậu đã đến điện Tự Linh. Hợp Đức gầm lên một tiếng cuối cùng, nàng nói với viên hoàng môn thượng thư:

- Mọi người đã đến cả điện Tự Linh rồi chứ? Sau khi đi thể của nhà vua chuyển đi, tất cả bọn nhân viên chấp sự cũng ào ào bỏ đi hết cả. Chỉ còn mỗi mình Hợp Đức trơ lại. Viên Tổng quản Tây Cung Tế Quy ái ngại nhìn nàng mấy lần nhưng không dám nói gì.

- Tế Quy! Người cũng đến điện Tự Linh đi chứ!- Nàng lạnh lùng bảo hắn:

- Thừa Chiêu Nghi, cục diện tuy hung hiểm, nhưng việc lập thái tử, Chiêu nghi vẫn có quan hệ lắm. Nếu biết lợi dụng...

- Người hãy đến trước Tự Linh điện đi! - Nàng không cho Tế Quy nói thêm nữa, quyết liệt ra lệnh, rồi quay vào phòng thay quần áo.

Nàng dùng nước lạnh đập ướt khăn, đắp lên trán. Một lát sau, lại quay ra nội tâm. Chiếc giường trống vắng, mọi cuộc truy hoan của quá khứ lại hiện về trong ký ức nàng. Nàng mê mẩn, cẩn thận quỳ nghiêm túc trên giường, tay nắm chặt lấy gói thuốc độc. Tất cả đã hết rồi. Lúc này chính là lúc mình theo người xuống đất đây.

Cũng chỉ có cái, chết, mới có thể giải quyết quyết hết mọi sự trên đời, mới có thể làm cho mình thoát khỏi ô nhục.

Nàng cầm gói thuốc độc lên. Lại bỏ xuống...

Sống, tuy không có gì phải luyện tiếc nhưng nàng vẫn còn chưa thể rời bỏ nó...

Tiếng chuông báo tang gióng lên không ngừng. Nàng nghĩ đến chị... Theo quy chế của cung đình, sau khi hoàng hậu nhận được tin báo tang, phải lập tức đến ngay điện Tự Linh. Theo lệ thường, lại phải là người đến trước tiên. Nhưng Hợp Đức lại biết hoàng hậu không có khả năng đến trước nhất. Điện Chiêu Dương đã bị nàng phong tỏa. Hoàng hậu cũng đã bị bỏ rơi từ lâu, không có người đến báo tin. Hoàng hậu chỉ nhờ tiếng chuông mới biết được.

Trong giây phút cuối cùng, nàng nghĩ đến Phi Yến. Nghĩa tử là nghĩa tận, ân oán sạch không. Nhưng còn chuyện quá vãng thì lại bùng lên trong ký ức nàng...

Đó là truyện xưa, thuở thiếu thời, đêm mưa gió lạnh lùng, hai chị em nằng lưng dựa vào nhau mà sống.

Ôi!- nàng thờ dài- Con người, chỉ có trong lúc cùng khổ mới giữ được tình thương yêu bền vững.

Nàng rung chuông gọi cung nữ.

Họ bước vào, nàng muốn sai họ đến thăm người chị đáng thương, nhưng khi họ đứng trước mặt, chờ nàng ra lệnh, thì nàng thấy việc ấy quá thừa. Rất cuộc là nàng chỉ cần một chén nước.

Tại điện Chiêu Dương, mọi tin tức không bị cách bức như Triệu Hợp Đức vẫn tưởng. Trước khi tiếng chuông báo tang gióng lên khi đêm chưa tàn, bọn nội thị ở Hê quan cục đã đến, kể cả nhân viên ở Dịch đình sau khi nhận được tin báo, sai bọn nội thị trực đêm ở điện Chiêu Dương biết đại sự đã xảy ra tại trong cung rồi. Một mặt họ phái người đến báo, một mặt đi gọi Vương Thịnh.

Khi Tê Quy tới cung Trường Tín, vị hoàng hậu nhà Đại Hán Triệu Nghi Chủ cũng được đánh thức biết được tin hoàng đế nguy ngập, Vương Thịnh lại còn thêm thất vào:

- Nghe bên ngoài nói, đêm qua hoàng thượng ở Thông Thiên đài về thì vẫn còn khoẻ mạnh, nửa đêm bỗng nhiên xảy ra chuyện - Hấn thì thăm, nói thêm nhận xét riêng của mình - Thưa hoàng hậu, xe ra, Chiêu Nghi nhất định phải chịu một trách nhiệm lớn về chuyện đó rồi...

Phi Yến rất lạnh lùng, từ từ nói:

- Nhà ngươi đi dò tin tức xem, đừng làm âm ỉ lên, việc có liên can đến chúng ta thì coi như không biết gì. Nếu có người đến báo, phải lập tức đưa đến gặp ta ngay.

Lúc này Phàn thị cũng đã dậy rồi, cùng với các cung nữ giúp nàng trang điểm.

Một lúc sau, Vương Thịnh vội vã bước vào trình tâu về tình hình hoàng đế băng hà. Tuy đã cố sức trấn tĩnh, nhưng nàng vẫn run lên bần bật.

- Hoàng hậu - Phàn thị vội đỡ nàng nói nhỏ.

- Ôi! Cuối cùng ngày ấy cũng đã đến rồi - Phi Yến bung mặt, thăm thiết kêu lên - Em ta cũng đã bước đến chặng cuối rồi.

Nói xong, nàng đứng lên, không cần suy nghĩ gì nữa, đi nhanh ra ngoài.

- Hoàng hậu! Lúc này không nên đến đây. Vẫn chưa có người đến báo tang! Hơn nữa, Tây Cung là chốn vô cùng phức tạp. Tốt nhất là hoàng hậu cứ ở nhà... Vương Thịnh ngăn nàng lại.

- Tuy Phi yến rất giận em, nhưng tình chưa tuyệt. Nàng không biết nên xử trí thế nào! Với lại, chưa ai đến báo lần nào, nàng đánh dừng chân. Trong chốn cung đình biết bao nhiêu nguyên tắc, nghĩ thân phận mình, một hoàng hậu - Hoàng hậu thất sủng- Nếu cứ vượt qua lệ luật, sẽ dẫn mình vào vòng bất nghĩa.

Nàng vội trở vào để Vương Thịnh đi thám thính. Vừa lúc, tiếng chuông báo tang gióng lên. Chỉ một lát sau tin tức về việc đưa di thể hoàng đế về điện Tự Linh đã truyền đến. Vậy mà điện Chiêu Dương vẫn chưa hề được chính thức báo tin.

Phi Yến tự đi xem xét các nơi trong điện, sai đóng kín cửa lại như mọi ngày, nàng quyết định, nếu không được chính thức thông báo, nàng vẫn làm như không hay biết gì.

Trong điện Chiêu Dương, im lìm như chết. Vương Thịnh và bọn nội thi bồn chồn lo lắng. Họ suy từ chỗ không được thông báo đến chuyện số mệnh một bà hoàng hậu không có con nối dõi..

Phi Yến vẫn ngồi lặng ngắt, thỉnh thoảng người lại run lên bần bật.

Wương Thịnh liên tiếp báo tin thu thập được từ ngoài về cho hoàng hậu, trong đó có một tin làm Phi Yến kinh sợ nhất. Đó là việc Thái hậu thân đến điện Tự Linh chủ trì tang lễ, và là điều Hợp Đức không lường tới, hơn nữa người theo hầu Thái hậu lại chính là viên Tổng Quản Tế Quy.

Chiêu Nghi vẫn ở Tây Cung, không mấy khi đi ra ngoài, không biết như thế nào.

Phi Yến nghi hoặc hỏi Vương Thịnh

- Chiêu Nghi ra sao? Người vẫn chưa nói gì về Chiêu Nghi?

Phi Yến đưa mắt nhìn Phàn thị như muốn hỏi ý kiến. Nhưng đối với chuyện lâm nạn của Hợp Đức, bà ta không mấy quan tâm chỉ cúi đầu không nói gì. Nhưng Phi Yến không hiểu ý Phàn thị, nàng thờ dãi có ý giận, không nói thêm nữa.

Chẳng mấy chốc, ánh mặt trời chiếu qua song cửa. Trời đã trưa rồi.

Wương Thịnh lại về báo tin: Thái hậu đã triệu Tân đô hầu Vương Mãng vào điện Tự Linh...

Đúng vào lúc đó, sứ gải của cung Trường Tín vâng lệnh Thái hậu mang ấn phù đến triệu Phi Yến vào điện. Cũng lúc đó, bốn viên nội thi của Dịch đình đem tang phục đến cho nàng.

Triệu Phi Yến lặng lẽ mặc tang phục lên xe kiệu đi đến điện Tụ Linh.

Trên điện đã có rất nhiều các triều thần. Hai tên cung nữ diu nàng từ ngoài Tư Nghi giám dẫn xuống hành lễ, sau đó, nàng được đưa đến nhìn mặt vua lần cuối. Gương mặt hoàng đế được phủ một tấm sa Mông tự, nàng chỉ nhìn thấy những đường nét mờ nhạt.

Con người nằm giữa tình ái và tội lỗi, bây giờ im lặng.

Nàng nuốt lệ tới bên Thái hậu nhận lễ của hoàng hậu sau điện Tụ Linh, Thái hậu cất giọng trầm buồn nói:

- Hoàng đế đã băng hà. Nước không thể một ngày không có vua, thái tử hãy tạm thời giữ ngôi hoàng đế trước linh cữu. Con là hoàng hậu, việc kế vị con phải tỏ rõ thái độ.

- Thừa thái hậu - Triệu Phi Yến nghiêm trang tiếp lời - Thần thiếp đau ốm đã lâu không tham dự công việc này, nay hòng thượng băng hà, thần thiếp chỉ biết thủ tang, mọi việc nước nhà, xin Thái hậu định liệu.

Giọng của nàng tuy không cao nhưng trong trẻo uyển chuyển khiến mọi người im lặng lắng nghe và ánh mắt cùng đổ dồn vào thái hậu - Thái sư lệnh đã xem giờ, giờ ngọ tốt. Tự quân hãy chọn giờ ngọ tạm thời giữ quyền vương vị - Thái hậu thông thả nói - Hoàng hậu vì đau yếu, có thể về điện Chiêu Dương, bây giờ, mọi việc do ta thay lo liệu cũng được.

- Tạ ân điển của Thái hậu. Thần thiếp xin cáo lui.

Đó là điều Thái hậu mong muốn. Nếu có Phi Yến ở đây, như vậy thì khi thái tử tức vị. Phi Yến sẽ trở nên một nhân vật quyết định, địa vị của Thái hậu sẽ bị lu mờ. Nay nàng xin lui, mọi việc sẽ như ý bà ta mong muốn. Nghĩ vậy, Thái hậu vui vẻ ra lệnh:

- Hãy diu hoàng hậu trở về điện Chiêu Dương.

Thế là trên danh nghĩa Phi Yến đã hoàn tất mọi nghi lễ. Nàng từ hậu điện lên tiền điện nhìn di thể hoàng đế một lần nữa, rồi trở về điện Chiêu Dương.

Trong khi Triệu Hoàng hậu đang đến lấy di thể của nhà vua ở điện Tụ Linh thì ở Tây cung, viên hoàng môn thị lang phụng mệnh Thái hậu đến tra vấn nguyên nhân về cái chết của hoàng đế, Hợp Đức đã uống thuốc độ hoà với rượu. Nàng uống vào lúc viên hoàng môn thượng thư đi lên điện Tụ Linh Tâu trình Thái hậu. Phi Yến từ Tụ Linh về tới điện Chiêu Dương thì biết được tin Hợp Đức tự sát. Nàng như bị một

ngọn đèn đánh vào sau gáy, người quay cuồng, nếu Phan thị không kịp đỡ nàng đã ngã vật xuống đất.

- Thưa Hoàng hậu, xin người bình tĩnh, như vậy tốt cho Chiêu Nghi hơn - Phan thị thì thầm bên tai nàng.

- Ôi! Em ơi! Em ơi! - Nàng thảm thiết gọi tên em, khóc nức nở...

Trong cung lại vang lên tiếng chuông báo tang. Tiếng chuông báo tin Chiêu Nghi đã mất. Nhưng sau đó không bao lâu, khi Triệu Phi Yến đang quần quai khóc em, trong cung đình tiếng đàn tiếng trống vang lừng tấu lên, đó là việc thái hậu bài bổ cho tân hoàng đế ra mắt trước linh cữu nhà vua cũ.

Nước không thể một ngày không vua.

Bây giờ vua mới đã xuất hiện.

Đó là cuộc đời.

Vĩ Thanh

Lưu Ngao, hoàng đế nhà Đại Hán chết rồi, theo lệ, sau khi vua mất xưng hiệu là "Hiếu thành hoàng đế". Năm sau, vị vua mới là Lưu Hân định niên hiệu là "Kiến Bình". Khi lên ngôi, Lưu Hân chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng hùng mạnh cơ trí hơn các vị vua trước nhiều. Ông ta không đếm xỉa gì đến quyền thế của Thái hoàng Thái hậu, sau khi kế vị lập tức ra tay khai đao với họ hàng nhà họ Vương, Đại tư mã Tân đô hầu tiêu biểu cho thế lực họ Vương bị ăn đòn đầu tiên. Lưu Hân dùng Sử Đan làm đại tư mã. Không chế toàn bộ quân đội của hoàng triều. Tiếp đó, ông ta bãi chức của Khúc đô hầu Vương căn buộc phải rời Tráng An, trở về quê cũ, còn vị yếu nhân quan trọng nhất của họ Vương là Thành Đô Hầu Vương hưởng thì bị cách tước chức vụ đầy xuống làm thường dân.

Mặt khác, Lưu Hân lại đem mẹ đẻ của mình vào đại nội ở ngay dưới Tây Cung, phong hầu cho người của họ Phó, là họ của đảng mẹ ông ta. Rõ ràng là nhà vua mới ra sức đánh cho tan tác thế lực của họ Vương, mưu đồ nâng cao thế lực họ Phó để củng cố quyền lực của mình.

Triều đình, cung đình khiếp sợ trước những biện pháp quyết liệt đó của Lưu Hân. Ai cũng biết rõ, hoàng hậu nhà Đại Hán đang trong cơn bão tố. Tất cả những biến đổi ấy không liên quan gì đến Triệu Phi Yến trong cung Chiêu Dương cả, bởi lẽ danh chính ngôn thuận, bà ta đã thành Thái hậu. Nhưng Phi Yến làm như không hay biết gì cả, Phó thị muốn vào cung thì vào, mà Phó thị muốn xưng Thái hậu thì xưng! bà mặc quách sự đời.

Trên thực tế, nhà vua mới cũng không coi bà ra gì, chỉ sau khi mới kế vị, ông ta có đến điện Chiêu Dương một lần, rồi sau đó, không bao giờ lại vắng nữa.

Triệu Phi Yến thác là có bệnh không tha thiết gì nữa hết.

Một năm... hai năm... ba năm... bốn năm... năm năm... sáu năm... Nàng Triệu Phi Yến xinh đẹp xưa kia đã trở thành một bông hoa khô héo. Tuy bà vẫn sống, nhưng hoàn toàn là một bóng ma. Trong thời gian sáu năm ấy, dung nhan của bà hoàn toàn biến đổi. Vóc người bà gầy nhỏ đi nhiều. áo xiêm xưa kia, bây giờ rộng thùng thình như khoác lên một người đàn bà gầy gò nhỏ bé. bà đã quá suy nhược, đi đâu cũng phải có người dìu đỡ.

Đó là một buổi trưa mùa hạ, bà mặc bộ áo quần hẹp, tay chống gậy do Vương Thịnh dìu đi vào vườn hoa sau điện Chiêu Dương. Mùa hạ tiếng ve kêu ran trong các vòm cây... Cửa đường thông thạo vào vườn hoa sau điện Chiêu Dương mở rộng, cây cỏ sum sê tươi tốt. Phi Yến như bị sức sống của cỏ cây vẫy gọi, bước chân đi ra. Đã sáu năm, bà không một lần bước vào phạm vi của điện Chiêu Dương. Hôm nay là một ngoại lệ. Vương Thịnh kinh ngạc nhưng không dám ngăn lại.

Bà chậm chậm chân bước, hít thở hương thơm của cỏ cây, thỉnh thoảng bà dừng lại, lắng nghe tiếng ve kêu như thể bà đang vui thú trong lòng. Dần dần, bà đi đến bờ một dòng nước quanh co, rồi Tây Cung. Khi bước đến bên cầu, bỗng đứng bà như giật mình bừng tỉnh, trông thấy các buồng ở Tây Cung, hoàng hôn gọi lên:

- Vương Thịnh. Đây là Tây cung ư? Chiêu Nghi chết rồi! Đã sáu năm rồi!

Vương Thịnh kinh hoàng. Sáu năm qua, đây lần đầu tiên, bà nhắc đến tên em gái. Hẳn càng ngạc nhiên hơn, là bà nhớ thời gian rất chính xác.

- Vương Thịnh, chúng ta đến xem một chút đi!- Phi yến bỗng nói.

- Thưa Thái Hậu. Phó Thái hậu đang ở đây, không nên đến - Vương Thịnh nhẹ nhàng thưa - Thái hậu đang thích dạo chơi thì chúng ta đi vào con đường thông đạo cạnh dòng nước quanh co kia ạ.

Bà không nói gì, quay sang phía con đường cạnh dòng nước. Không phải là bịa đi xem Thái hoàng Thái hậu, chẳng qua là bà chỉ muốn được bước lại trên con đường quan thuộc xưa kia đầy thối.

Chính vào lúc ấy, có năm người từ con đường phía đông bước đến, trong đó có bốn người là nội thị. Phi Yến đứng lại, Trong đó có bốn người là nội thị. Phi Yến đứng lại. Năm con người kia bước lên trước thi lễ, một người khom lưng chúc sức khỏe:

- Thần, Vương Mãng kính thăm hoàng thái hậu.

- Tân đô hầu, lâu quá nhi- Bà nói như trong cơn mơ - Theo chỗ bà biết thì Tân đô hầu Vương Mãng đã bị bãi miễn rồi. Sao hẳn lại còn trở

về cung?

Vương Mãng như hiểu được những suy nghĩ của bà, chậm rãi tâu:

- Thần phụng chiếu nhập cung của Thái hoàng Thái hậu. Hoàng thượng băng hà rồi. Phó Thái hậu đã tự sát.

Phi Yến đứng lặng ngắt. Sáu năm, trong cung đình lại phát sinh nhiều đại biến như thế. bà nghĩ đến vị hoàng đế mới, chỉ hai mươi lăm tuổi thôi.

Vương Mãng đi xa rồi, Triệu Phi yến như trong cơn mộng tỉnh lại, quay về điện Chiêu Dương. Bà nói với Vương Thịnh.

- Xem ra, thiên hạ nhà họ Lưu sắp mất rồi - Ôi! Ta cũng phải chết thôi!

Thiên hạ nhà họ Lưu đã mất, một đời mỹ nhân cũng đã bước đến đoạn chót!

Vừa lúc đó, tiếng chuông báo tang lại vọng đến...

Thư viện Cây Tre: <http://www.nchess.com/bamboolib/>